

1

ตลอดชีวิตยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา โรบิน เอลลาคอตต์ผ่านพบช่วงเวลา
ประทับใจและเหตุการณ์ต่างๆ ไม่น้อย แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่เธอจะตื่นขึ้นด้วย
ใจตระหนักรู้ ว่าเธอจะต้องจดจำวันที่กำลังจะมาถึงไปอีกนานแสนนานชั่วชีวิต

หลังเที่ยงคืนไม่นาน แมตทิวเพื่อนชายซึ่งคบกันมานาน ขอเธอแต่งงาน
ได้รูปปั้นเทพีอโรสกลางพิกคาดีลลีเซอร์คัส ขณะดีใจจนตัวลอยกับคำตอบ
รับของเธอ เขาสารภาพว่า วางแผนจะขอแต่งงานในร้านอาหารไทยที่เข้าไปกิน
อาหารค่ำด้วยกันเมื่อครู่ก่อน แต่ไม่คิดว่าจะมีสามีมารรยาคู่หนึ่งมานั่งข้างๆ แอบ
ฟังการสนทนาทุกประโยคอยู่เงียบๆ ดังนั้นเขาจึงชวนเธอออกมาเดินเล่นตาม
ถนนมืดสลัว ทั้งที่โรบินประหลาดใจว่าทั้งคู่จะต้องตื่นแต่เช้า สุดท้ายแรงบันดาลใจ
ก็เข้าครอบงำ เขาจึงพาเธอมาที่ชั้นบันไดตรงฐานรูปปั้นอย่างงงๆ เมื่อถึงตรงนั้น
เขาโยนสติทิ้งไปกับลมหนาว (ไม่ใช่แบบฉบับของแมตทิวเลยสักนิด) แล้วคุกเข่า
ข้างหนึ่งขอเธอแต่งงาน ต่อหน้าแขกสามคนที่เบียดกันกลมบนชั้นบันได แบ่ง
กันเสพอะไรสักอย่างจากขวด

ในทัศนะของโรบิน มันเป็นการขอแต่งงานที่สมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่เคยมี

ปรากฏในประวัติศาสตร์การสมรส เขาถึงกับพกแหวนมาด้วย เป็นแหวนประดับไพลินกับเพชรสองเม็ด วงเดียวกับที่เธอสวมอยู่ขณะนี้ มันเหมาะเจาะพอดี และเธอก็ได้แต่มองแหวนบนมือซึ่งพาดอยู่เหนือตักตลอดทางเข้าเมือง ตอนนั้นเธอกับแมตทิวมีเรื่องเล่าแล้ว เรื่องตลกประจำครอบครัวประเภทที่เอาไว้อ่านให้ลูกๆ ฟัง เรื่องว่าแผนที่เขาวางไว้เกิดผิดพลาด (เธอดีใจที่เขาอุตส่าห์วางแผน) จนกลายเป็นอะไรบางอย่างที่ไม่มีอยู่ในแผน เธอรักคนจรจัด รักดวงจันทร์ รักแมตทิวขณะคุกเข่าด้วยท่าทางประหม่าและขุ่นวายใจ เธอรักเทเพอริส รักพิกาคิตลีย์ที่เก่าแก่และสกปรก แล้วเธอก็รักแท็กซีสีดำที่หนึ่งกลับบ้านบนถนนแคลิฟแฮม จะว่าไปแล้ว เธอรักทุกอย่างในลอนดอน นครที่เธอยังไม่ค่อยคุ้นเคยด้วยระหว่างหนึ่งเดือนที่มาอยู่ แม้แต่ผู้โดยสารตัวขาวซีดท่าทางพร้อมจะหาเรื่องวิวาทซึ่งเบียดขึ้นมานบนรถไฟใต้ดิน ก็ยังอาบไปด้วยรัศมีจากแหวนเธอชุบไล้แสงแหวนทองคำขาวด้วยนิ้วหัวแม่มือ ขณะออกมาเผชิญแสงแดดและอากาศหนาวที่สถานีถนนทอตแนมคอร์ต ความสุขอาบซ่านขึ้นมาทั้งตัว ขณะคิดว่าเธออาจจะหาซื้อนิตยสารสำหรับเจ้าสาวสักหน่อระหว่างพักรับประทานอาหารกลางวัน

สายตาผู้ชายหลายคู่มองตามอ้อยอิ่ง ขณะเธอเดินผ่านจุดซ่อมผิวจราจรบนถนนออกซ์ฟอร์ด พลังกัมมมองกระดาดแผ่นเล็กๆ ในมือขวา โรบินจัดเป็นหญิงสาวที่สวยทีเดียว เรือนร่างสูงโปร่ง มีส่วนโค้งงอ ผมยาวสลวยสีบลอนด์แกมแดงกระเพื่อมไหวยามก้าวเดินอย่างปราดเปรียว อากาศหนาวช่วยเพิ่มสีสันทบนพวงแก้มซีดขาว วันนี้เป็นวันแรกที่เธอมาทำหน้าที่เลขานุการหนึ่งอาทิตย์ เธอทำงานชั่วคราวตลอดตั้งแต่มาอยู่กับแมตทิวในลอนดอน แต่คงไม่ต้องทำอีกนานนัก เพราะขณะนี้มียี่สิบสิ่งที่เธอเรียกว่าการสัมภาษณ์ “งานประจำ” เข้าแถวรออยู่หลายบริษัท

ความท้าทายที่สุดของงานจีบจ๊อยไม่เป็นชิ้นเป็นอันเหล่านี้ ก็คือตอนที่ตั้งสำนักงาน เพราะเคยอยู่แต่เมืองเล็ก ๆ อย่างยอร์กเชียร์ เธอจึงรู้สึกว่

ลอนดอนเป็นเมืองกว้างใหญ่ ยุ่งเหยิง ยากจะเข้าใจ แมตทิวบอกเธอว่าอย่าเอาแต่เดินจ้องหนังสือแผนที่ไปทั่ว เพราะมันจะทำให้เธอดูเหมือนนักท่องเที่ยวเป็นอันตรายเป็นตัวเอง ดังนั้น บ่อยครั้งเธอจึงต้องฟังแผนที่คร่าว ๆ ที่คนจากสำนักจัดหางานชั่วคราววาดให้ เธอไม่แน่ใจนักว่ามันจะทำให้เธอดูเหมือนคนที่เกิดและเติบโตในลอนดอนมากขึ้นจริงไหม

รั้วโลหะและผ้าพลาสติกที่ปิดล้อมงานซ่อมถนนทำให้หมองยากเข้าไปใหญ่ ว่าควรเดินไปทางไหน เพราะมันบดบังจุดสังเกตบนกระดานในมือไปเสียครึ่งหนึ่ง เธอเดินข้ามถนนที่ถูกรื้อหน้าอาคารสำนักงานสูงตระหง่าน ซึ่งบนแผนที่บอกไว้ชื่อ “เซ็นเตอร์พอยต์” หน้าตาสีเหลี่ยมเหมือน ๆ กันเรียงติดกันเป็นตารางแน่นขนัด ทำให้อาคารนั้นดูไม่ต่างอะไรจากออฟฟิศคอนกรีตขนาดยักษ์ เธอเดินต่อไปตามทางขรุขระบนถนนเดนมาร์ก

เธอพบจุดหมายอย่างชนิดที่แทบจะเรียกได้ว่าโดยบังเอิญ หลังจากเดินผ่านตรอกแคบ ๆ ชื่อเดนมาร์กเพลซ มาถึงถนนสายสั้น ๆ เต็มไปด้วยหน้าร้านหลากสีสัน หน้าต่างทุกบานตั้งแสดงกีตาร์ คีย์บอร์ด และเครื่องดนตรีฉาบฉวยทุกชนิด มีรั้วกันสีแดงสลักขาล้อมรอบหลุมเปิดบนถนนอีกหลุม คนงานสวมเสื้อแจ็คเก็ตสีสะท้อนแสงทักทายเธอด้วยเสียงเป่าปากวีดวีวแต่เช้า โรบินแส้ม้าทำเป็นไม่ได้ยิน

เธอมองนาฬิกาข้อมือ เพราะเผื่อเวลาหลงทางไว้เช่นปกติ เธอจึงมาถึงก่อนเวลานัดสิบห้านาที ประตูดำไร้สิ่งสะดุดตาของสำนักงานที่เธอหาอยู่ถัดไปทางซ้ายของ 12 บาร์คาเฟ ชื่อสำนักงานเป็นลายมือเขียนบนเศษกระดาษสมุดแปะสกอตเทปติดไว้ข้างออกดกเรียกชั้นสาม หากเป็นวันปกติที่ไม่มีแหวนวงใหม่เอี่ยมเปล่งประกายแวววาวอยู่บนนิ้ว เธออาจจะไม่สบายใจนัก อย่างไรก็ตามวันนี้กระดาษสกปรกแผ่นนั้น รวมทั้งสิ่งที่หลุดล่อนบนประตู กลับเป็นเพียงรายละเอียดเล็กๆ ของภาพงดงามประกอบฉากอันยิ่งใหญ่ของเธอ เช่นเดียวกับคนจรจัดเมื่อคืน เธอดูนาฬิกาอีกครั้ง (แสงไฟลินาวาวพาให้หัวใจโลด เธอ

อยากมองอัญมณีเม็ดนี้เปล่งประกายไปตลอดทั้งชีวิต) แล้วตัดสินใจพร้อมกับ
 ที่ความปิติสุดพลุ่ง เธอจะขึ้นไปก่อนเวลา แสดงความกระตือรือร้นต่องานซึ่ง
 ไม่ได้สำคัญสำหรับเธอแม้แต่น้อย

เธอกำลังเอื้อมมือไปกดออกด ประตูสีดำนั่นก็เปิดผางออกมาจากด้าน
 ใน พร้อมกับที่ผู้หญิงคนหนึ่งถลันออกมาบนถนน หญิงสาวทั้งสองชะงักกันอยู่
 กับที่อย่างน่าแปลกใจหนึ่งวินาที ต่างฝ่ายต่างจ้องตากันขณะยังตัวด้านการปะทะ
 ประสาทสัมผัสของโรบินว่องไวผิดกว่าเคยในเช้าที่มีแต่ความปลื้มปิตินี้ ใบหน้า
 ซีดขาวดวงนั้นสะกดความรู้สึกเธอในเสี้ยววินาทีที่ได้เห็น กระทั่งหลายอึดใจต่อ
 มา เมื่อต่างฝ่ายต่างหลบกันพ้น รอคการชนปะทะไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด และ
 ผู้หญิงผมหอมคนนั้นเร่งฝีเท้าไปตามถนนจนเลี้ยวหัวมุมลับตาไป โรบินก็ยังนึก
 ภาพเธอจากความทรงจำได้ชัดเจน ไม่ใช่เพียงดวงหน้าสวยสะกดตาเท่านั้นที่
 ประทับรอยในความจำของโรบิน แต่รวมไปถึงสีหน้าโกรธเกรี้ยว ทว่าแอบอึมไป
 ด้วยความพึงพอใจในตัว

โรบินจับประตูไว้ก่อนที่มันจะงับปิดหน้าช่องบันไดมอสซอ มันเป็นบันได
 เหล็กกล้าสมัย วนอ้อมลิฟต์แบบกรงนกที่โบราณพอกัน ขณะคอยระวังไม่ให้
 รองเท้าส้นสูงติดรองเท้าบันไดเหล็ก เธอเดินขึ้นไปยังชานพักแรก ผ่านประตูติดป้าย
 ในกรอบพลาสติกบอกชื่อ *ครูว์ดีกรอฟิกส์* ก่อนจะก้าวขึ้นบันไดต่อไป จนเมื่อ
 เดินมาถึงประตูกระจกบนชั้นถัดมา โรบินจึงตระหนักเป็นครั้งแรกว่าธุรกิจที่เธอ
 ถูกส่งมาช่วยงานคือธุรกิจประเภทใด ไม่มีใครที่สำนักจัดหางานพูดให้เธอฟัง
 ชื่อที่จารึกบนแผ่นกระจกเป็นชื่อเดียวกับที่ปรากฏบนกระดาษข้างออกนอกอาคาร
 อ่านได้ความว่า ซี.บี. สไตร์ก์ ดำลงมาคือคำว่า *นักสืบเอกชน*

โรบินยืนนิ่งสนิท ปากเผยน้อยๆ บังเกิดความพิศวงขึ้นมาหนึ่งอึดใจ
 อย่างชนิดที่คนรู้จักเธอไม่มีวันเข้าใจ เธอไม่เคยบอกให้ใครรู้ (แม้กระทั่ง
 แมตทิว) ถึงความโง่เขลาแบบเด็กๆ ที่มีมาตลอดชีวิต แล้วมันก็จำเพาะต้อง
 มาเกิดวันนี้ด้วย! ดูราวกับพระเจ้าทรงส่งสัญญาณให้ (จะเป็นด้วยเหตุใดก็แล้ว

แต่ เรื่องนี้อีกเช่นกันที่เธอนำมาโยงกับความมหัศจรรย์ของวันนี้ กับแมตทิว และกับแหวน ทั้งที่หากพิจารณาดี ๆ แล้ว มันไม่ได้เกี่ยวกันเลยสักนิด)

เธอดำดึกกับช่วงเวลานั้น พร้อมขยับเข้าหาประตูที่มีตัวหนังสือจารึกซ้ำ ๆ เธอยื่นมือซ้ายออกไป (ตอนนี้โพลินเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้นในแสงสลัว) หามือจับประตู แต่ก่อนที่จะได้แตะ ประตูก็ถูกกระซางเปิดอีกเช่นกัน

คราวนี้ไม่มีอะไรพลาดไปเสียฉิบ ผู้ชายผมยุ่งเป็นกระเซิงน้ำหนักร้อย กิโลพุ่งปะทะร่างเธออย่างจัง โรบินถูกชนกระเด็นหงายหลัง กระเป๋าถือลอยคว้าง แขนกวัดไกวหมุนตัวราวกังหันลม หงายลงสู่เงื้อมอากาศเบื้องหลังบันไดมรณะ

2

สไตร์กรับแรงปะทะพร้อมได้ยินเสียงหวีดแหลม จึงลงมือตอบสนองทันที เขาเหวี่ยงท่อนแขนยาว ๆ ออกไป ขยี้มทั้งผ้าและเนื้อไว้เต็มอุ้งมือ เสียงกรีดร้องประกาศความเจ็บปวดก้องสะท้อนรอบผนังหินเป็นครั้งที่สอง ตามมาด้วยการจุดกระชากและดินรน ที่สุดเขาก็ลากหญิงสาวคนนั้นกลับมาขึ้นบนพื้นแน่นหนาสำเร็จ เสียงหวีดร้องของเธอยังคงก้องจากผนัง และเขาก็รู้ตัวว่าได้แผดเสียงออกไปว่า “ให้ตายเถอะ!”

หญิงสาวยืนตัวงอพิงประตูสำนักงาน ครางกระซิกด้วยความเจ็บปวด ดูจากท่าที่เธอเอี้ยวตัวเอียงไปข้างหนึ่ง มือล้วงลึกเข้าไปใต้สับเสื้อโค้ต สไตร์กจึงอนุมานว่าเขาช่วยเธอไว้ด้วยการคว่ำอกซ้ายเต็มกำมือ ม่านมดกหนาหยากรักเป็นลอนสืบลอนด์สว่างบดบังใบหน้าแดงช้ำของหญิงสาวเป็นส่วนใหญ่ แต่สไตร์กยังเห็นน้ำตาแห่งความเจ็บปวดซึมออกมาจากดวงตาข้างที่ไม่มีผมบัง

“ระยำแท้ -- ขอโทษจริง ๆ ครับ!” เสียงดั่งลั่นของเขากังวานไปทั่วช่องบันได “ผมไม่เห็นคุณ -- ไม่คิดว่าจะมีใครอยู่ข้างนอก...”

นักออกแบบกราฟิกถือสันโดชนิสัยประหลาดผู้ครอบครองห้องทำงาน

ชั้นล่าง ตะโกนขึ้นมาจากใต้เท้าคนทั้งสอง “ข้างบนนั่นมีอะไรกันรี” อึดใจต่อมา เสียงบันไดที่ดังมาจากชั้นบนก็บอกให้รู้ว่าผู้จัดการบาร์ข้างล่าง ซึ่งนอนอยู่ในห้องใต้หลังคาเหนือสำนักงานของสไตรก์ถูกรบกวน -- หรือน่าจะตื่นขึ้นมา -- เพราะเสียงนั้น

“เข้ามาข้างในสิครับ...”

สไตรก์ผลักประตูเปิดด้วยปลายนิ้ว เพื่อไม่ให้มีการถูกเนื้อต้องตัวเธอโดยบังเอิญ เพราะเธอยืนเบียดประตูอยู่ จากนั้นเขาเดินนำเธอเข้าไปในสำนักงาน

“เรียบร้อยดีไหม” นักออกแบบกราฟิกร้องถามอย่างหงุดหงิด

สไตรก์กระแทกประตูปิดตามหลัง

“ฉันไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ” โรบินโกหกเสียงสั่น ยังคงกุมอกตัวเองอันทันหลังให้เขา ผ่านไปหนึ่งหรือสองวินาทีเธอจึงยืดตัวขึ้นพลางหันมา ใบหน้ายังแดงก่ำ ดวงตายังเปียกชื้น

ผู้ทำร้ายเธอโดยไม่ตั้งใจตัวเท่าตึก เรือนร่างสูงใหญ่ ขนที่ปกคลุมทั่วร่างตลอดจนพุงที่ยื่นล้ำน้อยๆ บอกว่าเขาคือหมีกริซซลิตีๆ นี่เอง ดวงตาข้างหนึ่งของเขามองแป่งมีรอยข้ำ ผิวใต้คิ้วมีรอยบากเป็นแผล เลือดซึมออกมาจากรอยเลียบขนบนแก้มซ้ายและด้านขวาของลำคออวบใหญ่ พ้นจากคอเสื้อเปิดกระดุมยับยู่ยี่

“คะ - คุณสไตรก์ใช่ไหมคะ”

“ใช่”

“คะ - ฉันเป็นพนักงานชั่วคราว”

“อะไรนะ”

“พนักงานชั่วคราวคะ จากเทมโพรารีโซลูชันส์ไงคะ”

ชื่อสำนักงานแห่งนั้นไม่ได้ช่วยจัดแหว่งจนไปจากใบหน้ายับเยินของเขาทั้งสองต่างจ้องมองกัน อย่างเสียขวัญ อย่างทำทนาย

คอร์โมรัน สไตรก์ตระหนักรู้เช่นเดียวกับโรบิน ว่าตนจะไม่มีวันลืมช่วง

เวลาสิบสองชั่วโมงที่ผ่านมา เพราะมันคือจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญของชีวิต ขณะนี้ดูเหมือนโชคชะตาจะส่งตัวแทนสวมเสื้อโค้ดกันฝนสีน้ำตาลอ่อนมาเย้ยหยันเขา โดยย้ำความจริงที่ว่าชีวิตเขากำลังพลุ่งพล่านไปในทิศทางแห่งหายนะ ไม่ควรมีพนักงานชั่วคราวมาทำงานที่นี่ เขาตั้งใจไล่พนักงานคนก่อนหน้าโรบินออกไปเพื่อยกเลิกสัญญา

“เขาส่งคุณมาทำงานนานเท่าไร?”

“ระ - เริ่มจากหนึ่งอาทิตย์ค่ะ” โรบินตอบ “ไม่เคยมีใครต้อนรับเธออย่างขาดความกระตือรือร้นเท่านี้มาก่อน

สไตรค์คิดคำนวณในใจอย่างรวดเร็ว หากต้องแบกรับค่าบริการแพงลิ่วของบริษัทนี้ต่อไปอีกหนึ่งอาทิตย์ เขาคงยังเป็นหนี้หนักจนไม่มีปัญญาหาคืนได้ มันอาจเป็นทางเลือกสุดท้ายสำหรับเขา ตามที่เจ้าหนี้รายใหญ่พูดเป็นนัยอยู่เสมอ

“โทษนะ ขอตัวเดี๋ยว”

เขาเดินออกจากห้องผ่านประตูกระจก เลี้ยวขวาขวบเข้าห้องน้ำเล็กจ๋วและอับชื้น เขาใส่กลอนประตู ก่อนมองกระจกต่างดวงแตกร้างเห็นอ่างล้างมือ

เงาที่จ้องตอบออกมานั้นไม่ได้หล่อเลยสักนิด สไตรค์หันหน้าจากเงาไปจนมุมบาน คิ้วคดหนาเหมือนเบโทเฟนวัยหนุ่มที่ชอบชกต่อย และภาพตาบวมปูดเขียวช้ำก็เน้นลักษณะดังกล่าวให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนผมคดหนาหยิกขอดดัดแต่งราวขนพรม ก็เป็นเหตุให้สมัยเด็ก ๆ เขาถูกขนานนามว่า “ไอ้หัวขนเพชร” เขาดูแลกว่า้วยสามสิบห้าปีมาทีเดียว

เขากระแทกจุกอุดรู ไช้แน่นเย็บเต็มอ่างราวสกปรก สูดลมหายใจลึก แล้วจุ่มศีรษะที่ปวดตลบลงไป น้ำหกल้นออกมาเปียกเปื้อนร่องเท้าแต่เขาไม่ใส่ใจ ขณะผ่นคลายในน้ำเย็นจัด สงบนิ่ง เป็นเวลาสิบวินาที

ภาพต่าง ๆ ระหว่างคืนที่ผ่านมาวบขึ้นในสมอง เขากวาดข้าวของจากสามลิ้นชักใส่ถุงทะเล ขณะที่ชาร์ลอตต์ตะเบ็งเสียงไล่เขา ที่เขี่ยบุหรี่ลอยมาปะทะโหนกคิ้วเมื่อเขาหยุดที่ประตูและหันไปมองเธอ ตามด้วยการเดินเท้าฝ่าความ

มีดในเมืองมายังสำนักงาน ก่อนที่เขาจะกลับไปบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานราวหนึ่งหรือสองชั่วโมง สุดท้ายคือภาพเลวร้ายที่สุด หลังจากชาร์ลอตต์ตามหาเขาจนพบตอนเช้าตรู่ เพื่อเอาประทัดสองสามเล่มสุดท้ายที่แขงเขาไม่ทันตอนออกจากแฟลต ตามมาปักเขาอีก เขาตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะปล่อยเธอไป หลังจากเธอชวนหน้าเขาแล้ววิ่งหนีออกประตู แต่แล้วเขาก็ถลันตามเธอไปในชั่วอึดใจแห่งความบ้ำคลั่ง การไล่ตามนั้นจบลงกะทันหันเช่นเดียวกับตอนเริ่มต้น เพราะผู้หญิงบ้าไม่รู้จักระวังที่เป็นส่วนเกินคนนั้นเข้ามาขวางทาง เขาก็เลยจำใจต้องช่วยหล่อนก่อน แล้วก็มาสงบสติอารมณ์อยู่ที่นี่

เขาเงยหน้าจากน้ำเย็นเฉียบ อ้าปากหายใจพร้อมพ่นเสียงคำรามในคอสะใจกับความรู้สึกชาตึกชานชาลั่วไบหน้าและศีรษะ เขาหยิบผ้าขนหนูหยาบกระด้างที่แขวนอยู่หลังประตูมาเช็ดตัวจนแห้ง ก่อนมองสีหน้าดูตันที่สะท้อนจากกระจกอีกครั้ง คราบเลือดบนรอยข่วนถูกชะจนเกลี้ยงเกลา ดูไม่ต่างอะไรจากรอยยับบนหมอน ปานนี้ชาร์ลอตต์คงไปถึงสถานีรถไฟใต้ดินแล้ว ความคิดไร้สตยอย่างหนึ่งที่ชักนำให้วิ่งตามเธอไปก็คือ เขากลัวว่าเธอจะกระโดดขวางรางรถไฟ ครั้งหนึ่ง หลังจากมีปากเสียงกันดูเดือดสมัยที่ทั้งคู่อยู่ในวัยกลางยี่สิบ เธอเคยปีนขึ้นไปบนหลังคา โงนงนไปมาเหมือนคนเมา พร้อมลั่นคำสาบานว่าจะกระโดด บางทีเขาน่าจะดีใจที่เหมโพราวีโซลูชันส์ทำให้เขาต้องยุติการไล่ตามจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเช้า ไม่มีวันที่เขาจะกลับไปหาเธออีก คราวนี้มันต้องจบสิ้นเสียที

สไตรก่ดิงปกเลื้อเปียกชุ่มออกห่างคอก หันไปปลดกลอนขึ้นสนิม แล้วเดินออกจากห้องน้ำ ผ่านประตูกระจกกลับเข้าไปข้างใน

เสียงเครื่องเจาะลมเริ่มทำงานบนถนน โรบินยืนอยู่หน้าโต๊ะทำงาน หันหลังให้ประตู เธอชักมือออกจากسابเลื้อไค้ดันทันทีที่เขากลับเข้าไปในห้อง เขาจึงรู้ว่าเธอหนาวดอกตัวเองอีกครั้ง

“มัน -- คุณเป็นอะไรหรือเปล่า” สไตรก่ถาม ระวังตัวไม่มองจุดที่ได้รับ

บาดเจ็บ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฟังนะค่ะ ถ้าคุณไม่จำเป็นต้องใช้ฉัน ฉันก็จะกลับ” โรบินเอ่ยอย่างมีศักดิ์ศรี

“เปล่า -- เปล่าเลย” เสียงนั้นหลุดออกจากปากสไตรก์ ทั้งที่เขารู้สึกสะอิดสะเอียนเต็มทีเมื่อได้ยิน “หนึ่งอาทิตย์ -- ได้สิ ไม่เป็นไร เอ่อ -- จดหมายอยู่นี่ไง...” เขากอบจดหมายขึ้นมาจากพรมเซ็ดเท้าหน้าประตู แล้ววางกระจายบนโต๊ะวางเปล่าตรงหน้าเธอด้วยกิริยาเป็นมิตร “เออละ ช่วยเปิดจดหมายพวกนี้รับโทรศัพท์ ดูแลความเรียบร้อยทั่ว ๆ ไป -- รหัสผ่านเข้าคอมพิวเตอร์คือ Hatherill23 ผมจะจัดให้...” เขาลงมือจด ภายใต้อายสวาทระวางและข้อใจสงสัยของเธอ “เรียบร้อย -- ผมอยู่ในห้องนี่นะ”

เขาสวาทเข้าไปในห้องทำงานด้านใน จับประตูปิดตามหลังเบา ๆ แล้วยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ตาจับอยู่ที่ทุ่งทะเลใต้โต๊ะเตียนโล่ง ในถุงใบนั้นคือสมบัติทั้งหมดของเขา เพราะเขาไม่แน่ใจว่าจะมีโอกาสได้เห็นสมบัติอีกเก่าในสิบส่วนที่ทิ้งไว้ในบ้านชาร์ลอตต์อีกหรือไม่ มันคงสลายไปหมดภายในไม่กี่เทียง คงถูกเผาเอาไปทิ้งข้างถนน กริด ทุบ แขน้ำยาฟอกขาว เสียงเครื่องเจาะกระแทกพื้น ไม่ปราณีปราศรัยดังมาจากถนนข้างล่าง

ตอนนี้ก็เหลือแต่หนี้สินมากมายที่ไม่มีทางชำระคืนได้หมด ผลลัพธ์น่าเศร้าที่จะเกิดกับธุรกิจใกล้ล้มละลายของเขา เรื่องร้ายน่ากลัวที่จะคืบคลานเข้ามาอย่างเลื่องไม่พ่นเมื่อเขาเลิกกับชาร์ลอตต์ ในความอ่อนล้าของสไตรก์ ดูเหมือนว่าวิบากกรรมทั้งหมดจะผุดขึ้นมาต่อหน้าต่อตา เสมือนกล้องคาไลโดสโกปที่มีแต่ภาพสะท้อนขวัญ

เขาแทบไม่รู้ตัวว่าเคลื่อนไหว รู้แต่ว่ากลับไปนั่งอยู่บนเก้าอี้ ตัวเดียวกับที่นั่งในช่วงท้ายของเมื่อคืน เขาได้ยินเสียงขยับราว ๆ จากอีกฟากของผนังกันที่ไม่ได้แข็งแรงอะไรนัก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนของเหมโพรวรีโซลูชันส์กำลังเปิดคอมพิวเตอร์ อีกไม่ช้าเธอก็จะรู้ว่าไม่มีอีเมลเรื่องงานส่งมาถึงเขาสามอาทิตย์แล้ว

จากนั้น เธอก็จะเริ่มเปิดจดหมายทวงหนี้ครั้งสุดท้าย เขาเหนื่อยล้า เจ็บปวด และหิว สไตรค์ชบหน้าลงเหนือโต๊ะอีกครั้ง ปิดตา ปิดหูในวงแขน จะได้ไม่ต้อง หนฟังเสียงเมื่อคนแปลกหน้าในห้องข้างๆ ดึงความอภัยของเขาออกมาตีแผ่

3

เสียงเคาะประตูดังขึ้นหลังจากนั้นห้านาที สไตร์กซึ่งกำลังจะผล็อยหลับ
สะดุ้งขึ้นนั่งตัวตรงบนเก้าอี้

“ขอโทษนะคะ”

จิตใต้สำนึกของเขาประหวัดถึงชาร์ลอตต์อีกครั้ง เขาแปลกใจเมื่อเห็น
หญิงสาวแปลกหน้าเดินเข้ามาในห้อง เธอถอดเสื้อโค้ตออกแล้ว เผยให้เห็นเสื้อ
สเวตเตอร์รูปสีครีม ดูอ่อนสบาย ค่อนข้างเย้ายวนด้วยซ้ำ สไตร์กมองเฉพาะ
ตีนผมเธอขณะพูด

“ครับ”

“มีลูกค้ำมาพบค่ะ จะให้เชิญเข้ามาเลยไหมคะ”

“ใครมานะ”

“ลูกค้ำค่ะ คุณสไตร์ก”

เขามองเธอนิ่งอยู่หลายอึดใจ พยายามประมวลผลข้อมูลที่ถูกป้อนเข้ามา

“ได้สิ โอเค -- ได้แล้ว อย่าเพิ่ง ซานดรา ขอเวลาให้ผมสักสองสามนาทีก่อน
แล้วค่อยเชิญเขาเข้ามา”

เธอออกไปโดยไม่พูดอะไรอีก

สไตร์กเสียเวลาไม่ถึงหนึ่งวันที่ถามตัวเองว่าเพราะอะไรจึงเรียกผู้หญิงคนนั้นว่าซานดรา ก่อนกระโดดผลุลูกขึ้นยืน จัดการปรับโฉมและกลืนให้ดูไม่เหมือนคนที่นอนหลับทั้งชุดทำงาน เขาค้นถุงทะเลใต้โต๊ะ คั่วพลอดยาสีฟัน บีบใส่ปากที่อ้ารอราวสามนิ้ว จากนั้นก็สังเกตว่าเนกไทที่สวมอยู่เปียกน้ำจากอ่าง ด้านหน้าเสื้อเชิ้ตก็มีรอยเลือดกระเซ็น เขากระซอกออกทั้งสองอย่าง กระดุมเสื้อปลิวไปกระแทบผนังและตู้เอกสารก่อนกระเด็นกลับออกมา เขาดึงเสื้อเชิ้ตสะอาดแต่ยับยู่ยี่จากถุงทะเลมาสวมแทนตัวเก่า นิ้วมืออวบใหญ่รุ่มร่ามแฉะนะ หลังจับถุงทะเล掖ต์เข้าไปหลังตู้เปล่าๆ ให้พ้นสายตา เขาก็ลูกลนกลับนั่งลงบนเก้าอี้ พลังตรวจดูชี้ตาที่หัวตาด้านใน นึกสงสัยตลอดเวลาว่าคนที่เรียกว่าลูกค้านี้จะใช้ลูกค้าจริงหรือเปล่า และพร้อมจะจ่ายเงินจริงๆ เป็นค่าบริการนักสืบหรือไม่ ตลอดสิบแปดเดือนที่ดำดิ่งสู่หายนะทางการเงิน สไตร์กตระหนักว่าไม่ควรมองข้ามเรื่องพวกนี้เด็ดขาด เขายังตามล่าลูกค้าสองรายที่จ่ายไม่ครบจนปัจจุบัน ลูกค้ารายที่สามไม่ยอมจ่ายแม้แต่เพนนีเดียว เพราะไม่พอใจสิ่งที่สไตร์กสืบพบ เมื่อคำนึงถึงภาวะที่จมลึกอยู่ในกองหนี้สิน ประกอบกับการพิจารณาขึ้นค่าเช่าในเขตนี้ก็เป็นภัยคุกคามต่อสำนักงานใจกลางกรุงลอนดอนที่เขาปรารถนาจะเก็บไว้ สไตร์กจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะจ้างนายมาจัดการปัญหาได้ วิธีทวงหนี้ที่รุนแรงและโหดเหี้ยมกว่านั้นติดตรึงอยู่ในจินตนาการฟุ้งซ่านของสไตร์ก เขาคงสุขใจยิ่งนักเมื่อได้เห็นลูกหนี้รายสำคัญกลัวลานอยู่ใต้เงาไม้เบสบอล

ประตูเปิดอีกครั้ง สไตร์กรับแรงตึงนิ้วชี้ออกจากจมูกพร้อมกับทรงตัวขึ้นนั่งตรง พยายามวางท่าเฉียบแหลมและตื่นตัวอยู่บนเก้าอี้

“คุณสไตร์กคะ นี่คุณบรีสโตร์คะ”

คนที่กำลังจะเป็นลูกค้าเดินตามโรบินเข้ามาในห้อง ความประทับใจเมื่อแรกพบเป็นไปในทางที่ดี น่าจะเรียกได้ว่าชายแปลกหน้ามีลักษณะคล้ายกระต่ายริมฝีปากบนหดสั้น ปิดพันหน้าสีใหญ่ไม่มิด ผิวเป็นสีเหลืองอมแดง และเมื่อ

พิจารณาจากความหนาของแว่นตา น่าจะเป็นคนสายตาสั้น แต่สุทธีเห่เข้ามาที่เขาสวมตัดเย็บงามประณีต เนกไทมันเงาสีฟ้าอ่อนดูจืดจาง แข็ง ตลอดทั้งนาฬิกาและรองเท้าก็ดูมีราคา

เสื้อเชิ้ตสีขาวผ่องเรียบกริบของชายแปลกหน้าเป็นเหตุให้สไตรค์ตระหนักถึงรอยยับนับพันบนเสื้อผ้านี้เองเพิ่มเป็นสองเท่า เขาลุกขึ้นยืนให้บริสโตร์ได้ประจักษ์ในส่วนสูงขนาดหกฟุตสามนิ้วเต็มตา พลายยื่นมือที่มีขนปกคลุมบนส่วนหลังออกไป พยายามประชันกับเครื่องแต่งกายประณีตของผู้เป็นแขก โดยแสดงอาการให้รู้สึกว่ามันยุ่งกับงานจนไม่ได้ใส่ใจเสื้อผ้านี้

“คอร์โมรัน สไตรค์ครับ สบายดีหรือครับ”

“ผมจอห์น บริสโตร์” อีกฝ่ายตอบพลายจับมือเขย่า เสียงของเขาฟังรื่นหู ภูมิความรู้ และประกาศความลึกลับ สายตาเขาอ้อยอิ่งอยู่แถวดวงตาบวมปูดของสไตรค์

“ท่านสุภาพบุรุษ จะรับชาหรือกาแฟดีคะ” โรบินถาม

บริสโตร์ขอกาแฟถ้วยเล็ก แต่สไตรค์ไม่ตอบ เขาเพิ่งเห็นหญิงสาวคิ้วเข้มสวมชุดผ้าขนสัตว์แบบล้าสมัย นั่งอยู่บนโซฟาเก่าคร่ำคร่าข้างประตูห้องทำงานด้านนอก ภาพนั้นทำให้เขาเชื่อว่าอาจมีลูกค้ายาเสพติดสองรายพร้อมๆ กัน คงไม่ใช่ว่าพนักงานชั่วคราวถูกส่งมาอีกคนหรอกนะ

“คุณล่ะคะ คุณสไตรค์” โรบินถาม

“ว่าไงนะ อ้อ -- ขอกาแฟดำ น้ำตาลสองก้อน ขอบคุนมากซานดรา” เขาพูดออกไปก่อนจะทันยั้งปาก เขาเห็นเธอเบ้าปากขณะปิดประตูตามหลัง ตอนนั้นเองที่เขานึกได้ว่าไม่มีทั้งกาแฟหรือน้ำตาล และอันที่จริงก็รวมถึงถ้วยด้วย

บริสโตร์หลุดตัวลงนั่งตามคำเชิญของสไตรค์ เขากวาดตามองรอบห้องทำงานรกรุงรัง ด้วยกิริยาที่สไตรค์เกรงว่าจะบอกถึงความผิดหวัง ท่าทางของว่าที่ลูกค้านี้ดูประหม่าเหมือนรู้สึกผิด ทำให้สไตรค์คิดโยนไปถึงสามชั้ระแวง แต่กระนั้นลักษณะของเขาก็โอ้อวดด้วยความมีอำนาจ ซึ่งประกาศชัดด้วยราคา

แพงของสูทที่สวม สไตร์กัสงสัยว่าบริสโตร์รู้จักเขาได้อย่างไร ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรู้จักปากต่อปาก ในเมื่อลูกค้ารายเดียวของเขาไม่มีเพื่อนเลยสักคน (ตามที่เธอมักจะสะอึกสะอื้นมาตามสายโทรศัพท์เป็นประจำ)

“มีอะไรที่ผมพอช่วยได้หรือครับ คุณบริสโตร์” เขาถาม เมื่อกลับนั่งบนเก้าอี้ดั้งเดิม

“คือ -- เอ่อ -- จริง ๆ แล้วผมสงสัยว่าน่าจะลองมาพบคุณ...ผมคิดว่าเราเคยรู้จักกันมาก่อน”

“จริงหรือครับ”

“คุณคงจำผมไม่ได้ มันผ่านมานานหลายปีแล้ว...แต่ผมคิดว่าคุณเป็นเพื่อนกับชาร์ลีน้องชายผม ชาร์ลิส บริสโตร์ จำได้ไหมครับ เขาตาย -- เพราะประสบอุบัติเหตุ -- ตอนอายุเก้าขวบ”

“ให้ตายเถอะ” สไตร์กัอุทาน “ชาร์ลีนี้นะ...ใช่สิ ผมจำได้แน่”

ความจริงก็คือ เขาจำได้แม่นทีเดียว ชาร์ลิส บริสโตร์เป็นเพื่อนคนหนึ่งในงานหลายคนที่สไตร์กัคบหาในช่วงชีวิตวัยเด็กที่สับสนและต้องเดินทางไปทั่ว ชาร์ลิสเป็นเด็กมีเสน่ห์ แก่นแก้ว บ้าระห่ำ และเป็นจำพวกแก๊งค์ดังที่สุดที่โรงเรียนใหม่ของสไตร์กัในลอนดอน ชาร์ลิสมองเด็กใหม่ตัวใหญ่ยักษ์สำเนียงคอร์นวอลล์เพียงปราดเดียว ก่อนนับเขาเป็นเพื่อนสนิทและแต่งตั้งให้เป็นรองหัวหน้า สองเดือนหลังจากนั้นคือมิตรภาพอันแนบแน่นและพฤติกรรมชั่วร้าย สไตร์กัชื่นชมวิถีชีวิตอันราบรื่นภายในบ้านของเด็กอื่น ที่มีครอบครัวสมบูรณ์แบบ เป็นระเบียบเรียบร้อย รวมถึงห้องนอนที่เด็กเหล่านั้นได้ครอบครองเป็นเวลานานปี ภาพบ้านใหญ่โตโอโง่งของชาร์ลิสแจ่มชัดติดตรึงอยู่ในความทรงจำเขาเสมอมา ที่นั่นมีสนามหญ้าเขียวเยือกสว่างไสวด้วยแสงแดด มีบ้านต้นไม้ และน้ำมะนาวคั้นใส่น้ำแข็งที่แม่ของชาร์ลียกมาเสิร์ฟ

แล้วเรื่องสะเทือนขวัญเป็นประวัติการณ์ก็เกิดขึ้น ในวันเปิดเรียนวันแรก หลังหยุดเทศกาลอีสเตอร์ เมื่อครูประจำชั้นบอกทุกคนว่าชาร์ลิสจะไม่กลับมาเรียน

อีก เขาตายแล้ว เขาขี่จักรยานตกลงไปในบ่อเหมือง ระหว่างไปเที่ยวพักผ่อนที่เวลส์ ครูคนนั้นเป็นนางแม่มดใจร้าย เธอตอบบอกนักเรียนในชั้นไม่ได้ว่า ชาร์ลีเป็นเด็กชอบฝ่าฝืนคำสั่งผู้ใหญ่ ดังที่ทุกคนรู้ดี เขาได้รับคำสั่งห้ามชัดเจน ไม่ให้ขี่จักรยานไปใกล้บ่อเหมือง แต่ก็ยังทำ อาจเป็นเพราะอยากอวดเก่ง -- แต่ครูก็จำเป็นต้องหยุดพูดเพียงเท่านั้น เพราะเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ สองคนที่นั่งอยู่แถวหน้าส่งเสียงละเอียดยื่น

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่เห็น หรือนึกถึงบ่อเหมือง ภาพแหงนวินของเด็กผู้ชายผมบลอนด์หัวเราะว่าจะผุดขึ้นในมโนภาพของสไตรก์ เขาไม่แปลกใจเลยถ้าเด็กทุกคนในชั้นเดียวกับชาร์ลี บริสโตว์จะยังรู้สึกกลัวหลุมมืดมืดกว้างใหญ่ ขอบบ่อทั้งตัวสูงชัน และก้อนหินที่ไม่ปราณีใคร

“ครับ ผมจำชาร์ลีได้” เขาเอ่ย

ลูกกระตือรือร้นบริสโตว์ขยับเล็กน้อย

“ใช่ เป็นเพราะชื่อคุณนี่แหละ คุณคงเข้าใจ ผมจำได้ชัดเจนทีเดียวว่าชาร์ลีพูดถึงคุณตลอดช่วงวันหยุดนั้น ไม่กี่วันก่อนที่เขาจะตาย... ‘สไตรก์เพื่อนผม’... ‘คอร์โมรัน สไตรก์’ เป็นชื่อที่แปลกมาก คุณว่าไหม คำว่า ‘สไตรก์’ นี่มีความเป็นมายังไง คุณรู้หรือเปล่า ผมไม่เคยเจอใครใช้ชื่อแบบนี้เลย”

บริสโตว์ไม่ใช่คนแรกที่สไตรก์รู้จักซึ่งชอบถือโอกาสพูดคุยก้อมค้อม เช่นเรื่องดินฟ้าอากาศ เรื่องเก็บค่าผ่านทางในเขตการจราจรแออัด เรื่องเครื่องดื่มที่ชอบ เพื่อประวิงเวลาพูดถึงอะไรที่ทำให้ต้องมาสำนักงานของเขา

“ผมเคยทราบว่ามันเกี่ยวอะไรสักอย่างกับข้าวโพด” เขาบอก “เป็นเรื่องการตรวจวัดข้าวโพด”

“จริงหรือ ไม่เกี่ยวกับการทุบตีใคร หรือนัดหยุดงานใช่ไหม ฮะ ฮะ... ไม่เกี่ยวสินะ... คืออย่างนี้ ตอนที่ผมกำลังหาใครสักคนมาช่วยเรื่องนี้ ผมก็พบชื่อคุณในทะเบียน” หัวเข่าบริสโตว์เริ่มกระตุกขึ้น ๆ ลง ๆ “คุณคงพอนึกออกว่ามัน -- แบบว่า รู้สึกเหมือน -- เหมือนเป็นสัญญาณนะ สัญญาณจากชาร์ลี บอกว่าผม

คิดถูกแล้ว”

ลูกกระต๊อกลงมาลอบโผล่ขณะกลืนน้ำลาย

“โอเคครับ” สไตรก์เอ่ยอย่างระมัดระวัง หวังว่าคงไม่มีการเข้าใจผิดว่าเขาเป็นร่างทรง

“คือมันเกี่ยวกับน้องสาวผมนะครับ” บริสโตว์เอ่ย

“ครับ เธอมีเรื่องเดือดร้อนอะไรหรือ”

“เธอตายแล้ว”

สไตรก์ยังคำพูดว่า “อะไรนะ เธอด้วยหรือ” ไว้ทัน

“เสียใจด้วยครับ” เขาเอ่ยอย่างสุ่ม

บริสโตว์รับทราบความเสียใจของเขาโดยกระตุกศีรษะตะแคงเล็กน้อย

“ผม -- มันไม่ง่ายเลย ก่อนอื่น คุณควรรู้ว่าน้องสาวผมคือ -- เคยเป็น -- ลูลา แลนดรี”

ความหวังที่ลูกโป่งขึ้นช่วงสั้น ๆ หลังได้ยินว่าอาจจะได้ลูกคำ กลับโงนเงนไปข้างหน้าช้า ๆ เหมือนหินหน้าหลุมฝังศพ ก่อนล้มครืน สร้างความทรมานแสนสาหัสในช่องท้องสไตรก์ ผู้ชายคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขาถ้าไม่บ้าจริงก็ต้องมีอาการหลงผิด เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ชายหน้าซีดคนนี้จะมาจากแหล่งพันธุกรรมเดียวกับลูลา แลนดรี ผู้มีผิวสีทองแดง แขนขาเพรียวประหนึ่งลูกม้า งามหมดจดราวเพชรเจียรไน ไม่มีทางเป็นไปได้ เช่นเดียวกับที่เกล็ดหิมะสองเกล็ดไม่มีวันจะเหมือนกัน

“พ่อแม่ผมรับเธอมาเลี้ยงเป็นลูก” บริสโตว์บอกอย่างเจียมตัว ราวกับรู้ว่าสไตรก์กำลังคิดอะไรอยู่ “เราทุกคนถูกขอมาเลี้ยง”

“หรือครับ” สไตรก์รับคำ ด้วยความทรงจำอันเที่ยงตรงเป็นพิเศษ เขานึกย้อนไปถึงบ้านหลังใหญ่หิม่า ทันสมัย เป็นระเบียบ และสวนสว่างไสวหลายเอเคอร์ เขานึกถึงหญิงผมบลอนด์ผู้เป็นแม่ ทำทางป่วยกระเสาะกระแสะ นั่งเป็นประธานอยู่ที่หัวโต๊ะปิกนิก นึกถึงเสียงพูดารามดังสนั่นแว่วมาจากผู้เป็นพ่อ

นึกถึงพี่ชายหน้าตามืดบึ้งละเอียดแก่ผลไม้ นึกถึงชาร์ลส์ที่ทำตกลงให้แม่หัวเราะ แต่เขาไม่เคยเห็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ เลยสักคน

“คุณคงไม่เคยพบบลูลา” บริสโตร์พูดต่ออีก รวากับว่าสไลต์รูกกล่าวสิ่งที่คิดออกมาดังๆ “พ่อแม่ผมรับเธอมาเลี้ยงหลังจากชาร์ลส์ตายไปแล้ว ตอนมาอยู่กับเราเธออายุสี่ขวบ อยู่บ้านสงเคราะห์เด็กมาสองสามปี ตอนนั้นผมไกล่ลืมหำยังจำได้ว่ายืนมองอยู่ตรงประตูหน้า ตอนที่พ่ออุ้มเธอมาตามถนนเข้าบ้าน เธอสวมหมวกไหมพรมสีแดงใบเล็ก ๆ แม่ยังเก็บหมวกใบนั้นอยู่เลย”

จู่ๆ จอห์น บริสโตร์ก็ระเบิดเสียงร้องให้ออกมาอย่างน่าตกใจ เขายกมือขึ้นปิดหน้าสะเอี่ยง ไหล่ค้อม ตัวสั่น น้ำตาบนน้ำมูกไหลเล็ดจากร่องนี้ พอทำท่าเหมือนจะควบคุมตัวเองได้ เสียงสะเอี่ยงก็จะทะลักออกมาทุกครั้งไป

“ผมขอโทษ -- ขอโทษ -- พระเจ้า...”

เขาซับน้ำตาหลังแว่นด้วยผ้าเช็ดหน้าขยับเป็นก้อน ขณะหายใจฟืดฟาด สลับเสียงสะเอี่ยง พยายามควบคุมสติอีกครั้ง

ประตูห้องทำงานเปิดออก โรบินถือถาดเดินกลับเข้ามา บริสโตร์เบือนหน้าหนี ไหล่กระเพื่อม ตัวสั่น สไลต์รูกมองผ่านประตูออกไป แวบเห็นผู้หญิงสวมสูทคนนั้นในห้องทำงานด้านนอกอีกครั้ง ตอนนี้เธอถือสิ่งใส่เขาผ่านขอบหนังสือพิมพ์*เดลีเอ็กซ์เพรสส์*

โรบินวางถ้วยลงสองใบ พร้อมเหยือกนม โถน้ำตาล และขนมปังกรอบรสช็อกโกแลตอีกหนึ่งจาน ทั้งหมดนั้นสไลต์รูกไม่เคยเห็นมาก่อน เธอยิ้มตอบคำขอบคุณของเขาแล้วทำท่าจะออกไป

“เดี๋ยวลับ ซานดรา” สไลต์รูกเรียก “ช่วย...”

เขาหยิบกระดาษออกมาจากโต๊ะหนึ่งแผ่น เลื่อนลงวางบนเข่า สไลต์รูกตัวตึงมือเขียนอย่างรวดเร็ว พยายามให้อ่านง่ายที่สุดเท่าที่ทำได้ ระหว่างที่บริสโตร์ทำเสียงกลั๊กลั่นเบาๆ

ช่วงหาข้อมูลเกี่ยวกับacula แลนด์โรนเกิด ดูว่าถูกขโมยเงินหรือเปล่า ถ้าใช่ใครเป็นคนขโมย อยากรู้ว่าผู้ฉ้อโกงได้งานว่าทำอะไรอยู่ (เธอมาทำอะไรที่นี่) เงินค่าตอบแทนอะไรแล้วเอาเงินมาให้ผม ไม่ต้องพูดว่าพบอะไร

เขาส่งกระดาษแผ่นนั้นให้โรบิน เธอรับไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ก่อนเดินออกจากห้อง

“ผมขอโทษ--ขอโทษจริงๆ” บริสโตร์หายใจถี่เมื่อประตูปิดเรียบร้อย “นั่นมัน--ปกติผมไม่-- ผมกลับไปทำงาน ไปพบลูกค้าได้แล้ว...” เขาสูดหายใจลึกๆ กันหลายครั้ง ดวงตาที่เปลี่ยนเป็นสีชมพูจืดทำให้เขาดูเหมือนกระต่ายเผือกมากขึ้น หัวเข่าข้างขวาของเขายังคงเขย่าขึ้นๆ ลงๆ อยู่

“เพียงแต่ว่าช่วงนี้ผมสะเทือนใจมาก” เขาพูดเสียงแผ่ว พลังสุดลมหายใจลึก “ลูลา...แล้วแม่ผมก็กำลังจะตาย...”

สโตร์ก็น้ำลายสอเมื่อเห็นขนมปังกรอบรสช็อกโกแลต เขารู้สึกเหมือนไม่ได้กินอะไรมาหลายวันแล้ว แต่เขาเห็นว่าถ้าลงมือกินอาหารว่างระหว่างที่บริสโตร์เขย่าขาพลังสุดจุกฟุดฟิดสลับเซตน้ำตา มันจะดูเหมือนคนไม่มีน้ำใจ เครื่องเจาะลมยังคงกระแทกกระทั้นราวกับปืนกลอยู่บนถนนข้างล่าง

“ตั้งแต่ลูลาตาย แม่ก็ทอดอาลัย มันทำให้ท่านใจสลาย โรคอะไรที่เป็นอยู่ใกล้หายแล้ว แต่มันก็กลับมาอีก หมอบอกว่าไม่มีปัญญาทำอะไรได้มากไปกว่านี้ ผมหมายถึงว่า นี่มันครั้งที่สองแล้ว แม่แทบไม่เป็นผู้เป็นคนหลังจากเกิดเรื่องชาร์ลี พ่อผมเลยคิดว่าถ้ามีลูกอีกคนคงดีขึ้น พ่อกับแม่อยากได้ลูกผู้หญิงมาตลอด จะขอเด็กมาเลี้ยงใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ลูลาเป็นเด็กเลือดผสม หากันรับเลี้ยงยาก ดังนั้น” เขาจบประโยคด้วยเสียงกลั่นสะอั่น “พวกท่านจึงขอเธอมาสำเร็จ

“เธอเป็นคนสะ-สวยมาตลอด มีแมวมองพะ-พบเธอบนถนนออกซ์ฟอร์ด

ตอนออกไปซื้อปึงกับแม่ เอเธนา โมเดลลิ่งชื่อดังรับเธอเข้าสังกัด เธอยึดอาชีพนางแบบตะ - เต็มเวลาตั้งแต่อายุสิบเจ็ด ตอนที่เสีย ค่าตัวเธออยู่ที่ประมาณสิบล้าน ผมไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมต้องเล่าเรื่องพวกนี้ให้คุณฟัง คุณก็น่าจะรู้ทุกอย่างหมดแล้ว ทุกคนรู้ -- หรือคิดวารู้ -- ทุกๆ เรื่องเกี่ยวกับลูลา”

เขาหยิบถ้วยของตัวเองขึ้นมา ทำทางแก้งก้าง มือสั่นจนกาแฟกระฉอกจากปากถ้วย หกเลอะกางเกงสุทรีดเรียบกริบ

“งานที่คุณอยากให้ผมทำคืออะไรกันแน่ครับ” สโลเทิร์กถาม

บรีสโตว์มือสั่นขณะวางถ้วยกลับลงบนโต๊ะ ก่อนประสานมือแน่น

“ใครๆ บอกว่าน้องสาวผมฆ่าตัวตาย แต่ผมไม่เชื่อ”

สโลเทิร์กนึกถึงภาพข่าวโทรทัศน์ ฝูงบรรจจุพลสีดำบนเปลหาม พายุแสงแฟลชชูวาววับทันทีที่ร่างถูกยกขึ้นรถพยาบาล บรรดาช่างภาพเบียดเสียดรุมล้อมขณะรถพยาบาลเคลื่อนตัว พร้อมกับชุกล้องขึ้นส่องหน้าต่างดำมืด สาดแสงสีขาวสว่างจ้าสะท้อนกระจกสีดำ เขารู้ข่าวการตายของลูลา แลนดรีมากกว่าที่จำเป็นต้องรู้หรืออยากรู้ มันคือความจริงที่เกิดขึ้นกับบุคคลมีชื่อเสียงทั่วไปในอังกฤษ เมื่อระดมเสนอข่าวกันเช่นนี้ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่คนต้องเริ่มสนใจทั้งที่ไม่ต้องการ ข้อมูลหลังไหลเข้ามาโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ข้อเท็จจริงในรูปคดีถูกปลุกฝังแบบแน่นในความคิด จนไม่มีทางจะไปนั่งเป็นคณะลูกขุนในศาลไหนได้

“มีการสอบสวนตามกฎหมายแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ก็ใช่ แต่ตำรวจเจ้าของคดีปักใจเชื่อแต่แรกแล้วว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เหตุผลอย่างเดียวคือลูลาใช้ยาปลอมประสาท มีหลายประเด็นที่ตำรวจมองข้ามไป -- บางอย่างคนในเนี่ยยังเห็นกันด้วยซ้ำ”

บรีสโตว์จุ่มนิ้วใส่โต๊ะเตียนโล่งของสโลเทิร์ก ตรงจุดที่น่าจะมีคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่

มีเสียงเคาะพอเป็นพิี แล้วประตูก็เปิด โรบินสาวทำเข้ามา ส่งกระดาะ

โน้ตพับเรียบร้อยให้ใส่ไตรีก่อนทยอยออกไป

“โทษทีครับ” สไตร์กเอ่ย “ผมกำลังรอข้อความนี้อยู่พอดี”

เขาคลืกระดาศไน้ตบนหัวเข่า กันไม่ให้บริสโตว์เห็นข้อความจากด้านหลัง
แล้วอ่าน

ดูดา แลนดรีเป็นบุตรบุญธรรมในอุปการะของเซอร์อเล็กซ์และเลดี้
อิวอตซ์ บริสโตว์ ตั้งแต่สี่ขวบ เธอเติบโตขึ้นมาด้วยชื่อดูดา บริสโตว์ แต่
หันมาใช้นามสกุลเดิมของแม่เมื่อเริ่มเป็นนางแบบ เธอมีพี่ชายชื่อจอห์น
เป็นทนายความ ผู้หญิงที่เธอรู้จักนอกเป็นแฟนและเลขาธุการในบริษัท
ของเธอ ทั้งสองคนทำงานให้บริษัทแลนดรี เมจ แพตเทอร์สัน ซึ่งเป็น
บริษัทที่ดูแลนางจอห์นกับดูดาก่อนตั้งขึ้น ภาพนางของจอห์น บริสโตว์ใน
โฆษณาของบริษัทเหมือนผู้ชายที่กำลังคุยกับคุณทุกประการ

สไตร์กขยักกระดาศแผ่นนั้นทิ้งลงตะกร้าผงใกล้เท้า เขามี้นมาก จอห์น
บริสโตว์ไม่ได้ฝันเฟื่อง และตัวสไตร์กเองได้พนักงานชั่วคราวที่มีความคิดริเริ่ม
รวมทั้งใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ดีกว่าพนักงานคนใดที่เขาเคยพบ

“ขอโทษที เชิญว่าต่อเลยครับ” เขาบอกบริสโตว์ “คุณกำลังพูดถึง-- การ
สืบคดีใช่ไหม”

“ใช่” บริสโตว์รับคำพลางซบจมูกด้วยผ้าเช็ดหน้าเปียกชื้น “คือ ผมไม่
ปฏิเสธหรอกครับว่าดูดามีปัญหา อันที่จริงเธอทำให้แม่กลุ้มใจเหมือนตคนกรก
ทีเดียว มันเริ่มประมาณช่วงเดียวกับที่พ่อเราเสีย -- เรื่องนี้คุณคงรู้ดี พระเจ้า
ทรงทราบว่่าแค่นั้นก็เป็นข่าวครึกโครมในหน้าหนังสือพิมพ์พออยู่แล้ว...แต่เธอ
ก็มาถูกไล่ออกจากโรงเรียนฐานข้องแวะกับยาเสพติดอีก เธอหนีมาลอนดอน
แม่มาเจอเธออยู่ข้างถนนกับพวกติดยา และยาก็ทำให้เธอมีปัญหาทางจิตหนักขึ้น
เธอหนีออกจากศูนย์บำบัด -- มีฉากสะเทือนอารมณ์เกิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วน แต่
กระนั้น สุดท้ายผมก็พบว่าเธอเป็นโรคไบโพลาร์ และจัดยารักษาให้ตรงกับ

อาการ นับแต่นั้นมา ถ้ากินยาเป็นประจำเธอก็จะสบายดี คุณไม่มีทางรู้เลยว่าเธอมีอะไรผิดปกติ แม้แต่หมอชั้นสูตรยังยอมรับว่าเธอกินยาสม่ำเสมอ ผลชั้นสูตรยืนยันได้อย่างดี

“แต่ทั้งตำรวจและหมอต่างก็มองข้ามประวัติเจ็บป่วยทางจิตของเด็กคนนี้ไม่ได้ ทุกคนยืนยันกันว่าเธอมีอาการซึมเศร้า แต่ตัวผมเองชอบบอกเลยว่า ลูลาไม่ได้ซึมเศร้าเลยสักนิด ผมพบเธอตอนเข้าก่อนจะเสีย เธอปกติดีทุกอย่างอะไร ๆ กำลังไปได้สวยสำหรับเธอ โดยเฉพาะเรื่องอาชีพการงาน เธอเพิ่งเซ็นสัญญามูลค่าห้าล้านเป็นเวลาสองปี เธอขอให้ผมช่วยตรวจสอบฉบับนั้นเอง เรียกว่าเป็นข้อตกลงที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ นักออกแบบคนนั้นเป็นเพื่อนที่สนิทกับเธอมาก ชื่อโฮเม คุณคงเคยได้ยินชื่อเขาอยู่บ้างใช่ไหม คิวงานของเธอแน่นเอียดตลอดหลายเดือน กำลังจะมีถ่ายแฟชั่นที่ไม่เรียกโกเร็ว ๆ นี้ และเธอก็ชอบเดินทางเป็นชีวิตจิตใจ เพราะฉะนั้น คุณมองออกไหม ว่ามันไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่เธอจะต้องฆ่าตัวตาย”

สไตรก์ฟังกวีระอย่างสุภาพ ขณะที่ในใจนั้นไม่ได้นึกเชื่อถือจากประสบการณ์ของเขา คนฆ่าตัวตายสามารถสร้างทำเป็นสนใจอนาคตที่ตนไม่คิดจะมีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างสบาย ๆ อารมณ์เบิกบานดูแสงสีทองอมชมพูยามเช้าของแลนดรี อาจเปลี่ยนเป็นมืดครึ้มลึนหวังได้อย่างง่ายดายในช่วงหนึ่งวันกับอีกครั้งคืนก่อนตาย เขารู้ว่ามันเกิดขึ้นได้ เขานึกถึงนายร้อยโทแห่งกองทัพบกซึ่งตื่นขึ้นมากลางดึกหลังงานฉลองวันเกิดของตัวเอง งานที่ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาสนุกสนานรำเริงมาก เขาเขียนจดหมายสั้น ๆ ถึงครอบครัว บอกให้เรียกตำรวจมาและอย่าเข้าไปในโรงรถ ลูกชายวัยสิบห้าปีของเขาไม่ทันได้สังเกตเห็นจดหมายระหว่างรีบร้อนเดินผ่านห้องครัวไปเอาจักรยานจึงเข้าไปพบศพพ่อแขวนห้อยจากเพดานโรงรถ

“ยังไม่หมดแค่นั้น” บริสโตว์เอ่ย “ยังมีหลักฐานอื่นอีก หลักฐานที่แน่นหนามาก เริ่มจากแทนซี เบสตีก็เป็นอันดับแรก”

“เพื่อนบ้านที่ให้การว่าได้ยินเสียงทะเลาะจากข้างบนนะหรือครับ”

“ใช่เลย! เธอได้ยินเสียงผู้ชายตะโกนลั่นอยู่ข้างบน ก่อนลูลาตกระเบียง ประเดี้ยวเดียว! ตำรวจตัดสินว่าคำพูดเธอไร้สาระ เพราะเหตุผลเดียวคือเธอ เสพโคเคน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอจะไม่รู้ตัวว่าได้ยินอะไร แทนที่ยืน กระจายเตียวว่าลูลาทะเลาะกับผู้ชายคนหนึ่งก่อนตกลงไปไม่กี่วินาที ผมรู้ เพราะผมเพิ่งคุยเรื่องนี้กับเธอเมื่อไม่นานนี้เอง บริษัทของเรากำลังทำเรื่องยาก ให้เธอ เชื่อว่าผมน่าจะเกลี้ยกล่อมให้เธอคุยกับคุณได้

“และอันดับถัดมา” บริสโตว์เอ่ย มองสไตรก์ด้วยแวตาทังวล พยายาม หยั่งปฏิกิริยาของอีกฝ่าย “คือภาพจากกล้องวงจรปิด ยี่สิบนาทีก่อนลูลาตกลง มา มีผู้ชายคนหนึ่งเดินตรงมาที่เคนทิกิเิร์นการ์เดนส์ แล้วหลังจากนั้นก็ภาพ ผู้ชายคนเดียวกันนี้ วิ่งแถมมาจากทางเคนทิกิเิร์นการ์เดนส์หลังจากเธอถูกฆ่าตาย ตำรวจไม่เคยรู้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร ตามรอยไม่ได้”

บริสโตว์ทำท่ากระตือรือร้นแบบมีลัทธิลึกลับใน เขาล้วงซองจดหมาย สะอาดแต่ยังเยื่อออกมาจากกระเป๋าदानในเสื้อสูท ยื่นส่งให้

“ผมเขียนไว้หมดแล้ว ทั้งเวลาและเหตุการณ์ทุกอย่าง อยู่ในนี้ทั้งหมด คุณจะเห็นเองว่ามันสอดคล้องกัน”

ซองจดหมายที่ปรากฏไม่ได้ช่วยให้สไตรก์เชื่อในสิ่งที่บริสโตว์สันนิษฐาน มากไปกว่าเดิม เคยมีคนยื่นซองแบบนี้ให้เขามาก่อนแล้ว ทั้งข้อความที่เขียนขึ้น จากผลของความเปลี่ยนแปลงและความหมกมุ่นแบบผิดๆ จดหมายพาล่ามแต่เรื่อง ทฤษฎีเดียวที่ตนเชื่อ ตารางเวลาสลับซับซ้อนที่ถูกบิดเบือนให้เข้ากับเหตุบังเอิญ ในจินตนาการ เปลือกตาซ้ายของผู้เป็นนายความกระตุกถี่ เข้าข้างหนึ่งเข่า ขึ้นลง นิ้วมือที่ยื่นซองส่งให้ระริกสั่น

สไตรก์ใช้เวลาสองสามวินาทีประเมินสัญญาณบ่งบอกความเครียดเหล่านี้ เปรียบเทียบกับรองเท่าที่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสั่งตัด รวมทั้งนาฬิกาเวเซอร์ร กงสตองแตง ซึ่งมองเห็นเด่นชัดยามบริสโตว์ยกไม้ยกมือ นี่คือนัยของ

ผู้ชายที่ยอมจ่าย และมีปัญญาจ่ายได้ บางทีมันอาจนานพอให้สไตรก์ผ่อนชำระหนี้สินเร่งด่วนให้หมดไปได้ก่อนหนึ่ง สไตรก์ถอนหายใจ พร้อมกับตีหน้าถ่มทิ้งใส่ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอยู่ข้างใน ก่อนพูดว่า

“คุณบริสโตร์ครับ --”

“เรียกผมว่าจอห์นเถอะ”

“จอห์น...ผมขอพูดกับคุณตรงไปตรงมาเลยนะ ผมคิดว่ามันไม่ถูกต้องที่จะรับเงินจากคุณ”

จัสตีแดงผุดขึ้นบนลำคอขาวซีด ตลอดจนใบหน้าธรรมดาสัมผัสของบริสโตร์ เขายังคงยืนสองคางอยู่เช่นนั้น

“หมายความว่ายังไง ที่ว่ามันไม่ถูกต้อง”

“ตำรวจน่าจะสืบสวนการตายของน้องสาวคุณถึงถั่วที่สุดเท่าที่เป็นได้แล้ว ประชาชนหลายล้าน รวมทั้งสื่อมวลชนจากทั่วทุกมุมโลก คอยติดตามความเคลื่อนไหวอยู่ทุกฝีก้าว ตำรวจคงต้องสืบละเอียดรอบคอบกว่าปกติเป็นสองเท่าทีเดียว การฆ่าตัวตายเป็นเรื่องยากจะยอมรับ --”

“ผมไม่ยอมรับ ไม่มีวันยอมรับแน่ เธอไม่ได้ฆ่าตัวตาย มีคนผลักเธอตกลงมาจากกระเบียงนั่น”

เสียงเงาถนนข้างนอกหยุดลงกะทันหัน เสียงของบริสโตร์จึงดังกังวานไปทั่วทั้งห้อง มันแสดงถึงความโกรธจัดของผู้ชายสุขภาพเรียบร้อยคนหนึ่งที่ถูกบีบคั้นจนเลยขีดจำกัด

“เข้าใจละ ผมรู้แล้ว คุณก็อีกคนใช่ไหม ที่ทำตัวเป็นหมอโรคจิต ดีแต่นั่งวิเคราะห์โดยไม่รู้ข้อเท็จจริงอะไรเลย ชาร์ลิตายแล้ว พ่อผมตายแล้ว ลูกตายแล้ว และแม่ก็กำลังจะตาย -- ผมเสียทุกคนไปหมด ผมต้องการที่ปรึกษาบำบัดความเศร้า ไม่ใช่คนก๊อปปี้ คุณคิดว่าผมไม่เคยได้ยินคำพูดแบบนี้มาเป็นร้อยครั้งแล้วหรือไง”

บริสโตร์ผุดลุกขึ้นยืน ท่าทางดูน่าับถือน่าสำหรับคนที่มิพ้นกระต่ายและผิว

เป็นจำ

“ผมรวยมากนะ สไตรก์ ขอโทษที่พูดอะไรโง่ ๆ แบบนี้ แต่ผมก็พูดไปแล้ว พ่อผมทิ้งสมบัติก้อนโตไว้ให้ในกองทุนผลประโยชน์ ผมศึกษาอัตราค่าบริการสำหรับเรื่องแบบนี้มาแล้ว และผมยินดีจะจ่ายให้คุณเป็นสองเท่า”

ค่าบริการสองเท่า สำนักผิวดชอบชีวิตดีของสไตรก์ ซึ่งเคยมั่นคงไม่ยัดเยียดกลับอ่อนโยนไปมากหลังถูกโชคชะตากระหน่ำโจมตีครั้งแล้วครั้งเล่า นี่เองคือหมัดเด็ดที่คิดว่าเขาได้สำเร็จ ตัวตนในส่วนลึกของเขาถูกขื่นมากกระโดดโลดเต้นในอาณาจักรแห่งความหวังอันแสนสุขเรียบร้อยแล้ว ทำงานหนึ่งเดือนเขาจะจ่ายค่าจ้างพนักงานชั่วคราวและค่าเช่าที่ค้างส่วนหนึ่งได้ สองเดือน จ่ายหนี้ที่โดนเร่งรัด สามเดือน เงินเบิกเกินบัญชีก้อนหนึ่งจะหายไป...สี่เดือน...

แต่จอห์น บริสโตว์เหลียวหน้ามาพูดขณะเดินไปทางประตู มือกำซองจดหมายที่สไตรก์ไม่ยอมรับเป็นก้อนกลม

“ผมอยากให้เป็นคุณก็เพราะชาร์ลี แต่ผมก็พอจะรู้อะไรเกี่ยวกับคุณมาบ้าง ผมไม่ใช่ไอ้จ๋มโง่เง่าเสียทีเดียวหรอก หน่วยสืบสวนพิเศษ กองสารวัตรทหารใช้ไหม ได้เหรียญเกียรติยศอีกด้วย ผมคงพูดไม่ได้หรอกว่าประทับใจที่ทำงานของคุณ” ตอนนี้เสียงบริสโตว์แทบจะกลายเป็นตะโกน พร้อมกับที่สไตรก์ตระหนักว่าเสียงกระท่อนกระแท่นของผู้หญิงในห้องทำงานด้านนอกเงียบไป “แต่เห็นได้ชัดทีเดียวว่าผมคิดผิด คุณยังมีบุญปฏิบัติสงวนได้อยู่ ดีแล้ว! ช่างมันเถอะ ผมแน่ใจว่าจะต้องหาใครอื่นมาทำงานนี้ได้สักคน ขอโทษด้วยที่มารบกวน!”

4

เสียงสนทนาของชายทั้งสองดังผ่านผนังกันบาง ๆ ออกมาราวสองสามนาทีก่อน โดยได้ยินชัดเจนนั่นเรื่อย ๆ บัดนี้เมื่อเสียงเครื่องเจาะหยุดชะงักไป ความเงียบบังนัยกรายเข้ามากะทันหัน จึงเป็นธรรมดาที่ทุกคนต้องได้ยินคำพูดของบรีสโตร์

เพียงเพื่อความบันเทิงของตัวเอง ด้วยอารมณ์ปลื้มปิติในวันอันแสนสุขนี้ โรบินจึงพยายามสวมบทเลขานุการประจำของสโตร์กี้ให้ดูน่าเชื่อถือ ไม่ปรึปรากเปิดเผยให้แฟนสาวของบรีสโตร์ล่วงรู้ว่าเธอเพิ่งมาทำงานให้หนักสัปดาห์หนึ่งได้เพียงครึ่งชั่วโมง เธอพยายามปิดบังว่แวของความรู้สึกหรือตื่นเต้นไว้อย่างดีที่สุด เมื่อมีเสียงตะโกนดังขึ้น แต่โดยสัญชาตญาณแล้วเธอยืนอยู่ข้างบรีสโตร์ ไม่ว่าความขัดแย้งจะมาจากสาเหตุอะไรก็ตาม งานของสโตร์กี้ตลอดจนดวงตาที่เขียวข้ำของเขามีเสน่ห์ที่เถื่อน ๆ บางอย่าง แต่ทว่าขณะที่เขามีต่อเธอนั้นน่าตำหนิอย่างยิ่ง และอกซำยของเธอก็ยังระบมไม่หาย

แฟนของบรีสโตร์จ้องมองประตูที่ปิดสนิทมาตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้ยินเสียงชายทั้งสองชัดเจนกลบเสียงเครื่องเจาะถนน เธอดูเป็นคนดู รำงท้วม ผิวเข้มจัด

ผมบ๊อบลีบลู คิ้วแทบจะชนกันเป็นเส้นเดียวถ้าไม่ถอนออก บ่อยครั้งที่โรบินสังเกตเห็นว่าคูรักมักจะมีลักษณะรูปร่างหน้าตาที่พอๆ กัน แม้ว่าปัจจัยหลายประการ เช่นเงิน จะทำให้หาคู่คนที่หน้าตาดีกว่าตัวเองได้ไม่ยาก โรบินเห็นเป็นเรื่องน่ารักที่บิลลีโต้ผู้มีสืบทอดประเพณีและบริษัทใหญ่โตเป็นเครื่องบ่งบอกฐานะ อาจเลือกคบหาหญิงงามกว่านี้ได้ แต่ก็ยังตัดสินใจเลือกผู้หญิงคนนี้ โรบินสันนิษฐานว่าเธอคงอบอุ่นและอ่อนโยนมากกว่าที่เห็นจากรูปลักษณ์ภายนอก

“แน่ใจนะคะ อลิสัน ว่าไม่ยากได้กาแฟสักถ้วย”

ผู้หญิงคนนั้นหันหน้ามาเหมือนจะแปลกใจที่มีคนพูดกับเธอ รวากับลีมไปแล้วว่าโรบินอยู่ในห้องนั้นด้วย

“ไม่ค่ะ ขอบคุณ” เธอตอบด้วยเสียงทุ้มลึก ฟังไพเราะอย่างน่าประหลาด “ฉันนี่ก็อยู่แล้วว่าเขาต้องโมโห” เธอพูดต่อ น้ำเสียงเหมือนจะสะใจชอบกล “ฉันพยายามบอกให้เขาเลิกทำแบบนี้ แต่เขาก็ไม่เชื่อ ฟังเหมือนคนที่เรียกกันว่านักสืบนั้นจะปฏิเสธเขา สมหน้าหน้า”

สีหน้าโรบินคงบ่งบอกความประหลาดใจออกมาชัดเจน เพราะอลิสันยังพูดต่อ ด้วยแววหงุดหงิดในน้ำเสียง

“ทางที่ดีจ้อห์น่าจะยอมรับความจริงว่าเธอฆ่าตัวตาย คนอื่นในครอบครัวก็เริ่มทำใจได้หมดแล้ว ฉันไม่เข้าใจ ทำไมเขาถึงยอมรับไม่ได้”

ไม่มีประโยชน์ที่จะสร้างทำเหมือนไม่รู้เรื่องราวผู้หญิงคนนั้นพูดถึงอะไร ใครๆ ก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูลา แลนดรี โรบินยังจำได้ดีว่าตัวเองอยู่ที่ไหนตอนได้อินชานางแบบคนนั้นตั้งลงมาสู่ความตาย ในคืนที่อุณหภูมิติดลบเมื่อเดือนมกราคม เธอยืนอยู่ที่อ่างล้างจานในครัวบ้านพ่อแม่ ฟังข่าวจากวิทยุ เธอแปลกใจขนาดร้องออกมาเบาๆ ด้วยซ้ำ จากนั้นก็วิ่งออกจากครัวทั้งชุดนอนไปบอกแมตทิว ซึ่งมาค้างช่วงเสาร์อาทิตย์ เหตุใดความตายของคนที่ไม่เคยรู้จักจึงส่งผลต่อเราได้มากขนาดนั้น โรบินชื่นชมรูปร่างหน้าตาของลูลา แลนดรีมาก เธอไม่ชอบผิวขาวเผือกเหมือนหญิงรีดนมวัวของตัวเองมากนัก นางแบบคนนั้น

ผิวคล้ำ เปล่งปลั่ง แบบบาง และแข็งแรง

“เธอเพิ่งเสียได้ไม่นานเท่าไรนี่คะ”

“สามเดือนแล้ว” อลิสันตอบพลางคลี่หนังสือพิมพ์เดลีเอ็กซ์เพรสส์ในมือ “เขาแก่ไหม ผู้ชายคนนี้นะ”

โรบินสังเกตเห็นสีหน้าดูแคลนของอลิสัน ขณะชายตามองสภาพสกปรกทรุดโทรมอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ภายในห้องนั่งรถดับแคบ เธอเพิ่งเห็นภาพสำนักงานใหญ่โตโอโถงสะอาดเอี่ยมที่ผู้หญิงคนนี้ทำงานอยู่จากอินเทอร์เน็ต ดังนั้นเธอจึงตอบฉับพลัน ด้วยความรู้สึกนับถือตัวเองมากกว่าอยากปกป้องสไตรก์

“อ้อ ค่ะ” เธอตอบเสียงเฉยเมย “แก่ที่สุดคนหนึ่งเชียวละค่ะ”

เธอกรีดเปิดซองจดหมายสีชมพูลายลูกแมว ด้วยท่าทางของผู้หญิงที่คุ้นเคยกับงานเร่งด่วน สลับซับซ้อน และน่าสนใจ อย่างชนิดที่อลิสันไม่อาจนึกภาพออก

ระหว่างนั้น สไตรก์กับบริสโรว์เผชิญหน้ากันอยู่ในห้องด้านใน คนหนึ่งโกรธจัด อีกคนพยายามหาทางแก้ไขสถานการณ์โดยไม่ทำลายศักดิ์ศรีตัวเอง

“สไตรก์ เท่าที่ผมต้องการ” บริสโรว์พูดเสียงแหบห้าว ใบหน้าตอบซุบซิบแดงก่ำ “ก็คือความยุติธรรม”

เสียงของเขาน่าจะลอยขึ้นไปปะทะล้อมเสียงแห่งสวรรค์ คำพูดเหล่านั้นจึงกังวานไปทั่วสำนักงานหอมซ้อ ดึงตัวโน้ตเสียงดังสนั่นที่ไม่มีใครได้ยินขึ้นมาจากใจสไตรก์ บริสโรว์พบต้นเพลิงที่สไตรก์ปิดป้องไว้หลังจากทุกอย่างระเบิดเป็นเถ้าถ่าน เขายืนอยู่ตรงนั้น ใจต้องการเงินเต็มที แต่บริสโรว์หยบยั้นเหตุผลอื่นที่ดีกว่า ให้เขาได้โยนความตะขิดตะขวงใจทิ้งไป

“โอเค ผมเข้าใจแล้ว หมายความว่าตามนั้นจริง ๆ จอห์น ผมเข้าใจกลับมาตั้งแต่ก่อนเถอะ ถ้าคุณยังอยากให้ผมช่วย ผมก็ยินดีช่วย”

บริสโรว์ถลึงตาใส่เขา ในสำนักงานไม่มีเสียงใดทั้งสิ้น นอกจากเสียง

ตะโกนแว่ว ๆ ของคนงานข้างล่าง

“คุณอยากให้ -- เอ่อ -- ภรรยาคุณใช้ไหม -- เข้ามาด้วยหรือเปล่า”

“ไม่ต้อง” บริสโตว์พูด ยังไม่คลายสีหน้าเคร่งเครียด มือยังคาที่ลูกบิดประตู “อิลสันคิดว่าผมไม่ควรทำแบบนี้ อันที่จริงผมไม่รู้เหมือนกันว่าเธอตามมาทำไม คงหวังให้คุณปฏิเสธผมละมัง”

“กรุณาเถิดครับ -- นั่งลงก่อน เราจะได้คุยกันดี ๆ”

บริสโตว์ลังเล แต่แล้วก็เดินกลับมายังเก้าอี้ที่เพิ่งลุกไป

ในที่สุดปรากฏการแห่งความยับยั้งชั่งใจก็พังครืน สไตรก์หุบขนมปังกรอบรสช็อกโกแลตยัดใส่ปากที่เดียวทั้งชิ้น ก่อนหุบสมุดโน้ตที่ยังไม่ได้ใช้งานออกมาจากลิ้นชักโต๊ะ พลิกเปิด เอื้อมไปหยิบปากกา พลังกลืนขนมปังหมดทันเวลา ที่บริสโตว์กลับมานั่งที่เดิมพอดี

“ส่งไอ้นั่นให้ผมดีไหมครับ” เขาแนะ พลังซึ่งจดหมายที่บริสโตว์ยังคงกำไว้ในมือ

ทนายความส่งซองให้ ทำทางเหมือนไม่แน่ใจว่าจะไวใจมอบให้สไตรก์ดีหรือเปล่า สไตรก์ ซึ่งไม่ประสงค์จะอ่านเนื้อหาตรงหน้าบริสโตว์ รับไปวางไว้ข้างหนึ่งพร้อมกับตบเบา ๆ ตั้งใจแสดงให้เห็นว่ามันคือส่วนประกอบสำคัญในการสืบสวน แล้วจับปากกาเตรียมพร้อม

“จอห์น มันจะเป็นประโยชน์ต่อผมมาก ถ้าคุณช่วยเล่าเหตุการณ์คร่าว ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ในวันที่น้องสาวคุณเสียชีวิต”

โดยธรรมชาตินิสัยที่มีระเบียบแบบแผนและละเอียดรอบคอบ สไตรก์ถูกฝึกมาให้สืบสวนตามมาตรฐานระดับสูงอย่างเคร่งครัด อันดับแรก ปล่อยให้พยานเล่าเรื่องตามแบบฉบับของตัวเอง คำพูดที่หลังไหลโดยอิสระมักจะเผยรายละเอียดบางอย่าง ซึ่งดูเหมือนไม่มีอะไรสำคัญ แต่ภายหลังกลับกลายเป็นหลักฐานล้ำค่าดุจทองคำอันใหญ่ ทันทิที่เก็บเกี่ยวข้อมูลจากความรู้สึกและความทรงจำระลอกแรกเสร็จ ก็ถึงเวลาสอบถามและจัดลำดับข้อเท็จจริงอย่างเคร่งครัด

และแม่นยำ เกี่ยวกับคน สถานที่ ทรัพย์สิน...

“อ้อ” บริสโตร์เอ่ย เขาดูไม่แน่ใจว่าควรเริ่มตรงไหน หลังจากแสดงความ
จนเฉียวออกมาขนาดนั้น “จริงๆ แล้วผมก็ไม่...ขอนึกก่อนนะ...”

“คุณพบเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่” สโตร์กเตือนความจำ

“น่าจะเป็น -- จริงสิ เข้าวันเดียวกัน ก่อนที่เธอจะตาย อันที่จริงเรา...เรา
มีปากเสียงกัน ขอบคุณพระเจ้าที่เข้าใจกันได้”

“ตอนนั้นเป็นเวลาเท่าไร?”

“เข้ามาก ก่อนเก้าโมง ผมกำลังจะเข้าไปที่บริษัท น่าจะราวๆ แปดโมง
สี่สิบห้า”

“คุณทะเลาะกันเรื่องอะไร?”

“อ้อ ก็เรื่องเอฟเวน ดัฟฟีลด์ แฟนเธอนั้นแหละ สองคนนี่เพิ่งกลับมา
คืนดีกัน ตอนแรกทุกคนในครอบครัวก็ดีใจเพราะนึกว่าจบกันไปแล้ว คนคน
นี้ชั่วร้ายมาก ติดยา ชอบทำตัวเด่นดัง และชักจูงลูลาไปในทางเลวร้ายที่สุดเท่าที่
คุณนึกออก

“ผม -- ตอนนั้นผมเข้าใจแล้วว่าอาจจะเกรี้ยวกราดมากไปหน่อย ผมแกล้ง
กว่าลูลาลิเบียดปี ผมรู้สึกตัวเองควรปกป้องเธอ เข้าใจใช่ไหม บางครั้งผมก็
อาจเจ้ากี้เจ้าการมากไป เธอพูดกับผมเสมอว่าผมไม่เข้าใจ”

“เข้าใจอะไรหรือครับ”

“ก็...ทุกเรื่อง เธอมีปัญหาเยอะแยะไปหมด ปัญหาเรื่องเป็นลูกเลี้ยง
ปัญหาเรื่องเป็นคนผิดคนเดียวในครอบครัวผิวขาว เธอเคยบอกว่าผมนะ
สบาย...ไม่รู้สินะ เธออาจจะพูดถูกก็ได้”

เขาจะพริบตาถี่เบื้องหลังแว่น “จริงๆ แล้วเรื่องที่ทะเลาะกันก็ต่อมาจาก
ที่เถียงกันทางโทรศัพท์คืนก่อนหน้านั้น ผมไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ว่าเธอจะโง่
ขนาดหันไปคืนดีกับดัฟฟีลด์อีก ทุกคนโล่งอกกันมากตอนสองคนนี้เลิกกันได้...
ผมหมายถึงว่า ลองคิดว่าเธอเองก็มีประวัติกับยาเสพติด แล้วยังไปคบกับคน

ติดยาอีก...” เขาหยุดสูดลมหายใจ “เธอไม่อยากฟังเรื่องพวกนี้ ไม่เคยฟังเลยสักครั้ง เธอโกรธผมมาก เข้าันเธอสั่งยามที่แฟลตว่าไม่ให้ผมผ่านโตะหน้าเข้าไปด้วยซ้ำ -- แต่ก็นั่นแหละ วิลสันโบกมือให้ผมผ่านเข้าไปอยู่ดี”

เสียงคักดีศรีแท้ ๆ สไตรค์คิด ที่ต้องฟังความเวทนาของยามเฝ้าประตู

“ผมไม่อยากจะขึ้นไปนักรอก” บริสโตร์พูดอย่างเศร้าหมอง จ้าสีแดงกลับปรากฏบนลำคอผอมบางอีกครั้ง “แต่ต้องเอาสัญญาที่ทำกับโซเมกินให้เธอ เธอขอให้ผมช่วยตรวจดู แล้วเธอก็จำเป็นต้องเซ็น...เธอชินกับเรื่องพวกนี้นั่นบางทีก็ไม่ใส่ใจ ยิ่งไงก็แล้วแต่ เธอไม่พอใจที่ยามปล่อยให้ผมขึ้นไปข้างบน แล้วเราก็ตะเลาะกันอีก แต่มันหมดไปเร็วมาก เธอสงบสติอารมณ์ได้”

“นั่นเอง ผมเลยบอกเธอว่าไม่อยากให้ไปหา คือแม่ผมเพิ่งออกจากโรงพยาบาล ไปตัดมดลูกทิ้ง ลูลาบอกว่าอาจจะแวะไปเยี่ยมที่แฟลตแม่ที่หลัง แต่ยังไม่แน่ใจว่าเมื่อไหร่ เธอมีเรื่องต้องทำหลายอย่าง”

บริสโตร์สูดลมหายใจลึก หัวเข่าขวาเริ่มเขย่าขึ้นลงอีก มือปูดโปนทั้งสองข้างถูกันไปมาเหมือนแสดงละครใบ้

“ผมไม่อยากให้คุณคิดถึงเธอในแง่ไม่ดี ทุกคนคิดว่าเธอเห็นแก่ตัว แต่เธอเป็นลูกคนเล็กของครอบครัวจึงมีแต่คนตามใจ แล้วเธอก็ไม่สบาย ใคร ๆ ก็ต้องมารักเอาใจใส่ ต่อมาเธอก็ก้าวสู่ชีวิตที่ผิดไปจากธรรมดา ชีวิตที่ผู้คนและทุกสิ่งทุกอย่างวนเวียนอยู่รอบตัวเธอตลอดเวลา พวกปาปารัซซี่คอยติดตามเธอไปทุกหนแห่ง มันไม่ใช่ชีวิตปกติเหมือนคนทั่วไป”

“ไม่ใช่แน่” สไตรค์เอ่ย

“ดังนั้น อย่างไรก็แล้วแต่ ผมบอกลูลาว่าแม่วิ่งเวียนและเจ็บปวดมาก เธอบอกว่าจะแวะไปเยี่ยมที่หลัง จากนั้นผมก็กลับ โคมเข้าไประหว่างแอมจากอลิสันที่สำนักงานประตีย์วหนึ่ง เพราะตั้งใจว่าวันนั้นจะไปนั่งทำงานที่แฟลตแม่ จะได้อยู่เป็นเพื่อนท่าน ผมพบลูลาอีกครั้งตอนสายๆ ที่บ้านแม่ เธอนั่งอยู่ในห้องนอนกับแม่พักใหญ่จนกระทั่งนำผมมาเยี่ยม เธอแวะเข้ามาลาในห้องหนังสือที่ผม

นั่งทำงาน เธอออกดื่มน้ำก่อนจะ...”

เสียงบริสโรว์แหบพร่า ตาหุบลงจ้องตักตัวเอง

“กาแฟเพิ่มไหมครับ” สไตร์ก์เชิญชวน บริสโรว์โคลงศีรษะที่ก้มต่ำ สไตร์ก์จึงหยิบถาดขึ้นถือแล้วออกเดินไปทางประตู ปล่อยให้บริสโรว์ตั้งสติครู่หนึ่ง

แฟนของบริสโรว์เงยหน้าจากหนังสือพิมพ์ ขมวดคิ้วเมื่อสไตร์ก์ปรากฏตัว “ยังคุยกันไม่จบอีกหรือคะ” เธอถาม

“ชัดเจนว่ายังครับ” สไตร์ก์ตอบ ไม่พยายามยิ้มแต่อย่างใด เธอถึงตาใส่ระหว่างที่เขาพูดกับโรบิน

“ขอกาแฟอีกแก้วได้ไหมครับ เอ่อ...”

โรบินลุกขึ้นยืน รับถาดไปจากมือเขาเสียบ ๆ

“จอห์นต้องกลับสำนักงานสิบโมงครึ่ง” อลิสันบอกให้สไตร์ก์รับรู้ด้วยเสียงดังกว่าปกติเล็กน้อย “เราต้องออกจากที่นี่อีกสิบนาที่เป็นอย่างช้า”

“ไม่ลืมแน่ครับ” สไตร์ก์ยืนยันเสียงเรียบก่อนกลับเข้าห้องทำงานด้านใน บริสโรว์นั่งก้มหน้าเหนือมือที่ประสานกันแน่น รวากับกำลังสวดมนต์

“ขอโทษที” เขาพิมพ์เมื่อสไตร์ก์กลับนั่งลงดังเดิม “ยังทำใจยากที่จะพูดเรื่องนี้”

“ไม่มีปัญหาครับ” สไตร์ก์บอก พลังหยิบสมุดโน้ตขึ้นมาอีกครั้ง “เท่าที่กล่าวลูลามายี่ยมคุณแม่คุณ ตอนนั้นเป็นเวลาเท่าไรหรือครับ”

“ประมาณสิบเอ็ดโมง เธอไปทำอะไรหลังจากนั้น มีอยู่ในรายงานการสืบสวนทั้งหมด เธอสั่งให้คนขับรถพาไปร้านบูติกร้านโปรด จากนั้นก็กลับไปที่พัก เธอมีนัดที่บ้านกับช่างแต่งหน้าที่รู้จักกัน แล้วเพื่อนเธอชื่อเซียร์รา พอร์เตอร์ก็มาพบที่นั่น คุณคงเคยเห็นเซียร์รา พอร์เตอร์แล้ว เธอเป็นนางแบบผมบลอนด์จัด สองคนนี้เคยถ่ายแบบเป็นนางฟ้าด้วยกัน คุณน่าจะเคยเห็น ไม่มีเสื้อผ้าเลยสักชิ้น นอกจากกระเป๋าลือกับปีก โซเม่ใช้รูปนี้ในโฆษณาหลังจาก

ลูลาตายแล้ว ทุกคนบอกว่ามันไร้สนิมล้นดี

“นั่นแหละ ลูลากับเซียราอยู่ด้วยกันที่แฟลตตลอดบาย หลังจากนั้นก็ออกไปกินอาหารค่ำด้วยกัน และได้พบดอล์ฟิลด์กับอีกสองสามคนที่นี่ ทั้งกลุ่มไปต่อที่ไนต์คลับอูซี่ อยู่กันจนเลยเที่ยงคืน

“แล้วดอล์ฟิลด์กับลูลาก็ดูได้เช่นกัน มีคนเห็นเหตุการณ์เยะเยะ เขาใช้กำลังกับเรอนิดหน่อย พยายามให้เธออยู่ต่อ แต่เธอก็กลับออกมาจากคลับนั้นตามลำพัง ทุกคนคิดว่าดอล์ฟิลด์เป็นคนทำหลังจากออกจากคลับ แต่ปรากฏว่าเขามีพยานยืนยันที่อยู่เช่นกัน”

“รอดตัวเพราะคนค้ายาให้การเป็นพยานซะใหม่” สโลว์โกลัม มือยังเขียนไม่หยุด

“ใช่ ถูกต้อง แล้ว -- แล้วลูลาก็กลับไปถึงแฟลตประมาณตีหนึ่งยี่สิบ มีภาพถ่ายยืนยันว่าเธอเข้าไปข้างใน คุณคงจำภาพนั้นได้ มันปรากฏทั่วไปหมดหลังจากนั้น”

สโลว์โกลัมจำได้ดี มันคือรูปของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งถูกบันทึกภาพมากที่สุดในโลก คีระกะมัท ไหล่ค่อม ตาปริบ แขนสองข้างโอบลำตัวแน่น กำลังเบือนหน้าหนีตากล้อง ทันทีที่ประกาศคำตัดสินออกมาชัดเจนว่าฆ่าตัวตาย ภาพดังกล่าวถูกมองว่าเป็นลามกอนาจาร หญิงสาวผู้เพียบพร้อมทั้งรูปและทรัพย์ พยายามปิดป้องความทุกข์ระทมของตนจากเลนส์ที่เธอเคยโปรยเสน่ห์ให้ เลนส์ที่เคยชื่นชมหลงใหลเธอมาตลอด ก่อนเสียชีวิตเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

“ปกติพวกตากล้องจะอยู่แถวหน้าบ้านเธอเป็นประจำเลยหรือครับ”

“ใช่ โดยเฉพาะถ้ารู้ว่ดอล์ฟิลด์อยู่ด้วย หรือไม่ก็จ้องถ่ายรูปตอนเธอมาแปรกลับบ้าน แต่คืนนั้นตากล้องไม่ได้มาคอยดักเธอคนเดียว มีเรย์เปอร์ ชาวอเมริกันคนหนึ่งจะมาอยู่ที่ตึกเดียวกันคืนนั้น เขาชื่อดีบี แมกก์ ค่ายเพลงของเขาเช่าอาร์ทเมนต์ห้องข้างใต้เธอไว้ให้ พอเกิดเรื่องเขาก็เลยไม่เคยได้มาอยู่ เพราะมีตำรวจเข้ามาทั่วตึก เขาไปพักโรงแรมสะดวกกว่า แต่พวกตากล้อง

ที่ไล่ตามรถลูลาตอนออกจากอุซึก็พลอยมารวมกลุ่มกับพวกที่รอแม็กก็อยู่หน้าแฟลตด้วย เลยมีพวกนี้อออยู่หน้าทางเข้ากลุ่มใหญ่ทีเดียว แต่พอเธอลับตัวเข้าไปได้ไม่นานก็แยกย้ายไปหมด พวกนั้นไปได้ข่าววงในจากไหนไม่รู้ว่ามีอีกหลายชั่วโมงกว่าแม็กจะไปถึง

“คืนนั้นอากาศหนาวจัด หิมะก็ตก น่าจะต่ำกว่าศูนย์องศา ตอนที่เธอตกลงมาถนนจึงว่างมาก”

บรีสโตว์กะพริบตาพลงจิบกาแฟเย็นชืดอีกหนึ่งอีก ส่วนสไลต์ก็นึกถึงพวกปาปารัซซีที่พากันกลับไปก่อนลูลาตกลงมาจากระเบียงห้อง ลองนึกดูสิ เขาคิด ภาพที่แลนดรีดึงดูดมาสู่ความตายจะทำเงินได้มากขนาดไหน อาจพอให้เกษียณตัวเองได้เลยทีเดียว

“จอห์น แพนคุณบอกว่าคุณต้องไปที่ไหนสักแห่งตอนสิบโมงครึ่งไม่ใช่หรือครับ”

“ว่าไงนะ”

ดูเหมือนบรีสโตว์จะกลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง เขายกนาฬิการาคาแพงขึ้นดูเวลาก่อนสุดลมหายใจค้าง

“ตายจริง ผมไม่รู้เลยว่ามาอยู่นานขนาดนี้ แล้ว -- แล้วที่นี้ยังงัยต่อละครับ” เขาถาม ท่าทางงุนงงเล็กน้อย “คุณจะอ่านบันทึกที่ผมเขียนไว้ไหม”

“ครับ แน่แน่นอนอยู่แล้ว” สไลต์ก็ให้ความมั่นใจ “อีกสองสามวันผมจะโทรไปหาคุณ เมื่อตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นเรียบร้อยแล้ว คิดว่าถึงตอนนั้นน่าจะมีความคืบหน้าอีกมาก”

“ได้เลย” บรีสโตว์เอ่ยพร้อมกับลุกขึ้นยืนอย่างงงๆ “นี่ครับ -- นามบัตรผม จะให้ผมจ่ายคุณยังไงดี”

“ค่าบริการล่วงหน้าหนึ่งเดือนจะดีมาก” สไลต์ก็บอก สะกดความละอายใจที่มีอยู่น้อยนิดลงไป เขาจำได้ว่าตัวบรีสโตว์เองเสนอจะจ่ายเป็นสองเท่า จึงบอกตัวเลขสูงกว่าปกติ และให้ปิตินดียิ่งนักเมื่อบรีสโตว์ไม่กลับกลอก หรือถาม

ว่าเขารับเครดิตการ์ดหรือไม่ หรือแม้กระทั่งสัญญาสัญญาว่าจะเอาเงินมาให้ทีหลัง แต่ตึงสมุดเช็คของแท่นแจริงออกมาพร้อมปากกา

“ถ้า...ประมาณว่า...หนึ่งในสี่จะเป็นเงินสด” สไตร์กเสียงดวงบอกเพิ่มเติม แล้วเขาก็มีอันต้องชวนเชือกเป็นครั้งที่สองของเช้าวันนั้น เมื่อบรีสโตร์พูดว่า “ผมก็นึกสงสัยอยู่เหมือนกันว่าคุณคงอยากได้...” พลังนับธนบัตรมูลค่าห้าสิบบอนด์เป็นปึกเพิ่มให้จากที่เขียนในเช็ค

ทั้งสองออกมายังห้องทำงานด้านนอก จังหวะเดียวกับที่โรบินกำลังจะนำกาแฟร้อนชงใหม่ๆ เข้าไปเสิร์ฟให้สไตร์ก แฟนสาวของบรีสโตร์ผุดลุกขึ้นยืนทันทีที่ประตูเปิด พร้อมพับหนังสือพิมพ์เก็บด้วยท่าทางที่ประกาศให้รู้ว่ารอมานานเกินไป เธอสูงไล่เลี่ยกับบรีสโตร์ ร่างอวบหนา หน้าตาบึ้งตึง มือใหญ่เหมือนผู้ชาย

“หมายความว่า คุณตกลงรับสืบเรื่องนี้ใช่ไหม” เธอถามสไตร์ก เขามีความรู้สึกว่า เธอคิดว่าเขากำลังฉวยประโยชน์จากแฟนผู้ร่ำรวยของเธอ เป็นไปได้มากทีเดียวว่าเธอคิดถูก

“ครับ จอห์นตกลงจ้างผมแล้ว” เขาตอบ

“อ้อ เอาเถอะ” เธอพูด กิริยาไร้มารยาท “หวังว่าคุณคงพอใจแล้วนะคะ จอห์น”

ทนายความยิ้มให้เธอ เธอถอนหายใจพลางตบแขนเขาเบาๆ เหมือนแม่ที่ให้อภัยลูกแต่ก็ยังไม่วายโมโหอยู่บ้าง จอห์น บรีสโตร์ยกมือขึ้นท้าวหน้าทขี้ตู่ ก่อนเดินตามหญิงสาวออกจากห้อง เสียงฝีเท้าของคนทั้งสองกระทบเกริ่งๆ ลงไปตามบันไดเหล็ก

5

สไตรค์หันมาทางโรบิน ซึ่งกลับลงนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ กาแฟของเขา
วางอยู่ใกล้กองจดหมายคัดแยกเป็นระเบียบ เรียงอยู่บนโต๊ะข้างตัวเธอ

“ขอบคุณ” เขาบอกพร้อมยกกาแฟขึ้นจิบ “ขอบคุณเรื่องโน้ตนั้นด้วย
ทำไมคุณต้องมาเป็นพนักงานชั่วคราวด้วยล่ะ”

“หมายความว่าไงคะ” เธอถาม ทำท่าพิศวง

“คุณสะกดคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง คุณเรียนรู้ได้เร็ว
มาก คุณแสดงให้เห็นว่ามีความคิดริเริ่ม -- ถ้วยกับถาดมาจากไหน กาแฟกับ
ขนมปังกรอบด้วย”

“ฉันขอยืมทุกอย่างมาจากคุณครูว์ดี ฉันบอกเขาว่าจะเอาไปคืนก่อน
เที่ยง”

“คุณอะไรนะ”

“คุณครูว์ดี ผู้ช่วยที่อยู่ข้างล่างนะค่ะ นึกออกแบบกราฟิกไหมคะ”

“แล้วเขาก็ให้คุณยืมง่าย ๆ เลยหรือ”

“ค่ะ” เธอพูดเหมือนจะแก้ตัว “ฉันคิดว่า ในเมื่อเราเสนोजะเลิรฟกาแฟ

“ให้ลูกค้า เราก็คงมีกาแพให้เขา”

คำสรรพนามพหูพจน์ที่เธอใช้ ไม่ต่างอะไรจากการตอบว่าให้กำลังใจมิตร

“นับว่ามีประสิทธิภาพเหนือกว่าทุกคนที่เหมโพรวรีโซลูชันส์เคยส่งมา เชื่อผมเถอะ ขอโทษด้วยที่เอนแต่เรียกคุณว่าซานตรา เธอเป็นคนก่อนหน้าคุณ คุณชื่อจริงว่าอะไรนะ”

“โรบินค่ะ”

“โรบิน” เขาพนาคำ “ง่ายดีจริง”

เขาคิดจะล้อเธอเล่นด้วยมุขมนุษย์ค้างคาวกับคู้หูที่ฟังพาได้ แต่คำสัพยอกปัญญ่อ่อนกลับชะงักอยู่แคริมฝีปาก เมื่อใบหน้าเธอเปลี่ยนเป็นสีชมพูจัดจ้านหายไปเสียแล้ว เขาตระหนักได้ว่าคำพูดบริสุทธิ์ใจอาจถูกตีความไปในทางเลวร้ายที่สุด โรบินหมุนเก้าอี้เข้าหาจอคอมพิวเตอร์ สไลด์ก็จึงเห็นเพียงซีกเก็มที่แดงกว่าขนาดของห้องนั้นดูจะหดแคบลงเท่าตัวโทรศัพท์ในชั่วอึดใจแห่งความอดสูที่บังเกิดแก่คนทั้งคู่

“ผมจะออกไปข้างนอกสักประเดี๋ยว” สไลด์ก็บอก พร้อมกับวางถ้วยกาแฟที่ความจริงแล้วยังไม่ทันได้จิบ ก่อนตะแคงตัวเดินไปทางประตู หยิบเสื้อโค้ตจากที่แขวนใกล้ๆ กัน “ถ้ามีใครโทรมา...”

“คุณสไลด์ค่ะ -- ก่อนไป ฉันว่าคุณน่าจะได้อุดนี้ก่อน”

ใบหน้าโรบินยังแดงช้ำ เธอหยิบกระดาษเขียนจดหมายสีชมพูสดกับซองสีเดียวกัน ซึ่งเธอเอาใส่ซองพลาสติกใส วางอยู่เหนือกองจดหมายเปิดแล้วข้างคอมพิวเตอร์ สไลด์ก็สังเกตเห็นแหวนหมั้นขณะที่เธอชูสิ่งนั้นขึ้น

“เป็นคำขู่จะเอาชีวิตคุณ” เธอบอก

“อ้อเธอ” สไลด์ก็ตอบ “ไม่มีอะไรน่าห่วงหรอก มีเข้ามาอาทิตย์ละฉบับ”

“แต่ --”

“อดีตลูกค้าซึ่งหุดหิดนะ ออกจะเพี้ยนๆ หน่อย ทำยังกับว่าใช้กระดาษ

นั่นแล้วจะติดตามผมได้งั้นแหละ”

“นั่นสิคะ แต่ถึงอย่างนั้น -- ไม่ควรให้ตำรวจดูหน้าหรือคะ”

“หมายถึงว่า หาเรื่องให้ตำรวจหัวเราะเยาะเอางั้นหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องตลกนะคะ นี่มันคำขู่ฆ่าชัดๆ!” เธอพูด สไตร์กเข้าใจแล้วว่าเพราะอะไรเธอจึงเอาจดหมายฉบับนั้นพร้อมซองใส่ถุงพลาสติก เขารู้สึกซึ่งใจขึ้นมาเล็กน้อย

“เก็บเข้าแฟ้มรวมไว้กับฉบับอื่นเถอะ” เขาบอกพลางชี้ตู้เก็บเอกสารตรงมุมห้อง “ถ้าหมอนั่นคิดจะฆ่าผมจริงละก็ คงลงมือไปก่อนหน้านี้อแล้วละ คุณจะเจอจดหมายที่ส่งมาตลอดหกเดือนก่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในตุนั้น คุณอยู่ฝ่ายสำนักงานลับกระตือรือร้น ระหว่างที่ผมออกไปข้างนอกได้ใช่ไหม”

“ฉันจัดการได้ค่ะ” เธอตอบ เขานึกสนุกกับกระแสช็อคเคื่องใจในน้ำเสียงของเธอ ตลอดจนท่าที่ผิดหวังอย่างเห็นได้ชัดเมื่อไม่มีใครคิดจะตรวจหารอยนิ้วมือนจดหมายฆ่าสายลูกแมวฉบับนั้น

“ถ้าต้องการตัวผม เบอร์มือถืออยู่ในนามบัตรที่ลิ้นชักบนสุด”

“ดีค่ะ” เธอพูด ไม่มองทั้งลิ้นชักและหน้าเขา

“ถ้าอยากออกไปกินกลางวันก็ตามสบายนะ มีกุญแจสำรองที่ไหนสักแห่งในโต๊ะ”

“โอเคค่ะ”

“ถ้างั้นเดี๋ยวเจอกัน”

เขาหยุดอยู่หน้าประตูกระจกตรงทางเข้าห้องน้ำเล็กจิ๋วอันชื้น แร่งตันในช่องท้องกำลังเปลี่ยนเป็นความปวด แต่เขารู้สึกว่าความมีประสิทธิภาพของเขารวมทั้งการเป็นห่วงความปลอดภัยของเขาแม้จะไม่รู้จักกัน ทำให้เธอสมควรได้รับการให้เกียรติบ้าง สไตร์กตัดสินใจรอไปเข้าห้องน้ำที่ผับ แล้วมุ่งหน้าลงบันได

เขาจุดบุหรี่เมื่อออกมาถึงถนน เลี้ยวซ้ายผ่าน 12 บาร์คาเฟ่ที่ยังไม่เปิด แล้วเดินต่อไปตามทางเท้าแคบๆ ของเดนมาร์กเพลซ ผ่านหน้าต่างโซว์กีตาร์

สารพัดสี และผนังอาคารที่ปกคลุมด้วยใบปลิวพะยอบพะยอบ ออกห่างจากเครื่องเจาะลมที่กระแทกกระทั้นอย่างทรหด เขาเดินอ้อมเศษอิฐและซากปรักหักพังจากผิวนถนนเชิงอาคารเซนต์เตอร์พอยต์ ก่อนย่อตัวผ่านรูบันนั่มหิมาสีทองอร่ามของเฟรดดี เมอร์คิวรีซึ่งยืนตระหง่านอยู่หน้าทางเข้าโดมเนียนเทียเตอร์ที่อีกฟากถนน ศีรษะก้มน้อย ๆ ซุกำบังข้างหนึ่งกลางอากาศ รวบทเพเจ้าแห่งความอลเวงของพวกนอกศาสนา

หน้าร้านประดับประดาหุหุราแบบวิกตอเรียของผับทอดแนมโผล่ขึ้นมา หลังกองเศษอิฐเศษปูนและงานซ่อมถนน ด้วยความสำราญใจเพราะรู้ว่ามีเงินสดก้อนใหญ่ในกระเป๋า สไตรก์แทรกตัวผ่านประตูเข้าไปสู่บรรยากาศสงบเงียบสมัยวิกตอเรีย ตกแต่งด้วยไม้สีดำนวลเป็นวงประดับทองเหลืองเงาวับ ทั้งกระจกฝ้ากั้นลอย ม้านั่งหุ้มหนังเก่าแก่ กระจกฉาบทองหลังเคาน์เตอร์ พูตสวรรค์และเขาสัตว์มากมาย ล้วนประกาศชัดถึงโลกแห่งความห้าวหาญและเป็นระเบียบเรียบร้อย แตกต่างอย่างน่าพิงใจจากความพินาศของถนน สไตรก์สั่งเบียร์ดุมบาร์หนึ่งแก้ว แล้วถือไปด้านในสุดของผับที่แทบจะร้างผู้คน เขาวางแก้วลงบนโต๊ะกลมตัวสูง ใต้เพดานทรงกลมประดับกระจก แล้วมุ่งตรงไปยังห้องน้ำชายส่งกลิ่นปัสสาวะฉุนฉียว

ลิบนาที่ต่อมา สไตรก์รู้สึกสบายขึ้นมาก เขาดื่มเบียร์ไปได้หนึ่งในสามส่วน มันออกฤทธิ์ระงับความเหนียวล้าของเขาอย่างได้ผลชะงัด เบียร์คอร์นวอลล์ทำให้หนักถึงบ้าน ความสงบสุข และความมั่นคงที่หมดไปนานแล้ว ตรงข้ามเขาคือภาพเขียนรูปหญิงสาวยุควิกตอเรีย ถือดอกกุหลาบเรีงระบำ ส่งสายต่ายั่วเย้าอย่างเอียงอายให้เขาผ่านกลีบดอกไม้ไปรยปราย หน้าอกมโหฬารซ่อนอยู่ใต้ผ้าสีขาว เธอดูไม่เหมือนผู้หญิงจริง เช่นเดียวกับโต๊ะที่เบียร์ของเขาวางอยู่ หรือผู้ชายอ้วนหูที่กำลังปืมถึงเบียร์อยู่หลังเคาน์เตอร์

ตอนนั้นความคิดของสไตรก์ล่องลอยกลับไปทีชาร์ลอตต์ ผู้หญิงจริงแท้แน่นอน เธอสวย อันตรายไม่ต่างจากนางจิ้งจอกจมนุ่ม ฉลาด ตลกเป็นบางครั้ง

และ “ละจนถึงแก่” ตามคำที่เพื่อนสนิทของสโลว์โตร์กพูดไว้ ครั้งนั้นมันจบแล้ว... จบจริงๆ แล้วใช่ไหม ขณะที่ความเหน็ดเหนื่อยเข้าห่อหุ้มปกคลุม สโลว์โตร์กวนนึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อคืนและเมื่อเช้า ในที่สุดเธอก็ทำอะไรบางอย่างที่เธอไม่อาจให้อภัยได้ และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทันทีที่ยาบรรเทาทุกข์หมดฤทธิ์ ความเจ็บปวดครั้งนี้จะต้องแสนสาหัส แต่ระหว่างนั้น เธอต้องเผชิญความจริงบางอย่าง แพลตหลังที่ทั้งสองอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นของชาร์ลอตต์ แพลตกว้างขวางทันสมัย ราคาแพงย่านฮอลแลนด์พาร์กอะเวนิว นั่นหมายความว่า ตั้งแต่ตีสองเมื่อเช้า เธอกลายเป็นคนไร้ที่อยู่ไปแล้วด้วยความสมัครใจ

(“บลูอี้ ย้ายเข้ามาอยู่กับฉันเลยซีคะ ให้ตายเถอะ คุณก็รู้ว่ามันเข้าท่าที่สุด คุณจะได้ประหยัดค่าใช้จ่ายระหว่างสร้างเนื้อสร้างตัวไป แล้วฉันก็จะได้ดูแลคุณด้วย คุณพึ่งพินตัว ไม่ควรอยู่คนเดียว บลูอี้ อย่าโง่ไปหน่อยเลย... จะไม่มีใครเรียกเขาว่าบลูอี้อีก บลูอี้ตายไปแล้ว)

เป็นครั้งแรกในความสัมพันธ์ลุ่ม ๆ ดอน ๆ อันยาวนานที่เธอเป็นฝ่ายเดินออกมา สามครั้งก่อนหน้านี้ ชาร์ลอตต์เป็นฝ่ายขอลีก ทั้งสองต่างรู้โดยไม่ว่าจำเป็นต้องพูด ว่าเมื่อไหร่ที่เธอเป็นฝ่ายไป เมื่อไหร่ที่เธอตัดสินใจว่าพอกันที่เมื่อหนึ่งการแยกทางจะต้องแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากทุกครั้งที่เธอเป็นฝ่ายหาเรื่องก่อน แม้ทุกครั้งที่สร้างความเจ็บปวดและเรื่องวุ่นวาย แต่ไม่มีครั้งใดเด็ดขาดเท่าครั้งนี้

ชาร์ลอตต์คงไม่มีวันยอมหยุด จนกว่าจะได้ทำร้ายเธอให้สาหัสที่สุดเป็นการตอบโต้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุการณ์เมื่อเช้า หลังจากเธอตามหาเขาจนพบในสำนักงาน เป็นเพียงก้าวแรกของสิ่งที่เธอจะเผยออกมาในอีกหลายเดือน หรือแม้กระทั่งหลายปีข้างหน้า เธอไม่เคยรู้จักใครที่หิวกระหายการแก้แค้นมากเท่าเธอ

สโลว์โตร์กเดินกะเผลกไปที่เคาน์เตอร์บาร์ ถือเบียร์แก้วที่สองกลับมาที่โต๊ะเพื่อจมอยู่กับความคิดหมองหม่นต่อไป การเลิกกับชาร์ลอตต์ทำให้เธอเฉียดใกล้สภาพสิ้นเนื้อประดาตัวเต็มที เธอมีหนี้สินท่วมหัว เหลือเพียงจอห์น บริสโตร์ที่

ช่วยไม่ให้เขาต้องหอบถุนนอนไปอยู่ตามเวียงประตูที่ไหนสักแห่ง อันที่จริงแล้ว ถ้ากิลเลสปีเรียกให้ชำระเงินกู้ที่เขาเข้ามาวางมัดจำสำนักงาน สไตรก์ก็คงต้องหาที่ซุกหัวนอนตามถนนแน่ๆ

(“ผมแค่โทรมาสอบถามดูเท่านั้นแหละว่าเป็นไงบ้าง คุณสไตรก์ เพราะเห็นเดือนนี้ยังไม่ได้ค้างวดจากคุณ...พอจะจัดการให้ภายในสองสามวันนี้ได้ไหมครับ”)

สุดท้าย (ไหนๆ ก็เริ่มสำรวจความขาดแคลนของชีวิตแล้ว ทำไมไม่ดูให้ครอบคลุมไปหมดทุกอย่างเลยเล่า) ก็ยังมีเรื่องน้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้นช่วงนี้ด้วย... เกือบสิบกิโลทีเดียว ดังนั้นจึงไม่ใช่แค่เขารู้สึกอ้วนเพละ แต่ยังเพิ่มน้ำหนักเกินจำเป็นให้เขาเทียมท่อนล่าง ซึ่งขณะนี้เขาได้อยู่บนชีทองเหลืองใต้โต๊ะ เหตุผลเดียวที่สไตรก์เดินกะเผลกก็เพราะน้ำหนักส่วนเกินทำให้เกิดอาการระคายเคือง การแบกถุงทะเลเดินข้ามเมืองลอนดอนเมื่อเช้ามีดียวทำให้แยะลง เมื่อรู้ว่ากำลังเดินไปสู่ความยากจน เขาจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะเดินทางด้วยวิธีประหยัดที่สุด

เขากลับไปที่เคาน์เตอร์อีกครั้งเพื่อซื้อเบียร์แก้วที่สาม พอกลับมาที่โต๊ะใต้เพดานโดม เขาก็ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา โทรไปหาเพื่อนที่ตำรวจนครบาล มิตรภาพนี้แม้จะเกิดขึ้นในช่วงไม่กี่ปี แต่ก็ถูกหล่อหลอมภายใต้ปัจจัยที่พิเศษยิ่ง

เช่นเดียวกับที่ชาร์ลอตต์เป็นคนเดียวที่เรียกเขาว่า “บลูอียี่” สารวัตรสืบสวนริชาร์ด อันสติสก็เป็นคนเดียวที่เรียกสไตรก์ว่า “บ๊อบจอมลึกลับ” และนั่นก็คือชื่อที่เขาตะเบ็งใส่โทรศัพท์เมื่อได้ยินเสียงเพื่อน

“อยากขอความช่วยเหลือหน่อยนะ” สไตรก์บอกอันสติส

“ว่ามาเลย”

“ใครเป็นคนทำคดีลูลา แลนดรีเฮอร์”

ระหว่างค้นหาเบอร์โทรศัพท์ อันสติสถามไถ่เรื่องธุรกิจ เรื่องชาวา และเรื่องคู่หมั้นของสไตรก์ สไตรก์รายงานสถานภาพทั้งสามเรื่อง

“ดีใจที่ได้ยินแบบนี้” อันสติสพูดอย่างร่าเริง “เออละ นี่เบอร์โทรศัพท์

วอร์เดลนะ เขาก็ใช้ได้อยู่หรอก รักตัวเอง แต่บางครั้งเขาก็เข้ากันได้ดีกว่าคาร์เวอร์แน่ ไอ้หมอนั่นมันตัวอ้วนปรี๊ด ฉันจะบอกวอร์เดลให้ก็แล้วกัน จะโทรให้เดี๋ยวนี้เลยก็ได้ถ้านายจะเอา”

สไตรก์กระตุกแผ่นพับสำหรับนักท่องเที่ยวจากช่องเสียบบ้านผนัง มาจดหมายเลขโทรศัพท์ของวอร์เดลลงในช่องว่างข้างรูปทหารม้ารักษาพระองค์

“เมื่อไหร่จะมาเยี่ยมกันบ้างล่ะ” อันสติสถาม “พาสาร์ลอตต์มาสักคืนสิ”

“ได้สิ เยี่ยมไปเลย เอาไว้ฉันค่อยโทรบอกละกัน ตอนนี้นางยุ่งอยู่นะ”

หลังวางสาย สไตรก์นั่งจมอยู่กับความคิดฟุ้งใหญ่ จากนั้นก็โทรไปหาคนรู้จักซึ่งสูงวัยกว่าอันสติสมาก และมีวิถีชีวิตทอดไปในทิศทางตรงข้ามและวิพากกว่าอันสติสไม่น้อย

“โทรมาขอความช่วยเหลือหน่อย พรรคพวก” สไตรก์เอ่ย “อยากได้ข้อมูลบางอย่าง”

“เรื่องอะไรล่ะ”

“นายสิต้องบอกฉัน ฉันอยากได้อะไรที่มันง่ายไปไปได้นะ”

บทสนทนาดำเนินไปยืสิบห้านาที มีการหยุดฟังหลายครั้ง นานขึ้นและมีนัยสำคัญมากขึ้นทุกขณะ จนในที่สุดสไตรก์ก็ได้ที่อยู่คร่าว ๆ กับชื่ออีกสองชื่อ เขาจดทุกอย่างไว้ข้างทหารม้าอีกเช่นกัน นอกจากนั้นยังมีคำเตือน ซึ่งเขาไม่ได้จด แต่รับรู้ได้ว่าไม่ใช่การเตือนเล่น ๆ การสนทนายุติลงฉันทมิตร แล้วสไตรก์ซึ่งตอนนั้นทาวปากกว้าง ก็จัดแจงจดหมายเลขโทรศัพท์ของวอร์เดลเป็นลำดับถัดมา วอร์เดลรับสายแทบจะทันทีทันใดด้วยเสียงดัง ห้วน

“วอร์เดล”

“ครับ สวัสดีครับ ผมชื่อคอร์โมรัน สไตรก์ และ --”

“คุณอะไรนะ”

“คอร์โมรัน สไตรก์” สไตรก์พูด “คือชื่อผมครับ”

“อ้อ ใช่ว่า” วอร์เดลเอ่ย “อันสติสเพิ่งโทรมาเมื่อกี้ คุณเป็นนักเลือก

เอกชนใช้มัย อันสติสบอกว่าคุณสนใจอยากคุยเรื่องลูลา แลนดรีรี”

“ใช่ครับ ผมสนใจ” สไตรก์พูดอีกครั้งพลางกลั้วหาว ขณะแหงนสำรวจภาพวาดบนเพดาน มันคือภาพงานเลี้ยงร่ำสุราอันครื้นเครง ซึ่งเมื่อมองๆ ไปก็พบว่าเป็นการฉลองของเหล่านางฟ้า *ฝัน ณ คั่นกลางฤดูร้อน* มีผู้ชายคนหนึ่งหัวเป็นลา “แต่ที่ผมอยากได้จริงๆ คือแฟ้มคดี”

วอร์เดลหัวเราะลั่น

“คุณไม่ได้ช่วยชีวิตผมนะ เพื่อนยาก”

“ผมมีข้อมูลบางอย่างที่คุณอาจจะสนใจ คิดว่าเราน่าจะแลกกันได้”

เสียงปลายสายเงียบไปอีตื้อใจสั้นๆ

“เข้าใจว่าคุณคงไม่คิดจะแลกข้อมูลทางโทรศัพท์ที่ใช้ไหม”

“ถูกต้อง” สไตรก์ตอบ “คุณอยากไปตีเมียที่ไหนสักแก้วไหม หลังทำงานหนักมาทั้งวัน”

สไตรก์วางสายหลังจกดซื้อผ้าโกล์สำนักงานสกอตแลนด์ยาร์ด และตกลงนัดพบกันอีกหนึ่งอาทิตย์นับจากวันนี้ (จัดให้เร็วกว่านี้ไม่ได้) ซึ่งสะดวกสำหรับตัวเขาเองด้วย

ใช้ว่ามันจะเป็นเช่นนี้เสมอไป เมื่อสองปีก่อน เขามีอำนาจสั่งให้พยานและผู้ต้องสงสัยร่วมมือได้ เขาเคยเป็นเช่นเดียวกับวอร์เดล ผู้เห็นว่าเวลาของตนมีค่ากว่าคนส่วนใหญ่ที่สมาคมด้วย เป็นผู้เลือกได้ว่าจะไต่สวนเมื่อไหร่ ที่ไหน และใช้เวลานานเท่าใด เขาไม่เคยต้องสวมเครื่องแบบเช่นเดียวกับวอร์เดล เขามีเกียรติภูมิของเจ้าหน้าที่ทางการห่มคลุมตลอดเวลา มาตอนนี้ เขาคือผู้ชายขากะเผลกสวมเสื้อยับยู่ยี่ แสงประโยชน์จากคนรู้จักเก่าก่อน และพยายามต่อรองกับตำรวจซึ่งครั้งหนึ่งเคยยินดีรับโทรศัพท์จากเขา

“ไอ้ระยำเอ๊ย” สไตรก์ฟันคำพูดออกมาดังๆ สะท้อนก้องอยู่ในแก้วเบียร์แก้วที่สามไหลลื่นลงกอง่ายตาย กระทั่งเหลือติดแก้วไม่ถึงหนึ่งนิ้ว

โทรศัพท์มือถือดังขึ้น เขาเหลือบมอง เห็นว่าเป็นหมายเลขที่สำนักงาน

โรบินคงพยายามโทรมาบอกว่าปีเตอร์ กิลเลสปีโทรมาทวงเงินแน่ๆ เขาปล่อยให้เธอฝากข้อความไว้ในวอยซ์เมล กระดกเบียร์ที่เหลือจนหมดแล้วออกจากผับ

ถนนสว่างจ้าและหนาวเยือก ทางเดินขึ้นและ แอ่งน้ำทาบหาดด้วยสีเงินเป็นพักๆ เมื่อหมู่เมฆลอยละลือตัดหน้าดวงอาทิตย์ สไตรก์จุดบุหรืตัวใหม่ตรงประตูหน้า แล้วยืนสูบบุหรี่ที่ประตูพับทอดแนม เขามองคนงานเคลื่อนไหวกว้างไปมารอบหลุมบนพื้นถนน บุหรืหมดมวนแล้ว เขาเดินทอดน่องไปตามถนนออกซ์ฟอร์ด ฆ่าเวลาจนกว่าพนักงานจากเทมโพรารีโซลูชันส์จะกลับ เขาจะได้นอนหลับอย่างเป็นสุข

6

โรบินรออยู่ลิบนาที่ ให้แน่ใจว่าสไตรก็คงไม่กลับมาแล้ว ก่อนใช้โทรศัพท์มือถือของตนโทรแจ้งข่าวหน้าปัดลึ้มปีติ เพื่อนๆ รับรู้ข่าวการหมั้นด้วยเสียงร้องแหลมตื่นเต้น หรือไมก็วิจารณ์ด้วยความอิจฉา ซึ่งทำให้โรบินมีความสุขมากพอๆ กัน เมื่อถึงเวลาอาหารเที่ยง เธอให้รางวัลตัวเองด้วยการหยุดพักหนึ่งชั่วโมง ชื่อนิตยสารเจ้าสาวมาสามเล่ม กับขนมปังกรอบมาใช้คืนหนึ่งห่อ (เป็นเหตุให้กระป๋องเงินสดย่อย หรือกระป๋องขนมปังชอร์ตเบรดติดยี่ห้อ เป็นหนี้เธออยู่สี่สิบสองเพนนี) จากนั้นก็กลับเข้าสำนักงานที่ว่างเปล่า นั่งสำรวจช่อดอกไม้และชุดเจ้าสาวอย่างมีความสุขที่ลิบนาที่ ความตื่นเต้นอาบซาบไปทั่วตัว

เมื่อหมดเวลาพักที่เธอกำหนดเอง โรบินก็จัดการล้างถ้วยและถาดไปคืนให้คุณครัวดีพร้อมขนมปังกรอบ เมื่อสังเกตว่าเขากระตือรือร้นพยายามห่วงหิ้วให้ได้อยู่สนทนาด้วยเมื่อเธอปรากฏตัวเป็นครั้งที่สอง สายตาก็คอยแต่ไขว่เขวเลื่อนจากปากเธอลงไปที่หน้าอก โรบินจึงตัดสินใจจะหลบหน้าเขาทั้งอาทิตย์

สไตรก็ยังไม่กลับมาอยู่ดี เพราะอยากจะหาอะไรทำ โรบินจึงร้องขอใน

ลินซัคโตะออกมาจัดให้เรียบร้อย เก็บสิ่งที่เธอเห็นว่าเป็นขยะสะสมของพนักงานชั่วคราวอื่นทิ้งไป มีช็อกโกแลตนมเชอร์อะฟุ่นสองแท่ง ตะไบเล็บที่อู ๆ หนึ่งอัน กับเศษกระดาษจดเบอร์โทรศัพท์ที่ไม่ระบุชื่อและขีดเขียนชุกชุกหลายแผ่น มีกล่องคลิปหนีบกระดาษล้าสมัยหนึ่งกล่องที่เธอไม่พบเห็นมาก่อน กับสมุดโน้ตเล่มเล็กสีฟ้าว่างเปล่าจำนวนมาก ซึ่งถึงจะไม่มีเขียนระบุไว้ แต่หน้าตาก็ดูเป็นของราชการ โรบินผู้มีประสบการณ์ในหลายสำนักงาน รู้ดีกว่าสมุดโน้ตเหล่านี้น่าจะแอบหยิบมาจากตู้เก็บเครื่องเขียนของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง

โทรศัพท์ในสำนักงานดังขึ้นหลายครั้ง ดูเหมือนนายใหม่ของเธอจะเป็นคนหลายชื่อ ผู้ชายคนหนึ่งขอพูดกับ “อ็อกกี” อีกคนขอพูดกับ “ไอ้เด็กลิง” ขณะที่เสียงเย็นชา ชัดถ้อยชัดคำอีกเสียงหนึ่งขอให้ “คุณสไตร์ก” โทรกลับคุณปีเตอร์ กิลเลสปีเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่ละครั้้งโรบินจะติดต่อเข้าไปที่โทรศัพท์ มือถือของสไตร์ก แต่เข้าถึงได้เฉพาะวอยซ์เมล เธอจึงฝากข้อความไว้ พร้อมจดชื่อและเบอร์โทรของแต่ละคนบนกระดาษโพสต์-อิท แล้วนำไปแปะอย่างเป็นระเบียบบนโต๊ะทำงานของเธอ

เสียงเครื่องเจาะลมตรงต่อเนื่องมาจากภายนอก ประมาณบ่ายสองโมง เพดานเริ่มลั่นออกแอดเมื่อผู้อาศัยในแฟลตเหนือศีรษะเริ่มเคลื่อนไหว ไม่เช่นนั้นก็น่าจะมีโรบินเพียงคนเดียวในอาคารทั้งหลัง ความสันโดษที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามา ผนวกกับอารมณ์ปลาบปล้ำจนซีโครงแทบระเบิดทุกครั้งที่เห็นแหวนบนมือซ้าย คือสิ่งปลุกเร้าความกล้าของเธอ เธอลงมือทำความสะอาด จัดห้องเล็กจ้อยที่อยู่ในความควบคุมของตนชั่วคราว

แม้สภาพโดยรวมจะชำรุดทรุดโทรมและสกปรกโสโครกสุดทน แต่ไม่ช้าโรบินก็พบโครงสร้างอันมั่นคงและเป็นระบบ ซึ่งเป็นเรื่องน่ายินดีตามนิสัยชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อยของเธอเอง แม้กระดาษแข็งสีน้ำตาล (ล้าสมัยอย่างน่าประหลาด ในยุคปัจจุบันที่มีแต่พลาสติกสีสด) เรียงรายอยู่บนชั้นหลังโตะที่เธอนั่ง จัดลำดับตามวันที่ แต่ละแฟ้มมีลายมือเขียนเลขลำดับบนสัน เธอเปิด

ดูแฟ้มหนึ่ง และเห็นว่าคลิปถูกนำมาใช้หนีบแผ่นกระดาษติดไว้ในแต่ละแฟ้ม เอกสารส่วนใหญ่เป็นลายมืออ่านยาก ลงให้เกิดความเข้าใจผิด บางทีตำรวจ อาจจะทำงานกันแบบนี้ บางทีสไตร์กอาจจะเคยเป็นตำรวจมาก่อน

โรบินพบจดหมายขู่ฆ่าสี่ชมพูเป็นปีกตามทีสไตร์กพูดถึง อยู่ในลิ้นชักกลาง ของตู้เอกสาร ข้างสัญญาห้ามเปิดเผยข้อมูลปึกบาง ๆ เธอหยิบสัญญาฉบับหนึ่ง ออกมาอ่าน มันเป็นแบบฟอร์มธรรมดา ห้ามคู่สัญญานำชื่อหรือข้อมูลใดๆ ที่ อาจมีส่วนรับรู้ระหว่างทำงาน ไปพูดคุยนอกเวลางาน โรบินตรึกรตรองครุ่นใหญ่ ก่อนลงนามแล้วเขียนวันที่กำกับในสัญญาฉบับหนึ่ง ถือเข้าไปในห้องทำงาน ด้านในของสไตร์ก วางมันไว้บนโต๊ะทำงานของเขา เตรียมให้เขาเซ็นชื่อลงบนจุด ไข่ปลาที่มีอยู่ คำปฏิญาณปกปิดความลับที่มอบให้ฝ่ายเดียวนี้ ชวนให้เธอหวน คิดถึงพลังดึงดูดลึกลับ หรือเรียกได้ว่ามีเสน่ห์เย้ายวน ที่เธอนึกภาพว่าจะมีอยู่ เบื้องหลังประตูกระจก ก่อนที่มันจะเปิดผางและสไตร์กเกือบชนเธอร่วงตกปลง บันได

หลังจากวางแบบฟอร์มบนโต๊ะสไตร์กแล้วนั่นเอง เธอจึงเห็นถุงทะเลซูก อยู่มุมหนึ่งหลังตู้เอกสาร ชายเสื้อสกปรก นาฬิกาปลุกหนึ่งเรือน และกระเป๋ เครื่องใช้ในห้องน้ำแฟลมออกมาระหว่างฟันซิปที่เปิดทิ้งไว้ โรบินปิดประตู ระหว่างห้องทำงานทั้งสองเหมือนได้พบเห็นอะไรที่น่าละอายและเป็นเรื่องส่วนตัว เธอปะติดปะต่อภาพสาวสวยผมดำที่เฝืนพรวดออกจากอาคารเมื่อเช้า กับภาพ บาดแผลหลายแห่งบนตัวสไตร์ก และท่าทางที่คิดๆ ดูแล้วเหมือนการไล่ตาม ซึ่ง แม้จะเข้าไปหน่อย แต่ก็ดูตั้งใจแน่วแน่ เพราะอยู่ในภาวะแสนสุขจากการ หมั่นหมายมาสดๆ ร้อนๆ โรบินจึงรู้สึกสงสารเป็นอันมากเมื่อมีคินโซคไม่ตีเท่า เธอในเรื่องความรัก -- หากคำว่าสงสารจะใช้อธิบายได้ เพราะจริง ๆ แล้วเธอรู้สึก สุขสันต์เมื่อนึกเทียบกับสรวงสวรรค์ในใจตัวเอง

ห้าโมงเย็น เจ้านายชั่วคราวของเธอยังคงเงิบหาย โรบินจึงตัดสินใจว่า ตนมีอิสระที่จะกลับบ้าน เธอฮัมเพลงกับตัวเองขณะบันทึกเวลาทำงานในสมุด

เปล่งเสียงร้องเพลงดังขึ้นระหว่างกัฏกระดุมเสื้อโค้ตตัวยาวเสมอเขา จากนั้นก็
ล็อกประตูสำนักงาน หย่อนกุญแจสำรองกลับเข้าไปในช่องรับจดหมาย แล้วออก
เดินด้วยความระมัดระวังกลับลงไปตามบันไดเหล็ก มุ่งสู่บ้านและแมตทิว

7

สไตรก็ใช้เวลาต้นบ่ายอยู่ในอาคารสหภาพนักศึกษาของมหาวิทยาลัยลอนดอน หรือยูลู เขาเดินผ่านเคาน์เตอร์ต้อนรับด้วยท่าทางมุ่งมั่น วางอำนาจตีหน้าว่าคือขมวดเล็กน้อย เข้าไปอาบน้ำโดยปราศจากคนหัดทานหรือขออุบัตร์ประจำตัวนักศึกษา ต่อมาเขาเข้าไปกินขนมปังม้วนไส้แฮมเหม็นหืน กับช็อกโกแลตหนึ่งแท่งในห้องอาหาร หลังจากนั้นก็เดินเตร็ดเตร่ ตาลอยด้วยความเหนื่อยล้า สิบบุหรีขณะเข้าไปหาซื้อของจำเป็นสองสามอย่างในร้านราคาประหยัดด้วยเงินของบริสโตว์ เพราะตอนนี้เขาไม่มีทั้งบ้านและอาหาร ยามย่ำค่ำ เขาเข้าไปซุกตัวอยู่ในร้านอาหารอิตาลีแห่งหนึ่ง นั่งฟังล้งหลายใบซดเบียร์อยู่ข้างเคาน์เตอร์บาร์ กระทั่งเกือบลืมไปว่าเพราะอะไรจึงต้องมานั่งถ่วงเวลาอยู่อย่างนี้

เกือบสองทุ่มเขาจึงกลับเข้าสำนักงาน มันคือช่วงเวลาที่เขาพบว่าลอนดอนน่าอยู่ที่สุด วันแห่งการทำงานสิ้นสุดลง หน้าต่างผับมากมายให้ความรู้สึกอบอุ่น เปล่งประกายดุจอัญมณี ถนนหนทางคึกคักมีชีวิตชีวา ตึกกรมบ้านช่องเก่าแก่ยืนยงอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ดูอ่อนโยนลงใต้แสงไฟจากถนน ปลุกปลอบให้กลับมีกำลังใจขึ้นมาได้ที่น่าประหลาด ขณะหัวเตียงสนามบรรจุลูก่อเดิน

กะเผลกมาตามถนนออกซ์ฟอร์ด เขารู้สึกเหมือนอาคารเหล่านั้นจะพึมพำ
 ปลอบโยนเขา...เราเห็นคนมากมายที่เป็นอย่างคุณ หัวใจเจ็ดล้านห้าแสนดวงเต้น
 อยู่โดยรอบในนครเก่าแก่อันแออัดนี้ และยังมีอีกหลายชีวิตที่เจ็บปวดทรมาน
 ยิ่งกว่าเขามากนัก เขาเดินอดิโรยผ่านร้านรวงปิดสนิท จังหวะเดียวกับที่สวรรค์
 บนฟากฟ้าเหนือศีรษะเปลี่ยนเป็นสีคราม ความกว้างใหญ่ไพศาลและการไม่มี
 ตัวตนปลอบให้สไตรค์สบายใจขึ้น

ต้องใช้ความสามารถไม่น้อยจึงบังคับเตียงสนามให้เคลื่อนตามปล่อง
 บันไดขึ้นไปชั้นสามได้ เมื่อมาถึงหน้าประตูที่มีชื่อเขา ความเจ็บปวดที่ปลายขา
 ขวาก็กลายเป็นทรมานสุดทน เขาเอนร่างครู่หนึ่ง ทิ้งน้ำหนักทั้งหมดลงบนขาซ้าย
 หายใจหอบรดประตูกระจกจนเป็นฝ้า

“ไอ้เปรตอ้วน” เขาพูดออกมาดังๆ “ไอ้ไดโนเสาร์แก้วบ่อท่า”

เขาปาดเหงื่อจากหน้าผากแล้วไขกุญแจ ลากของหลายอย่างที่เขาซื้อมาข้าม
 ธรณีประตู เขาดันโต๊ะในห้องพักงานด้านในไปข้างหนึ่ง จัดแจงกางเตียง คลี่ถุง
 นอน แล้วเติมน้ำจากอ่างนอกประตูกระจกใส่การาคาถูก

อาหารมื้อค่ำยังอยู่ในถ้วยบะหมี่สำเร็จรูป เขาเลือกมาเพราะนึกถึงเสียง
 ระหว่างอกรบ ความเชื่อมโยงที่ยังรากลึกระหว่างอาหารที่อุ่นร้อนและคินรูป
 ได้อย่างรวดเร็ว กับที่อยู่อาศัยเฉพาะหน้า ทำให้เขาเอื้อมหยิบเจ้าสิ่งนี้โดยอัตโนมัติ
 พอน้ำในกาเดือด เขาก็เทใส่ถ้วย แล้วกินบะหมี่คินรูปด้วยส้อมพลาสติกที่หยิบ
 มาจากห้องอาหารของยูลู เขา นั่งบนเก้าอี้ในห้องทำงาน มองลงไปยังถนนที่แทบ
 จะร้างผู้คน ยวดยานเร่งเครื่องฝ่าแสงสนธยาที่ปลายถนน เขาเงี่ยหูฟังเสียงตึงๆ
 ของเบสจก 12 บาร์คาเฟ่ซึ่งอยู่ต่ำลงไปสองชั้น

เขาเคยนอนในสถานที่เลวร้ายที่สุดมาแล้ว ทั้งพื้นหินในอาคารจอร์จที่
 แองโกลา หรือโรงงานเหล็กถูกระเบิดที่เข้าไปตั้งเต็นท์ แล้วเวลาตื่นตอนเช้าก็จะ
 ไอล้ำลักออกมาเป็นคราบเขม่า หนักหนาที่สุดคือหอบพักเปียกชื้นหนาวเหน็บของ
 ชุมชนแห่งหนึ่งในนอร์ฟอล์ก แม้ลากเขากับน้องสาวต่างพ่อเข้าไปอยู่ที่นั่น ตอน

เขาอายุแปดขวบและน้องสาวหกขวบ เขานึกถึงเตียงปราศจากความสบายในโรงพยาบาลที่เขาไปนอนอยู่หลายเดือน อาคารร้างหลายต่อหลายแห่งที่เคยอยู่ (กับแม่อีกเหมือนกัน) ตลอดจนผืนป่าหนาวจับใจเมื่อครั้งไปตั้งค่ายฝึกทหาร ไม่ว่าเจ้าเตียงสนามจะดูไม่น่ารื่นรมย์แค่ไหนได้หลอดไฟเปลือยดวงเดียว ก็ยังนับว่าหรูที่สุดแล้วเมื่อเทียบกับทั้งหมดที่เอ่ยถึง

การหาซื้อข้าวของจำเป็น และการตระเตรียมปัจจัยดำรงชีพให้ตัวเอง กล่อมให้สไตรก์หวนคิดถึงชีวิตทหารอันคุ้นเคย ชีวิตที่ต้องทำทุกอย่างที่จำเป็น โดยไม่มีการบ่นหรือตั้งคำถาม เขากินมะเหมี่ยวจนหมดถ้วย เปิดคอมพิวเตอร์ ก่อนหลุดนั่งหน้าโต๊ะที่โรบินนั่งอยู่เกือบทั้งวัน

ระหว่างเก็บรวบรวมองค์ประกอบพื้นฐานของคดีใหม่ -- แฟ้มปกแข็ง กระดาษเปล่ากับคลิบโลหะ สมุดโน้ตบันทึกคำให้การของบรีสโตว์ แผ่นพับจาก ทอดแนมบาร์ นามบัตรบรีสโตว์ -- เขาสังเกตเห็นความเป็นระเบียบเรียบร้อยของ ลินชักซึ่งไม่เคยเป็นมาก่อน จอคอมพิวเตอร์ปราศจากฝุ่นเกาะ ถ้วยเปล่ากับ เศษขยะหายไป มีกลิ่นสเปรย์ปรับอากาศบางเบา เขาเปิดกระป๋องเงินสตอย์ย ดูด้วยความอยากรู้เล็กน้อย และพบลายมือเล่นหางเป็นระเบียบของโรบิน บนกระดาษโน้ต บอกว่าเขาเป็นหนึ่งในห้าชนมบักรอบเธอสี่สิบสองเพนนี่ สไตรก์ ดึงเงินสี่สิบปอนด์ที่บรีสโตว์ให้จากกระเป๋าตังค์มาใส่กระป๋อง แต่หลังจาก นึกขึ้นได้ เขาก็นับเศษเหรียญสี่สิบสองเพนนีวางทับไว้บนธนบัตร

อันดับต่อมา จากลินชักบนสุดที่โรบินจัดไว้เรียบร้อย สไตรก์หยิบปากกา หนึ่งในหลายด้าม แล้วเริ่มต้นเขียนอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว เริ่มตั้งแต่วันที่ เขา จิกบันทึกปากคำของบรีสโตว์ออกมาใส่แฟ้มแยกไว้ต่างหาก เขาเขียนสิ่งที่ลงมือ ทำจนถึงตอนนี้ รวมทั้งการสนทนาทางโทรศัพท์กับอันสติสและวอร์เดล พร้อมกับ จดหมายเลขโทรศัพท์ของคนทั้งสองไว้ (แต่รายละเอียดเกี่ยวกับเพื่อนอีกคน ซึ่งบอกชื่อและที่อยู่อันเป็นประโยชน์ไม่มีปรากฏในแฟ้ม)

สุดท้าย สไตรก์เขียนเลขลำดับคดีใหม่ พร้อมข้อความกำกับว่า *เสียชีวิต*

กษัตริย์, ดูกา แลนด์ บันลันแฟ้ม ก่อนเก็บเข้าที่ด้านขวาสุดของชั้น

ในที่สุด เมื่อถึงตอนนั้น เขาก็ลงมือเปิดซองจดหมายที่บริสโตว์บอกว่ามีเบาะแสสำคัญซึ่งตำรวจมองข้ามไป ลายมือทนายความผู้นั้นราบรื่นเป็นระเบียบ ตัวหนังสือเอนไปข้างหลังเบียดกันแน่น จริงดังที่บริสโตว์ยืนยัน เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของผู้ชายคนหนึ่งที่เขาเรียกว่า “นักวิ่ง”

นักวิ่งเป็นผู้ชายผิวดำตัวสูง ใบหน้าซ่อนอยู่ใต้ผ้าพันคอ มีภาพเขาปรากฏในเทปจากกล้องวงจรปิดบนรถเมล์เที่ยวดึก แล่นจากฮิสลิงตันไปเวสต์เอนด์ เขาขึ้นรถก่อนลูลา แลนดรีเสียชีวิตประมาณห้าสิบนาที ต่อมาก็มีภาพเขาปรากฏในเทปจากกล้องวงจรปิดแถวเมย์แฟร์ กำลังเดินทางไปทางบ้านแลนดรีเมื่อเวลา 01.39 น. เขาหยุดยืนตรงหน้ากล้อง และเห็นชัดว่ากำลังมองกระดาษแผ่นหนึ่ง (อาจเป็นบันทึกหรือแผนที่ บริสโตว์ใส่ความเห็นที่คิดว่าเป็นประโยชน์ไว้ในจดหมาย) ก่อนเดินผ่านไปจากรัศมีกล้อง

หลังจากนั้นไม่นาน ภาพจากกล้องวงจรปิดตัวเดียวกันก็แสดงให้เห็นว่านักวิ่งทะยานผ่านกล้องกลับไปทางเดิมตอน 02.12 น. แล้วหายไปจากสายตา มีชาวผิวดำคนที่สองออกวิ่งเหมือนกัน -- อาจเป็นคนดูคาดเดา แตกต่างจากความสูง ช่วงที่มีเสียงสัญญาณดังมาดังมาจากมุมถนน บริสโตว์เขียนไว้

ในที่สุด เทปจากกล้องวงจรปิดก็แสดงภาพ ชาวผิวดำอีกคนหนึ่งกำลังนักวิ่งมา เดินอยู่บนถนนใกล้เกร์สอินน์สแควร์ ห่างไปหลายไมล์ ตอนเช้าหลังจากแลนดรีเสียชีวิต หน้าจึงปิดซ่อนอยู่ บริสโตว์เขียน

สไตรก์หยุดยั้งตาแล้วนิ้วหน้า เพราะลืมไปว่าตาข้างหนึ่งยังขี้ตา ตอนนี้อาการวิงเวียน กล้ามเนื้อกระดูกเป็นพักๆ อันเป็นสัญญาณบ่งบอกความอ่อนเพลียถึงที่สุด เขาถอนหายใจยาวพลางคำรามต่ำในคอ ระหว่างพิจารณามันทีกของบริสโตว์ มีรถไปด้วยชนข้างหนึ่งถือปากการอ พร้อมจะบันทึกความเห็นของตนเองลงไป

บริสโตว์อาจจะตีความข้อกฎหมายด้วยใจเป็นกลางปราศจากอคติ เมื่อ

อยู่ในสำนักงานที่ทำให้เขาได้เป็นเจ้าของนามบัตรจาริกสวยาม แต่เนื้อหาในจดหมายนี้ รังแต่จะยืนยันทัศนะของสไตร์กว่าชีวิตส่วนตัวของลูกค้ารายนี้ถูกรอบำด้วยความหมกมุ่นไร้เหตุผล อะไรก็ตามที่เป็นต้นเหตุให้เขาฝังใจกับนักวิ่ง -- ไม่ว่าจะเพราะแอบกลั้วปีศาจในเมืองหรือเจ้าอาชญากรพิวตาคนนั้น หรืออาจจะมีเหตุผลส่วนตัวอื่นที่ลึกไปกว่า -- มันก็ช่างเหลือเชื่อที่ตำรวจจะไม่ไต่สวน “นักวิ่ง” กับเพื่อนคู่หู (อาจจะเป็นคนดูต้นทาง หรือโจรขโมยรถ) สไตร์กแน่ใจว่าตำรวจจะต้องมีเหตุผลอันควรจึงตัดคนผู้นี้ออกจากรายชื่อผู้ต้องสงสัย

สไตร์กหาวปากกว้าง แล้วก็อ่านบันทึกหน้าที่สองของบริสโตร์ต่อ

เวลา ๐1.45 น. แดร์ริก วิคสัน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เจ้าเวร อยู่ตรงประตูนั้น เกิดรู้สึกไม่สบาย จึงถูกไปเข้าห้องน้ำหลังตึก เขาอยู่ในห้องน้ำประมาณสิบห้า นาที ดังนั้น สิบห้านาทีก่อนเวลาเสียงชีวิต ห้องingang ตึกของเธอจึงไม่มีใครอยู่เลย ไม่ว่าใครก็เข้ามาและกลับออกไปได้โดยไม่มีใครเห็น วิคสันออกมาจากห้องน้ำหลังตึกกลางมาแล้ว ตอนที่เขาได้ยินเสียงแท่นซี เบสซีก็หนีตัวร้อง

โอกาสช่วงสั้น ๆ นี้สอดคล้องกับช่วงเวลาที่ “นักวิ่ง” น่าจะมาถึงอาคารเลขที่ 18 เคนทีเกินการเดินส์ ถ้าเขาเดินผ่านกล้องวงจรปิดมุมถนน อัลเดอร์บรุคตัดถนนเบคคามิซอน ๐1.39 น.

“แล้วหมอนั้นทำยังไง” สไตร์กพิมพ์พาลายยกมือนวดหน้าผาก “ถึงมองทะลุประตูหน้าเข้าไปได้ แล้วรู้ว่ายามไปเข้าส้วม”

ผมคุยกับแดร์ริก วิคสันแล้ว เขาจินตจำนปักษ์ปากคำ

พนันได้ว่าคุณต้องจ่ายให้เขายอมพูด สไตร์กคิด ขณะสังเกตว่ามีเบอร์โทรศัพท์ของยามอยู่ใต้คำสรุปของบริสโตร์

เขาวางปากกาที่ตั้งใจจะใช้เขียนความเห็นส่วนตัว แล้วใช้คาลิพหนีบบันทึก

ของบริสโตว์เก็บไว้ในแฟ้ม จากนั้นก็ปิดคอมพิวเตอร์ ตั้งโต๊ะ แล้วเดินกะเผลกออกไป
ปัสสาวะในห้องน้ำที่ซานฟรานซิสโก หลังจากแปร่งฟันเหนืออ่างแตกร้าวเสร็จ เขา
ล็อกประตูกระจก ตั้งนาฬิกาปลุก แล้วถอดเสื้อผ้า

สไลด์ที่อาศัยแสงสว่างจากไฟถนนภายนอก ปลอดภัยกว่าการถ่ายภาพจาก
จากท่อนอากาศดูดควันที่เจ็บปวด ก่อนแกะแผ่นเจลซึ่งปรากฏว่าเป็นเครื่องป้องกัน
ความเจ็บปวดได้ไม่ดีพอ เขาวางขาเทียมข้างโทรศัพท์มือถือที่กำลังชาร์จแบตเตอรี่
ก่อนขยับเท้าถนัด เอนตัวลงประสาณมือหลังศีรษะ และจ้องมองเพดาน ขณะนี้
มันเป็นอย่างที่เขาถนัดแล้ว เมื่อร่างกายที่หนักอึ้งด้วยความอ่อนล้ายังไม่หนักหนา
พอจะหยุดยั้งการทำงานของสมองได้ ภาพเดิมๆ กลับปรากฏขึ้นอีกครั้ง มัน
ธรรมดาเขา จู๊ดกระซอกเขา

ตอนนี้เธอกำลังทำอะไรอยู่หนอ

เมื่อวานตอนเย็น ในอีกจักรวาลคู่ขนาน เขาอยู่ที่ฮาร์ตเมนต์หลังงามใน
ย่านหรูที่สุดของลอนดอน กับผู้หญิงที่ชายใดได้เหยียดมองจะต้องนึกอิจฉา
สไลด์ก็เป็นอย่างมาก

“ทำไมไม่ย้ายมาอยู่กับฉันเลยล่ะคะ ไรเอย์ ให้ตายเถอะบลูอี้ มันเข้า
ท่าออกจะตาย ทำไมไม่ย้ายมา”

เขารู้ตั้งแต่แรกแล้วว่ามันเป็นความผิดพลาด ทั้งสองเคยทดลองอยู่ด้วย
กันมาก่อน และทุกครั้งที่กลายเป็นหายนะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งเดิม

“เราหมั่นกันแล้วนะคะ ให้ตายเถอะ ทำไมคุณถึงไม่อยู่กับฉันล่ะ”

เธอพูดอะไรหลายอย่างซึ่งตั้งใจจะให้มันเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า ระหว่างที่เกือบ
จะต้องเสียเขาไปตลอดกาลนั้น เธอได้เปลี่ยนไปแล้วอย่างไม้อาจหวนคืนได้ เช่น
เดียวกับที่เขาเปลี่ยนไปมีขาหนึ่งข้างครึ่ง

“ฉันไม่ได้ต้องการแหวนสักหน่อย อย่าไร้สาระไปเลย บลูอี้ คุณต้อง
เก็บเงินไว้สำหรับธุรกิจใหม่ของคุณนะ”

เขาหลับตา จากเหตุการณ์เมื่อเช้า ไม่มีวันที่จะกลับไปเหมือนเดิมอีกแล้ว

เธอโกหกบ่อยจนเขาจับไม่ได้อีก โกหกเรื่องร้ายแรงเกินไป แต่เขาก็ยังหวงคิดถึงมันอีก เหมือนโจทย์ที่เขาแก้ได้นานแล้ว แต่กลัวว่าจะยังมีอะไรผิดพลาดอยู่ เขาพยายามปะติดปะต่อเรื่องที่เธอเล่าจนหมดจดตลอดเวลา ปฏิเสธไม่ยอมปรึกษาเภสัชกรหรือหมอ โกรธเป็นพื้นเป็นไฟเมื่อเธอถูกขอให้ชี้แจง แล้วจู่ๆ ก็ประกาศว่าจบแล้ว โดยไม่มีหลักฐานพิสูจน์ได้แม้แต่ชิ้นเดียวว่าเป็นเรื่องจริง นอกเหนือจากสถานการณ์ชวนสงสัยทุกๆ อย่าง เขายังสืบรู้มาด้วยความยากลำบากกว่าเธอเป็นโรคมะเร็งเนื้องอก ชอบยั่วให้โกรธ ชอบท้าทาย ชอบทดสอบ

“อย่าได้บังอาจมาสืบเรื่องบ้านนอกแตกของฉันเป็นอันขาด อย่าบังอาจทำกับฉันเหมือนฉันเป็นพลทหารซ้ำๆ ฉันไม่ใช่คนดีบ้าๆ ที่คุณจะต้องหาความจริง คุณควรรักฉัน แต่คุณก็ไม่เชื่อที่ฉันพูด แม้กระทั่งเรื่องนี้...”

แต่คำโกหกฝังแน่นอยู่ทุกอณูแห่งตัวตนและชีวิตของเธอเสียแล้ว ดังนั้นการอยู่กับเธอและรักเธอก็เหมือนขังตัวเองไว้ในร่างแห่งนั้นอย่างซ้ำๆ ต้องคอยปลุกปล้ำให้เธอพูดความจริง ต้องดิ้นรนตั้งมั่นอยู่กับความเป็นจริง มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ที่เขา ผู้พยายามสืบหาความเป็นจริงตั้งแต่หัวเท่กำปั้น เพื่อให้แน่ใจเพื่อชดช้อยความจริงออกมาแม้จะเป็นปริศนาเล็กที่สุด จะมาตกหลุมรักผู้หญิงที่ปั้นเรื่องโกหกง่ายตายเหมือนที่ผู้หญิงอื่นสุดลมหายใจ

“พอกันที” เขาบอกตัวเอง “มันต้องเป็นแบบนี้ละ”

แต่เขาไม่อยากจะบอกอันสติส เขาทนบอกคนอื่นไม่ได้ด้วย ยังไม่ใช่ตอนนี้ มีเพื่อนทั่วลอนดอนที่ยินดีต้อนรับเขาเข้าไปอยู่ในบ้าน ไม่รื้อหรือจะเปิดประตูตู๋เย้นและห้องนอนแขกให้เขา พร้อมปลอบโยนและกุ๊กกิ๊กช่วยเหลือ แต่เตียงนุ่มสบายและอาหารปรุงเองในบ้านเหล่านั้น จะต้องแลกมาด้วยการนั่งที่โตะครัวหลังเด็ก ๆ สวมชุดนอนสะอาดเอี่ยมขึ้นเตียงไปแล้ว เล่าการทำศึกห้าสิบครั้งสุดท้ายกับชาร์ลอตต์ เปิดโอกาสให้แฟนสาวและภรรยาของเพื่อนแสดงความเจ็บแค้นและเห็นอกเห็นใจ เมื่อเป็นเช่นนั้น เขายินดีจะอยู่อย่างมอซอกับบะหมี่สำเร็จรูปและถุงนอนลำพังคนเดียวมากกว่า

เขารู้สึกเหมือนเท้าที่ขาดหายไปยังอยู่ ทั้งที่มันขาดไปสองปีครึ่งแล้ว มันอยู่ตรงนั้น ใต้ถุนนอนนั้น เขายังงอนิ้วเท้าได้ถ้าอยากทำ แม้จะเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียถึงปานนั้น แต่ก็ยังต้องใช้เวลาคิดรู้ใหญ่กว่าเขาจะนอนหลับ เมื่อหลับลงแล้ว ชาร์ลอตต์ก็ยังไม่วายผลุบโผล่เข้ามา สวยสดงดงาม ผรุสวาท และคอยหลอกหลอนเขาอยู่ในความฝัน

ภาคสอง

Non ignara mali miseris succurrere disco.

ด้วยมิใช่ไม่เคยประสบปัญหามาก่อน
ข้าจึงเรียนรู้ที่จะใส่ใจบุคคลผู้เคราะห์หมอง

เวอร์จิล, *Aeneid*, เล่ม 1

1

“ระหว่างที่หนังสือพิมพ์ประโคนข่าวอีกทีก็ โทรทัศน์ก็ออกรายการวิเคราะห์วิจารณ์นับชั่วโมงไม่ว่านเรื่องการตายของลูลา แลนดรี แทบจะไม่เคยมีใครตั้งคำถามเลยว่า ทำไมเราต้องใส่ใจด้วย

“เธอเป็นคนสวย นั้นแหละ และผู้หญิงสวยก็ช่วยให้หนังสือพิมพ์ขายดีมาตั้งแต่สมัยเดนา กิบสันลงเส้นวาดรูปสาวทรงเสน่ห์ตาปรีอ์ให้นิวยอร์กเกอร์แล้ว

“แล้วเธอก็ยังผิวดำด้วย หรือน่าจะเรียกว่า ผิวลีลาแพใส่หม สดอร่อยมากกว่า แล้วเราก็ได้ยืนกันอยู่เสมอว่า เรื่องนี้แสดงให้เห็นความก้าวหน้าในธุรกิจที่คำนึงถึงแต่เปลือกนอกอย่างเดียว (ผู้เขียนสงสัยจริงว่า ถูกลงผิวลีลาแพใส่หมกำลัง ‘อิน’ จริงหรือ เราเห็นผู้หญิงผิวดำไหลทะลักตามแลนดรีเข้ามาในวงการนี้จริง ๆ หรือ นิยามคำว่าผู้หญิงสวยเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เพราะความสำเร็จของเธอเช่นนั้นหรือ เวลานี้ตุ๊กตาบาร์บี้ผิวดำขายดีกว่าผิขาวหรืออย่างไร)

“แน่นอน ครอบครัวและมิตรสหายของแลนดรีขณะยังมีชีวิตคงต้องว่าภูมิใจ ผู้เขียนรู้สึกเห็นใจบุคคลเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง อย่างไรก็ตาม พวกเราซึ่ง

เป็นผู้อ่านและผู้ชม ไม่อาจแสดงความเศร้าโศกเป็นการส่วนตัวมากเกินไป มีเด็กสาวเสียชีวิตอยู่ทุกวันในเหตุ ‘น้ำสลดใจ’ (หรือเรียกได้ว่าจากไปก่อนเวลาอันควร) เช่นรถชน ใช้ยาเกินขนาด และมีบ้างที่สาเหตุมาจากพยายามอดอาหารให้รูปร่างเหมือนแลนดรีและคนในวงการเดียวกับเธอ เราเคยนึกถึงเด็กสาวพวกนี้บ้างหรือเปล่า นอกจากในความคิดที่แวบผ่านขณะพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ จากนั้นไปหน้าพื้นๆ ของพวกเธอก็กลับเป็นเพียงภาพที่รางเลือน”

โรบินพักจิบกาแฟลงกระแอม

“กิตติ พงศ์มณีธรรม” สไตรก์พิมพ์

เขานั่งอยู่ที่ปลายโต๊ะของโรบิน เป๊ะรูปถ่ายใส่แฟ้มซึ่งเปิดไว้ กำกับหมายเลขแล้วเขียนบรรยายใต้หัวเรื่องในตารางดัชนีหลังแฟ้ม โรบินหันไปอ่านจอคอมพิวเตอร์ต่อจากที่พักไว้

“การให้ความสนใจ หรือแม้กระทั่งความอาลัยในสัดส่วนที่ไม่เท่ากันสมควรต้องมีการตรวจสอบ เชื่อว่าผู้หญิงหลายหมื่นหลายพันคนอยากสลบไปกับแลนดรี จนกระทั่งถึงวันที่เธอตกลงมาสู่ความตาย เด็กสาวหลายคนสะอื้นให้น้ำดอกไม้ไปวางใต้เบาะเบาะเตียงแฟลตเพนต์เฮาส์มูลค่า 4.5 ล้านปอนด์ของแลนดรี หลังจากร่างเหล็กเหลวของเธอถูกนำออกไปแล้ว มีนางแบบสักคนใหม่ที่ยขาดการสร้างชื่อในหน้าหนังสือพิมพ์ตามรอยเธอ หลังจากลูลา แลนดรีรุ่งแล้วตกอย่างทาร์น”

“พยายามเข้าเถอะ” สไตรก์เอ่ย “ผมหมายถึงหล่อน ไม่ใช่คุณ” เขารีบเสริม “ผู้หญิงเป็นคนเขียนใช้ไหมล่ะ”

“คะ ชื่อเมลานี เทลฟอร์ด” โรบินตอบพลางเลื่อนหน้าจอกลับขึ้นไปด้านบนสุด เผยให้เห็นภาพถ่ายแคคของของผู้หญิงผมบลอนด์วัยกลางคนแก้มห้อยย้อย “อยากให้ข้ามส่วนที่เหลือไหมคะ”

“ไม่ต้องๆ อ่านไปเรื่อยๆ”

โรบินกระแอมอีกครั้งแล้วอ่านต่อ

“แน่นอน คำตอบคือไม่” นั่นต่อจากที่ถามว่านางแบบขาดหรือเปล่า”

“ฮือ ผมรู้แล้ว”

“ค่ะ ถ้างั้น...ผ่านไปหนึ่งร้อยปีหลังยุคของเอมเมลิน แพงก์เฮิสต์ ปัจจุบันก็มาถึงยุคที่สตรีวัยรุ่นไม่ได้แสวงหาสิ่งใดมากไปกว่าสถานภาพของตุ๊กตา กระดาษ ภาพแสดงตัวตนแบบราบซึ่งมีชีวิตโลดโผนจนนิยายเป็นเครื่องอำพราง อารมณ์ปั่นป่วนและหดหู่ สุดท้ายก็ต้องกระโดดลงมาจากหน้าต่างชั้นสี่ อย่างเดียวที่สำคัญคือรูปโฉมภายนอก ก็ โขเม นักออกแบบชื่อดังไม่รอช้าที่จะรายงานต่อสื่อว่าเธอกระโดดลงมาขณะสวมเสื้อผ้าชุดหนึ่งของเขาเอง แล้วเสื้อผ้านั้นก็ขยวมดเกลี้ยงภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังเธอเสียชีวิต อะไรเล่าจะโฆษณาได้ดีไปกว่าการบอกว่าลูลา แลนดรีเลือกไปเผ่าพระเป็นเจ้าในชุดของโขเม

“เปล่าเลย เราไม่ได้ละอื่นให้รำพันที่ต้องสูญเสียหญิงสาวผู้นี้ เพราะสำหรับเราเธอไม่ได้มีตัวตนแท้จริงมากไปกว่าผู้หญิงกิบสันซึ่งหยดออกมาจากปลายปากกาของเดนา ที่เราอาศัยคือรูปลักษณ์ทางกายที่วูบวาบอยู่ตามหน้าหนังสือแท็บลอยด์และนิตยสารคนดังต่างหาก รูปลักษณ์ที่ขายเสื้อผ้า กระเป๋า ถือให้เรา รวมทั้งความเป็นคนดังซึ่งได้พิสูจน์แล้วหลังความตายของเธอ ว่ามีแต่ความว่างเปล่าและไม่จริง เช่นเดียวกับฟองสบู่ สิ่งที่เราคิดถึงจริง ๆ นั้น -- หากไฉยดิธรรมพอจะยอมรับ -- คือความบันเทิงที่ได้รับจากหญิงสาวร่างผอมบาง ผู้ระเร่ชีวิต เป็นตัวการ์ตูนที่เอาแต่เสพยา ใช้ชีวิตไม่บันยะบันยัง สวมใส่เสื้อผ้าหูลุหาว และคบ ๆ เลิก ๆ กับแฟนหนุ่มตัวอันตรายที่ไม่มีใครชอบแล้ว

“งานศพแลนดรีจัดขึ้นอย่างหูลุหาวฟุ่มเฟือย ไม่ต่างจากงานแต่งงานดารา ในนิตยสารราคาถูกที่เสนอแต่เรื่องคนดัง และผู้จัดพิมพ์ก็ดูจะเศร้าเสียใจกับการจากไปของเธอมากกว่าคนส่วนใหญ่ เรามีโอกาสได้เห็นบุคคลมีชื่อเสียงหลายคนร้องไห้ แต่ครอบครัวของเธอกลับลงรูปเล็กจิ๋ว คุณคงเห็นแล้วว่า พวกเขาไม่ซึ้งกลองเท่าใดนัก

“แต่คำบอกเล่าของผู้ไว้อาลัยคนหนึ่งจับใจผู้เขียนอย่างแท้จริง เธอตอบ

คำถามผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งเธอคงไม่รู้ว่าเป็นนักข่าว เปิดเผยให้ฟังว่ารู้จักแลนดรีในสถานบำบัดแห่งหนึ่ง จากนั้นทั้งสองก็กลายเป็นเพื่อนกัน เธอได้อยู่แถวหลังสุดในโบสถ์เพื่อกล่าวคำอำลา ก่อนหลบออกไปเงียบ ๆ เช่นเดียวกับตอนที่เข้ามา เธอไม่ได้เล่าเรื่องของเธอสักเท่าไร เพราะเห็นแก่เงิน ต่างจากคนอื่นอีกหลายคนที่คบหาสมาคมอยู่ในชีวิตแลนดรี เรื่องนี้อาจบอกอะไรที่น่าประทับใจเกี่ยวกับแลนดรี เธอทำให้เด็กสาวธรรมดา ๆ คนหนึ่งมอบความรักให้เธออย่างจริงใจ สำหรับพวกเราที่เหลือ --”

“เขาไม่ได้บอกชื่อเด็กสาวธรรมดา ๆ จากสถานบำบัดคนนั้นหรือกริ”
สไตรก์ขัด

โรบินกวาดตามองบทความเงียบ ๆ

“ไม่มีค่ะ”

สไตรก์เฝ้าดูที่โกนไว้ไม่เรียบร้อยนัก

“บริสโตว์ไม่เห็นพูดถึงเพื่อนในสถานบำบัดเลยสักคน”

“คุณคิดว่าเธอน่าจะเป็นคนสำคัญหรือคะ” โรบินถามน้ำเสียงกระตือรือร้น
ขณะหมุนเก้าอี้หันมามองหน้าเขา

“มันก็น่าสนใจถ้าได้คุยกับใครที่รู้จักแลนดรีในสถานบำบัด แทนที่จะเป็นไนต์คลับ”

สไตรก์ขอให้เธอช่วยค้นหาคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแลนดรีจากอินเทอร์เน็ต เพราะเขาไม่มีอะไรอื่นให้เธอทำ เธอโทรไปหาแดร์ริก วิลสัน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย จัดการเรื่องนัดพบกับสไตรก์เช้าวันศุกร์ที่ฟินิกซ์คาเฟ่ในเขตบริกซ์ตัน ไปรษณีย์วันนี้ประกอบด้วยหนังสือเวียนสองฉบับ กับจดหมายทางหนี้ครั้งสุดท้ายอีกหนึ่งฉบับ ไม่มีโทรศัพท์เข้า และเธอก็จัดทุกอย่างในสำนักงานที่สามารถเรียงตามลำดับอักษร ตั้งชื่อ หรือจัดตามประเภทและสีเขียวเรียบร้อยหมดแล้ว

เพราะประทับใจความเชี่ยวชาญในการใช้กูเกิลของเธอเมื่อวาน เขาจึง

มอบหมายงานที่ไม่มีอะไรสำคัญนี้ให้เธอทำ ตลอดหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาหรือราวนั้น เธออ่านบทความเกี่ยวกับแลนดรีและผู้เกี่ยวข้องให้เขาฟังเป็นบางตอน ระหว่างสัปดาห์จัดเรียงใบเสร็จ ใบแจ้งค่าโทรศัพท์ ตลอดจนรูปถ่ายเกี่ยวข้องกับคดีปัจจุบันอีกคดีเดียวที่ทำอยู่

“ถ้าฉันจะให้ค้นหาต่อไหมคะ ดูว่าจะได้อะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับเด็กคนนั้นบ้างหรือเปล่า” โรบินถาม

“เฮลลี” สไตรค์ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก ขณะพิจารณาภาพถ่ายของผู้ชายอ้วนเตี้ย คีระล้าน สวมสูท กับผู้หญิงผมแดงเหมือนสุกได้ที่สวมกางเกงยีนพิตเพรียะ ผู้ชายสวมสูทคือคุณเจฟฟรีย์ ฮุก แต่ผู้หญิงผมแดงคนนั้นไม่ได้มีหน้าตาใกล้เคียงคุณนายฮุกเลยสักนิด ก่อนบรีสโตร์เดินเข้ามาในสำนักงานของเขา คุณนายฮุกเคยเป็นลูกค้าคนเดียวของสไตรค์ สไตรค์แปะรูปดังกล่าวไว้ในแฟ้มของคุณนายฮุก แล้วเขียนหมายเลข 12 กำกับลงไป จังหวะเดียวกับที่โรบินหันกลับไปหาคอมพิวเตอร์

ความเย็บบังเกิดขึ้นสองสามอดีต มีเพียงเสียงพลีรูปถ่ายและเสียงลิบดัดสันของโรบินกระทบเป็นพิมพ์ ประตู่ห้องทำงานด้านในเบื้องหลังสไตรค์ถูกจับปิด เพื่อปกปิดเตียงสนามและร่องรอยอื่นๆ ของการพักอาศัย กลิ่นมะนาวประดิษฐ์อบวลอยอยู่ในอากาศ เพราะสไตรค์ระดมจิตสเปิร์ยปรับอากาศคาถาก่อนโรบินมาถึง เพื่อป้องกันไม่ให้เธอรู้สึกแม้แต่นิดว่าการที่เขาตัดสินใจออกมานั่งปลายโต๊ะทำงานเขามีเรื่องความสนใจทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาจึงแสรังทำเป็นเพ่งสังเกตเห็นแหวนหมั้นของเธอก่อนทรุดตัวลงนั่ง จากนั้นก็ชวนสนทนาเรื่องคู่หมั้นเธออย่างสุภาพห้วนๆ โดยระวังให้เป็นการสนทนาทั่วไป เขาได้รู้ว่าผู้ชายคนนั้นคือนักบัญชีมีใบอนุญาตซื้อแมตทิว รู้ว่าเธอย้ายจากยอร์กเชียร์มาลอนดอนเมื่อเดือนก่อนเพื่อมาอยู่กับแมตทิว และรู้ว่าเธอทำงานชั่วคราวไปพลางๆ ก่อนได้งานถาวร

“คุณว่าน่าจะมีเธออยู่ในรูปพวกนี้ไหมคะ” โรบินถามหลังผ่านไปครู่หนึ่ง

“เด็กจากสถานบำบัดนะค่ะ”

เธอตั้งภาพถ่ายขนาดเท่า ๆ กันขึ้นมาเต็มจอ แต่ละภาพแสดงให้เห็นคนหนึ่งหรือหลายคนสวมเสื้อผ้าสีดำ ทุกคนเดินมุ่งหน้าจากซ้ายไปขวาของภาพ เพื่อเข้าร่วมพิธีศพ ริ้วแข็งแรงแน่นหนาและใบหน้าเลือนรางของฝูงชนปรากฏอยู่บนฉากหลังของแต่ละภาพ

โดดเด่นที่สุดคือภาพหญิงสาวผิวซีดเผือด ร่างสูงมาก ผมสีทองรวบไปข้างหลังเป็นหางม้า บนศีรษะมีผ้าตาข่ายและขนนกสีดำประดับงดงาม สไตรก็จำผู้หญิงคนนี้ได้ เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าเธอคือเซียร์รา พอร์เตอร์ นางแบบคนที่อยู่กับลูลามากที่สุดในวันสุดท้ายของเธอบนโลกใบนี้ เพื่อนคนที่ถ่ายภาพโด่งดังที่สุดในงานอาชีพคู่กับแลนดรี พอร์เตอร์ดูสวยงามและเศร้าหมองขณะเดินไปร่วมพิธีศพของลูลา ดูเหมือนเธอจะมาตามล่าฟัง เพราะไม่มีมือของบุคคลที่มองไม่เห็นตัวคอยประคองแขนผอมบาง หรือทาบบนแผ่นหลังยาว ๆ ของเธอ

ถัดมาจากภาพพอร์เตอร์ คือภาพสองสามีภรรยาที่มีข้อความบรรยายว่า *ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์เฟรดดี เบสติกี กับแทนซี ภรรยา* รูปร่างเบสติกีไม่ต่างอะไรจากวัฏกระติง ขาสั้น ออกกว้างราวกับถังน้ำมัน คออวบหนา ผมสีเทาตัดสั้นเหมือนขนแปรง ใบหน้าย่นย่นเป็นริ้วรอยมากมาย ทุ่งใต้ตาหย่อนคล้อย และมีไฟ จมูกใหญ่ยื่นออกมาจากใบหน้าดูจกัอนเนื่องออก แต่กระนั้น เขาก็ทำให้ตัวเองดูมีสง่าราศีด้วยโอเวอร์โค้ตสีดำแพงระยับ พร้อมร่างผอมแห้งของแทนซี ภรรยาสาวในอ้อมแขน รูปลักษณะที่แท้จริงของแทนซีนั้นแทบจะมองไม่เห็น เพราะซ่อนอยู่ระหว่างปกเสื้อโค้ตขนสัตว์ที่ถูกจกับกระดกขึ้น และแว่นตากันแดดทรงกลมอันมหึมา

ในภาพสุดท้ายของแถวบนสุดคือ *นักออกแบบแฟชั่น กี โซเม* เขาเป็นผู้ชายผิวดำร่างผอม สวมเสื้อโค้ตสีน้ำเงินเข้มยาวเสมอเข่า แบบหุรหุราฟูฟ่องเกินเหตุ เขาก็มีศีรษะลง มองเห็นสีหน้าไม่ชัดด้วยมุมของแสงที่ตกกระทบบนศีรษะปกคลุมด้วยผมสีดำ แต่ต่างหูเพชรเม็ดเบ้งสามเม็ดบนใบหูข้างที่หันเข้าหากล้อง

สะท้อนแสงแฟลชวาดูแสงดาว เห็นได้ชัดว่าไม่มีใครมาร่วมพิธีเป็นเพื่อนเขา เช่นเดียวกับพอร์เตอร์ แต่มีผู้ไว้อาลัยกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งไม่สำคัญพอจะระบุชื่อปรากฏอยู่ในภาพของเขาด้วย

สไตรก์ลากเก้าอี้เข้าไปใกล้จ่อมมากขึ้น แต่ยังรักษาระยะห่างระหว่างตัวเขา กับโรบินเกินหนึ่งช่วงแขน ใบหน้าหนึ่งในกลุ่มที่ไม่ระบุว่าเป็นใคร ซ่อนอยู่ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ตรงขอบภาพ คือจอห์น บริสโตว์ रिमฝีปากบนหดสั้นและลักษณะฟันหนู ทำให้จำเขาได้แม่น แขนของเขาโอบรอบร่างหญิงสูงวัยผมขาวโพลนซึ่งอยู่ในอาการระทมทุกข์ ใบหน้าเธอตอบซุบซิบราวกับภูตผี ความเศร้าโศกที่เห็นได้ชัดแจ้งนั้นดูน่าสะเทือนใจ ถัดไปเบื้องหลังคนทั้งสอง คือผู้ชายร่างสูงท่าทางหยิ่งโส แสดงอาการเหมือนไม่พึงใจกับสภาพแวดล้อมรอบตัว

“ฉันยังไม่เห็นใครน่าจะเป็นเด็กสาวธรรมดา ๆ คนที่ว่าเลยล่ะ” โรบินเอ่ยเลื่อนหน้าจอลงพินิจพิเคราะห์ภาพอื่น ๆ ของคนดังหน้าตาดีที่ดูเคร่งขรึมและเศร้าหมอง “อู๊ย ดูนี่สิคะ...เอฟเวน ดัฟฟีลด์”

เขาสวมเสื้อยืดดำ กางเกงยีนดำ และเสื้อโอเวอร์โค้ดแบบทหารสีดำ ผมเขาก็เป็นสีดำด้วยเช่นกัน ใบหน้าตอบซุบเห็นกระดูกเป็นสัน ดวงตาสีฟ้าอ่อนดูจางแข็งจ้องตรงเข้ามาในเลนส์กล้อง แม้ร่างจะสูงกว่า แต่ท่าทางเขาดูประบางเมื่อเทียบกับเพื่อนสองคนที่เดินชนาบ คนหนึ่งเป็นชายร่างใหญ่สวมสูท อีกคนเป็นหญิงสูงวัยท่าทางวิตกกังวล ปากอ้าเผยอ แสดงกิริยาเหมือนขอทางขณะก้าวเดิน คนทั้งสามทำให้สไตรก์นึกถึงพ่อแม่ที่กำลังพาลูกไม่สบายออกจากงานปาร์ตี้ สไตรก์สังเกตเห็นว่าแม้จะอยู่ในอาการสับสนและเศร้าเสียใจ ดัฟฟีลด์ก็ยังอุตส่าห์เขียนขอบตาได้อย่างไม่มีที่ติ

“ดูดอกไม้พวกนั้นสิคะ”

ภาพดัฟฟีลด์เลื่อนขึ้นไปตามหน้าจอแล้วหายไป โรบินหยุดอยู่ที่ภาพพวงหรีดมโหฬาร ที่แรกสไตรก์เห็นเป็นรูปหัวใจ แต่แล้วก็ตระหนักว่ามันคือกุหลาบขาวปักเป็นรูปปีกเทวดาสองข้างโน้มเข้าหากัน ในกรอบเล็กที่ซ่อนอยู่มี

ภาพโคลสอัพของบัตรที่แนบมากับหรีด

“พัก่อนอย่างสงบเถิด นางฟ้าลูลา ดีปี แมกก์” โรบินอ่านดังๆ

“ดีปี แมกก์ ที่เป็นเรปเปอร์นะนะ หมายความว่าสองคนนี้รู้จักกันนั่นสิ”

“ไม่ะคะ จันว่าไม่น่ารู้จัก แต่มีข่าวว่าเขาเช่าแฟลตในตึกเดียวกับเธอ ในเพลงของเขามีเอ่ยถึงเธออยู่สองเพลงไม่ใช่หรือคะ พวกนักข่าวตื่นตื่นกันใหญ่เรื่องที่เขาจะไปพักที่นั่น...”

“ข้อมูลเรื่องนี้ของคุณแน่นมากเลยนะ”

“แหม คุณก็รู้ แค่อ่านจากในนิตยสารนะค่ะ” โรบินบอกอย่างกำกวม พลางเลื่อนหน้าจอกลับไปที่ภาพในงานศพ

“คนบ้าอะไรชื่อ ‘ดีปี’” สไตร์ก์ระบายความสงสัยออกมาดังๆ

“มาจากชื่อย่อนั้นแหละค่ะ จริงๆ แล้วก็คือ ‘ดี.ปี.’” เธออ่านออกเสียงถูกต้องชัดเจน “ชื่อจริงของเขาคือแดริล แบรנדอน แมกโดนัลด์ค่ะ”

“ทำคุณจะเป็นแฟนเพลงเรปตัวยังสินะ”

“เปล่าหรอกค่ะ” โรบินตอบ ยังคงจดจ่ออยู่กับจอคอมพิวเตอร์ “แค่จำเรื่องประสาhtiได้แม่นเท่านั้นเอง”

เธอคลิกปิดรูปที่กำลังเพ่งพิจารณา แล้วเริ่มรวี้นิ้วเคาะแป้นพิมพ์อีกครั้ง สไตร์ก์หันกลับไปหารูปถ่าย ภาพต่อมาเป็นรูปคุณเจฟฟรีย์ ฮุกกำลังจูบแม่สาวผมแดงคู่ควงของตน มือจับอยู่ที่แก้มกันอวบใหญ่ใต้ผ้าเนื้อหยาบหนา หน้าสถานีรถไฟใต้ดินฮิลลิงบรอดเวย์

“มีคลิปในยูทูปด้วย ดูสิคะ” โรบินบอก “ดีปี แมกก์พูดถึงลูลาหลังจากเธอตายไปแล้ว”

“ไหนดูซิ” สไตร์ก์เอ่ยพร้อมลากเก้าอี้มาข้างหน้าสองฟุต แต่เมื่อนึกดูอีกที ก็ถอยกลับไปหนึ่งฟุต

ภาพข้างเป็นเม็ดในจอวิดีโอเล็ก ๆ ขนาดสามคูณสี่นิ้ว ทำงานวาบขึ้นมาทันที ชายผิวดำร่างใหญ่สวมเสื้อประสาhtiที่มีหมวกคลุมศีรษะ หมุดตอกเป็นรูปกำปั้น

นอนอยู่บนนอกเลื้อ เขา นั่งบนเก้าอี้หนังสีดำ หันหน้าไปทางผู้ป้อนคำถามที่ไม่เห็นตัว เขา โคนผมติดหนังศีรษะและสวมแว่นตากันแดด

“...การฆ่าตัวตายของลูลา แลนดรีหรือครับ” คือเสียงของผู้สัมภาษณ์ ซึ่งเป็นชาวอังกฤษ

“นั่นมันเรื่องบ้าทั้งเพ โอ้เอ๊ย นั่นมันบ้ากันชัดๆ” ดีบีตอบพลางยกมือขึ้นลูบศีรษะเกลี้ยงเกลา เสียงเขาฟังนุ่มนวล ทุ้มลึก และแหบห้าว เจืออาการพูดไม่ชัดเพียงเล็กน้อย “นั่นแหละสิ่งที่คนพวกนั้นทำกับความสำเร็จของเรา พวกเขาจะตามล่าเรา จะฉีกเราเป็นชิ้นๆ นี่แหละผลของความอิจฉา เพื่อนเอ๊ย ไอ้พวกนักข่าวระยำเป็นคนขับเรอตกลงมาจากหน้าต่างบานนั้น ผมอยากจะบอก ว่า ปลอ่ยให้เธอพักผ่อนอย่างสงบเถอะ ตอนนี้เธอได้พบความสงบแล้ว”

“นับเป็นการต้อนรับสู่ลอนดอนที่น่าตกใจพอดูสำหรับคุณ” ผู้สัมภาษณ์เอ่ย “เมื่อเธอ แบบว่า ร่วงผ่านหน้าต่างห้องพักคุณไปแบบนั้น”

ดีบี แมกก็ไม่ได้ตอบทันที เขานั่งนิ่งสนิท มองผู้สัมภาษณ์ผ่านกระจก แว่นตามืดหม่น แล้วเขาก็ตอบว่า

“ผมไม่ได้อยู่ที่นั่น หรือมีใครบอกคุณว่าผมอยู่ที่นี่”

ผู้สัมภาษณ์อุทานเสียงแหลมร้อนรน รีบระงับเสียงหัวเราะกวนประสาททันทีทันควัน

“โอ๊ย ไม่ใช่ครับ เปล่าเลย -- ไม่มี...”

ดีบีหันไปพูดกับใครบางคนที่ยืนอยู่นอกรัศมีกล้อง

“ผมควรให้หน่วยจัดการเรื่องนี้หรือเปล่านี้”

ผู้สัมภาษณ์เปล่งเสียงหัวเราะแหบพร่าอย่างประจบ ดีบีหันกลับไปมองเขา ไบหนายังคงปราศจากรอยยิ้ม

“ดีบี แมก” ผู้สัมภาษณ์ละล่ำละลัก “ขอบคุณมากครับที่สละเวลาให้เรา”

มือขาวๆ ยื่นออกมาในจอ ดีบียกมือตนเองขึ้นกำ มือขาวจึงเปลี่ยนรูป

ใหม่ แล้วมือทั้งสองก็ชนกันแน่น เสียงหัวเราะเย้ยหยันของใครบางคนดังอยู่นอกจอ วิดีโอจบลงเพียงเท่านั้น

“โอ้พวกนักข่าวระยำเป็นคนขับเรอตกลงมาจากหน้าต่างบานนั้น” สไลด์รันทวนคำพูดของดีบีพลางไล่เก้าอี้กลับไปทีเดิม “เป็นความคิดเห็นที่น่าสนใจ”

เขารู้สึกว่าโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าทางเกงสั้นจิ้งล้วงออกมา เมื่อเห็นช็อตชาร์ลอตต์กำลังก้มอยู่ในข้อความใหม่ อะดรีนาลินก็พลุ่งพล่านไปทั่วตัว รวากับเห็นสไลด์นั้นกล้าหมอบอยู่ต่อหน้าต่อตา

เช้าวันศุกร์ ระหว่าง 9 โมงถึงเที่ยง ฉันจะไม่อยู่บ้าน เพื่อ

คุณอยากเข้ามาเก็บข้าวของ

“ว่าไงนะ” เขารู้สึกเหมือนโรบินเพิ่งพูดอะไรบางอย่าง

“ฉันบอกว่า ตรงนี้มีบทความน่าเกลียดเกี่ยวกับแม่แท้ ๆ ของเธอด้วย”

“โอเค อ่านมาเลย”

เขาสอดโทรศัพท์มือถือกลับเข้ากระเป๋า ขณะก้มศีรษะใหญ่โตลงเหนือแฟ้มคุณนายฮุกอีกครั้ง สมอของเขาสะท้านสะเทือนราวกับมีคนตีฆ้องอยู่ในกะโหลก

การทำตัวมีเหตุผลของชาร์ลอตต์นับว่าส่อลางร้าย เธอกำลังเสแสร้งแกล้งทำสงบเสงี่ยมแบบผู้ใหญ่ เธอยกระดับการต่อสู้ขั้นซับซ้อนไม่จบสิ้นของทั้งสองขึ้นไปอีก ไปถึงขั้นที่ยังไม่เคยไปถึงหรือได้รับการทดสอบ เธอกำลังบอกว่า “เอาละเรามาจัดการปัญหานี้กันอย่างผู้ใหญ่ดีกว่า” ทันทีที่เดินผ่านประตูหน้าเฟลตของเธอก็เข้าไป เขาอาจเจอมีดปักจี้กระหว่างกระดูกสะบักก็เป็นได้ หรือเขาอาจเดินเข้าไปในห้องนอนแล้วพบศพเธอ ข้อมือถูกเชือด นอนจมกองเลือดอยู่หน้าเตาผิง

เสียงโรบินไม่ต่างจากเสียงครางของเครื่องดูดฝุ่นประกอบฉาก เขาพยายามรวบรวมสมาธิตั้งใจฟังเธออีกครั้ง

“...ขายนิยายรักโรแมนติคเรื่องความสัมพันธ์กับชายหนุ่มผิวดำคนหนึ่ง

ให้นักข่าวเห็บลอยด์มากมายที่พร้อมจะจ่าย อย่างไรก็ตาม เท่าที่เพื่อนบ้านจำได้ มาร์ลีน ฮิกส์ไม่เคยมีอะไรที่เรียกว่าเรื่องรักโรแมนติก

“‘หล่อนชายตัว’ วิเวียน แครนฟีลด์เล่า เธออาศัยอยู่ในแฟลตชั้นบนตอนฮิกส์ตั้งท้องแลนดรี ‘มีผู้ชายเดินเข้าเดินออกห้องหล่อนทั้งวันทั้งคืน หล่อนไม่รู้ว่าเป็นพ่อเด็ก อาจเป็นใครก็ได้ทั้งนั้น หล่อนไม่เคยอยากได้ลูกคนนี้ ฉันยังจำได้ว่าเด็กคนนั้นออกมาร้องไห้อยู่คนเดียวในทางเดินตอนแม่รับแขก เด็กตัวเล็กจ้อย ยังนุ่งผ้าอ้อมอยู่เลย เดินก็ยังไม่ค่อยแข็ง...คงมีใครโทรไปแจ้งสังคมสงเคราะห์ น่าจะโทรไปเสียตั้งนานแล้ว นับเป็นเรื่องดีที่สุดในชีวิตแล้วที่มีคนรับอุปการะเด็กนั้น’

“‘แน่นอน แลนดรีจะต้องตกใจมากเมื่อรู้ความจริง เธอพูดกับนักข่าวไว้ยืดยาวเรื่องการได้พบหน้าแม่ผู้ให้กำเนิดอีกครั้ง...’ -- บทความนี้” โรบินชี้แจง “เขียนก่อนถูกลาตายค่ะ”

“นั่นสิ” สไตรก์ตอบรับพลางปิดแฟ้มโดยพลัน “อยากออกไปเดินเล่นกันหน่อยไหม”

2

กล้องเหล่านั่นเห็นอยู่เหนือเสาราวกับกล้องรองเท้า ดวงตาว่างเปล่า ดำสนิทหนึ่งเดียวจับจ้องเหมือนปองร้าย มันพุ่งไปคนละทิศละทาง มองไปตาม ถนนอัลเตอร์บรุค ซึ่งคับคั่งด้วยรถยนต์และคนเดิน ทางเท้าสองข้างแน่นขนัด ด้วยร้านค้า บาร์ และร้านอาหาร รถเมอร์สองชั้นแล่นกึ่งง่วงอยู่ในเลนรถโดยสาร

“จุดนี้แหละที่กล้องจับภาพ ‘นักวิ่ง’ ของบรีสไตร์ไว้ได้” สไลด์รด์ตั้งข้อสังเกต ขณะยืนหันหลังให้ถนนอัลเตอร์บรุค มองไปตามถนนเบลลามี่ซึ่งเงียบสงบกว่า สองฟากฝั่งเรียงรายด้วยบ้านใหญ่โตโอโถง หอดตรงสู่ใจกลางย่านพักอาศัย เมย์แฟร์ “เขาผ่านจุดนี้สิบสองนาทิล่วงเธอตกลงมา... ถนนเส้นนี้มาจาก เคนทีเกิร์นการ์เดนส์ได้เร็วที่สุด มีรถเมอร์แล่นผ่านตอนกลางคืน เรียกแท็กซี่ สะดวก แต่ทำแบบนี้คงไม่ฉลาดนัก ถ้าเพิ่งผ่านผู้หญิงคนหนึ่งมาหยกๆ”

เขาก็มองหนังสือแผนที่ซึ่งผ่านการใช้งานมาอย่างหนัก ดูสไลด์รด์ไม่ได้ รู้สึกกังวลเลยว่าจะมีคนเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นนักท่องเที่ยวนั่นแหละ โรบินคิด ดูจากรูปร่างเขาแล้ว มันก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญถ้าจะมีใครเข้าใจแบบนั้น

ระหว่างช่วงสั้นๆ ที่เขามารับหน้าที่พนักงานชั่วคราว โรบินเคยถูกขอให้

ทำหลายอย่างนอกเหนือข้อตกลงว่าจ้างเลขานุการ ดังนั้น เธอจึงหวั่นใจเล็กน้อย เมื่อสไตรก์ชวนออกมาเดินเล่น แต่เธอก็สบายใจเมื่อเห็นว่าสไตรก์ไม่ได้มีเจตนาจะทำเจ้าชู้ ตลอดทางที่เดินไกลมาถึงจุดนี้ ทั้งสองแทบไม่ได้พูดอะไรกันเลย เห็นได้ชัดว่าสไตรก์หมกมุ่นอยู่กับความคิดบางอย่าง สลับทางแผนที่ดีเป็นระยะๆ

อย่างไรก็ดี เมื่อเดินมาถึงถนนอัลเดอร์บรุค เขาเป็นฝ่ายพูดขึ้นว่า

“ถ้าคุณเห็นอะไร หรือคิดอะไรที่ผมไม่ทันคิด ช่วยบอกผมด้วยได้ไหม”

คำพูดนี้น่าตื่นเต้นยินดีนัก โรบินภูมิใจในความช่างสังเกตของตัวเอง นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่ความปรารถนาลับๆ ในวัยเด็กยังคงวนเวียนอยู่กับเธอ เธอฝันอยากเป็นนักสืบเช่นเดียวกับที่ชายร่างใหญ่ข้างตัวเป็นอยู่ เธอกวาดตามอง ถนนเส้นนั้นไปมาอย่างถี่ไหวพริบ พยายามนึกภาพว่าใครบางคนน่าจะทำอะไร ตอนตีสอง ในคืนหิมะตก อุณหภูมิลดต่ำกว่าศูนย์องศา

อย่างไรก็ตาม สไตรก์พูดขึ้นว่า “ทางนี้” ก่อนจะมีภาพผุดขึ้นในสมอง โรบิน ทั้งสองออกเดินเคียงกันไปตามถนนเบลลามี ถนนโค้งตัวไปทางซ้าย น้อยๆ แล้วทอดตรงต่อไปผ่านบ้านประมาณหกสิบหลัง ลักษณะเหมือนกัน แทบทุกประการ ประตูสีดำนันเลื่อม ราวสีนํ้าเงิน สองข้างบันไดขาวสะอาด ต้นไม้ ตัดแต่งงดงามเต็มกระบะ รูปสลักสิงโตหินอ่อนและป้ายทองเหลืองปรากฏให้เห็นเป็นระยะ ประกาศชื่อพร้อมเกียรติคุณทางอาชีพของผู้เป็นเจ้าของ โคมระย้า เปล่งประกายแวววับจากหน้าต่างชั้นบน ประตูบานหนึ่งเปิดค้างไว้ มองเข้าไป เห็นพื้นตาหมากรุก ภาพเขียนสีน้ำมันกรอบทอง และบันไดสโตร์ลอร์เจียน

ระหว่างเดินไปนั้น สไตรก์ครุ่นคิดถึงข้อมูลที่โรบินค้นหาจากอินเทอร์เน็ต เมื่อเช้า มันเป็นดังที่สไตรก์สงสัย บริสโตว์ไม่ได้พูดความจริงเมื่อเขาอ้างกรณว่า ตำรวจไม่ได้พยายามติดตามร่องรอยของ “นักวิ่ง” และคูหุ ท่ามกลางชาวที่ ประโคมอย่างมโหฬารและบ้าคลั่ง มีคำประกาศขอร้องให้ผู้ชายสองคนนั้นออกมาปรากฏตัว แต่ก็ดูจะไร้ผล

สไตรก์คิดต่างไปจากบริสโตว์ เขาเห็นว่าประเด็นนี้ไม่ได้แสดงว่าตำรวจ

ไว้ประสิทธิภาพ หรือปล่อยคนที่น่าจะเป็นผู้ต้องสงสัยให้รอดพ้นการไต่สวน
เสียงสัญญาณกันขโมยรถยนต์ที่ดังขึ้นกะทันหันประมาณเวลาเดียวกับที่ผู้ชาย
สองคนนั้นแผ่นหนีไปจากพื้นที่ บอกให้รู้ว่าทั้งสองมีเหตุผลอันควรที่จะไม่ยอม
ออกมาให้การกับตำรวจ ยิ่งไปกว่านั้น สไตร์กไม่รู้ว่าบริสโตรว์คุ้นกับคุณภาพที่
เอาแน่เอานอนไม่ได้ของภาพจากกล้องวงจรปิดหรือไม่ แต่ในส่วนของเขาเองนั้น
เคยมีประสบการณ์นับไม่ถ้วนกับภาพขาวดำมั่ว ๆ ที่บอกไม่ได้ว่าหน้าตาจริง ๆ
เป็นอย่างไร

นอกจากนั้น สไตร์กยังสังเกตอีกด้วยว่าบริสโตรว์ไม่เคยบอก ไม่ว่าจะด้วย
คำพูดหรือในบันทึก เรื่องการเก็บหลักฐานดีเอ็นเอจากในแผลตของน้องสาว เขา
สงสัยอย่างยิ่งว่าการที่ตำรวจยินดีติด “นักวิ่ง” กับสหายออกจากการสืบสวน เป็น
เพราะไม่พบร่องรอยดีเอ็นเอแปลกปลอมในแผลต อย่างไรก็ตาม สไตร์กรู้ว่าคน
หลงผิดย่อมมองข้ามหลักฐานไม่สำคัญอย่างดีเอ็นเอ การอ้างถึงสิ่งปนเปื้อน หรือ
แผนสมรู้ร่วมคิดไปได้ง่าย ๆ พวกเขาเห็นเฉพาะสิ่งที่อยากเห็น ปิดหูปิดตาไม่
มองความจริงที่ซับซ้อนและยากจะแก้ไข

แต่ข้อมูลที่ค้นจากกูเกิลเมื่อเช้า แสดงเหตุผลที่อาจอธิบายได้ว่าเหตุใด
บริสโตรว์จึงปักใจกับ “นักวิ่ง” ผู้นี้มากนัก น้องสาวเขาสืบค้นที่มาที่ไปของชีวิต
เธอเอง และติดตามจนพบแม่ผู้ให้กำเนิด ซึ่งถึงแม้จะตัดเรื่องที่สโลว์ชีเซตามแบบ
นักข่าวแล้ว ก็ยังฟังเหมือนจะเป็นบุคคลน่ารังเกียจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความ
จริงทั้งหลายเหล่านี้โรบินอ่านพบจากอินเทอร์เน็ต คงสร้างความเสื่อมเสียไม่
เฉพาะแลนดรีคนเดียว แต่ยังรวมถึงทุกคนในครอบครัวที่อุปการะเธอด้วย
เพราะบริสโตรว์เป็นคนไม่มั่นคงทางอารมณ์ใช้ใหม่ (สไตร์กไม่อาจหลอกตัวเองว่า
ลูกค้าของตนเป็นคนจิตใจสมประกอบ) เขาจึงเชื่อว่าคนแสนจะโชคดียังลูลา
ทำหายโชคชะตาามากไปแล้ว เชื่อว่าเธอก่อเรื่องเดือดร้อนเพราะพยายามขุดคุ้ย
ความลับเกี่ยวกับต้นกำเนิด เชื่อว่าเธอได้ปลุกปีศาจที่เฝ้ามือจากอดีตอันแสน
โกลาหลมาตัวเธอเอง เพราะเหตุนี้หรือเปล่า ชายผิวดำที่เข้ามาป่วนป่วนในใกล้เธอ

จึงรบกวนจิตใจเขามากขนาดนั้น

สไตรกับโรบินเดินลึกเข้าไปในอาณาจักรเศรษฐี จนมาถึงมุมเคนทีกีร์น การ์เดนส์ บริเวณนี้ก็เช่นเดียวกับถนนเบลลามี คือเปล่งรัศมีน้ำเกรงขาม เป็นเอกเทศ และพร้อมพร้อมอุดมสมบูรณ์ ที่อยู่อาศัยทั้งหลายเป็นอาคารสูงสี่ชั้นทรงวิคตอเรีย ก่ออิฐสีแดงประดับหิน หน้าต่างมีจั่วลวดลายงามวิจิตร พร้อมระเบียงหินเล็ก ๆ ยื่นออกมาทุกหน้าต่าง หน้ามุขหินอ่อนสีขาวล้อมกรอบประตูทางเข้าแต่ละบาน มีบันไดสีขาวสามขั้นทอดจากทางเท้าขึ้นไปสู่ประตูสีดำวาวอีกเช่นกัน ทุกสิ่งทุกอย่างสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย บ่งบอกว่าดูแลรักษาด้วยราคาแพงระยับ มีรถจอดอยู่บริเวณนี้ไม่กี่คัน มีป้ายเล็ก ๆ ประกาศว่าจำเป็นต้องมีบัตรอนุญาตสำหรับสิทธิพิเศษดังกล่าว

เมื่อปราศจากเทพตำรวจและกองทัพนักข่าวให้แตกต่างจากบ้านหลังอื่น บ้านเลขที่ 18 ก็กลับมาส่งงามกลมกลืนกับเพื่อนบ้านดั้งเดิม

“ระเบียบที่เธอตกลงมาอยู่ชั้นบนสุด” สไตรก็บอก “คิดว่าน่าจะสูงราว ๆ สี่สิบฟุต”

เขาเพ่งมองด้านหน้าอาคารงามสง่าอย่างครุ่นคิด โรบินเห็นว่าระเบียบสามชั้นบนค่อนข้างดีแท้ แทบไม่มีที่พอให้ยืนระหว่างราวกันกับหน้าต่างบานยาวจดพื้น

“เรื่องของเรื่องก็คือ” สไตรก็บอกโรบิน “การผลักใครสักคนลงมาจากความสูงขนาดนั้น ไม่ได้รับประกันว่าต้องตายแน่ ๆ”

“โอ้ -- จะไม่ตายได้อย่างไรคะ” โรบินค้าน นึกถึงระยะห่างน่าหวาดเสียวจากระเบียงชั้นบนสุดถึงพื้นถนนแข็งกระด้าง

“คุณจะต้องแปลกใจ ผมนอนเตียงติดกับไอ้หนุ่มชาวเวลส์คนหนึ่งนานเป็นเดือน หมอนั้นถูกจับโยนจากที่สูงพอกันนี่แหละ ขาหัก กระดูกเชิงกรานแตก เลือดตกในมโหฬาร แต่เขาก็ยังอยู่”

โรบินเหลือบมองสไตรก็ สงสัยว่าเพราะอะไรเขาจึงต้องนอนอยู่บนเตียงเป็นเดือน แต่นักสืบไม่เอาใจใส่ เขากำลังขมวดคิ้วใส่ประตูหน้าบ้านอยู่ตอนนี้

“แบ๊นคอร์ทส” เขาเพิ่มพ้ำ เมื่อสังเกตเห็นแผ่นโลหะสีเหลี่ยมมีปุ่มฝัง “แล้วก็กล่องหนึ่งตัวเหนือประตู บริสโตว์ไม่เห็นบอกเรื่องกล่อง น่าจะเพ็งติด”

เขายืนอยู่ตรงนั้นสองสามนาที ตรึกตรองทฤษฎีต่างๆ หน้ากำแพงอิฐแดง นำเกรงขามของป้อมปราการมหัศจรรย์ราคาแพงเหล่านี้ เหตุใดลูลา แลนดรี จึงเลือกพักอยู่ที่นี้ตั้งแต่แรก บรรยายาศเคร่งขรึม โบราณ และอบอ้าวของ เคนทีเกิร์นนาร์เดนส์ น่าจะเป็นเขตปกติของคนรวยประเภทที่ต่างไปจากเธอ อย่างเช่นผู้มีอิทธิพลชาวรัสเซียและอาหรับ ยกเว้นใหญ่ในวงการธุรกิจที่แบ่งเวลา ระหว่างบ้านในเมืองกับคฤหาสน์ชนบท หรือสาวแก่ร่ำรวยที่วิ่งโรยไปซ้ำ ๆ ท่ามกลางงานศิลปะที่สะสมไว้ เขาคิดว่ามันเป็นตัวเลือกบ้านที่แปลกมากสำหรับ หญิงสาววัยยี่สิบสามปี ซึ่งดูจากบทความทุกบทที่โรบินอ่านเมื่อเช้า เธอสมาคม กับกลุ่มคนทันสมัยหัวคิดสร้างสรรค์ ผู้ที่รสนิยมอันลือลั่นได้อิทธิพลมาจาก ช่างถนนมากกว่าห้องรับแขกหรู

“ดูเหมือนจะป้องกันอย่างดี ว่าไหมคะ” โรบินเอ่ย

“ใช่ ดีมาก โดยไม่ต้องมีปาร์ซี่ซึ่งกลุ่มเบียร์เริ่มมาคอยเฝ้าระวังเหมือน คินนั้น”

สไลต์เกอร์เอนร่างพิงราวบันไดสีดำของบ้านเลขที่ 23 ขณะจับตามองบ้าน เลขที่ 18 หน้าต่างห้องซึ่งเคยเป็นห้องพักของแลนดรีสูงกว่าหน้าต่างชั้นที่อยู่ต่ำ ลงมา และไม่มีพุ่มไม้ตัดเป็นรูปทรงสวยงามเหมือนสองชั้นล่าง สไลต์เกอร์ดันซอง บุหรี่จากกระเป๋าสตางค์ออกมายื่นให้โรบินหนึ่งตัว เธอส่ายหน้าพร้อมกับนึกแปลกใจ เพราะไม่เคยเห็นเขาสูบบุหรี่ในสำนักงาน เขาจุดบุหรี่ยกก่อนอดควันลึก แล้วพูดทั้งที่ ตายังจับจ้องประตูหน้าตึก

“บริสโตว์คิดว่าคินนั้นมีคนเข้าไปแล้วกลับออกมาโดยไม่มีใครเห็น”

โรบินปลงใจแล้วว่าอาคารหลังนี้ยากจะมีใครเล็ดลอดเข้าไปได้ เธอจึง เข้าใจว่าสไลต์เกอร์เย้ยหยันสมมติฐานของบริสโตว์ แต่เธอก็คิดผิด

“ถ้ามีคนเข้าไปได้จริงๆ” สไลต์เกอร์เอ่ย ตายังจับที่ประตู “มันก็ต้องวางแผน

มาก่อน และเป็นแผนที่ดีเสียด้วย ไม่มีใครผ่านพวกช่างภาพ ผ่านรหัสเปิดประตู ผ่านยาม และผ่านประตูชั้นในเข้าไปได้โดยอาศัยดวงอย่างเดียว บัญหาก็คือ” เขาเกาคาง “การใช้เวลาไต่ร่องล่องหน้าขนาดนั้น ไม่เข้าลักษณะการฆ่าซุ่มๆ แบบนี้”

โรบินเห็นว่าเขากำลังใช้คำที่ฟังเหมือนคนใจดำ

“การพลักใคร่สักคนตกจากกระเบียงเป็นเรื่องที่เกิดจากความคิดชั่ววูบ” สไตรท์พูด ราวกับรู้ว่าเธอนึกตำหนิอยู่ในใจ “เลิศจร่อน อารมณ์บังตา”

เขาพอใจและรู้สึกผ่อนคลายที่มีโรบินอยู่เป็นเพื่อน ไม่ใช่เพียงเพราะเธอ ฟังเขาทุกคำพูดและไม่คิดจะทำลายความเงียบของเขาเท่านั้น แต่เพราะเขานโพลิน วงเล็ก ๆ บนนิ้วนางของเธอเป็นเหมือนจุดมหัศจรรย์สมบูรณ์แบบ มันประกาศว่าหยุดแค่นี้ ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ เขาพอใจที่สุดแล้ว เขามีอิสระพอจะเอาตัวตัวเองเต็มที่ โดยไม่ให้ใจเง้งเง็นไป มันคือความสุขหนึ่งในไม่กี่อย่างที่ยังเหลืออยู่สำหรับเขา

“แต่ถ้าฆาตรกรอยู่ข้างในอยู่แล้วละคะ”

“นั่นดูมีเหตุผลกว่าเยอะ” สไตรท์ตอบ ทำให้โรบินนึกภูมิใจในตัวเอง “และถ้าหากว่าฆาตรกรอยู่ในอาคารก่อนแล้ว เราก็มีตัวเลือกระหว่างตัวยามเอง กับหนึ่งในสองเบสตีก็หรืออาจจะทั้งสองคน ไม่ก็อาจเป็นบุคคลนิรนามที่เข้ามาซ่อนตัวอยู่ในอาคารโดยไม่มีใครรู้ ถ้าเป็นเบสตีก็คนใดคนหนึ่ง หรือวิลสัน ก็ไม่มีปัญหาเรื่องการเข้าออก เท่าที่ต้องทำก็คือกลับไปอยู่ในที่ที่ควรอยู่ แม้จะเสี่ยงว่าเธออาจแค่บาดเจ็บและรอดตายมาเปิดเผยความจริงได้ แต่การลงมือด้วยอารมณ์ หุนหันพลันแล่น ไม่ได้ไต่ร่องล่องหน้า ดูมีเหตุผลมากกว่าเยอะถ้าคนใดคนหนึ่งที่เคยมาเป็นคนทำ ทะเลาะกันแล้วก็เลิกโดยไม่ได้ตั้งใจ”

สไตรท์สูบบุหรี่ในมือ ยังคงเพ่งพินิจหน้าอาคารหลังนั้นต่อไป โดยเฉพาะระยะห่างระหว่างหน้าต่างชั้นสองกับชั้นสี่ เขาคิดถึงผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์เฟรดดี้ เบสตีก็ก่อนเป็นอันดับแรก ตามที่โรบินอ่านพบในอินเทอร์เน็ต ตอนที่

ลูลา แลนดรีดีลังกาข้ามระเบียบเหนือขึ้นไปสองชั้น เบสตีกินนอนหลับอยู่บนเตียง ความจริงที่ว่าภรรยาของเบสตีก็เองเป็นคนอะอะซึ้นมา และยืนยันว่าฆาตกรยังอยู่ข้างบนขณะที่สามียืนอยู่ข้างๆ เท่ากับบอกเป็นนัยว่าอย่างน้อยเธอไม่ได้คิดว่าเขาเป็นคนทำ อย่างไรก็ตาม เฟรดดี เบสตีก็เป็นชายที่อยู่ใกล้หญิงสาวผู้ตายมากที่สุดในเวลาที่เขาเสียชีวิต จากประสบการณ์ของสไลเตอร์ สามัญชนทั่วไปมักหมกมุ่นมองหาแรงจูงใจ มีโอกาสที่จะเน้นไปที่โอกาสมากกว่า

โรบินตอกย้ำความเป็นประชาชนคนธรรมดาของเธอโดยไม่ตั้งใจ เมื่อพูดขึ้นว่า

“แต่ทำไมต้องเลือกมาทะเลาะกับเธอตอนกลางดึกด้วยล่ะคะ ไม่เคยมีข่าวว่าเธอไม่กินเส้นกับเพื่อนบ้านเลยนี่ แล้วแทนซี เบสตีก็ก็คงไม่ได้ทำแ่นๆ จริงไหมคะ ถ้าเธอเพิ่งปลุกลูกตกระเบียง ทำไมต้องวิ่งลงมาบอกยามด้วย”

สไลเตอร์ไม่ได้ตอบทันที ดูเหมือนเขากำลังคิดอะไรบางอย่างในสมอง ผ่านไปราวหนึ่งหรือสองอึดใจเขาจึงตอบว่า

“บริสโรว์เชื่อแน่ว่ามันเกิดในช่วงสิบห้านาทีหลังจากน้องสาวเขาเข้าไปในตึก หลังจากพวกตากล้องกลับไปหมดและยามลุกจากโต๊ะไปเพราะไม่สบาย นั่นหมายความว่า จะเดินผ่านโถงเข้าไปได้อย่างปลอดภัย -- แต่คนที่อยู่นอกอาคารจะรู้ได้ยังไงว่าวิลสันไม่ได้อยู่ที่ประจำ ประตูทางเข้าไม่ได้เป็นกระจกสักหน่อย”

“อีกอย่าง” โรบินแทรกขึ้นมาอย่างมีไหวพริบ “คนที่เข้าไปได้ต้องรู้รหัสเปิดประตูด้วย”

“คนเรามักจะไม่ระวัง ถ้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยไม่ขยันเปลี่ยนสม่ำเสมอ ก็น่าจะมีบุคคลไม่พึงปรารถนา รู้รหัสได้มากมายทีเดียว ไปดูทางนั้นกันดีกว่า”

ทั้งสองเดินไปด้วยกันเงียบๆ จนถึงอาณาเขตเคนทึเกิร์นการ์เดนส์ ณ จุดนั้นทั้งสองพบว่ามิตรอกแคบๆ หอดตัวทำมุมเฉียงเล็กน้อย เลี้ยวไปด้านหลังอาคารอันเป็นบ้านของแลนดรี สไลเตอร์จำที่ตอรอกนั้นดีชื่อว่า “เซฟล์เวย์” หรือทาง

ทาส มันกว้างพอให้รถหนึ่งคันผ่านได้ มีไฟให้แสงสว่างมากมายหลายจุด และไม่มีที่ให้ซ่อนตัวได้ เพราะมีกำแพงสูงผิวเรียบขนาบตลอดช่องทางปูหิน สไตรก์และโรบินเดินไประยะหนึ่งจนถึงประตูโรงรถบานคู่ ปิดเปิดด้วยไฟฟ้า ด้านข้างมีป้าย พื้นในส่วนบุคคล แผ่นใหญ่ติดอยู่บนกำแพง ประตูนั้นปิดกั้นทางเข้าที่จอดรถใต้ดินของผู้พักอาศัยในเคนทักกีร์นการ์เดนส์

เมื่อประมาณดูคร่าว ๆ ว่าจะถึงด้านหลังบ้านเลขที่ 18 แล้ว สไตรก์ก็กระโดดขึ้นไปจับสันกำแพง โหนตัวขึ้นชะโงกมองสวนขนาดย่อมตัดเล็มอย่างพิถีพิถันเรียงรายเป็นแถว ระหว่างสนามหญ้าเรียบกริบดูแลอย่างดีแต่ละผืนกับตัวบ้าน คือช่องบันไดมืดทึบทอดลงสู่ชั้นใต้ดิน ในความคิดของสไตรก์ ใครก็ตามที่คิดจะปีนเข้าไปทางหลังบ้าน จำเป็นต้องใช้บันได หรือมีเพื่อนคู่หูคอยรั้งเขาขึ้นไปด้วยเชือกที่แข็งแรงพอ

เขาปล่อยตัวลื่นไถลกลับลงมาตามกำแพง พยายามกลั้นเสียงคำรามบอกความเจ็บปวดจังหวะที่ขาเทียมกระแทกพื้น

“ไม่มีอะไรหรอก” เขาบอก เมื่อโรบินทำเสียงเป็นห่วง เธอสังเกตเห็นวีแววของอาการกะเผลก จึงสงสัยว่าข้อเท้าเขาจะแพลงหรือเปล่า

การโขยกเขยกผ่านหินปูพื้นไม่ช่วยให้ปลายขาหลุดพ้นเสียดสีน้อยลง การเดินบนหนทางขรุขระยิ่งลำบากหนักขึ้นเมื่อมีโครงสร้างหน้าแข้งปลอมแข็งทื่อ สไตรก์ถามตัวเองอย่างสลดใจว่าเขาจำเป็นต้องลากสังขารขึ้นไปบนกำแพงนั้นจริงหรือ โรบินอาจจะเป็นคนสวย แต่เธอไม่อาจแทนที่ผู้หญิงคนที่เขาเพิ่งจากมาได้แน่นอน

3

“คุณแน่ใจหรือว่าเขาเป็นนักสืบ เพราะใครๆ ก็ทำแบบนั้นได้ ไม่ว่าใครก็หาข้อมูลคนอื่นจากกูเกิลได้ทั้งนั้น”

แมตทิวหงุดหงิดหลังจากเหนื่อยมาทั้งวันกับลูกค้าอารมณ์ขุ่น แถมยังต้องเผชิญหน้ากับเจ้านายใหม่ที่ไม่น่าพอใจ เขาไม่ชอบที่คู่หมั้นแสดงความชื่นชมผู้ชายอื่น ซึ่งเขามองว่าเป็นความไร้เดียงสาและไร้ใจคนผิด

“เขาไม่ได้เป็นคนหากูเกิล” โรบินแย้ง “ฉันต่างหากที่หากูเกิล ระหว่างที่เขาทำคดีอื่น”

“แต่ฟังๆ แล้วผมไม่ชอบสถานการณ์ตรงนั้นเลย เขาอนอนในห้องทำงานนะ โรบิน คุณไม่คิดหรือว่ามันออกจะทะแม่งๆ อยู่”

“ฉันบอกคุณแล้วนี่คะ ฉันคิดว่าเขาเพิ่งเลิกกับผู้หญิงที่อยู่ด้วยกัน”

“แหงละ พนันได้เลยว่าใช่” แมตทิวเอ่ย

โรบินเก็บงานของเขาซ้อนบนงานตัวเองแล้วเดินเข้าไปในครัว เธอโกรธแมตทิว ขณะเดียวกันก็นึกเคืองสไตรก์ขึ้นมาราวๆ ด้วย วันนี้เธอสนุกกับการท่องโลกโซเชียลเพื่อหาข้อมูลคนที่ลูลา แลนดรีรู้จักคุ้นเคย แต่เมื่อคิดทบทวน

อีกครั้งจากมุมมองของแมตทิว เธอรู้สึกว่สไตร์กัมอบหมายงานไ้ประโยชน์ให้ เธอทำเพื่อฆ่าเวลาเท่านั้น

“นี่คุณ ผมไม่ได้ว่อะไรเลยนะ” แมตทิวส่งเสียงมาจากประตูครัว “ผมแค่คิดว่ามันฟังดูแปลก ๆ เท่านั้นเอง แล้วไอ้ที่ออกไปเดินหย่อนใจกันตอนบ่ายนั้นละ หมายความว่าไง”

“มันไม่ใช่ออกไปเดินหย่อนใจตอนบ่่ายนะคะ แมต เราไปดูสถานที่ที่เกิด -- เราไปดูสถานที่ที่ลูกค้าคิดว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น”

“โรบิน ไม่เห็นต้องทำเป็นเรื่องลึกลับบ่่าบขนาดนั้นเลย” แมตทิวหัวเราะ

“ฉันเซ็นสัญญาตกลงปกปิดความลับไปแล้ว” เธอเหลียวหน้ามาสะบัดเสียง “ฉันพูดเรื่องคตินี้ให้คุณฟังไม่ได้หรอก”

“คดีนี้เนี่ยนะ”

เขาหัวเราะสั้น ๆ อย่างเย้ยหยันอีกครั้ง

โรบินเดินวนรอบห้องครัวแคบ ๆ เก็บเครื่องปรุงต่าง ๆ ก่อนกระแทกประตูตู้ปิด ผ่านไปครู่หนึ่ง หลังจับตามองร่างเธอเดินไปเดินมา แมตทิวจึงรู้สึกว่เขาคงทำตัวไม่มีเหตุผลมากไปหน่อย เขาเดินเข้าไปข้างหลัง ขณะเธอกวาดเศษอาหารลงถังขยะ เขาโอบแขนรอบร่างเธอพลาฟ้งหน้าลงบนชอกคอ มือประคองลูปค้ล้าหน้าอกข้างที่สไตร์กัทำให้ชอกช้าโดยไม่ตั้งใจ และเป็นประเด็นที่ทำให้แมตทิวมีอคติต่อชายผู้นั้นอย่างไม่มีวันลบล้างได้ เขาม้งางอนง้อกับกลุ่มผสมสีน้ำผึ้งของโรบิน แต่เธอผละออกห่างเพื่อนำงานไปใส่ถ่าง

โรบินรู้สึกเหมือนคุณค่าของเธอมีข้อก้งขา สไตร์กัดูจะสนใจสิ่งทีเธอพบในอินเทอร์เน็ต สไตร์กัแสดงท่าซาบซึ้งในความมีประสิทธิภัพและความคิดริเริ่มของเธอ

“อาทิตย์หน้าคุณมีสัมภาษณ์งานประจำที่แห่งเธอ” แมตทิวถามขณะที่เธอเปิดก้อกน้ำเย็นเฉียบ

“สามแห่ง” เธอร้องบอกแข่งเสียงน้ำไหลพลั่ง พลาฟ้งงานไปบนสุดอย่าง

กระแทกกระทั้น

เธอรองจนเขาเดินออกจากครัวเข้าไปในห้องนั่งเล่นก่อนปิดน้ำ เธอสังเกตเห็นเศษแก้วแตกแข็งติดอยู่บนหัวแหวนหมั้น

4

เช้าวันศุกร์ สไตรก์ไปถึงแฟลตของชาร์ลอตต์ตอนเก้าโมงครึ่ง เขาให้เหตุผลแก่ตัวเองว่า ให้เวลาเธอออกไปพ้นจากที่นั่นสักครึ่งชั่วโมงก่อนเขาจะเข้าไป โดยสันนิษฐานว่าเธอตั้งใจออกไปจริงๆ ไม่ใช่ดักรอ สองฝั่งถนนกว้างขวาง เรียงรายด้วยอาคารหรูหราสง่างามสีขาว ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้าน ร้านขายเนื้อที่คงหยุดตัวเองไว้ในสมัยทศวรรษ 1950 ร้านอาหารเื่องแน่นด้วยกลุ่มชนทั้งชั้นสูงและชั้นกลาง อีกทั้งภัตตาคารทันสมัย สำหรับสไตรก์ สิ่งเหล่านี้มักให้ความรู้สึกเหนือจริงและเหมือนฉากในละคร อาจเป็นเพราะในส่วนลึก เขารู้มาตลอดว่าตนจะไม่อยู่ที่นี้ รู้ว่าเขาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสังคมเช่นนี้

จนถึงนาฬิกาไขประตูลูกเข้าไปได้ เขาคิดว่าเธอคงอยู่ในแฟลต แต่พอก้าวข้ามธรณีประตู เขาก็รู้ทันทีว่าที่นี้ว่างเปล่า ความเงียบมีลักษณะเฉื่อยชาที่บอกถึงอารมณ์เฉยเมยของห้องปราศจากผู้อยู่อาศัย เสียงฝีเท้าของเขาดังก้องอย่างแปลกแยกขณะย่ำผ่านไปตามโถงทางเดิน

ลังกระดาศสี่ใบตั้งอยู่กลางห้องนั่งเล่น เปิดค้างไว้ให้เขาสำรวจ นี่คือสมบัติส่วนตัวด้วยราคาแต่มากระโหยชน์ของเขาเอง กองสุ่มรวมกันราวกับของ

มือสองที่นำมาวางขาย เขาหยิบบางอย่างขึ้นมาเพื่อตรวจดูข้างล่างๆ แต่ดูจะไม่มีอะไรยับเยิน ฉีกขาด หรือเปื้อนสี คนอื่นในวัยเดียวกับเขามีบ้านอยู่ มีเครื่องซักผ้า รถยนต์ โทรศัพท์ เพอร์นิเจอร์ สวน จักรยานเสือภูเขา และเครื่องตัดหญ้า ส่วนเขามีขยะล้นๆ กับความทรงจำที่ไม่เหมือนใคร

ห้องเงียบสงัดที่เขาอยู่นี้ ประกาศความมั่นใจในรสนิยมอันดีด้วยพรมโบราณ พนักสีชมพูเนื้ออ่อนจาง เพอร์นิเจอร์ไม้ชั้นดีสีเข้ม และชั้นหนังสือเต็มปรีอย่างเต็มที่ที่เขาเห็นว่าเปลี่ยนไปจากเมื่อคืนวันอาทิตย์ คือตรงโต๊ะกระจกข้างโซฟา เมื่อคืนวันอาทิตย์มีรูปเขากับชาร์ลอตต์หัวเราะร่าบนชายหาดเซนต์มอว์ส์ ตั้งอยู่ตรงนั้น บัดนี้มันกลับกลายเป็นรูปขาวดำถ่ายในห้องภาพของพ่อชาร์ลอตต์ผู้ล่วงลับ กำลังส่งยิ้มมีเมตตาจากการครอบงำเงินครอบงำกันมาให้สัปดาห์

ถัดขึ้นไปจากชั้นเหนือเตาผิง คือภาพเขียนสีน้ำมันของชาร์ลอตต์เมื่ออายุสิบแปดปี ภาพนั้นแสดงให้เห็นใบหน้างดงามดุจเทพธิดาแห่งเมืองฟลอเรนซ์ ล้อมรอบด้วยกลุ่มผมยาวสลวยดำสนิท ครอบครัวยุคของเธอเป็นประเภทที่สั่งให้จิตรกรบันทึกลงมาเป็นอมตะแกวี่ยหนุ่มสาวของสมาชิกทุกคนได้ ภูมิหลังประเภทนี้สัปดาห์ไม่เคยพบเห็นมาก่อน และเขาได้เข้ามารู้จักด้วยความรู้สึกเหมือนอยู่ในอาณาจักรต่างชาติที่แสนอันตราย เขาได้เรียนรู้จากชาร์ลอตต์ว่าเงินทองมากมายมหาศาลที่เขาไม่เคยได้สัมผัส มาพร้อมกับความทุกข์และความโหดเหี้ยมอำมหิต ครอบครัวยุคของเธอ ซึ่งพร้อมด้วยมารยาทอันงดงาม ความอ่อนโยนละมุนละม่อม รสนิยมอันดี ความรู้ และความฟุ้งฟุ่ฟุ่ในบางครั้ง กลับเป็นครอบครัวยุคที่บ้าคลั่งและแปลกประหลาดยิ่งกว่าครอบครัวยุคของเขาเองเสียอีก นั่นคือความเชื่อมโยงที่ทรงพลังระหว่างกัน เมื่อเขากับชาร์ลอตต์ได้พบกันเป็นครั้งแรก

ขณะนี้ ความคิดประหลาดอย่างหนึ่งวูบขึ้นในสมอง เมื่อเขาเงยขึ้นมองภาพเขียนนั้น เขาคิดว่ามันถูกวาดขึ้นมาก็เพื่อวันหนึ่งดวงตาโตสีน้ำตาลอมเขียวคู่นี้จะได้เฝ้ามองเขาจากไป ชาร์ลอตต์รู้ดีใช่ไหมว่าการเข้ามาเดินจดๆ จ้องๆ

ในแฟลตว่างเปล่า ภายใต้สายตาของเธอผู้ติดตามในวัยสิบแปดปีนั้นให้ความรู้สึกเช่นไร เธอคงตระหนักดีว่าภาพเขียนนี้จะทำหน้าที่แทนเธอได้ดียิ่งกว่าตัวจริงเสียอีก

เขาเบือนหน้า เดินผ่านเข้าไปในห้องอื่นๆ แต่ไม่มีอะไรที่เธอทิ้งให้เขาต้องทำ ร่องรอยทุกอย่างของเขา ตั้งแต่ไหมขัดฟันไปจนถึงบุตทหาร ถูกกวาดลงลังไปหมดแล้ว เขากวาดตามองห้องนอนด้วยความใส่ใจเป็นพิเศษ ห้องนั้นจ้องตอบสายตาเขา ทั้งพื้นไม้สีเข้ม ผ้าม่านสีขาว ตลอดทั้งโต๊ะแต่งตัวบอบบาง นิ่งสงบ และเยือกเย็น เตียงนอนดูจะมีตัวตนและมีชีวิตเช่นเดียวกับภาพเขียนอย่าลืมสิ่งที่เคยเกิดขึ้นที่นี่ และสิ่งที่จะไม่มีวันเกิดขึ้นอีก

เขาแบกถังทั้งสี่ออกไปวางหน้าประตูที่ละใบ ขณะแบกรอบสุดท้าย เขาเผชิญสีหน้าเย้ยหยันของเพื่อนบ้านซึ่งกำลังล็อกประตูบ้านตัวเอง เพื่อนบ้านคนนี้สวมเสื้อรักบี้ ปกกระดกตั้ง และชอบหัวเราะเสียงแหบกับคารมที่ไม่รู้หลักแหลมเท่าไรของชาร์ลอตต์เป็นประจำ

“มาเก็บของหรือครับ” เขาถาม

สไลด์กระแทกประตูห้องชาร์ลอตต์ใส่หน้าเขา

เขาถอดกุญแจออกจากห่วง วางไว้บนโต๊ะเครื่องวงกลมข้างอ่างดอกไม้แห้ง หน้ากระຈກในห้องโถง ใบหน้าสไลด์ในกระຈກเต็มไปด้วยวีรกรรมดูรกสกปรกตาข้างขวายังบวมปูด สีเหลืองอมม่วง เสียงเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนลอยเข้ามาในจิตสำนึกท่ามกลางความเงียบ “ไอ้คนหัวหยิกทุเรศอย่างนายไปคว้าแบบนั้นมาไฉนเงิงวะ สไลด์” และขณะยืนอยู่ตรงนั้น ในห้องโถงที่เขาจะไม่วันได้เห็นอีก มันก็ดูเหลือเชื่อจริงๆ ที่เขาทำได้

ความบ้ำระทำให้ผุดขึ้นมาในนาที่สุดท้าย ระหว่างจังหวะเต้นของหัวใจ ความรู้สึกเดียวกับที่ผลักใส่ให้เขาเล่นทะยานตามเธอไปเมื่อห้าวันก่อน เขาคิดว่าไม่ว่าอย่างไรเขาก็จะอยู่ตรงนี้ รอเธอกลับมา แล้วเขาก็จะประคองดวงหน้าเธอให้อุ้มมือ พร้อมกับบอกว่า “เราลองพยายามใหม่อีกสักครั้งเถิดนะ”

แต่ทั้งเขาและเธอได้พยายามแล้ว ครั้งแล้วครั้งเล่า และทุกครั้ง เมื่อระลอกแห่งอารมณ์โหยหาจิตจางลง ซากปรักหักพังอันน่ารังเกียจก็เผยให้เห็นอีกครั้ง ทาบเงามืดหม่นทับทุกสิ่งทุกอย่างที่พยายามสร้างขึ้นมานี้ใหม่

เขาปิดประตูห้องตามหลังเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อนบ้านจอมหัวเราะหายไป แล้ว สไตรค์ยกถังสีไปลงบันไดไปที่ทางเท้า แล้วยืนรอเรียกแท็กซี่

5

เช้าวันสุดท้ายของโรบิน สไตรค์บอกเธอว่าจะเข้ามาสำนักงานสาย เขา มอบกุญแจสำรองไว้ให้ บอกให้เธอเปิดเข้าไปเอง

เธอเสียใจเล็กน้อยที่เขาพูดคำว่า “วันสุดท้าย” ออกมาเหมือนไม่ใส่ใจ มันบอกให้เธอรู้ว่าถึงแม้จะเข้ากันได้ดี (ในกรอบของการระมัดระวังแบบมีอาชีพ) ถึงสำนักงานของเขาจะเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นมาก ถึงห้องน้ำสยองนอกประตู กระจกจะสะอาดขึ้นอีกโข ถึงอดทนหน้าประตูข้างล่างจะดูดีขึ้นหลายเท่า เมื่อเธอ พิมพ์ชื่อบริษัทสวยงามใส่ป้ายพลาสติกใส (เธอเสียเวลาครึ่งชั่วโมง และต้องง้าง พลาสติกแผ่นบนจนเล็บหักไปสองเล็บ) ไปติดไว้แทนเศษกระดาษปะแปะ เถลไถล เธอจะจดบันทึกข้อความได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงเธอจะพูดคุยกับเขาอย่างมี ไหวพริบเรื่องฆาตรกรสังหารลูลา แลนดรี ซึ่งแทบแน่ใจได้ว่าไม่มีตัวตน แต่ สไตรค์ก็ยังนับวันจะขจัดเธอไปให้พ้น

เรื่องที่เขาไม่มีปัญญาล้างเลขาการชั่วคราวนั้นเห็นได้ชัด เขามีลูกค้า เพียงสองราย และดูเหมือนเขาจะไม่มีบ้านอยู่ (ดังที่เมตทิวพูดอยู่บ่อยๆ ราวกับ ว่าการนอนในสำนักงานเป็นเครื่องหมายของความเลวทรามต่ำช้า) แน่นนอน

โรบินเข้าใจดีว่าในมุมมองของสไตร์กนั้น มันดูไม่เข้าเรื่องที่จะจ้างเธอต่อไป แต่เธอไม่อยากให้วันจันทร์มาถึงเลย เธอจะต้องไปอยู่สำนักงานใหม่ที่ไม่คุ้นเคย (เทมโพรารีโซลูชันส์โทรมาแจ้งที่อยู่เรียบร้อยแล้ว) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันคงเป็นสถานที่สะอาดเอี่ยม สว่างไสว และคึกคัก เต็มไปด้วยสาว ๆ ช่างนิรนาเช่นเดียวกับสำนักงานประเภทเดียวกันส่วนใหญ่ ทุกคนกระตือรือร้นกับกิจกรรมที่ไม่ได้มีความหมายต่อเธอเลยสักนิด โรบินอาจจะไม่เชื่อว่ามีฆาตกร เธอรู้ว่าสไตร์กเองก็ไม่เชื่อเหมือนกัน แต่การหาข้อพิสูจน์ตัวตนที่ไม่มีอยู่จริงเป็นเรื่องมีเสน่ห์ดึงดูดใจสำหรับเธอ

โรบินพบว่าตลอดอาชีพที่ผ่านมา เธอรู้สึกตื่นเต้นเกินกว่าจะสารภาพกับแมตทิว ทุกสิ่งทุกอย่างทำให้เธอได้รับรู้ถึงความสำคัญของตัวเอง ชนิดที่แทบไม่เคยรู้สึกตลอดชีวิตการทำงาน ไม่เว้นแม้กระทั่งการโทรศัพท์ไปบริษัทเบสต์-ฟิล์มของเฟรดดี เบสต์กีวันละสองครั้ง เพื่อขอพูดสายกับผู้อำนวยการสร้าง แต่ถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า โรบินลุ่มหลงการทำงานภายในสมอของคนอื่น เธอเคยเกือบจบปริญญาตรีสาขาจิตวิทยา แต่เหตุการณ์ไม่คาดคิดบางอย่างทำให้ต้องลาออกจากมหาวิทยาลัย

สิบโมงครึ่ง สไตร์กยังไม่กลับสำนักงาน แต่ผู้หญิงร่างใหญ่คนหนึ่งมาถึงสวมเสื้อโค้ตสีส้มกับหมวกเบเรต์ใหม่พรมสีม่วง พร้อมรอยยิ้มประหม่า ผู้หญิงคนนี้คือคุณนายซูก โรบินคุ้นชื่อ เพราะเธอคือลูกค้าอีกเพียงรายเดียวของสไตร์ก โรบินเชิญคุณนายซูกนั่งบนโซฟาหย่อนคล้อยข้างโต๊ะทำงาน แล้วหาน้ำชามาเสิร์ฟหนึ่งถ้วย (สไตร์กซื้อถ้วยถูก ๆ กับชามากล่องหนึ่ง หลังจากโรบินบรรยายให้ฟังถึงความลามกของคุณครูว์ดีที่อยู่ชั้นล่าง)

“ฉันรู้ค่ะว่ามาเร็วไปหน่อย” คุณนายซูกพูดเป็นครั้งที่สามพลางจิบน้ำชาร้อน ๆ ไม่มีรสชาติ “ฉันไม่เคยเห็นคุณมาก่อน เพิ่งมาทำงานหรือคะ”

“ฉันเป็นพนักงานชั่วคราวนะคะ” โรบินตอบ

“คิดว่าคุณคงเดาออก เรื่องสามีนะคะ” คุณนายซูกเอ่ย ไม่ได้ฟังที่

โรบินพูด “คุณคงเห็นผู้หญิงแบบฉันบ่อยมากใช่ไหมคะ อยากรู้ความจริง
เลวร้ายที่สุด ฉันนั่งอยู่นาน นานมาก แต่ให้รู้กันไปเลยน่าจะดีที่สุด จริงไหม
รู้ได้เป็นดีที่สุด ฉันคิดว่าคอร์โมรันอยู่ เขาออกไปสืบเรื่องอื่นอยู่หรือคะ”

“ใช่ค่ะ” โรบินตอบ เธอสงสัยว่าจริงๆ แล้วสไตรก์คงไปทำธุระเกี่ยวกับ
ชีวิตส่วนตัวลึกลับของเขามากกว่า เธอรู้สึกว่าเขามีท่าทีปิดๆ บังๆ ตอนบอกว่า
จะเข้ามาสาย

“คุณรู้หรือเปล่าว่าพ่อเขาเป็นใคร” คุณนายสุกถาม

“ไม่ทราบค่ะ” โรบินตอบ เข้าใจว่ากำลังพูดถึงสามีของผู้หญิงนำส่งสาร
คนนี้

“จอห์น โรกบี้” คุณนายสุกบอก ลืมเสียงรืนเริงเกินเหตุ

“จอห์น โรก --”

โรบินหายใจสะดุด รู้ทันทีว่าคุณนายสุกหมายถึงสไตรก์ จังหวะเดียวกับ
ที่ร่างใหญ่โตของสไตรก์ปรากฏขึ้นร่างๆ หน้าประตูกระจก เธอเห็นว่าเขาแบก
อะไรใหญ่่มากมาด้วย

“สักครู่นะคะ คุณนายสุก” เธอขอตัว

“อะไรี” สไตรก์ถาม เอียงหน้ามองมาจากขอบล่าง เมื่อโรบินถลันออกไป
แล้วปิดประตูกระจกตามหลัง

“คุณนายสุกมาค่ะ” เธอกระซิบ

“โห่ บ้าชิบ เธอมาก่อนเวลาตั้งชั่วโมง”

“ฉันรู้ค่ะ ก็เลยคิดว่าคุณอาจจะ...เอ๋...อยากจัดห้องทำงานให้เรียบร้อย
หน่อย ก่อนเชิญเธอเข้าไปข้างใน”

สไตรก์วางลังกระดาษลงบนพื้นเหล็ก

“ผมต้องขนลังพวกนี้จากถนนเข้ามา”

“ฉันช่วยเองค่ะ” โรบินอาสา

“ไม่ต้องหรอก คุณไปชวนเธอคุยตามมารยาทก่อนเถอะ เธอเรียนป็น

เครื่องดินเผา แล้วก็คิดว่าสามีนอนกับคนทำบัญชี”

สไลต์ร้กะเพลกลงบันไดห่างไป วางลังใบนั้นทิ้งไว้ข้างประตูกระจก
จอห์น โรกบี้ จริงหรือนี่

“เขากำลังมาค่ะ ใกล้ถึงแล้ว” โรบินแจ้งคุณนายสุกอย่างร่าเริงพร้อมกลับ
เข้านั่งประจำโต๊ะ “เห็นคุณสไลต์ร้กบอกว่าคุณปั้นเครื่องดินเผาด้วย ฉันอยากลอง
ปั้นมานานแล้ว...”

ห้านาทีเต็มที่โรบินแทบไม่ได้ฟังเรื่องประโยชน์ของการเรียนปั้นเครื่องดิน
เผา รวมทั้งเรื่องชายหนุ่มน่ารักใจดีซึ่งเป็นครูสอน และแล้วประตูกระจกก็เปิด
สไลต์ร้กเดินเข้ามาโดยปราศจากลังกระดาษกะกะ เขายิ้มให้คุณนายสุกอย่าง
สุภาพ ขณะที่เธอผุดลุกขึ้นทักทายเขาโดยเร็ว

“อ๊อ คอรัโมรัน ดูตาคุณสิ!” เธออุทาน “ถูกใครชมมาหรือ”

“เปล่าครับ” สไลต์ร้กตอบ “คุณนายสุก ผมขอตัวแป๊บนะครับ จะเข้าไป
หยิบเพิ่มคุณก่อน”

“ฉันรู้ค่ะ คอรัโมรัน ฉันมาเร็วไปหน่อย ขอโทษจริง ๆ...เมื่อคืนฉันนอน
ไม่หลับเลย...”

“ส่งถ้วยให้ฉันดีกว่าค่ะ คุณนายสุก” โรบินขัด เบี่ยงเบนความสนใจของ
ลูกค้าได้สำเร็จ ป้องกันไม่ให้เธอเหลือบเห็นเตียงสนาม ถูหนุน และกาน้ำ ในชั่ว
ไม่กี่วินาทีที่สไลต์ร้กผุดหายเข้าไปในห้องทำงานด้านใน

ไม่กี่นาทีต่อมา สไลต์ร้กก็โผล่หน้าออกมาอีกครั้งพร้อมกลิ่นมะนาวประดิษฐ์
จาง ๆ แล้วคุณนายสุกก็หายเข้าไปในห้องทำงานเขา พร้อมกับเหลือบมองโรบิน
อย่างหวาดผวา ก่อนที่ประตูจะปิดตามหลังคนทั้งสอง

โรบินกลับนั่งลงที่โต๊ะอีกครั้ง เธอเปิดจดหมายที่มีเข้ามาตอนเช้าหมด
แล้ว เธอหมุนเก้าอี้กลับไปกลับมา จากนั้นก็ขยับเข้าหาคอมพิวเตอร์ เปิด
วิกิพีเดียขึ้นมาอย่างไม่รีบร้อน เธอเคาะแป้นพิมพ์เหมือนไม่ตั้งใจ ราวกับไม่รู้
ตัวว่านิ้วมือทำอะไรอยู่ เธอพิมพ์คำสองคำลงไป *โรกบี้ สไลต์ร้ก*

ข้อมูลปรากฏขึ้นทันใด นำด้วยภาพถ่ายขาวดำของผู้ชายที่จำได้ทันที เพราะเป็นคนดังมาตลอดสี่ทศวรรษ ใบหน้าเขาผอมบางเหมือนตัวตลก แวตาดุดัน ซึ่งเป็นลักษณะที่เขียนภาพล้อได้ไม่ยาก ตาข้างซ้ายเอียงจากศูนย์กลาง อันเป็นผลจากอาการตาเขเล็กน้อย ปากเขาอ้ากว้าง เม็ดเหงื่อหลังไหลทั่วใบหน้า ผมปลิวสะบัดขณะแผดเสียงใส่ไมโครโฟน

โจนาทาน เลนาร์ด “จอห์นนี่” โรกบี เกิด 1 สิงหาคม 1948 คือ นักร้องนำวงดนตรีร็อกยุคเจ็ดศูนย์ เดอะเบคบีตส์ มีชื่อปรากฏใน หอเกียรติยศวงการเพลงร็อก เจ้าของรางวัลแกรมมี่หลายครั้ง...

สไตร์กไม่มีอะไรเหมือนพ่อเลยสักนิด ที่พอจะเหมือนอยู่บ้างคือตาสองข้างไม่เท่ากัน แต่ในกรณีของสไตร์ก มันเป็นอาการชั่วคราว

โรบินเลื่อนหน้าจอลงไปตามข้อมูล

...รางวัลยอดเยี่ยมประจำปี 1975 จากอัลบั้ม Hold It Back การตระเวนแสดงคอนเสิร์ตครั้งทำลายสถิติในอเมริกาถูกระงับเพราะตำรวจบุกเข้ากวาดล้างยาเสพติด เป็นเหตุให้ เดวิด คาร์ มือกีตาร์สมาชิกใหม่ถูกจับกุม ซึ่ง...

จนกระทั่งอ่านมาถึง **ชีวิตส่วนตัว:**

โรกบีแต่งงานสามครั้ง ครั้งแรกกับแฟนสาวในโรงเรียนสอนศิลปะชื่อ เซอร์ลีย์ มัลเลนส์ (1969-1973) มีบุตรด้วยกันหนึ่งคนชื่อ เมมี ครั้งที่สองกับนางแบบ นักแสดง และนักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชน อาร์ลา แอสตอลฟี (1975-1979) มีบุตรด้วยกันสองคน คือ พีธีกรรายการโทรทัศน์แกเบรียลลา โรกบี และนักออกแบบเครื่องประดับ แดเนียลลา โรกบี และครั้งที่สาม (1981-ปัจจุบัน) กับผู้

อำนวยการสร้างภาพยนตร์ เจนนี่ แกรม มีบุตรชายด้วยกันสองคน ชื่อ เอดเวิร์ดและอัล นอกจากนั้นโรบิยังมีลูกสาวชื่อ พรูเดนซ์ ดอนลิวี จากความสัมพันธ์กับนักแสดงลินด์ซีย์ แฟนทรอป และลูกชายชื่อ คอรี่โมรัน เกิดจากแฟนเพลงยุค 1970 เลดา สไตรก์

เสียงหวีดแหลมดังขึ้นในห้องทำงานข้างหลังโรบิน เธอกระโดดผลุงขึ้น ยืน แก้อีเส้นไถลหางออกไป เสียงหวีดยิ่งดังและโหยหวนหนักขึ้น โรบินวิ่งข้าม สำนักงานตรงไปกระซอกประตูด้านในเปิด

คุณนายสุกถอดเสื้อโค้ตสีส้มกับหมวกเบเรตสีม่วงออกแล้ว ขณะนี้เธอสวมสิ่งที่ดูเหมือนเสื้อคลุมช่างปั้นลายดอกไม้ทับกางเกงยีน เธอพุ่งเข้าหาอก สไตรก์พลางร่ำก่ำบ่นใส่ พร้อมทำเสียงเหมือนกาน้ำร้อนเวลาเดือด เสียงหวีดร้องระดับเดียวดังต่อเนื่อง จนดูเหมือนว่าเธอต้องพักหายใจหรือไม่ก็ขาดอากาศ

“คุณนายสุก!” โรบินร้องเรียก ตรงเข้าจับต้นแขนหย่อนคล้อยของผู้หญิง คนนั้นจากเบื้องหลัง พยายามปลดเบลี้งสไตรก์จากภาวะที่ต้องผลักเธอออกไป อย่างไรก็ตาม คุณนายสุกแข็งแรงกว่าที่เห็นภายนอกมาก ทั้งที่หยุดพักหายใจ เธอก็ยังไม่เลิกทุบสไตรก์ กระทั่งเขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจับข้อมือทั้งสอง ข้างของเธอชูขึ้นกลางอากาศ

เมื่อเป็นเช่นนี้ คุณนายสุกจึงบิดกระซอกหลุดจากอุ้งมือเขากำไว้หลวมๆ แล้วหันมาทุ้มตัวใส่โรบินแทน พร้อมส่งเสียงร้องโหยหวนราวกับสุนัข

โรบินตบหลังผู้หญิงที่กำลังสะอึกสะอื้นเบาๆ ก่อนร่นร่างเธอกลับออกไปยังห้องทำงานชั้นนอก

“ไม่เป็นไรแล้วค่ะ คุณนายสุก ไม่เป็นไรแล้ว” โรบินปลอบ จับให้คุณนายสุกนั่งลงบนโซฟา “ฉันจะไปเอาชามาให้ค่ะ ไม่เป็นไรแล้วค่ะ”

“ผมเสียใจด้วยครับคุณนายสุก” สไตรก์ส่งเสียงมาจากประตูห้องของเขา น้ำเสียงเป็นงานเป็นการ “คงทำให้ลำบากที่ต้องมารับรู้เรื่องแบบนี้”

“ฉัน คะ - คิดว่าเป็นวาเลอรีเสียอีก” คุณนายสุกสะอื้นกระซิก คีระชะ
ยุงเหยิงชุกอยู่บนฝ่ามือ โยกตัวไปตามจังหวะออตแอตของโซฟา “ฉันกะ -
คิดว่าเป็นวาเลอรี มะ - ไม่ใช่ห้อง -- มะ - ไม่ใช่ห้องสาว ของฉันเอง”

“ฉันไปซิงซาก่อนนะคะ” โรบินกระซิบ ตกตะลึงจนพูดไม่ออก

ถือกาออกไปเกือบจะพันประตูอยู่แล้ว เธอจึงนึกขึ้นได้ว่าเปิดประวัติดอนนี
โรกปีค้างไว้บนจอคอมพิวเตอร์ มันคงดูพิลึกที่จะพุ่งกลับไปปิดกลางภาวะวิกฤต
เช่นนี้ ดังนั้นโรบินจึงรีบออกจากห้องไป หวังว่าสไลเตอร์คงมัวแต่ยุ่งอยู่กับคุณนาย
สุกจนไม่ทันได้สังเกต

คุณนายสุกดื่มชาถ้วยที่สองอีกสี่สิบนาทีเต็ม สะอื้นสะอื้นตลอดเวลา จน
กระดากชำระที่โรบินหยิบติดมือมาจากห้องน้ำตรงชานพักบันไดหมดไปครึ่งม้วน
สุดท้ายเธอก็กลับ มือกำแฟ้มบรรจุรูปถ่ายยืนยันการกระทำผิด พร้อมดัชนีระบุ
วันเวลาและสถานที่ที่ถ่ายภาพนั้นๆ ออกเธอสิ้นกระพือม ยังคงเช็ดน้ำตาไม่หยุด

สไลเตอร์จนเธอลืบทาไปตรงสุดถนน จึงฮัมเพลงอย่างแซมขึ้นออกไปซื้อ
แซนด์วิชให้ตัวเองและโรบิน ทั้งสองกินแซนด์วิชด้วยกันอย่างเอร็ดอร่อยที่ได้ะ
ทำงานของเธอ มันคือทำที่เป็นมิตรที่สุดที่เขาส่งตลอดหนึ่งอาทิตย์ที่ทำงาน
ร่วมกัน โรบินเชื่อว่าเป็นเพราะเขารู้ว่าอีกไม่นานก็จะเป็นอิสระจากเธอแล้ว

“คุณรู้ใช่ไหมว่าบายนี่ผมจะออกไปสอบปากคำวิลสัน” เขาถาม

“ยามคนที่ห้องเสีย” โรบินเอ่ย “ทราบค่ะ”

“กว่าผมจะกลับคุณก็คงไปแล้ว เพราะฉะนั้นผมจะเซ็นใบลงเวลาทำงาน
ไว้ให้ก่อนออกไป ฟังนะ ขอขอบคุณที่...”

สไลเตอร์พยักเพยิดไปทางโซฟาซึ่งบัดนี้ว่างเปล่า

“อ้อ ไม่มีปัญหาค่ะ เธอน่าจะสารออก”

“ใช่ ยังไงเธอก็มีหลักฐานเอาผิดเขาได้แล้ว แล้วก็” เขาพูดต่อ “ขอบคุณ
สำหรับทุกๆ อย่างที่คุณทำอาทิตย์นี้”

“มันเป็นหน้าที่ของฉันค่ะ” โรบินพูดอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ

“ถ้าผมมีเงินจ้างเลขา...แต่ผมคิดว่าสุดท้าย คุณก็คงได้เงินเดือนงามๆ ในฐานะเลขาส่วนตัวของเศรษฐีกระเป๋านักลั่นอยู่แล้ว”

โรบินรู้สึกขัดเคืองใจขึ้นมาเรื่อยๆ

“นั่นไม่ใช่งานประเภทที่ฉันต้องการ” เธอบอก

ความเยียบบังเกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์

สไลด์กำลังต่อสู้กับความรู้สึกเล็กๆ ภายใน ภาพที่โตะของโรบินจะว่างเปล่าลงในอาทิตย์หน้าช่วงกลางวันให้หมองหม่นนัก เขาารู้สึกว่าการมีเธอเป็นเพื่อนนั้นน่าสบายใจ ไม่ยุ่งยาก ประสิทธิภาพในการทำงานของเธอก็ทำให้เขาประทับใจกระเป๋ากะเป๋รา แต่แน่นอนว่าการจ้างคนมาเป็นเพื่อน นอกจากจะน่าสมเพชแล้วยังเป็นการถลุงเงินอย่างโง่เขลา ราวกับตัวเองเป็นคนรวยเมื่อโลกจากยุควิกตอเรีย เหมโทรวารีโซลูชันส์เรียกเก็บค่าป่วยการอย่างโง่เขามาก เพราะฉะนั้นโรบินถือเป็นการพุ่มเพื่อที่เขาจ่ายไม่ได้ ความจริงที่ว่าเธอไม่เอ่ยปากถามเรื่องพ่อของเขา (เพราะสไลด์สังเกตเห็นข้อมูลเกี่ยวกับจอห์น โรบินในวิกิพีเดียบนจอคอมพิวเตอร์) ยิ่งทำให้เขารู้สึกผิดต่อเธอมากขึ้น เพราะมันแสดงให้เห็นการรู้จักยับยั้งจิตใจที่ไม่ธรรมดา และถือเป็นมาตรฐานอย่างหนึ่งที่เขาใช้ตัดสินคนเพียงรู้จัก แต่นั่นไม่ได้เปลี่ยนความเป็นจริงที่โหดร้ายในสถานการณ์นี้ ยิ่งไงเธอก็ต้องไป

แต่กระนั้น เขารู้สึกต่อเธอคล้ายกับที่เคยรู้สึกต้องเชี่ยวชาญตัวที่จับได้สำเร็จ ในป่าทึบเวียร์เลอร์เมื่ออายุสิบเอ็ดขวบ มันทำให้เขาต้องอ่อนน้อมและถกเถียงกับป่าจนอยู่นานทีเดียว “ได้โปรด นะฮะป่า ขอผมเลี้ยงมันไว้เถอะ...ได้โปรด...”

“ผมไปก่อนดีกว่า” เขาบอกหลังเซ็นชื่อในใบลงเวลาทำงาน แล้วโยนกระดาษห่อแซนด์วิชกับขวดน้ำที่ดื่มหมดแล้วลงถังขยะใต้โตะทำงานเธอ “ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง โรบิน ขอให้โชคดีกับการหางาน”

เขาหยิบโอเวอร์โค้ตจากไม้แขวน แล้วเดินผ่านประตูกระจกออกไป

เขาหยุดชะงักตรงชานพักบันได จุดเดียวกับที่เขาเกือบฆ่าเธอและช่วยชีวิตเธอไว้ สัญชาตญาณชวนตะกุกตะก่ายไล่เขาราวกับสุนัขตามเข้าชี้

ประตูกะจกข้างหลังเปิดผาง เขาหันไปมอง ใบหน้าโรบินเป็นสีชมพูแก่
“คุณคะ” เธอเอ่ย “เราน่าจะตกลงกันเป็นการส่วนตัวได้ เราสามารถตัด
เหมไพราร์โซลูชันส์ออกไป แล้วคุณก็ช่วยให้ฉันโดยตรง”

เขาลังเล

“พวกสำนักจัดหางานชั่วคราวต้องไม่ชอบใจแน่ จะไม่มีใครยอมรับคุณ
ทำงานอีก”

“ไม่สำคัญหรอกค่ะ ฉันมีนัดสัมภาษณ์งานประจำสามรายอาทิตย์หน้า
ถ้าคุณไม่วะอะไรที่ฉันจะลาไปสัมภาษณ์ --”

“ได้สิ ไม่มีปัญหา” เขาพูดก่อนจะหันได้ห้ามตัวเอง

“ค่ะ ถ้าอย่างนั้นฉันก็คงอยู่ได้อีกสักหนึ่งหรือสองอาทิตย์”

เงยกันไปครู่หนึ่ง จิตลำนีกลองสนามต่อสู้อย่างเด็ดขาดกับสัญญาตญาณและ
ใจลำเอียงอยู่ช่วงสั้น ๆ ก่อนพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง

“ได้...ตกลง เอาละ เมื่อเป็นอย่างนี้ คุณช่วยลองติดต่อเฟรดดี เบสตีก็
ให้ผมอีกทีได้ไหม”

“ได้แน่นอนค่ะ” โรบินเอ่ย ช้อนเร็นอาการลิงโลดไว้ภายใต้กิริยาสงบ
และเปี่ยมความสามารถ

“ถ้าฉันเจอกันวันจันทร์บ่ายนะ”

เขากล้าส่งยิ้มกว้างให้เธอเป็นครั้งแรก เขาคิดว่าควรกำหนดตัวเอง แต่กระนั้น
สไตรก์ก็ก้าวออกไปเผชิญอากาศเย็นยามต้นบ่ายโดยไม่ได้รับรู้สึกเสียใจเลยสักนิด
ตรงกันข้าม ความหวังและความมั่นใจกลับหวนคืนมาอีกครั้งอย่างน่าประหลาด

6

ครั้งหนึ่งสไตรภักพยายามนับโรงเรียนที่เคยเรียนในวัยเด็ก จำนวนที่เขา นับได้คือสิบเจ็ดแห่ง และยังมีที่สงสัยว่าจะลืมไปอีกสองหรือสามแห่ง เขา ไม่ได้นับรวมช่วงเวลาสั้นๆ ที่อาจจะเรียกว่าเรียนเองที่บ้าน ซึ่งเกิดขึ้นในระยะสอง เดือนที่อาศัยอยู่กับแม่และน้องสาวต่างบิดาในอาคารร้างหลังหนึ่งบนถนน แอตแลนติก เขตบริกซ์ตัน สมัยนั้นแม่มีแฟนเป็นนักดนตรีเร็กเก้ผิวขาวซึ่งทำ พิธีตั้งชื่อให้ตัวเองใหม่ว่าซุมบา ซุมบารู้สึกว่าระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน ส่งเสริมความเชื่อที่เห็นผู้ชายเป็นใหญ่และให้คุณค่าแก่วัตถุ ซึ่งตามกฎหมายที่เขายึดถือ นั้น ลูกเลี้ยงทั้งสองไม่ควรแปดเปื้อนกับค่านิยมเหล่านั้น บทเรียน สำคัญที่สไตรภักได้เรียนรู้ในช่วงสองเดือนที่อยู่กับบ้านก็คือ กฎเขาทำให้ผู้เสพ ทั้งสมองตื้อและหยาบแรงได้ แม้ว่ามันจะเป็นยาบำบัดจิตวิญญาณก็ตาม

ระหว่างมุ่งหน้าไปยังร้านอาหารที่นัดพบกับแดร์ริก วิลสัน เขาเดินอ้อม ผ่านเข้าไปในตลาดบริกซ์ตันทั้งที่ไม่จำเป็น ทางเดินปกคลุมด้วยกันสาดคละคลุ้ง กลิ่นคาวปลา หน้าร้านซูเปอร์มาร์เก็ตเปิดโล่ง สีสนสวยงาม ดาซต์นด้วยผัก ผลไม้แปลกตาจากแอฟริกาและหมู่เกาะเวสต์อินดีส ร้านขายเนื้อฮาลาล และร้าน

ทำผมติดรูปทรงผมถักเปียและม้วนเป็นลอนหูลุ่แผ่นใหญ่ พร้อมหุ่นโม่รูป
ศีรษะสีขาว สวมวิกาสารพัดแบบเรียงเป็นแถวแนบไม่ถ้วน ภาพเหล่านี้ฟาสไตร์ก
ย้อนเวลากลับไปยังสิบหกปี ระหว่างหลายเดือนที่เขาเตร็ดเตร่อยู่ตามถนนใน
บริกซ์ตันกับลูซี่ น้องสาวต่างพ่อ ขณะที่แม่กับซุมบาอนสะลิมสะลือบนหมอนอิง
สกปรกอยู่ในอาคารร้าง หรือกันอย่างเลื่อนลอยถึงแนวทางสำคัญด้านจิตวิญญาณ
ที่ควรสั่งสอนลูก ๆ

ลูซี่วัยเจ็ดขวบอยากได้ทรงผมแบบเดียวกับเด็กหญิงเวสต์อินดีส ระหว่าง
นั่งรถยนต์ทางไกลกลับไปเซนต์มอว์สพร้อมจบชีวิตในบริกซ์ตัน ลูซี่ประกาศ
ความปรารถนาอันแรงกล้าของเธอจากเบาะหลังรถมอร์ริสไมเนอร์ของลุงเทดและ
ป้าโจน บอกว่าเธออยากทำผมเปียร้อยลูกปัด สไตร์กจำได้ว่าป้าโจนเอออออย่าง
ใจเย็นว่ามันเป็นทรงผมที่สวยงาม รอยย่นระหว่างคิ้วของป้าสะท้อนอยู่ในกระจก
มองหลัง ตลอดเวลาหลายปีป้าโจนพยายามไม่พูดจาให้ร้ายผู้เป็นแม่ต่อหน้าเด็ก
แต่ประสบความสำเร็จน้อยมาก สไตร์กไม่เคยรู้ว่าลุงเทดหาพวกตนพบได้อย่างไร
เขารู้แต่ว่าวันหนึ่งเมื่อเขากับลูซี่กลับไปทำอาคารร้าง ก็เห็นร่างใหญ่โตของพี่ชาย
แม่ยืนอยู่กลางห้อง กำลังขมขู่ซุมบาซึ่งมีเลือดกบจุมก อีกสองวันต่อมา สไตร์ก
กับลูซี่ก็กลับไปอยู่เซนต์มอว์ส เข้าโรงเรียนประถมที่เคยเรียนเป็นพัก ๆ อยู่หลาย
ปี คบหาเพื่อนเก่าราวกับไม่เคยจากไปไหน สำเนียงพูดที่เคยใช้พรางตัวก็พลอย
จางหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นสำเนียงของถิ่นใดที่เลดาพาเด็กทั้งสองไป

เขาไม่จำเป็นต้องดูทางตามที่แดร์ริก วิลสันบอกโรบินไว้ เพราะเขารู้จัก
ฟีนิกซ์คาเพนโนโคลด์ฮาร์เบอร์เลนาตั้งแต่ครั้งอดีต ซุมบากับแม่เคยพาเขากับ
น้องสาวไปที่นั่นเป็นบางครั้ง มันคือร้านเล็ก ๆ ทุสน้ำตาลลักษณะคล้ายเพิง
ที่มีอาหารเข้าจานใหญ่รสชาติดูอร่อยให้กิน (ถ้าไม่ได้เป็นชาวมังสวิริตอย่างซุมบา
กับแม่ของเขา) มีไข่และเบคอนกองพูน พร้อมชาสีไม้สักในแก้วมีหู ร้านนั้น
เหมือนที่เขาจำได้เกือบทุกอย่าง สบาย ๆ อบอุ่น และหอมช่อ ผ่นังกระจก
สะท้อนเงาโต๊ะฟอร์ไมกอลายไม้ พื้นกระเบื้องกะด่ากะด่างสีแดงหม่นสลัขาว

เพดานสีครีมติดกระดาษปิดผนังขึ้นรา พนักงานเสิร์ฟหญิงวัยกลางคนร่างม่อต้อผมตัดสั้นยัดตรง สวมต่างหูพลาสติกสีส้มแกว่งไกวไปมา หลีกทางให้สไตรค์เดินผ่านเคาน์เตอร์เข้าไป

ชายชาวเวสต์อินดีสร้างกำยานั่งอ่านเดอะซัน อยู่ตามลำพังที่โต๊ะตัวหนึ่ง ใต้นาฬิกาติดเครื่องหมายเลขการค้าทุกกาพายส์อันโด่งดัง

“แดร์ริกใช้ไหมครับ”

“ครับ...คุณสไตรค์ใช้ไหม”

สไตรค์เขย่าวมือใหญ่แห่งผากของวิลสันแล้วลงนั่ง เขาประเมินว่าเมื่อลูกยืน วิลสันน่าจะสูงเกือบเท่าเขา กล้ามเนื้อและไขมันโป่งพองอยู่ใต้แขนเสื้อวอร์มของพนักงานรักษาความปลอดภัย เขาตัดผมสั้นติดหนังศีรษะ หนวดเคราโกนสะอาดเกลี้ยงเกลา ดวงตารูปเมล็ดอัลมอนด์สวยงาม สไตรค์สั่งพายกับมันบดจากเมนูหลายมือหัด ๆ บนกระดานที่ผนังด้านหลัง เขาสบายใจเมื่อคิดว่าจะบวกค่าใช้จ่ายเพิ่มได้อีก 4.75 ปอนด์

“ใช่ครับ พายกับมันบดที่นี้อร่อยมาก” วิลสันเอ่ย

มีกระแสแคริบเบียนเจือจางอยู่ในลำเนียงลอนดอนของเขา เสียงเขาทุ้มต่ำ สงบนิ่ง และระมัดระวัง สไตรค์คิดว่าชายคนนี้น่าจะสร้างความอุ่นใจได้มาก เมื่อสวมเครื่องแบบเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

“ขอบคุณมากที่สละเวลามาชวนผม จอห์น บริสโตว์ไม่พอใจกับผลสืบสวนเรื่องน้องสาวเขา จึงจ้างผมให้ตรวจสอบพยานหลักฐานดูอีกครั้ง”

“ครับ” วิลสันเอ่ย “ผมทราบแล้ว”

“เขาจ่ายให้คุณมากอยู่กับผมเท่าไร” สไตรค์ถามเหมือนไม่ใส่ใจมากนัก วิลสันกะพริบตา แล้วหัวเราะเสียงต่ำในลำคอ ก่อนไปทางยอรับผิด

“ยี่สิบห้าปอนด์” เขาบอก “แต่ถ้ามันทำให้ผู้ชายคนนั้นรู้สึกดีขึ้นก็โอเค เข้าใจใช่ไหมครับ มันไม่ทำให้อะไรเปลี่ยนไปได้แน่ เธอฆ่าตัวตาย แต่คุณมีอะไรจะถามก็ถามมาเถอะ ผมไม่รังเกียจ”

เขาพับเดอะชั้นเก็บ บนหน้าหนึ่งคือรูปนายกรัฐมนตรีกอร์ดอน บราวน์ ทำทางเหนียวล้ำ ฤๅได้ตาหย่อนคล้อย

“คุณคงให้ปากคำกับตำรวจไปหมดแล้ว” สไตร์กเอย์พลงเปิดสมุดโน้ต ออกวางไว้ใกล้จาน “แต่ได้ยินจากปากคุณเองน่าจะดีกว่า ว่าเกิดอะไรขึ้นคืนนั้น”

“ครับ ไม่มีปัญหา แล้วคิรัน โคโลวส-โจนส์ก็อาจจะมาด้วย” วิลสัน กล่าวเพิ่มเติม

ดูเหมือนเขาจะเข้าใจว่าสไตร์กรู้อยู่แล้วว่าคนผู้นี้เป็นใคร

“ใครนะ” สไตร์กถาม

“คิรัน โคโลวส-โจนส์ครับ เขาเป็นคนขับรถประจำของลูลา เขาอยากคุยกับคุณด้วย”

“โอเค เยี่ยมมาก” สไตร์กตอบ “เขาจะมาถึงกี่โมงรี”

“ไม่รู้สิครับ เขาทำงานอยู่ เขาจะมาถ้ามาได้”

สาวเสิร์ฟวางถ้วยชาลงตรงหน้าสไตร์ก เขาขอบคุณเธอแล้วกดเปิด ปากกา ก่อนที่เขาจะหันได้ถามอะไร วิลสันก็พูดขึ้นมาว่า

“คุณบริสโตร์บอกว่าคุณเคยเป็นทหาร”

“ใช่ครับ” สไตร์กตอบ

“หลานชายผมอยู่อัฟกานิสถาน” วิลสันบอกพร้อมกับจิบชา “จังหวัด เฮลมันด์”

“หน่วยไหนหรือ”

“ทหารสื่อสาร” วิลสันตอบ

“ไปนานเท่าไรแล้ว”

“สี่เดือน แม่เขานอนไม่หลับเลย” วิลสันบอก “ทำไมคุณถึงลาออกเสียเล่าครับ”

“ถูกระเบิดขาขาด” สไตร์กตอบตรงไปตรงมาผิดวิสัย

มันเป็นเพียงความจริงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นส่วนที่พูดกับคนแปลกหน้า

ได้ง่ายที่สุด เขาจะอยู่ต่อก็ได้ ทุกคนก็กระตือรือร้นอยากให้เขาอยู่ แต่การสูญเสียเขาที่อ่อนล้าและทำเป็นส่วนที่เร่งให้เขาตัดสินใจ เร่งให้ทำสิ่งที่เขาเริ่มคิดมาตลอดสองปีหลัง เขารู้ว่าจุดพลิกผันของตัวเองกำลังใกล้เข้ามา ถึงจุดนั้นถ้าไม่ลาออก เขาคงทำใจผลไปยาก คงปรับตัวเข้ากับชีวิตพลเรือนได้ยากเกินไป ชีวิตทหารนานปีหล่อหลอมเราโดยไม่รู้ตัว กัดกร่อนเราให้กลมกลืนไปกับผิวน้ำ ก่อนถูกกวาดหายไปโดยกระแสคลื่นของชีวิตในกองทัพ สไตรก์ไม่เคยจมมิดลงไป เขาเลือกพาตัวออกมาก่อนจะมีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เคยลืมความรักที่มีต่อหน่วยสืบสวนพิเศษ การสูญเสียไปครั้งหนึ่งไม่ได้มีผลต่อความรู้สึกนั้นแต่อย่างใด เขาคงดีใจถ้าได้จดจำชาร์ลอตต์ด้วยความรักเรียบง่ายแบบเดียวกัน

วิลสันรับทราบคำอธิบายของสไตรก์ด้วยการผงกศีรษะช้า ๆ

“โซคร้ายจริง” เขาพูดเสียงต่ำ

“เทียบกับบางคนแล้วยังถือว่าน้อยมาก”

“จริง ทหารหน่วยเดียวกับหลานชายผมเพิ่งถูกระเบิดตายเมื่อสองอาทิตย์ก่อนนี่เอง”

วิลสันจิบชาจากถ้วย

“คุณกับลูลา เล่นดรีฟท์จ๊ากกันดิอยู่รึ” สไตรก์ถาม ปากกาจ่อกระดาก “คุณพบเธอบ่อยแค่ไหน”

“เฉพาะเวลาเดินเข้าออกผ่านโตะนั่นแหละครับ เธอมักจะพูดคำว่าสวัสดิ์ได้โปรด แล้วก็ขอบคุณเสมอ แค่นั้นก็มากกว่าที่คนรวยไร้สติพวกนี้พูดแล้วละ” วิลสันพูดสั้น ๆ ได้ใจความ “ที่เคยคุยกันนานที่สุดก็เรื่องจามะกอก เธอกำลังคิดจะไปทำงานที่นั่น ก็เลยถามผมว่าจะพักที่ไหนดี ที่นั่นเป็นยังไง แล้วผมก็ขอลายเซ็นเธอไปให้เจสันหลานชายเป็นของขวัญวันเกิด ให้เธอช่วยเซ็นในบัตร เอาส่งไปออฟฟิศสถาน นั่นก่อนเธอเสียสละสามสัปดาห์ได้ หลังจากนั้นทุกครั้งที่พบหน้า เธอก็จะถามถึงเจสัน เรียกชื่อด้วย คุณรู้ไหม ผมชอบเธอก็เพราะอย่างนี้

แหละ ผมทำงานเป็นยามมานาน มีคนเยอะเยอะที่หวังให้เราแอนด์กรับกระสุนแทน แต่ไม่สนใจจะจำชื่อเราด้วยซ้ำ ใช้ครับ เธอเป็นคนดีทีเดียว”

พายกับมันบดที่สไลด์กำลังถูกยกมาเสิร์ฟ ควันขึ้นจุก ชายทั้งสองเงยไปครู่หนึ่งด้วยความนับถือ ขณะพิจารณาจานที่พูนสูง สไลด์ก็น้ำลายสอ หยิบมิดและล้อมขึ้นถือพร้อมกับพูดว่า

“ช่วยเล่าให้ผมฟังหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้นในคืนที่ลูลาเสียชีวิต เธอออกไปข้างนอกกี่โมง”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตกแขนเสื้อวอร์มขึ้น เกาที่นอนแขนอย่างใช้ความคิด สไลด์เห็นรอยสักเป็นรูปกางเขนและอักษรย่อ

“น่าจะกว่าทุ่มเล็กน้อย เธอไปกับเพื่อนที่ชื่อเซียร์รา พอร์เตอร์ ผมจำได้พอสองคนกำลังจะเดินออกประตู คุณเบสติกก็สวนเข้ามา ผมจำได้เพราะเขาพูดอะไรบางอย่างกับลูลา ผมไม่ได้ยินว่าพูดอะไร แต่เธอไม่พอใจ ผมบอกได้จากสีหน้าเธอ”

“สีหน้ายังงี้หรื”

“โกรธ” วิลสันพูด คำตอบพร้อมอยู่แล้ว “จากนั้นผมก็เห็นสองคนขึ้นรถไป ลูลากับพอร์เตอร์ คือเรามีกล้องที่เหนือประตูนะครับ มันเชื่อมต่อกับจอทีวี เราจะได้เห็นว่าใครกดออกเรียกให้เปิดประตูครับ”

“มีบันทึกภาพเก็บไว้หรือเปล่า ผมจะขอดูได้ไหม”

วิลสันส่ายหน้า

“คุณเบสติกไม่ชอบให้ติดอะไรแบบนั้นที่ประตู ไม่มีอุปกรณ์บันทึกภาพเขาเป็นลูกค้ารายแรกที่มาซื้อแฟลต ตั้งแต่ยังสร้างไม่เสร็จจติ ก็เลยมีส่วนร่วมตัดสินใจเรื่องต่างๆ”

“เท่ากับว่ากล้องเป็นแค่ตาแมวไฮเทคสินะ”

วิลสันพยักหน้า มีรอยแผลเป็นบางๆ พาดจากใต้ขอบตาซ้ายลงมาถึงกลางโหนกแก้ม

“ครับ แล้วผมก็เห็นสาว ๆ ขึ้นรถไป คีร์น คนที่จะมาพบเราที่นี่นะครับ ไม่ได้ขับให้เธอคีนั่น เขาต้องไปรับดีบี แมกก์”

“ใครเป็นคนขับรถให้เธอคีนั่น”

“เจ้าหนูชื่อมิก จากบริษัทเอ็กซีคัล เคยขับให้เธอมาก่อน ผมเห็นช่างภาพเข้าไปล้อมรอบรถเธอรหว่างเคลื่อนออกไป พวกนี้พยายามตามข่าวตลอดทั้งอาทิตย์ เพราะรู้ว่าเธอกลับไปคีนดีกับเอฟเวน ดัฟฟีลด์”

“เบสตีก็ทำอะไร หลังจากลูลากับเธียราออกไปแล้ว”

“เขามาเอาจดหมายที่ผม แล้วขึ้นไปที่พักของเขาช่างบน”

“ทุกครั้งที่ส่งอาหารเข้าปากเรียบร้อย สไตรก์จะวางส้อมเพื่อจดบันทึก

“หลังจากนั้นไม่มีใครออกไปหรือเข้ามาอีกหรือเปล่า”

“มีครับ พวกบริการจัดเลี้ยง -- ขึ้นไปที่ห้องเบสตีก็ เพราะคีนั่นทั้งสองจะมีแขก สามีภรรยาชาวอเมริกันคู่หนึ่งมาถึงตอนสองทุ่มเศษ แล้วขึ้นไปที่พักหมายเลขหนึ่ง จากนั้นก็ไม่มีใครเข้าออกอีกจนคูนั้กลับไปที่เตียงคีน ผมไม่เห็นใครอื่นจนลูลากลับมาประมาณตีหนึ่งครึ่ง

“ผมได้ยินพวกปาปารัสซีตะโกนเรียกชื่อเธออยู่ข้างนอก ตอนนั้นมากันเป็นกลุ่มใหญ่มากแล้ว มีพวกหนึ่งตามเธอมาจากไนต์คลับ ส่วนที่นี้ก็มีอยู่แล้ว ผู่งหนึ่ง ดักโรดีบี แมกก์อยู่ เขาควรมาถึงตั้งแต่ราวเที่ยงคีนครึ่ง ลูลากดออก แล้วผมก็เปิดประตูให้เธอเข้ามา”

“เธอไม่ได้กดรหัสที่เป็นหอรอกี”

“ช่างภาพตอมออกอย่างนั้นเธอไม่กดหอรอกครับ เธออยากเข้ามาเร็ว ๆ พวกนั้นร้องตะโกนกดคีนเธออยู่”

“เธอจะหลบนักข่าวโดยเข้าจากที่จอดรถชั้นใต้ดินไม่ได้หรือ”

“ได้ครับ ถ้าคีร์นขับให้บางครั้งเธอก็ทำ เพราะเธอเอารีโมตประตูที่จอดรถให้เขาเก็บไว้ แต่มิกไม่มีรีโมต เธอเลยต้องเข้าทางประตูหน้า

“ผมสวัสดิ์เธอ แล้วก็ถามเรื่องหิมะตก เพราะเห็นมีหิมะเกาะผมเธอ เธอ

ตัวสั้นเพราะสวมกระโปรงสั้นมาก เธอบอกว่าต่ำกว่าศูนย์องศา อะไรประมาณนั้น แล้วเธอก็พูดว่า ‘อยากให้พวกบ้านั้นไปให้พ้นๆ เสียที จะอยู่ตรงนี้นักทั้งคืนเลยหรือไง’ หมายถึงพวกปาปารัชนี่ะครับ ผมบอกเธอว่าพวกนั้นยังรอดีบีแม็กก็อยู่ เขามาซักว่ากำหนด ทำทางเธอดูอารมณ์เสีย แล้วก็เดินเข้าลิฟต์ขึ้นไปที่พักเฟลต”

“ทำทางเธอดูอารมณ์เสียงั้นรี”

“ครับ เสียมาก”

“อารมณ์เสียพอจะฆ่าตัวตายได้หรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ” วิลสันตอบ “อารมณ์เสียแบบว่าโกรธน่ะครับ”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก”

“แล้ว” วิลสันพูด “ผมจำเป็นต้องไปที่ห้องด้านหลัง ผมเริ่มรู้สึกปวดท้องมากจริง ๆ ก็เลยต้องไปเข้าห้องน้ำ ด่วนจี เข้าใจไหมครับ ผมติดเชื้อมาจากรีบบสัน เขาลาป่วยเพราะท้องเสีย ผมไปราว ๆ สิบห้าคนที่ได้ ก็มันไม่มีทางเลือกนี้ครับ ไม่เคยเจออะไรแบบนี้

“ผมยังอยู่ในห้องน้ำตอนที่ผีเสียงตะโกนอะอะอะ ไม่ใช่สิ” เขาแก้ไขคำพูดตัวเอง “ที่แรกผมได้ยินเสียงดังโครม ดังมาก จากที่ไกล ๆ ผมมารู้ทีหลังว่าคงเป็นเสียงที่ร่าง -- ลูลา แบบว่า -- ตกลงมา

“จากนั้น” เสียงตะโกนก็ดังขึ้น ดังขึ้นเรื่อย ๆ ลงมาตามบันได ผมก็เลยรีบวิ่งทางเกวียนแล้ววิ่งออกมาที่ห้องโถง ผมเห็นคุณนายเบสตีก็สวมชุดชั้นในยืนอยู่ตรงนั้น ทั้งตัวสั้น ทั้งตะเบ็งเสียง ทำทางเหมือนคนบ้า เธอบอกว่าลูลาตายแล้ว ถูกผู้ชายคนที่ยู่ในเฟลตเธอผลักตกกระเบื้อง

“ผมบอกให้เธออยู่กับที่ย่าไปไหน ก่อนวิ่งออกไปทางประตูหน้า แล้วผมก็เห็นลูลานอนอยู่ตรงนั้น หน้าคว่ำจมหิมะอยู่กลางถนน”

วิลสันชดชาอีกใหญ่ แล้วประคองถ้วยไว้ในมือขณะพูดต่อ

“คิริซะเธอยุบเข้าไปเกือบครึ่ง เลือดนองบนพื้นหิมะ ผมบอกได้ทันทีว่า

เธอคอกหัก แล้วก็มี -- นั่นแหละครับ”

กลิ่นหวานเอียนของสมองมนุษย์จะลอยมาเตะจมูกสไลด์ที่ชัดเจน เขาเคยได้กลิ่นนี้มาหลายครั้ง ไม่มีวันจะลืมเลือนได้

“ผมวิ่งกลับเข้าไปข้างใน” วิลสันเล่าต่อ “ทั้งสามและภรรยาเบสตีก็ยืนอยู่ในห้องโถง เขาพยายามดึงเธอกลับขึ้นไปสวมเสื้อผ้าข้างบน ส่วนเธอก็ยังตะเบ็งเสียงไม่เลิก ผมบอกให้สองคนนั้นโทรแจ้งตำรวจแล้วคอยจับตาดูลิปต์ไว้ เพื่อคนร้ายจะพยายามลงมาจากนั้น

“ผมคิดว่ากุญแจดอกหลักจากห้องข้างหลังแล้ววิ่งขึ้นไปข้างบน ช่องบันไดไม่มีใครเลย ผมไขประตูเฟลตของลูลาเข้าไป --”

“คุณไม่คิดจะหาอะไรติดมือไปไว้ป้องกันตัวบ้างเลยหรือ” สไลด์ร็อกซ์ “ถ้าคุณคิดว่ามีคนอยู่ในเฟลต ใครบางคนที่เป็นงูพิษผู้หญิงตาย”

ความเงียบทอระยะยาวนานกว่าครึ่งใด

“ผมคิดว่าคงไม่จำเป็นต้องใช้อะไร” วิลสันตอบ “คิดว่าผมน่าจะคว้าเขาได้ ไม่มีปัญหา”

“คว้าใคร?”

“ดอล์ฟฟิลด์ไงครับ” วิลสันตอบเสียงเบา “ผมคิดว่าดอล์ฟฟิลด์อยู่ข้างบน”

“เพราะอะไร?”

“ผมคิดว่าเขาต้องเข้ามาระหว่างผมอยู่ในห้องน้ำแน่ๆ เขารู้รหัสเปิดประตูครับ ผมคิดว่าเขาต้องขึ้นไปข้างบนแล้วเธอก็เปิดประตูรับ ผมเคยได้ยินสองคนนี้ทะเลาะกัน เคยได้ยินเขาโกรธด้วย ใช่ครับ ผมคิดว่าเขาเป็นคนผลักรถ

“แต่พอผมขึ้นไปทีเฟลต มันกลับว่างเปล่า ผมเดินตรวจดูทุกห้อง แต่ไม่มีใครอยู่เลย ผมเปิดดูห้องเสื้อผ้าด้วยซ้ำ แต่ไม่พบอะไร

“หน้าต่างในห้องนั่งเล่นเปิดอ้า คินนัสนอนหลับลึกกว่าคุณย่องคาเสียอีก ผมไม่ได้ปิดหน้าต่าง ไม่ได้แตะต้องอะไรทั้งนั้น ผมเดินออกมาคาดเรียกลิปต์ ประตูลิปต์ก็เปิดทันที มันยังค้างอยู่ที่ชั้นเดียวกับเฟลตของเธอ แต่ในลิปต์

ว่างเปล่า

“ผมวิ่งกลับลงมาข้างล่าง สามีภรรยาเบสตีก็กลับเข้าแฟลตตัวเองไปแล้ว ตอนเดินผ่านห้อง ผมได้ยินเสียงสองคนนั้นถนัด เธอยังตะเบ็งเสียงไม่เลิก ส่วน เขาก็ยังตะโกนใส่เธอ ผมไม่รู้ว่าสองคนนั้นโทรแจ้งตำรวจหรือยัง ก็เลยคว้า โทรศัพท์มือถือของผมขึ้นมาจากโต๊ะยาม แล้วเดินออกประตูหน้ากลับไปข้าง ลูลาอีกครั้ง เพราะว่า -- คือ ผมไม่อยากปล่อยให้เธอนอนอยู่อย่างนั้นคนเดียวนะ ครับ ผมกำลังจะโทรแจ้งตำรวจ เพื่อให้แน่ใจว่าจะมาแน่ๆ แต่ผมได้ยินเสียง ไซเรนก่อนจะทันได้กดเลข ตำรวจมาเร็วมาก”

“หนึ่งในสองเบสตีก็น่าจะเป็นคนโทรเรียกใช้ไหม”

“ครับ เขาเป็นคนโทร ตำรวจสวมเครื่องแบบสองนายขับรถมา”

“โอเค” สไตรก์พูด “มีประเด็นที่ผมอยากขอความกระจ่าง คุณเชื่อ คุณนายเบสตีก็หรือ เมื่อเธอบอกว่าได้ยินเสียงผู้ชายที่แฟลตชั้นบนสุด”

“อ้อ เชื้อสิครับ” วิลสันตอบ

“เพราะอะไร”

วิลสันขมวดคิวน้อยๆ ใช้ความคิด ทอดสายตาข้ามไหล่ขวา สไตรก์ไปจับ ที่ถนน

“ถึงตอนนี้คุณนายเบสตีก็ยังไม่ได้อธิบายละเอียดให้คุณทราบเลยไม่ใช่ รึ” สไตรก์ถาม “เธอไม่ได้พูดว่าเธอทำอะไรอยู่ตอนได้ยินเสียงผู้ชายคนนั้น ไม่ได้บอกเหตุผลเลยว่าเธอตื่นขึ้นมาตอนตีสองทำไม”

“ใช่ครับ” วิลสันตอบ “เธอไม่เคยบอกเรื่องนี้กับผม ผมรู้จากท่าทาง ของเธอนะครับ ดีใจที่พายุไม่หยุด ตัวลั่นเหมือนลูกหมาตกน้ำ พุดอยู่แต่ ว่า ‘มีผู้ชายอยู่ข้างบน เขาผลักเธอตกลงมา’ เธอกลัวมากทีเดียว

“แต่บนนั้นไม่มีใครเลย ผมสาบาน เอาชีวิตลูกผมเป็นประกันเลยก็ได้ ในแฟลตว่างเปล่า ลิฟต์ก็ว่าง ตามช่องบันไดก็ว่าง ถ้าผู้ชายคนนั้นอยู่ข้างบน นั้นจริง เขาจะไปไหนได้เล่าครับ”

“พอตำรวจมาถึง” ส์ไตร์เอย์ นึกถึงภาพถนนมืดมิดปกคลุมด้วยหิมะ และร่างยับเยินของศพอีกครั้ง “เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น”

“พอคุณนายเบสตีก็มองผ่านหน้าต่างออกไปเห็นรถตำรวจ เธอก็เดินกลับลงมาข้างล่างทันทีในสภาพสวมเสื้อคลุมเรียบร้อย สามี่วิ่งตามมาด้วย เธอฝ่าหิมะออกมาที่ถนนแล้วก็เริ่มไวยวายเป็นตำรวจว่ามีฆาตกรอยู่ในอาคาร

“มาถึงตอนนี้ไฟเปิดสว่างทั่วไปหมด หลายคนเยียมหน้ามองอยู่ตามหน้าต่าง คนครึ่งค่อนถนนพากันตื่น แล้วก็มีคนออกมายืนเต็มทางเท้า

“ตำรวจคนหนึ่งยืนอยู่กับศพ วิทญ์เรียกกำลังเสริม ส่วนอีกคนเดินกลับเข้าไปข้างในพร้อมเรา -- หมายถึงผมกับพวกเบสตีก็นะครับ ตำรวจบอกให้สองคนนั้นกลับเข้าไปรอในแฟลตตัวเอง แล้วบอกให้ผมพาตรวจทั่วอาคาร เราขึ้นไปทีที่ชั้นบนสุดอีกครั้ง ผมเปิดประตูห้องลูลา พาตำรวจเดินดูทั่วแฟลต ดูหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ ตำรวจตรวจดูทุกซอกทุกมุม แล้วผมก็พาเขาไปดูลิฟต์ซึ่งยังจอดอยู่ที่ชั้นของเธอ จากนั้นเราก็กลับลงมาทางบันได ตำรวจถามเรื่องแฟลตหลังกลาง ผมก็เลยใช้กุญแจหลักเปิดเข้าไป

“ข้างในมืดมาก เสียงสัญญาณกันขโมยดังขึ้นเมื่อเราก้าวเข้าไป ก่อนที่ผมจะพบสวิตช์ไฟหรือเดินไปถึงเบ็นรหัสปิดสัญญาณ ตำรวจคนนั้นก็เดินรีเข้าไปชนโต๊ะกลางห้องจนแจกันใส่ดอกกุหลาบใบใหญ่เบ้มล้ม แตกกระจายไปทั่ว บนพื้นมีแต่เศษแก้ว น้ำ กับดอกไม้ เกิดเป็นปัญหาใหญ่ขึ้นทีหลัง...

“เราเดินตรวจดูทั่วแฟลต ดูทุกใบ ห้องทุกห้อง ล้วนว่างเปล่า หน้าต่างใส่สลักปิดสนิท จากนั้นเราก็กลับลงไปที่ห้องโถงชั้นล่าง

“ตอนนี้ตำรวจนอกเครื่องแบบมาถึงแล้ว บอกว่าอยากได้กุญแจห้องออกกำลังชั้นใต้ดิน กุญแจสระว่ายน้ำ และกุญแจโรงรถ คนหนึ่งแยกไปจดคำให้การของคุณนายเบสตีก็ อีกคนออกไปเรียกกำลังเสริมมาเพิ่มที่หน้าตึก เพราะตอนนั้นมีเพื่อนบ้านออกมายืนที่ถนนมากขึ้นแล้ว และส่วนใหญ่ก็กำลังพูดโทรศัพท์ มีบางคนถ่ายรูปด้วย ตำรวจแต่งเครื่องแบบพยายามไล่คนพวกนั้น

กลับเข้าบ้าน แล้วหิมะก็ตก ตกหนักมากจริง ๆ...

“พอฝ่ายพิสูจน์หลักฐานมาถึง ก็จัดการทางเดินที่คลุมศพ พวกนักข่าวก็มาเวลาใกล้เคียงกัน ตำรวจเอาเทปมาขึ้นเปิดถนนไปครั้งหนึ่ง จอctrรถขวางไว้ด้วย”

สไตร์กกวาดอาหารในจานจนเกลี้ยง เขาผลักจานออกไปด้านหนึ่งก่อนสั่งชาถ้วยใหม่สำหรับทั้งคู่ แล้วหยิบปากกาขึ้นถืออีกครั้ง

“มีใครทำงานในอาคารเลขที่สิบแปดทั้งหมดกี่คน”

“มีสามคน -- ผม คอลิน แมกลาวด์ กับเอียน ร็อบสัน เราทำงานเป็นกะ ต้องมีเราอยู่ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ที่จริงคือนั้นผมควรออกเวรแล้วแต่ร็อบสันโทรมาหาตอนประมาณสี่โมงเย็น บอกว่าต้องเสียและรู้สึกไม่สบายมาก ผมก็เลยบอกว่าจะอยู่คงให้สองกะ เขาเคยแลกเวรกับผมเมื่อเดือนก่อน ให้ผมไปจัดการเรื่องในครอบครัวนิดหน่อย ผมติดหนี้บุญคุณเขาอยู่

“นั่นแหละครับ จริง ๆ ผมไม่ควรอยู่ที่นั่นเลย” วิลสันพูด เขานั่งเงียบครู่หนึ่ง สไตร์กมองถึงสิ่งที่ควรเป็น

“ยามอื่นก็เป็นมิตรกับลูลาดีใช่ไหม”

“ครับ สองคนนั้นคงบอกเหมือนผมนี้แหละ เธอเป็นคนน่ารัก”

“มีใครทำงานที่นั่นอีกบ้าง”

“มีคนทำความสะอาดชาวไปแลนด์สองคนครับ พูดภาษาอังกฤษแทบไม่เป็นทั้งคู่ คุณคงไม่ได้ข้อมูลอะไรมากนักจากสองคนนั้น”

ขณะนั้นที่คำให้การของวิลสันลงสมุดโน้ตของหน่วยสืบสวนพิเศษ ที่เขาแอบหยิบมาตอนกลับไปเยือนอัลเดอร์ชอตครั้งล่าสุด สไตร์กคิดว่ามันเป็นคำให้การที่ยอดเยียมอย่างน่าทึ่ง กระชับ เทียบตรง และช่างสังเกต น้อยคนนักจะตอบตรงคำถามที่ถูกป้อน และยิ่งน้อยกว่านั้นที่รู้จักลำดับความคิด จนไม่จำเป็นต้องตั้งคำถามอื่นต่อเพื่อขังเอาข้อมูลออกมา สไตร์กคุ้นเคยกับการสวมบทบาทนักโบราณคดี ในท่ามกลางซากปรักหักพังแห่งความทรงจำอันแสนบอบช้ำ

เขาเคยทำตัวให้เป็นที่ไว้วางใจของเหล่าอาชญากร เคยข่มเหงคนหวาดกลัว เคยล่อหลอกคนอันตราย และเคยวางกับดักคนมากเล่ห์มานักต่อนัก แต่เขาไม่จำเป็นต้องอาศัยความสามารถเหล่านี้นับกับวิลสัน ซึ่งดูเก่งเกินกว่าจะนำมาใช้สับเรื่องไร้ประโยชน์ตามที่จอห์น บริสโรว์วิตกจริต

อย่างไรก็ดี สไตรก์มีนิสัยที่แก้ไม่หายเรื่องความละเอียดถี่ถ้วน เขาไม่คิดจะสอปากคำอย่างลวกๆ พอกับที่ไม่คิดจะไล่กางเงี่ยงขึ้นในตัวเดียนอนสูบบุหรี่บนเตียงสนามตลอดทั้งวัน ด้วยความชอบส่วนตัวและการอบรมฝึกฝนที่ได้รับ (เพราะเขาต้องนับถือตัวเองมากพอกับที่นับถือลูกค้า) เขาจึงต้องดำเนินการต่อไปด้วยความละเอียดรอบคอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาทั้งยกย่องและชิงชังเมื่อครั้งเป็นทหาร

“เรามาคูยย้อนไปถึงวันก่อนหน้าที่เธอจะตายสักประเดี๋ยบดีไหม วันนั้นคุณไปเข้างานกีโม่”

“เกาโม่เข้าเหมือนทุกวันแหละครับ รับเวอร์ตจากคอลิน”

“คุณทำรายการบันทึกไว้หรือเปล่าว่ามีใครเข้าออกอาคารหลังนั้นบ้าง”

“ทำครับ เราให้ทุกคนเซ็นชื่อทั้งเข้าและออก ยกเว้นผู้พักอาศัย มีสมุดอยู่บนโต๊ะ”

“จำได้ไหมว่าวันนั้นมีใครเข้าออกบ้าง”

วิลสันล้งเล

“วันนั้นจอห์น บริสโรว์เข้ามาหาน้องสาวเขาแต่เข้าไม่ใช้” สไตรก์เตือนความจำ “แต่เธอส่งคุณไว้ว่าไม่ให้เขาขึ้นไป ใช่มั้ย”

“เขาบอกคุณอย่างนั้นหรือ” วิลสันย้อนถาม ท่าทางโล่งอกขึ้นเล็กน้อย “ครับ เธอสั่งไว้ แต่คุณรู้ไหม ผมส่งสารผู้ชายคนนั้น เขาจะเอาสัญญามาคืนเธอ เขาเป็นห่วงเรื่องนี้มาก ผมก็เลยให้เขาขึ้นไป”

“เท่าที่คุณทราบ มีใครเข้ามาในอาคารอีกหรือเปล่า”

“มีครับ เลกซินกาอยู่ที่นี่ก่อนแล้ว เธอเป็นคนทำความสะอาดหนึ่งใน

สองนะครับ เธอมาเจ็ดโมงเช้าทุกวัน ตอนที่ผมไปถึงเธอกำลังงู๊พื้น จากนั้นก็ไม่มีใครอีก จนกระทั่งคนจากบริษัทรักษาความปลอดภัยมาซ่อมบำรุงระบบสัญญาณเตือนภัย เราดูแลซ่อมบำรุงทุกหกเดือน เขาน่าจะมาถึงราว ๆ เก้าโมงสี่สิบ ประมาณนั้น”

“คนจากบริษัทรักษาความปลอดภัยที่วานี้ เป็นคนที่คุณรู้จักหรือเปล่า”

“ไม่รู้จ้ะครับ เป็นพนักงานใหม่ ยังหนุ่มมาก ทางบริษัทส่งคนมาไม่ค่อยชำนาญหรอกครับ ตอนนั้นคุณนายเบสติกก็กับลูกาอยู่บ้าน ผมเลยให้เขาขึ้นไปทีเพเลตชั้นกลางก่อน ซี้ให้ดูว่าแผงควบคุมอยู่ที่ไหน แล้วก็บอกให้เขาลงมือได้เลย ลูกาออกไปตอนที่ผมยังอยู่ในห้องนั้น กำลังซักถามเขาว่ากล่องฟิวส์และปุ่มแจ้งเหตุอยู่ตรงไหน”

“คุณเห็นใช้ไหมว่าเธอออกไปข้างนอก”

“ครับ เธอเดินผ่านประตูที่เปิดทิ้งไว้”

“เธอหักท่ายหรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

“แต่คุณบอกว่าเธอหักคุณเสมอไม่ใช่รี”

“ผมว่าเธอคงไม่ทันเห็นผมมากกว่า ดูท่าทางกำลังรีบ เธอจะไปเยี่ยมแม่ที่ป่วย”

“คุณรู้ได้อย่างไร ถ้าเธอไม่ได้พูดกับคุณ”

“ถามเอาครับ” วิลสันตอบสั้น ๆ “หลังจากซี้ให้พนักงานบริษัทรักษาความปลอดภัยรู้ว่าอะไรอยู่ที่ไหนเรียบร้อยแล้ว ผมก็กลับลงมาข้างล่าง พอคุณนายเบสติกก็ออกจากบ้านไปแล้ว ผมก็ให้เขาเข้าไปตรวจระบบในแฟลตของเธอด้วย ผมไม่จำเป็นต้องอยู่กับเขาแล้ว กล่องฟิวส์กับปุ่มแจ้งเหตุในแฟลตทุกหลังอยู่ตำแหน่งเดียวกันหมด”

“คุณเบสติกี่ละ อยู่ที่ไหน”

“ออกไปทำงานแล้วครับ เขาออกจากบ้านแปดโมงทุกวัน”

ผู้ชายสามคนสวมหมวกนิรภัยกับเสื้อแจ็คเก็ตสีเหลืองสะท้อนแสงเดินเข้ามาในร้าน นั่งลงที่โต๊ะติด ๆ กัน มีหนังสือพิมพ์หนึ่งใบอยู่ใต้แขน คราบสกปรกเกาะเต็มรองเท้าบูตี่สีทำงาน

“คุณคิดว่าลูกจากโต๊ะไปนานเท่าไร? แต่ละครั้งที่ไปกับคนจากบริษัทรักษาความปลอดภัยคนนี้”

“ที่แฟลตชั้นกลางน่าจะอยู่ในราวห้า นาที” วิลสันตอบ “อีกสองชั้น ชั้นละหนึ่งนาที”

“คนจากบริษัทรักษาความปลอดภัยกลับไปแล้วเวลาเท่าไร?”

“สายมากแล้วครับ ผมจำเวลาแน่นอนไม่ได้”

“แต่คุณแน่ใจใช่ไหม ว่าเขากลับออกไปแล้ว?”

“อ้อ แน่ใจครับ”

“มีใครมาอีกบ้าง?”

“มีคนมาส่งของสองสามราย แต่ถ้าเปรียบกับทั้งอาทิตย์แล้ว วันนั้นนับว่าเจียบมาก”

“ต้น ๆ อาทิตย์วุ่นมากเลยหรือ?”

“ครับ มีคนเข้าออกเยอะมาก เพราะดีบี แมกก็กำลังจะมาจากแอลเอ คนของบริษัทผู้ผลิตเดินเข้าเดินออกแฟลตหมายเลขสองเป็นว่าเล่น ดูว่าห้องจัดเรียบร้อยแล้วหรือยัง ขนของมาใส่ตู้เย็นเตรียมไว้ ประภาชนั้นแหละครับ”

“จำได้ไหมว่าวันนั้นมีคนมาส่งของอะไรบ้าง?”

“มีพัสดุดส่งมาให้แมกกับลูลา แล้วก็ดอกกุหลาบ -- ผมยังช่วยเขาหอบขึ้นไปเลย เพราะมันใหญ่เบ้อเริ่มเต็ม” วิลสันกางมือออกกว้างให้เห็นขนาด “แจกันใหญ่มากกกก เราวางไว้บนโต๊ะในห้องโถงของแฟลตหมายเลขสอง แจกันดอกกุหลาบที่ตกแตกนั้นแหละครับ”

“คุณบอกว่าเกิดเป็นปัญหาใหญ่ หมายความว่า?”

“คุณเบสตีก็เป็นคนส่งกุหลาบพวกนั้นมาให้ดีบี แมกก็ พอได้ยินว่ามัน

ตกแตกเขาก็โกรธหน้าดำหน้าแดง ตะเบ็งเสียงดังลั่นเหมือนคนบ้า”

“เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่”

“ตอนที่ตำรวจยังอยู่นั้นแหละครับ ระหว่างกำลังพยายามสอบปากคำ ภรรยาเขา”

“ผู้หญิงคนหนึ่งเพิ่งพุ่งผ่านหน้าต่างบ้านลงไปตาย เขายังมีแก๊จอารมณ์ เสียเรื่องคนทำดอกไม้พังได้อีกหรือ”

“นั่นสิครับ” วิลสันเอ่ยพลางไหว้เล็กน้อยๆ “เขาเป็นคนอย่างนั้นเอง”

“เขารู้จักดีบี แมกกัด้วยรี”

วิลสันยกไหล่อีกครั้ง

“เร้าเปอร์คนนี้เคยมาที่แฟลตหรือเปล่า”

วิลสันส่ายหน้า

“หลังจากเกิดเรื่อง เขาเลยไปพักที่โรงแรม”

“ตอนที่ช่วยหอบดอกกุหลาบขึ้นไปไว้ในแฟลตหมายเลขสอง คุณลูกจาก โต๊ะไปนานเท่าไร”

“น่าจะห้านาทีก่อนหรือสิบนาทีก่อนอย่างมาก หลังจากนั้นผมก็นั่งประจำอยู่ที่โต๊ะทุกวัน”

“คุณบอกว่ามีพัสดุดังมาให้แมกกักับลูลาใช่ไหม”

“ใช่ครับ จากนักออกแบบสักคน แต่ผมให้เลกซิงกาเอาไปไว้ในแฟลตทั้งสองหลัง มันเป็นเสื้อผ้าสำหรับดีบี แมกกั กับกระเป๋าสตางค์สำหรับลูลา”

“เท่าที่คุณรู้ ทุกคนที่เข้าไปในอาคารวันนั้นได้กลับออกไปหมดใช่ไหม”

“อ้อ ใช่สิครับ” วิลสันเอ่ย “ทุกอย่างบันทึกไว้ในสมุดที่โต๊ะหน้าเรียบร้อย”

“รหัสที่เป็นนอกประตูปริศยาน้อยแค่ไหน”

“ตั้งแต่เธอเสียก็เปลี่ยนครับ เพราะกว่าจะเสร็จเรื่อง ตำรวจนครบาลก็รู้รหัสกันหมดแล้ว” วิลสันชี้แจง “แต่ตลอดสามเดือนที่ลูลาพักอยู่ที่นั่น ไม่เคยเปลี่ยนเลย”

“กรุณาบอกรหัสให้ผมทราบหน่อยได้ไหม”

“หนึ่ง เก้า หก หก” วิลสันตอบ

“พวกเขาคิดว่าจบเรื่องแล้วใช่ไหม”

“ครับ” วิลสันรับคำ “เมื่อกาลวอร์ดบนเรื่องนี้ตลอด อยากให้เปลี่ยนรหัสใหม่”

“ก่อนลูลาเสียชีวิต คุณคิดว่ามีใครรู้รหัสเปิดประตูก็คน”

“ไม่มากนักหรอกครับ”

“คนส่งของล่ะ หรือบุรุษไปรษณีย์ พนักงานจดมิเตอร์แก๊ส”

“คนพวกนี้ต้องให้เรากดปุ่มเปิดประตูรับจากโต๊ะ ปกติผู้พักอาศัยก็ไม่ค่อยได้กดรหัสที่เป็น เพราะเรามองเห็นผ่านกล้อง ก็จะเปิดประตูให้เข้ามา เป็นรหัสมีไว้ในกรณีไม่มีใครนั่งอยู่ที่โต๊ะ บางครั้งเราก็เข้าไปอยู่ที่ห้องด้านหลัง หรือไม่ก็ขึ้นไปช่วยงานบางอย่างข้างบน”

“เฟลตแต่ละหลังมีกุญแจแยกจากกันใช่ไหม”

“ครับ ระบบสัญญาณเตือนภัยก็แยกกันด้วย”

“สัญญาณเตือนภัยในห้องลูลาเปิดไว้หรือเปล่า”

“เปล่าครับ”

“สระน้ำกับห้องออกกำลังล่ะ ติดตั้งสัญญาณเตือนภัยไว้หรือเปล่า”

“แค่ใส่กุญแจครับ ทุกคนที่พักในอาคารได้รับกุญแจเข้าสระน้ำกับห้องออกกำลังพร้อมกุญแจเฟลตของตัวเอง รวมทั้งกุญแจไขประตูทางลงที่จอดรถชั้นใต้ดินด้วย ประตูนั้นมีสัญญาณเตือนภัย”

“เปิดไว้หรือเปล่า”

“ไม่ทราบสิครับ ตอนที่เขาตรวจสัญญาณตัวนี้ผมไม่ได้อยู่ด้วย น่าจะเปิดไว้ละครับ เช้าวันนั้นคนจากบริษัทรักษาความปลอดภัยตรวจเช็คสัญญาณหมดทุกตัว”

“คืนนั้นประตูทุกบานใส่กุญแจเรียบร้อยดีสิ”

วิลสันล้งเล

“ไม่ทุกบานหรรอครับ ประตุสรว่ายน้ำเปิดไว้”

“วันนั้นมีใครเข้าไปใช้สรว่ายน้ำบ้างหรือเปล่า”

“ผมจำได้ว่าไม่มีใครใช้”

“แล้วมันเปิดทิ้งไว้อย่างนั้นมานานเท่าไรแล้ว”

“ไม่ทราบครับ คอลินเข้าเวรคืนก่อนหน้านั้น เขาควรตรวจดู”

“โอเค” สไตรก์เอ่ย “คุณบอกว่า ตามที่คุณคิด ผู้ชายที่คุณนายเบสตีก็ได้ยินเสียงคือดฟฟิลด์ เพราะเคยได้ยินเขาทะเลาะกัน มันคือเมื่อไหร่”

“ก่อนที่จะทั้งคู่จะเลิกกันไม่นาน ราว ๆ สองเดือนก่อนเธอเสียชีวิต เธอไล่เขาออกจากแฟลต เขาทั้งทุบทั้งเตะประตุห้องเธอ พยายามจะพังมันให้ได้ แล้วก็เรียกเธอหายา ๆ คาย ๆ ผมเป็นคนขึ้นไปลากเขาออกจากตึกเอง”

“คุณใช้กำลังกับเขาหรือเปล่า”

“ไม่จำเป็นหรรอครับ พอเห็นผมขึ้นไปเขาก็รีบเก็บสมบัติตัวเอง -- ทั้งเสื้อแจ็คเก็ตทั้งรองเท้าที่เธอโยนตามหลังเขาออกมา -- แล้วก็เดินผ่านผมไปเฉย ๆ เขาเมามาก” วิลสันพูด “แบบว่า ตาลอย เหงื่อแตกพลั๊ก เสื้อยืดตั้งสกปรกเลอะเทอะไปหมด ผมไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเธอเห็นบ้าเห็นบออะไรในตัวหมอนี้

“อ้อ คีร์นมาพอดี” เขากล่าวเพิ่มเติม น้ำเสียงแจ่มใสขึ้น “คนขับรถให้ลูลาไงครับ”

7

ผู้ชายวัยกลางยังีลิปกำลังเดินลัดเลาะเข้ามาในร้านอาหารคับแคบ เขาเป็นคนร่างเตี้ย ผอมบาง และหล่อจัด

“เฮ้ แดร์ริก” เขาเอ่ย แล้วคนขับรถกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็หักท้ายกันด้วยภาษามือ โดยจับมือกันก่อนชนหมด จากนั้นโคโลว์ส-โจนส์ก็ทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ข้างวิลสัน

เขาคือผลงานชิ้นเอกจากการผสมผสานชนชาติที่ไม่อาจแยกแยะได้ โคโลว์ส-โจนส์มีผิวสีมะกอกผสมทองแดง โหนกแก้มคมชัด จมูกงุ้มน้อยๆ ขนตาดำขลับล้อมกรอบตาสีน้ำตาลเข้มอมทอง เส้นผมเหยียดตรงเป็นเงางามเสียไปข้างหลังพ้นจากดวงหน้า รูปโฉมชวนตื่นตะลึงของเขาถูกขับให้โดดเด่นด้วยเสื้อเชิ้ตและเนกไทแบบดั้งเดิมที่สวมใส่ เขายิ้มอย่างเจตนาแสดงความถ่อมตัว รวากับพยายามสร้างความปรองดองและเอาชนะความขุ่นเคืองใจของผู้ชายคนอื่น

“จอตฤไว้ที่ไหนล่ะ” แดร์ริกถาม

“อเล็กทริกเลน” โคโลว์ส-โจนส์กระดกหัวแม่มือชี้ข้ามไหล่ “ผมคงมี

เวลาแค่นี้สิบนาทีก่อน ต้องกลับเวสต์เอนด์ให้ทันสี่โมง เป็นไงครับคุณ” เขากล่าวเพิ่มเติมพลางยื่นมือให้สไตรก์ สไตรก์จับมือนั้นเขย่า “ผมคือรีน โคโลว์ส-โจนส์ครับ คุณคือ...”

“คอร์โมรัน สไตรก์ แดร์ริกบอกว่าคุณมี...”

“ใช่ครับ ใช่” โคโลว์ส-โจนส์พูด “ผมไม่รู้ว่ามันสำคัญหรือเปล่า อาจจะไม่ได้ แต่ตำรวจไม่สนใจอะไรเลย ผมก็แค่คิดว่าควรบอกใครสักคน จริงมั้ย ผมไม่ได้พูดว่ามันไม่ใช่การฆ่าตัวตาย คุณเข้าใจนะ” เขาเสริม “ผมแค่พูดว่าอยากให้อะไร ๆ มันกระจ่างเสียที ขอกาแฟ ขอบคุนครับคนสวย” เขาเติมประโยคหลังจากพนักงานเสิร์ฟวัยกลางคน ซึ่งยังตีหน้าเฉย ไม่สะทกสะท้านกับเสน่ห์ของเขา

“มีอะไรทำให้คุณรู้สึกกังวลนั้นหรือ” สไตรก์ถาม

“คือผมขับรถไปเธอตลอด ไข่ม้อยละ” โคโลว์ส-โจนส์เริ่มเล่าเรื่องของตนด้วยท่าทางที่บอกให้สไตรก์รู้ว่าการฝึกซ้อมมาอย่างดี

“เธอทำสัญญาจ้างกับบริษัทคุณนั้นหรือ”

“ครับ คือ...”

“ติดต่อกันผ่านโต๊ะหน้านะครับ” แดร์ริกบอก “เป็นบริการอย่างหนึ่งที่มีให้ถ้ามีใครต้องการใช้รถ เราก็จะโทรเรียกเอ็กซ์คาลส์ บริษัทที่รีนทำงานอยู่”

“ใช่ครับ แต่เธอชอบเรียกใช้ผมตลอด” โคโลว์ส-โจนส์ย้ำหนักแน่น

“คุณเป็นมิตรกับเธอดีใช่ไหม”

“ครับ เราเข้ากันได้ดี” โคโลว์ส-โจนส์ตอบ “เรา -- แบบว่า -- ผมไม่อยากจะพูดว่าสนิท -- คือ สนิทกัน ใช่ ประมาณนั้น เราเหมือนเป็นเพื่อนกันนะครับ ความสัมพันธ์ระหว่างเรามากกว่าคนขับรถกับลูกค้า เข้าใจไหมครับ”

“งั้นรี มากกว่าขนาดไหนล่ะ”

“ไม่หรอกครับ ไม่ใช่อะไรแบบนั้น” โคโลว์ส-โจนส์บอกพร้อมรอยยิ้ม “ไม่ใช่อะไรแบบนั้นเลย”

แต่สไตรก์เห็นว่าคนขับรถไม่ได้ดูขัดเคืองสักนิดที่มีความคิดเช่นนั้นเกิดขึ้น ที่มีคนคิดว่ามันเป็นไปได้

“ผมขับรถให้เธอมาปีหนึ่งแล้ว คุณรู้ไหม เราคุยกันบ่อยมาก เรามีอะไรเหมือนกันหลายอย่าง มีภูมิหลังคล้ายๆ กัน เข้าใจใช่ไหมครับ”

“ยังไงหรือ”

“เลือดผสมไงครับ” โคโลว์ส-โจนส์ตอบ “ครอบครัวผมไม่สมประกอบเท่าไหร่นัก จริงมั้ย ผมก็เลยรู้ว่าเธอเป็นมายังไง เธอไม่รู้จักใครมากนักที่เป็นแบบเธอ พอตั้งแล้วก็ไม่มี ไม่มีใครให้เธอคุยด้วยได้จริง ๆ”

“การมีเลือดผสมคือปัญหาสำหรับเธอนี่รึ”

“เป็นคนผิวดำที่โตขึ้นมาในครอบครัวคนผิวขาว คุณคิดว่าไงล่ะ”

“และชีวิตวัยเด็กของคุณก็ใกล้เคียงกับเธอนั่นหรือ”

“พ่อผมเป็นลูกครึ่งเวสต์อินดีสกับเวลส์ แม่ผมเป็นลูกครึ่งลิเวอร์พูลกับกรีก ลูลาพูดเสมอว่าเธออิจฉาผม” เขาพูด ยึดตัวตรงขึ้นเล็กน้อย “เธอบอกว่า ‘นายรู้หรือนายมีความเป็นมาอย่างไร ถึงมันจะสะเปะสะปะไปหมดก็เถอะ’ แล้วพอวันเกิดผมไ้ม้ยั” เขาบอกเพิ่มเติม ราวกับว่ายังทำให้สไตรก์ประทับใจสิ่งที่เขารู้สึกว่าสำคัญได้ไม่มากพอ “เธอยังให้เสื้อแจ็กเกตกี โซเมตัวนี้กับผมด้วย ราคาน่าจะถึงเก้าร้อยปอนด์เชียวละ”

เห็นชัดว่าอีกฝ่ายคาดหวังปฏิกิริยาบางอย่าง สไตรก์จึงผงกศีรษะ พลังนึกสงสัยว่า โคโลว์ส-โจนส์พูดส่าห์มาเพียงเพื่อจะบอกให้ใครสักคนรู้ว่าตนสนิทกับลูลา แลดนตรีมากแค่ไหนเท่านั้นหรือ เมื่อพอใจแล้วคนขับรถจึงพูดต่อว่า

“เพราะอย่างนั้น ไ้ม้ยัล่ะ วันที่เธอเสีย -- หรือน่าจะเรียกว่าวันก่อนหน้านั้นมากกว่า -- ตอนเช้าผมขับรถพาเธอไปที่บ้านแม่ ไ้ม้ยัล่ะ ทำทางเธอไม่มีความสุขเอาเลย เธอไม่ค่อยชอบไปหาแม่สักเท่าไร”

“ทำไมถึงไม่ชอบล่ะ”

“ก็เพราะว่าผู้หญิงคนนั้นพิลึกกึกกือเป็นบ้าเลยนะซี” โคโลว์ส-โจนส์

ตอบ “ครั้งหนึ่งผมเคยขับรถให้สองคนนี้ทั้งวัน เข้าใจว่าจะเป็นวันเกิดของยายแม่หรือไงนี่แหละ หล่อนน่าขยะแขยงสุดๆ ยายเลดี้เวสต์นั่น เรียกลูกล่าว่า ลูกจ๋า ลูกรักของแม่ คำเว้นคำเลยทีเดียว ลูกล่าไม่เคยอยากเข้าใกล้หล่อนสักนิด โคตรประหลาดจริง ๆ ชอบทำเป็นเจ้าเข้าเจ้าของ โอเวอร์ตกขอบเลย จริงมั๊ย

“ยังไงก็ตาม วันนั้นในซัมเมอร์ แม่เธอเพิ่งออกจากโรงพยาบาล มันก็ไม่น่าสนุกหรอกจริงมั๊ย ลูกล่าไม่อยากพบหล่อนเท่าไรหรอก เธอเครียดอย่างชนิดที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

“แล้วผมก็บอกเธอว่าคืนนั้นผมมาขับรถให้ไม่ได้ เพราะผมถูกจองตัวไปขับให้ดีบี แมกกี ทำให้เธอไม่พอใจเรื่องนี้ด้วย”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เพราะเธอชอบให้ผมขับรถให้ล่ะซี” โคโลว์ส-โจนส์ตอบ รวากับว่า สไตรค์ทีมเสียเต็มประดา “ผมเคยช่วยพาเธอหลบพวกปาปารัซซี ทำหน้าที่แบบองค์กรลับประเภทนั้น คอยคุ้มกันเธอเข้าออกทุกที”

กล่อมเนียนใบหน้าวิลสันกระตุกขึ้นมาหน่อย ๆ แทบไม่สังเกต บอกให้รู้ว่าเขาคิดอย่างไรเรื่องที่โคโลว์ส-โจนส์คุยโม้ว่าทำหน้าที่องค์กรลับ

“คุณเปลี่ยนแวกกับคนขับรถอื่น แล้วก็มีมาขับให้เธอแทนแมกกีไม่ได้หรือ”

“ได้นะได้ครับ แต่ผมไม่อยากจะเปลี่ยนเอง” โคโลว์ส-โจนส์สารภาพ “ผมเป็นแฟนตัวยงของดีบี ก็เลยอยากเจอเขามาก เพราะงั้นลูกล่าถึงได้โกรธใจครับ ยังไงก็แล้วแต่” เขารีบพูดต่อ “ผมพาเธอไปบ้านแม่ แล้วก็นั่งรอ จากนั้น...ตรงนั้นแหละที่ผมอยากบอกคุณ เข้าใจมั๊ยครับ

“เธอออกมาจากบ้านแม่แล้วเธอก็ดูแปลกๆ ผมไม่เคยเห็นเธอเป็นแบบนี้มาก่อน จริงมั๊ย เธอเงียบ เงียบมากจริง ๆ เหมือนตกใจหรืออะไรสักอย่าง แล้วเธอก็ขอยืมปากกาผม จากนั้นก็เริ่มเขียนอะไรบางอย่างบนกระดาษแผ่นเล็กๆ สีฟ้า เธอไม่พูดกับผมเลย ไม่พูดอะไรทั้งนั้น ได้แต่เขียนอย่างเดียว

“เพราะงั้น ผมก็เลยขับรถพาเธอไปที่วัดซี เพราะเธอต้องไปพบเพื่อนที่นั่น

และกินมื้อกลางวันด้วยกัน ไข่ม้อยละ --”

“อะไรคือวัชติ เพื่อนคนไหน”

“วัชติ -- คือร้านเสื้อผ้า -- แบบที่เรียกกันว่าบูติกไงครับ ช้างในมีร้านอาหารด้วย กำลังนิยมกันครับ ส่วนเพื่อนคนนี้คือ...” โคโลว์ส-โจนส์ขมวดคิ้ว ตัดนิ้วราว “เธอเป็นเพื่อนที่ลูารู้จักตอนเข้าโรงพยาบาลรักษาอาการทางจิต เอ ชื่อ บ๊าะไรนะ ผมเคยขับรถพาสองคนนี้ไปหลายที ให้ตายสิ...รูบีมั้ง หรือร็อกซี ราเคลล์ อะไรสักอย่างทำนองนั้นแหละครับ เธอพักอยู่ที่เซนต์เอลโม หอพักเล็กๆ ย่านแฮมเมอร์สมิท เธอไม่มีบ้านอยู่นะครับ

“ยังไงก็ตาม ลูเข้าไปในร้านนี้ ไข่ม้อยละ เธอบอกผมระหว่างทางไปบ้านแม่ ว่าเธอจะกินมื้อกลางวันที่วัชติ ไข่ม้อย แต่เธอเข้าไปแค่ลิบห้านาทีหรือราวๆ นั้น แล้วก็กลับออกมาคนเดียว บอกให้ผมขับรถพากลับบ้าน เพราะฉะนั้น มันดูแปลกเป็นบ้าเลย จริงมัย แกมราเคลล์ หรือจะชื่ออะไรก็แล้วแต่ -- เดียวผมคงนึกออกเอง -- ก็ไม่ได้ออกมา跟她ด้วย ปกติถ้าออกมาด้วยกัน เราก็มักจะเลยไปส่งราเคลล์ด้วย แล้วกระดาศสี่ฟ้าแผ่นนั้นก็หายไป ตลอดทางกลับบ้าน ลูไม่ได้พูดกับผมแม้แต่คำเดียว”

“คุณบอกตำรวจเรื่องกระดาศสี่ฟ้านี้หรือเปล่า”

“บอกครับ แต่ตำรวจคิดว่ามันไม่สำคัญซักกะตืด” โคโลว์ส-โจนส์บอก “ได้แต่บอกว่าจะเป็นเรื่องการซื้อของ”

“จำได้ไหมว่ากระดาศแผ่นนั้นหน้าตาเป็นยังไง”

“ก็แค่สี่ฟ้านะครับ เหมือนกระดาศแอร์เมล์”

โคโลว์ส-โจนส์ก้มมองนาฬิกา

“อีกสิบนาที่ผมต้องไปแล้ว”

“หมายความว่านั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่คุณได้พบลูลาใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

เขาแคะมุมเล็บเล่น

“คุณคิดอะไรเป็นอย่างแรกเมื่อได้ยินข่าวว่าลูลาเสียชีวิต”

“ไม่รู้สิครับ” โคโลว์ส-โจนส์ตอบ กัดเล็บที่เคาะจนหักออกมา “ผมโคตรจะตกใจเลย มันเป็นเรื่องคาดไม่ถึงจริงไหมครับ โดยเฉพาะกับคนที่เราเพิ่งเจอก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมง หนังสือพิมพ์ทุกฉบับบอกว่าเป็นฝีมือดัดฟ้าลึกลับ เพราะสองคนนี้มีเรื่องทะเลาะกันไนต์คลับอะไรพวกนั้น บอกตามตรงผมก็คิดว่าน่าจะเป็นเขานั่นแหละ ไอ้ระยา”

“คุณรู้จักเขาใช่ไหม”

“ผมเคยขับรถให้สองคนนี้นั่งสองสามครั้ง” โคโลว์ส-โจนส์บอก จมูกที่บานขึ้นและรีวอกรอบปากที่ตึงขึ้น ล้วนส่งกลิ่นไม่สู้ดีนัก

“คุณคิดว่าเขาเป็นคนยังไง”

“ผมคิดว่าเขาเป็นไอ้กระจอกที่ไม่มีความสามารถอะไรเลย” จู่ๆ โคโลว์ส-โจนส์ก็แสดงความสามารถโดยไม่คาดคิด เขาเลียนเสียงราบเรียบยานางขณะพูดว่า “เราจะต้องใช้หมอนี่อีกหรือเปล่าอะลูลัส เขาน่าจะรอเราใช่ไหม” น้ำเสียงโคโลว์ส-โจนส์สั่นพร่าด้วยอารมณ์ “ไม่เคยเลยสักครั้งที่มันจะพูดกับผมตรงๆ ไอ้อาจมาไร้การศึกษา”

แดร์ริกพูดขึ้นมาเบาๆ ว่า “คีร์นเป็นนักแสดง”

“ก็แค่บตเล็กๆ เท่านั้นเอง” โคโลว์ส-โจนส์สนอง “แค่ตอนนี้นะ”

จากนั้นก็ออกนอกเรื่องไปชี้แจงสั้นๆ เกี่ยวกับละครที่ตนปรากฏตัว ซึ่งสไตรก์ประเมินว่า เป็นการแสดงความปรารถนาอยากให้นักยกย่องนับถือมากกว่าที่ตัวเองรู้สึก หรือที่จริงก็คือใฝ่ฝันถึงชื่อเสียง ซึ่งเต็มไปด้วยอันตรายและเปลี่ยนแปลงอย่างไม่อาจคาดเดาได้ การพบเห็นคนดังบ่อยครั้งบนเบาะหลังรถ โดยที่ตัวเองยังไม่มีชื่อเสียงแบบนั้นบ้าง มันคงแสนจะ (สไตรก์คิดเอาเอง) ยั่วใจ และอาจจะสร้างความคับแค้นให้เขาไม่น้อย

“คีร์นเคยไปคัดตัวเล่นหนังของเฟรดดี เบสต์ก็ด้วยนะครับ” วิลสันเอ่ย “ใช่ไหมคีร์น”

“ใช่” โคโลว์ส-โจนส์พูด น้ำเสียงขาดความกระตือรือร้นบอกให้รู้ผลการคัดเลือกเป็นอย่างดี

“คุณเข้าไปคัดได้ยังไงรี” สไตรก์ถาม

“ด้วยวิธีปกติแหละครับ” โคโลว์ส-โจนส์ตอบ มีแววหยิ่งยโสเจืออยู่ในกระแสเสียงเล็กน้อย “ผ่านตัวแทนของผม”

“ไม่ได้พบแสดงบ้างหรือ”

“พวกเขาตัดสินใจเปลี่ยนแนว” โคโลว์ส-โจนส์ตอบ “ก็เลยตัดบทนั้นออก”

“โอเค เท่ากับว่าคืนนั้นคุณไปรับตีบี แมกซ์จาก...ที่ไหนนะ ฮีทโรว์โซ่ไหม”

“ครับ ที่อาคารห้า” โคโลว์ส-โจนส์ตอบ เห็นได้ชัดว่าสำนึกถูกดึงกลับมาสู่ความเป็นจริงเรียบร้อยแล้ว เขาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ “เอาละ ผมคงต้องขอตัวกลับเสียที

“เป็นไรไหมถ้าผมจะขอเดินออกไปที่รถพร้อมคุณด้วย” สไตรก์ถาม

วิลสันแสดงกิริยาว่ายินดีจะเดินไปพร้อมกัน สไตรก์จ่ายค่าอาหารและเครื่องดื่มสำหรับทั้งสามคนก่อนออกจากร้าน เมื่อออกมาถึงทางเท้า สไตรก์ยื่นบุหรีให้เพื่อนร่วมทางทั้งสอง วิลสันปฏิเสธ แต่โคโลว์ส-โจนส์รับ

เมอร์ซีเดสสีเงินคันหนึ่งจอดห่างไปไม่มากนัก ตรงมุมอเล็กทริกเลน

“หลังจากตีบีมาถึงแล้วคุณพาเขาไปส่งที่ไหนรี” สไตรก์ถามโคโลว์ส-โจนส์ เมื่อใกล้จะถึงรถ

“เขาอยากไปเที่ยวไนต์คลับ ผมก็เลยพาไปที่บาร์รัก”

“คุณพาเขาไปถึงที่นั่นก็ไมง”

“ไม่รู้สิครับ...ห้าทุ่มครึ่งมั้ง ไม่ก็ห้าทุ่มสี่สิบห้า เขาเป็นคนประหลาดมาก ไม่อยากหลับอยากนอน เขาบอกว่างั้นนะครับ”

“ทำไมต้องไปที่บาร์รัก”

“คืนวันศุกร์ที่บาร์รักมีเพลงฮิปฮอปเจ๋งที่สุดในลอนดอน” โคโลว์ส-โจนส์

บอกพร้อมกับหัวเราะเบาๆ รวากับว่ามันเป็นเรื่องที่ใครๆ ก็รู้ “เขาคงชอบ เพราะกว่าจะกลับออกมาก็ปาเข้าไปสี่สามแล้ว”

“คุณก็เลยขับรถพาเขาไปที่เคนทักเกิร์นการ์เดนส์ แล้วพบว่ามีตำรวจอยู่ที่นั่น หรือว่า...”

“ผมได้ยื่นข่าวจากวิทยุในรถก่อนแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น” โคโลว์ส-โจนส์บอก “ผมบอกดีปีตอนเขากลับมาขึ้นรถ คณะผู้ติดตามเขาโทรปลุกค่ายเพลงกันให้จ่าละห้วน พยายามเปลี่ยนแผนใหม่ แล้วก็ได้อัฒตวิเทศที่คลาริดจ์ให้ดีปี ผมเลยขับไปส่งเขาที่นั่น กว่าผมจะกลับถึงบ้านก็ตีห้าแล้ว ผมเปิดโทรศัพท์ส่วนตัวขอละเอียด ไม่อยากเชื่อเลยให้ตายเถอะ”

“สงสัยจริงว่าใครเป็นคนบอกพวกปาปารัซซีที่เฟ้าอาคารเลขที่สิบแปด ว่าอีกหลายชั่วโมงกว่าดีปีจะไปถึง มีคนคอยบอกพวกเขาแน่ๆ เพราะเหตุนี้ทุกคนถึงไปจากถนนกันหมด ก่อนที่ลูลาจะตกลงมา”

“งั้นหรือครับ ผมไม่รู้หรอก” โคโลว์ส-โจนส์เอ่ย

เขาก็้าวเดินเร็วขึ้นเล็กน้อย จึงไปถึงรถก่อนอีกสองคน และไขกุญแจเปิดประตู

“แมงกาก็ไม่มีกระเป๋าดูทางพะรุงพะรังมาด้วยหรือ เขาทิ้งกระเป๋าวัวกับคุณในรถหรือยังไง”

“เปล่าครับ ค่ายเพลงจัดการส่งล่วงหน้ามาก่อนแล้วหลายวัน เขาลงเครื่องบินพร้อมกระเป๋าลูกเดียว -- กับบอดี้การ์ดราวสิบคน”

“หมายความว่าไม่ได้มีรถไปรับเขาแค่คันเดียววันใช่ไหม”

“มีทั้งหมดสี่คันครับ -- แต่ตัวดีปีนั่งรถผม”

“คุณรอที่ไหนระหว่างเขาอยู่ในคลับ”

“ผมก็จอดรอแถวนั้นแหละครับ” โคโลว์ส-โจนส์บอก “ทางถนนกลาสส์เฮาส์มาหน่อย”

“รวมทั้งคันอื่นอีกสามคันด้วยสิ พวกคุณจอดที่เดียวกันหรือเปล่า”

“คุณไม่มีวันหาที่จอดรถติด ๆ กันสี่คันกลางเมืองลอนดอนได้แน่เพื่อน”
โคโลว์ส-โจนส์ตอบ “ผมไม่รู้หรอกว่าคนอื่นไปจอดกันที่ไหน”

เขาเปิดประตูด้านคนขับค้างไว้ ขณะชำเลืองมองวิลสัน ก่อนเบนสายตากลับมาที่สไตรก์

“เรื่องพวกนี้สำคัญด้วยหรือครับ” เขาถาม

“ผมก็แค่สนใจนะ” สไตรก์ตอบ “ว่าพวกคุณทำยังไงเมื่ออยู่กับลูกค้า”

“มันน่าเบื่อเป็นบ้าเลยนะสิครับ” โคโลว์ส-โจนส์บอก ความหงุดหงิดวูบขึ้นมาทันใด “มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ หน้าที่ขับรถก็คือนั่งรอเสียเป็นส่วนใหญ่”

“คุณยังเก็บริโมตเปิดปิดที่จอดรถขึ้นใต้ดินที่ลูกลาให้ไว้หรือเปล่า” สไตรก์ถาม

“ว่าไงนะครับ” โคโลว์ส-โจนส์ย้อนถาม ทั้งที่สไตรก์สาบานได้ว่าคนขับรถผู้นั้นต้องได้ยืม ความชิงชังสว่างวาวออกมาจากที่ซ่อนเร้นตอนนั้น และดูเหมือนมันจะไม่ได้พุ่งเข้าหาสไตรก์คนเดียว แต่ยังเลยไปถึงวิลสัน ซึ่งฟังอยู่เงียบ ๆ นับตั้งแต่นั้นตั้งข้อสังเกตออกมาดัง ๆ เรื่องที่โคโลว์ส-โจนส์เป็นนักแสดง

“คุณยังเก็บ --”

“อ้อ ครับ ผมยังเก็บไว้ ก็ผมยังต้องขับรถให้คุณเบสตีกีด้วยไม่ใช่หรือไง”
โคโลว์ส-โจนส์พูด “เอาละ ผมต้องไปแล้ว ค่อยเจอกันนะ แดร์ริก”

เขาโยนกุญแจที่สับไปได้ครึ่งมวนทั้งบนพื้นถนนแล้วขึ้นนั่งบนรถ

“ถ้าคุณนี่อะไรออกอีก” สไตรก์เอ่ย “เช่นชื่อเพื่อนคนที่ลูกลาไปพบใน
วรัชตี ช่วยโทรหาผมได้ไหม”

สไตรก์ส่งนามบัตรให้โคโลว์ส-โจนส์ คนขับรถซึ่งกำลังดึงเข็มขัดนิรภัย
มาคาด รับนามบัตรไปโดยไม่มอง

“ผมคงไปสายแน่”

วิลสันยกมือขึ้นเป็นการบอกลา โคโลว์ส-โจนส์กระแทกประตูปิดก่อนเร่ง
เครื่องยนต์ถอยออกจากที่จอด สีหน้าบึ้งตึง

“ไอ้หมอนี่มันค่อนข้างบ้าดารา” วิลสันพูดเมื่อรถแล่นห่างไป เหมือนจะเป็นการออกตัวแทนชายหนุ่มวัยอ่อนกว่า “เขาชอบขับรถให้ลูลา พยายามขับให้คนดังทุกคนเชียร์ละ เขาหวังมาสองปีแล้วว่าเบสตีก็จะเลือกให้รับบหอะไรสักอย่าง ก็เลยผิดหวังมากเมื่อไม่ได้เล่นบสนั้น”

“บหอะไรหรือ”

“คนค้ายาเสพติด หนึ่งดีทีเดียว”

ทั้งสองออกเดินไปทางสถานีรถไฟใต้ดินบริกซ์ตันด้วยกัน ผ่านกลุ่มเด็กนักเรียนหญิงผิวดำเสียงจ๊อจกแจ็ก สวมเครื่องแบบกระโปรงลายสกอตสีน้ำเงิน ผมเปียยาวของเด็กหญิงคนหนึ่งทำให้สไตรก์คิดถึงลูซี่ผู้เป็นน้องสาวขึ้นมาอีกครั้ง

“เบสตีก็ยังพักอยู่ในอาคารเลขที่สิบแปดใช่ไหม”

“อ้อ ใช่ครับ” วิลสันตอบ

“แล้วแฟลตอีกสองหลังละ”

“ตอนนี้มีนายหน้าขายยูเครนกับภารยามาเช่าแฟลตหมายเลขสองครับ แล้วก็มีคนรัสเซียสนใจแฟลตหมายเลขสามอยู่ แต่ยังไม่ได้เสนอราคามา”

“มีทางเป็นไปได้ไหม” สไตรก์ถาม ขณะถูกชายร่างเล็กไว้เครา สวมหมวกคลุมศีรษะราวกับศาสตาศาพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่าเข้ามาขวางไว้ชั่วขณะ ชายผู้นั้นหยุดยืนตรงหน้าคนทั้งสองแล้วแลบลิ้นใส่ “ที่ผมจะขอเข้าไปดูในตึกนั้นบ้าง”

“ได้สิครับ ไม่เป็นไร” วิลสันตอบหลังจากทอดระยะครู่หนึ่ง สายตาลื่อนลงจับขาที่อ่อนล้าของสไตรก์อย่างหลบเลี่ยง “กดออกเรียกผมได้เลย แต่ต้องเป็นตอนที่เบสตีก็ออกไปแล้วนะครับ คุณคงเข้าใจ เขาเป็นคนชอบหาเรื่องที่สุด ผมยังไม่อยากตกงาน”

8

เพราะรู้ว่าวันจันทร์จะมีเพื่อนในสำนักงานอีก สไตร์กจึงใช้เวลาช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์อย่างสบายใจ รู้สึกเบื่อน้อยลง และเห็นว่ามันมีค่ามากขึ้น เขาไม่ต้องเก็บเตียงสนาม ประตูระหว่างห้องทำงานด้านในและด้านนอกก็เปิดทิ้งไว้ได้ เขาสามารถทำธุระที่จำเป็นต่อร่างกายโดยไม่ต้องกลัวว่าจะสร้างความรำคาญให้ใคร เขารู้สึกเอียนกลิ่นมะนาวสังเคราะห์ จึงพยายามแง่น้ำต่างที่ปิดตายหลังโต๊ะทำงานจนสำเร็จ เปิดให้ลมหนาวสดชื่นพัดผ่านทุกซอกมุมเหม็นอับภายในห้องเล็ก ๆ สองห้อง เขาพลิกเตียงแผ่นซีดีที่จะทำให้หวนถึถึงช่วงเวลาทุกข์และสุขที่เคยมีร่วมกับชาร์ลอตต์ เลือกหยิบแผ่นหอม เวตส์มาใส่เครื่องเล่นซีดีเล็ก ๆ เปิดเสียงดังก้อง เขาคิดว่าจะไม่มีวันได้เห็นเครื่องนี้อีกแล้ว แต่ก็พบมันที่ก้นลังใบหนึ่งซึ่งขนมาจากบ้านชาร์ลอตต์ เขาวุ่นติดตั้งโทรทัศน์กระเป๋าทัวร์กับเสาอากาศภายในกระบอก ๆ เขากวาดเสื้อผ้าใช้แล้วลงถุงขยะดำ เดินไปที่ร้านตู้ซักผ้าหยอดเหรียญห่างไปครึ่งไมล์ จากนั้นกลับมาที่สำนักงาน ดากเสื้อเชิ้ตกับชุดชั้นในบนเชือกซึ่งชิงระหว่างผนังห้องทำงานด้านใน แล้วดูการแข่งขันฟุตบอลระหว่างอาร์เซนอลกับสเปอร์ส

ตลอดเวลาที่ทำงานที่โรงพิมพ์ที่นี่ เขารู้สึกเหมือนปีศาจที่เคียดแค้นตามหลอกหลอนสมัยอยู่โรงพยาบาลมาอยู่เป็นเพื่อน มันซุ่มตัวอยู่ตามมุมต่างๆ ในสำนักงานซ่อมซ่อม เขาได้ยินเสียงมันกระซิบพูดกับเขาทุกครั้งที่ความสนใจในการกิจตรงหน้าอ่อนแอลง มันกระตุ้นเตือนให้เขาคิดว่าตัวเองตกต่ำมากแค่ไหน ทั้งวัย ความอึดอัดขัดสน ชีวิตรักพังทลาย ไม่มีบ้านอยู่ สามสิบห้าแล้ว เจ้าปีศาจกระซิบ ทำงานมาตั้งหลายปี ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน นอกจากลังกระดาษสองสามใบกับหนังสือสั้นก๊อนโต ปีศาจตนนั้นบังคับให้เขาเบนสายตาไปจับกระป๋องเบียร์ในซูเปอร์มาร์เกต เมื่อเขาไปซื้อเบียร์สำเร็จรูปมาเพิ่ม มันเย้ยหยันเมื่อเขาหนังริดเลื้อบนพื้น ขณะที่เวลาเคลื่อนผ่านไปอย่างเชื่องช้า เจ้าปีศาจมันหัวเราะเยาะเรื่องที่เขามันบังคับให้ตัวเองออกไปสูบบุหรี่ข้างถนนจนติดเป็นนิสัย รวกับว่าเขายังเป็นทหารอยู่ รวกับว่าวินัยจี้จ้อยแค้นนี้จะกำหนดระเบียบแบบแผนให้ชีวิตปัจจุบันที่พินาศย่อยยับและปราศจากความชัดเจนได้ เขาเริ่มสูบบุหรี่ที่โต๊ะทำงาน กันบุหรี่เพิ่มพูนขึ้นในที่เขี่ยตมูกราคาถูก ซึ่งเขาแอบจิกมาจากบาร์แห่งหนึ่งในเยอรมนีเมื่อนานมาแล้ว

แต่เขาก็ยังมีงานทำ งานที่ได้เงิน สไตรก์เตือนตัวเองตลอดเวลา เขาส่งเสียงเชียร์ลั่นเมื่ออาร์เซนอลชนะสเปอร์ส จากนั้นก็ปิดโทรทัศน์ แล้วขัดขึ้นคำสั่งของเจ้าปีศาจ ด้วยการเดินกลับไปนั่งทำงานต่อที่โต๊ะ

ตอนนี้เขามีอิสระที่จะรวบรวมและเปรียบเทียบหลักฐานตามวิธีใดก็ได้ที่ต้องการ แต่สไตรก์ก็ยังยึดปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีสืบสวนและพิจารณาความอาญาต่อไป แม้เขาจะเชื่อว่าตัวเองกำลังไล่ล่าจินตนาการที่วาดขึ้นมาจากสภาพจิตใจไม่ปกติของจอห์น บริลส์โรว์ แต่ความเชื่อนี้ก็ไม่ส่งผลให้วิธีการทำงานของเขาแตกต่างไป เขายังคงเขียนบันทึกข้อมูลที่ได้จากการซักถามบริลส์โรว์ วิลสัน และโคโลว์ส-โจนส์ด้วยความรอบคอบเที่ยงตรงดุจเดิม

ลูซีโทรมาตอนหกโมงเย็น ระหว่างที่เขากำลังคร่ำเคร่งกับงาน แม่น้องสาวจะอายุน้อยกว่าสไตรก์สองปี แต่ดูเหมือนเธอจะรู้สึกตัวเองแก่กว่าเขา เธอมี

ภาระหนักทั้งที่ยังสาว ต้องผ่อนส่งบ้าน มีสามีเฉื่อยชา มีลูกสามคน และทำงานยากเย็นแสนเข็ญ แต่ดูเหมือนลูซียังขยันหาความรับผิดชอบใส่ตัว ราวกับว่ายังมีห่วงผูกคอไม่พอ สไตร์กซ์ขึงใจมาตลอดว่าเธอคงต้องการพิสูจน์ให้ตัวเองและคนทั้งโลกรู้ ว่าเธอไม่เหมือนแม่ผู้เอาแน่เอานอนไม่ได้ แม่ผู้ลากเธอกับพี่ชายไปทั่วทุกหัวระแหง จากโรงเรียนหนึ่งไปอีกโรงเรียนหนึ่ง จากบ้าน สู่อาคารร้าง สู่เต็นท์ เพื่อตามหาคริธาหรือผู้ชายใหม่ ในจำนวนพี่น้องต่างพ่อต่างแม่ทั้งแปดคน ลูซียี่สิบขวบคือคนเดียวที่ใช้ชีวิตวัยเด็กมาด้วยกัน เขารักเธอแทบจะมากกว่าคนอื่นทุกคนในชีวิต แต่กระนั้นก็ยังมักสื่อสารกันด้วยความซุ่นซ้องหมองใจ มีแต่คำโต้เถียงและเรื่องกลัดกลุ้ม ลูซียี่สิบขวบซ่อนเร้นความรู้สึกได้ว่าพี่ชายทำให้เธอวิตกและผิดหวัง ผลที่ตามมาก็คือ สไตร์กซ์มักไม่ค่อยบอกสถานการณ์ปัจจุบันจริง ๆ ให้เธอรู้ บอกน้อยกว่าที่เขายกเพื่อนเสียอีก

“ดีจ๊ะ เยี่ยมมากเลย” เขาบอกเธอไปเช่นนั้น ขณะนั่งสูบบุหรี่ข้างหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ ตามองผู้คนเดินเข้าออกร้านค้าด้านล่าง “หลังๆ มาเน่ธุรกิจโตเป็นสองเท่าเลย”

“พ้อยู่ที่ไหนนั่น ฉันได้ยินเสียงรถ”

“อยู่ที่สำนักงาน มีเอกสารต้องทำหน่อย”

“วันเสาร์เนี่ยนะ ชาร์ลอตต์ว่ายังงี้บ้าง”

“เขาไม่อยู่ ไปเยี่ยมแม่น่ะ”

“พี่กับเธอเป็นยังงี้บ้างล่ะ”

“เยี่ยมมาก”

“แน่ใจนะ”

“เนลลี พี่เนลลี เกร็กสบายดีหรือ”

เธอเล่าเรื่องสามีทำงานหนักให้ฟังย่อๆ แล้ววกกลับมาโจมตีเขาต่อ

“กิลเลสปียังตามจิกให้จ่ายหนี้อยู่หรือเปล่า”

“เปล่านี้”

“พี่รู้อะไรไหม สติ๊ก” -- ซื่อเล่นสมัยเด็กเริ่มส่อลางร้าย ว่าเธอกำลังพยายามกล่อมให้เขาทำอะไรสักอย่าง -- “ที่ฉันถามก็เพราะลองหาข้อมูลเรื่องนี้ดูแล้ว พี่ไปขอรับความช่วยเหลือจากองค์กรสงเคราะห์ทหารผ่านศึกได้นะ สำหรับ --”

“บ้าซะมัด ลูซี่” เขาโผล่ออกไปก่อนจะทันได้ห้ามตัวเอง

“ว่าไงนะ”

ความเจ็บปวดและชุ่นเคืองในน้ำเสียงของเธอนั้น เขารู้จักดี สไตร์กหลับตา

“พี่ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ลูซี่ เข้าใจมั๊ย”

“ไม่เห็นจำเป็นต้องหยิ่งอะไรขนาดนั้น...”

“เด็ก ๆ เป็นไงบ้างล่ะ”

“สบายดี สติ๊ก ฟังนะ ฉันว่าโรกบีทำเกินไปหน่อย ที่ส่งนายมาตามรังควานพี่แบบนั้น ในเมื่อเขาไม่เคยให้อะไรพี่แม้แต่เพนนี่เดียว เขาควรมอบเงินก่อนหน้านี้ให้เป็นของขวัญ ในเมื่อเห็น ๆ อยู่ว่าพี่ลำบาก และตัวเขาเองก็ --”

“ธุรกิจไปได้สวย พี่ต้องจ่ายเงินกู้ทั้งหมดแน่นอน” สไตร์กบอก เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งทะเลาะกันอยู่ตรงมุมถนน

“แน่ใจนะว่พี่กับชาร์ลอตต์ไม่มีเรื่องอะไรกัน ทำไมเธอถึงต้องไปเยี่ยมแม่ด้วยล่ะ ฉันนึกว่าแม่ลูกคู่นี้เกลียดกันจะตาย”

“พักนั้นเขากินเส้นกันดี” เขาพูด ขณะที่สาวน้อยวัยรุ่นโบกไม้โบกมืออย่างโกรธจัด ก่อนกระหิບเท้าเดินจากไป

“พี่ซื้อแหวนให้ชาร์ลอตต์หรือยัง” ลูซี่ถาม

“นึกว่าเธออยากให้กิเลสปีเล็กต่อแยพี่เสียอีก”

“ชาร์ลอตต์ไม่ว่าอะไรหรือที่พี่ไม่ให้แหวน”

“เขาเข้าใจดีมาก” สไตร์กตอบ “บอกว่าไม่อยากได้แหวน อยากให้พี่เอาเงินทั้งหมดไปลงในธุรกิจมากกว่า”

“จริงหรือ” ลูซี่ย้อนถาม ดูเหมือนเธอจะคิดว่าตัวเองปิดบังความรู้สึก ไม่ชอบหน้าชาร์ลอตต์ได้ดีที่สุดแล้ว “พี่จะมางานวันเกิดแจ็กไหม”

“เมื่อไหร่ล่ะ”

“ฉันส่งบัตรเชิญไปให้เป็นอาทิเรียบร้อยแล้วนะ สติ๊ก”

เขาสงสัยว่าชาร์ลอตต์จะใส่มากับลิ่งไบโดไบหนึ่งที่เขายังไม่ได้รู้หรือเปล่า มันอยู่บนซานฟรานไบโด เพราะในสำนักงานไม่มีที่พอให้วางสมบัติของเขาได้หมด

“ไปสิ พี่ไปเน่” เขาบอก มีไม่กี่อย่างที่เขายากทำน้อยไปกว่านี้

การสนทนาทางโทรศัพท์ยุติลง เขากลับไปนั่งทำงานต่อหน้าคอมพิวเตอร์ ไม่ช้าบันทึกการให้ปากคำของวิลสันกับโคโลว์ส-โจนส์ก็เสร็จสมบูรณ์ แต่ความรู้สึกคับข้องใจยังอยู่ ตั้งแต่ลาออกจากราชการทหาร นี่คือการแรกที่เขาต้องทำอะไรมากกว่าติดตามสะกดรอย และมันเป็นสิ่งที่ย้ำเตือนอยู่ทุกวันว่าเขาไม่มีอำนาจและอิทธิพลใดๆ เหลืออยู่ในมือ เขายังไม่สามารถฝ่าด่านลูกน้องที่ไม่เคยเห็นหน้าเข้าไปถึงตัวผู้อำนวยการสร้างเฟรดดี เบสติกี ผู้ชายคนที่อยู่ใกล้ชิดลูลา แลนด์ริมากที่สุดตอนที่เธอเสียชีวิต และถึงแม้จอห์น บริสโตร์จะยืนยันขึ้นแข็ง ว่าสามารถเกลี้ยกล่อมให้แทนซี เบสติกียอมคุยกับสไตรก์ แต่ก็ยังไม่ได้นัดสอบปากคำอะไรกันเป็นเรื่องเป็นราว

ด้วยสำนึกใจจางแห่งความไร้สมรรถภาพ ประกอบกับความรู้สึกกังเกียจอาศัยของตัวอยู่ในระดับใกล้เคียงกับที่คู่หมั้นของโรบินรู้สึก สไตรก์จึงพยายามสลัดความหมองเศร้าที่คืบคลานเข้ามา โดยหันไปค้นข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับคดีนี้จากอินเทอร์เน็ต เขาพบข้อมูลของคีร์น โคโลว์ส-โจนส์ เรื่องที่คนขับรถผู้นั้นพูดเป็นความจริง เขาเคยปรากฏตัวในตอนหนึ่งของ *เดอะบิลล์* ซึ่งเขามีบทพูดสองบรรทัด (สมาชิกแก๊งหมายเลขสอง...คีร์น โคโลว์ส-โจนส์) เขามีตัวแทนด้านการแสดงด้วยเช่นกัน ในหน้าเว็บไซต์ของตัวแทนมีภาพถ่ายเล็กๆ ของคีร์น พร้อมผลงานการแสดงสั้นๆ รวมทั้งบทเล็กๆ ในละครเรื่อง *อีสต์เอนเดอร์ส* และ *แคชวลตี* ภาพถ่ายคีร์นในโฮมเพจของเอ็กซีคาลี่ใหญ่กว่านั้นมาก รูปนี้เขาสวม

เครื่องแบบและหมวกมีกระบังยื่นอยู่คนเดียว ทำทางราวกับดารากาพย์นตร์ เห็นได้ชัดว่าเป็นพนักงานขับรถหล่อที่สุดของบริษัท

ยามเย็นหม่นมัวลงเป็นคำมีต่ออยู่เบื้องหลังหน้าต่าง ระหว่างที่ทอม เวตส์ ค่ำรามและคร่ำครวญมาจากเครื่องเล่นซีดีที่กระเป๋าทัวร์ตรงมุมห้อง สเตอริกก็ไล่ตามเงาของลูลา แลนดรีไปทั่วโลกไซเบอร์ จดข้อมูลเป็นครั้งคราว เพิ่มลงในบันทึกปากคำของบริสโตว์ วิลสัน และโคโลัส-โจนส์

เขาไม่พบเฟซบุ๊กเพจของแลนดรี ดูเหมือนเธอจะไม่เคยใช้ทวิตเตอร์ด้วยการที่เธอปฏิเสธไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวสนองความหิวกระหายให้แฟน ๆ ดูจะกลายเป็นแรงบันดาลใจให้คนอื่นเติมเต็มช่องว่างนั้นแทน มีเว็บไซต์นับไม่ถ้วนที่อุทิศพื้นที่นำรูปของเธอมาลงซ้ำ ตลอดทั้งหมกมุ่นแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชีวิตเธอ หากแม้หนึ่งครึ่งหนึ่งของข้อมูลเหล่านี้เป็นความจริง เรื่องที่บริสโตว์เล่าว่าน้องสาวของเขาวิ่งเข้าหาหนทางทำลายตัวเอง ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งซึ่งกลั่นกรองมาแล้ว ดูเหมือนแนวโน้มนี้เผยตัวออกมาตั้งแต่อย่างเข้าวัยรุ่น เมื่อเซอร์อเล็กบริสโตว์ บุรุษหน้าตาใจดีมีหนวดเครา บิดาบุญธรรมผู้ก่อตั้งบริษัทอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชื่ออัลบิส เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันเพราะหัวใจวาย ผลที่ตามมาก็คือ ลูลาหนีจากโรงเรียนสองแห่ง และถูกไล่ออกจากโรงเรียนที่สาม ทั้งหมดเป็นโรงเรียนเอกชนค่าเล่าเรียนแพงลิ่ว เธอเคยเช็ดข้อมือตัวเองก่อนที่จะเพื่อนในหอพักจะมาพบเธอนอนจมกองเลือด เธอใช้ชีวิตอยู่ข้างถนน แล้วตำรวจก็ตามไปพบเธอในอาคารร้าง เว็บไซต์แฟนคลับของลูลาชื่อ LulaMyInspiration Foreva.com จัดทำโดยบุคคลไม่รู้เพศ ยืนยันว่าในช่วงเวลาดังกล่าว นางแบบผู้นี้เคยประกอบอาชีพโสเภณีหาเงินเลี้ยงตัวอยู่ระยะสั้น ๆ

จากนั้นก็ถูกกักตัวไว้ตามกฎหมายว่าด้วยสภาพจิต เข้ารักษาในแผนกเยาวยชนผู้เจ็บป่วยหนัก และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคไบโพลาร์ ไม่ถึงหนึ่งปีต่อมาก็เกิดเหตุการณ์ที่เปรียบดังเทพนิยาย เมื่อแมวมองของบริษัทนางแบบแห่งหนึ่งมาพบเธอเข้า ระหว่างกำลังหาซื้อเสื้อผ้ากับแม่บนถนนออกซ์ฟอร์ด

ภาพถ่ายรุ่นแรกๆ ของแลนด์รี แสดงให้เห็นเด็กสาววัยสิบหกปีผู้มีใบหน้างดงามดังราชินีอียิปต์ เมื่อปรากฏอยู่หน้ากล้อง เธอสะท้อนความรู้สึกผสมผสานระหว่างเจนโลกและเปราะบาง ด้วยขาเรียวยาวดูขยาีราฟ และรอยแผลเป็นขรุขระด้านในแขนซ้าย ที่ดูเหมือนบรรณาธิการแฟชั่นจะเห็นว่าน่าสนใจ เมื่อประกอบเข้ากับใบหน้างดงามสะกดตาของเธอ บางครั้งแผลเป็นจึงถูกเน้นให้เด่นขึ้นในภาพถ่าย ความสวยจัดของลูลาแทบไม่มีใครอยากเชื่อว่าเป็นไปได้ เสน่ห์ที่ทุกคนพากันชื่นชม (ในข่าวมรณกรรมและตามบล็อกที่คลั่งไคล้) มาคู่กับชื่อเสียงว่าชอบระเบิดอารมณ์และโกรธง่ายอย่างน่ากลัวอันตราย ดูเหมือนสื่อและสาธารณชนจะรักเธอ และรักที่จะเกลียดเธอ นักข่าวหญิงคนหนึ่งเห็นว่าเธอ “น่ารักอย่างประหลาด และไร้เดียงสาอย่างนึกไม่ถึง” ขณะที่อีกคนบอกว่าเธอ “เป็นคนตั้งแต่ดำซำ เห็นแก่ตัว เจ้าเล่ห์ และร้ายกาจที่สุด”

สามทุ่ม สไตรค์เดินไปซื้ออาหารกินในไชนาทาวน์แล้วกลับมาที่สำนักงาน เปลี่ยนซีดีหอม เวตส์มาเป็นเอลโบว์ ก่อนค้นข้อมูลออนไลน์เกี่ยวกับเอฟเวנדัฟฟีลด์ ซึ่งทุกคน แม้กระทั่งบริสโตว์ เห็นว่าไม่ได้เป็นคนฆ่าแฟนสาวของตน

สไตรค์ไม่เคยคิดว่าเหตุไต่ดฟฟีลด์จึงมีชื่อเสียงโด่งดัง จนกระทั่งคิรินโคโลว์ส-โจนส์แสดงความริษยาในอาชีพออกมาให้เห็น ตอนนั้นเขาพบแล้วว่าการมีบทบาทในภาพยนตร์ของผู้สร้างอิสระที่นักวิจารณ์ยกย่อง มีส่วนช่วยยกระดับฐานะของดฟฟีลด์ เขาจับบทเป็นนักดนตรีติดเฮโรอีนที่ขโมยเงินมาซื้อยา นับเป็นบทบาทที่ไม่ได้แตกต่างจากตัวตนแท้จริงมากนัก

วงดนตรีของดฟฟีลด์ออกอัลบั้มที่ได้รับเสียงวิจารณ์ในแง่ดี หลังนักร้องนำของวงสร้างชื่อเสียงมามหาศาลๆ จากนั้นวงก็แตกเพราะความขัดแย้งรุนแรงภายใน ประมาณช่วงเดียวกับที่เขาได้รู้จักลูลา ดฟฟีลด์เป็นคนถ่ายรูปลื่นมาก เช่นเดียวกับแฟนสาว แม้จะเป็นภาพถ่ายระยะไกลที่ไม่ได้ผ่านการรีทัช ขณะเดินอยู่ตามถนนสายหนึ่งในชุดสกปรกซอมซ่อ หรือแม้กระทั่งตอนสวมกางเกงขาสั้น (ซึ่งมีหลายภาพทีเดียว) พุงเข้าไปใส่ตากล้องอย่างเดือดดาล การเดินมาบรรจบกัน

ของคนสองคนที่มีบุคลิกนิสัยงามแต่มีปัญหาด้านจิตใจ เหมือนจะยิ่งเติมพลังดึงดูดให้ทั้งสองฝ่าย ทั้งสองต่างแสดงความสนใจซึ่งกันและกัน และสะท้อนความรู้สึกนั้นระหว่างกันมากยิ่งขึ้น คล้ายจะเป็นปฏิกิริยาที่ไม่มีวันจบสิ้น

ความตายของแฟนสาวตรึงดัดฟิลต์ไว้ในห้วงแห่งความคลั่งไคล้ คำประณามและการยกย่องเหิดเหินแน่นหนายิ่งกว่าครั้งใด ความมืดมนและลึซิดแห่งชะตากลุ่มรุมรอบตัวเขา ทั้งผู้นิยมเขาสุดขีดและผู้กล่าวร้าย ดูจะมีความสุขกับการคิดว่าเขาได้เหย้าทำข้างหนึ่งไปสู่ปรโลกเรียบร้อยแล้ว และจะต้องจมลงสู่ความสิ้นหวังว่างเปล่าอย่างเลื่องไม่พ้น เขาจะแสดงความอ่อนแอออกมาให้เห็นอย่างต่อเนื่อง สไตรก์ดูคลิบวิตโธสัน ๆ สันพร้าอีกคลิบในญูปอบอยู่สองสามนาทิจเป็นภาพดัดฟิลต์ซึ่งเห็นชัดว่าอยู่ในอาการเมายา กำลังพูดพล่ำด้วยเสียงที่โคโโลส-โจนส์เลียนแบบได้เหมือนมาก บอกว่าความตายไม่ได้สำคัญอะไรอีกแล้ว เป็นเหมือนแค่เดินออกจากรานเลี้ยง และอ้างเหตุผลชวนสับสนว่าไม่เห็นจำเป็นสักนิดที่ต้องร้องให้ถ้าออกจากรานเลี้ยงเร็วกว่ากำหนด

ตามที่แหล่งข้อมูลมากมายบอกไว้ คินท์ลูลาเสียชีวิต ดัดฟิลต์ออกจากไนต์คลับหลังแฟนสาวกลับไปไม่นานนัก เขาสวมหน้ากากสุนัขป่า ซึ่งสไตรก์เห็นว่ายากจะมองเป็นอย่างอื่น นอกจากทำตัวเด่นเพื่อดึงดูดความสนใจ เรื่องที่เขาเล่าว่าไปทำอะไรตลอดคืนนั้น อาจจะไม่น่าเชื่อถือสำหรับนักทฤษฎีสมคบคิดออนไลน์ แต่ดูเหมือนตำรวจจะแน่ใจว่าเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เคนทิเกิร์นการ์เดนส์ในเวลาต่อมา

ข้อสันนิษฐานจากความคิดของสไตรก์โอดเล่นขณะอ่านเว็บข่าวและบล็อกที่ยุ่งเหยิง เขาสะดุดพบคำคาดเดาที่น่าตื่นตาเป็นบางครั้ง พบสมมติฐานเกี่ยวกับความตายของแลนด์รี กล่าวอ้างถึงเบาะแสที่ตำรวจไม่ได้ติดตาม และดูจะเป็นเบาะแสที่ทำให้ปริศนาเชื่อว่าต้องมีฆาตกร เว็บ LulaMyInspirationForeva แสดงรายการ “คำถามที่ยังไม่ได้รับคำตอบ” ยาวเหยียด รวมถึงคำถามข้อห้า “ใครเป็นคนโทรบอกปาปารัซซี่ให้กลับไป ก่อนเธอตกลงมา” กับข้อเก้า “เหตุใด

ผู้ชายปิดหน้าปิดตาที่วิ่งไปจากแพลตฟอร์มของเธอตอนตีสอง จึงไม่ออกมาให้การสองคนนั้นอยู่ที่ไหน และพวกเขาเป็นใคร” และข้อสิบสาม “เหตุใดตอนตกลงมา ลูลาจึงสวมเสื้อคนละครุดกับตอนกลับบ้าน”

เที่ยงคืน สไลด์ที่นิ่งดื่มเบียร์กระป๋องพลาซ่าอ่านประเด็นโต้แย้งหลังความตายที่บริสโตว์กล่าวถึง ตอนที่เรื่องนี้เผยออกมาสไลด์ก็รับรู้เพียงผ่านๆ โดยไม่ได้ใส่ใจมากนัก หนึ่งในอาทิตย์หลังประกาศผลสืบสวนว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เสียชีวิตจากการเปิดอย่างบ้าคลั่งเรื่องภาพโฆษณาของนักออกแบบกิ โซเม ในภาพนั้นมีนางแบบสองคน โพสต์ท่าอยู่ในตรอกสกปรกแห่งหนึ่ง ไม่สวมเสื้อผ้า มีเพียงกระเป๋ากือ ผ้าพันคอ และเครื่องประดับที่จ้องใจวางอย่างเหมาะสม แลนดรีอยู่บนเตียงขณะขณะที่เชียรา พอร์เตอร์ลงนอนเหยียดแขนขาอยู่บนพื้น ทั้งสองใส่ปีกนางฟ้ารูปโค้งขนาดใหญ่ ปีกของพอร์เตอร์เป็นสีขาวดูจางหงส์ ส่วนของแลนดรีเป็นสีดอมน้ำเงินไล่เฉดกลิ่นกับสีทองแดงวาววาว

สไลด์ก็จ้องมองภาพนั้นอยู่หลายอึดใจ พยายามวิเคราะห์หาเหตุผลว่าเพราะอะไรดวงหน้าของเด็กสาวผู้ตายจึงดึงดูดสายตาอย่างไม่อาจต้านทานได้ เธอทำอะไรจึงมีอิทธิพลครอบงำรูปนี้มากนัก จะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม เธอทำให้องค์ประกอบซึ่งดูผิดที่ผิดทางไม่เป็นธรรมชาติกลับน่าเชื่อถือ มันดูราวกับเธอถูกจับโยนลงมาจากสวรรค์เพราะเธอชั่วร้ายเกินไป เพราะเธอมีใจปรารถนาในเครื่องประดับที่ยึดแน่นแนบตัว เชียรา พอร์เตอร์ผู้ดังตามข่าวกลายเป็นเพียงตัวประกอบ ความขาวซีดและกิจวัตรประจำวันทำให้เธอไม่ต่างอะไรจากรูปปั้น

นักออกแบบ กิ โซเม ถูกวิพากษ์วิจารณ์ไม่น้อย มีคนโจมตีเขาเสียๆ หายๆ ที่เลือกใช้ภาพนี้ หลายคนรู้สึกว่าเขาฉกฉวยผลประโยชน์จากแลนดรีที่เพิ่งเสียชีวิต รวมทั้งยับยั้งความรักอันลึกซึ้งซึ่งที่วงการนี้มีต่อแลนดรี ดังที่ตัวแทนของโซเมออกมาแถลง อย่างไรก็ดี LulaMyInspirationForeva ยืนยันการว่าลูลาต้องการให้ใช้ภาพนี้ บอกว่าเธอกับโซเมเป็นเพื่อนสนิทที่รักกันมาก ลูลารักก็เหมือนพี่ชาย เธอคงอยากให้เขาสรรเสริญเธอเป็นครั้งสุดท้ายด้วย

ผลงานและความงามในภาพนี้ มันเป็นภาพสัญลักษณ์ที่คงอยู่ไปตลอดกาล ทำให้ลูลามีชีวิตอยู่สืบไปในความทรงจำของเราคนรักลูลา

สไตร์กัต์มึเบียร์หมดกระป๋องพลาสติกตรองสีล่าสุดท้ายของประโยคนี้ เขาไม่เคยเข้าใจความรู้สึกของพวกคลั่งไคล้คนดังที่มีต่อคนไม่เคยพบหน้ากัน มาก่อน บางครั้งเคยมีคนเรียกพ่อเขาว่า “จอนนี่เพื่อนยาก” ต่อหน้าเขาพร้อมรอยยิ้มกว้างขวาง รวากับกำลังพูดถึงเพื่อนที่ทั้งสองฝ่ายรู้จักดี หยิบยกเอาข่าว หนังสือพิมพ์และเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเก่า ๆ ขึ้นมาคุยซ้ำ เสมือนหนึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวโดยตรง ครั้งหนึ่งผู้ชายในผับที่เทรสโคทิกเคยพูดกับสไตร์กัต์ว่า “โธเอีย ฉันรู้จักพ่อนายดียิ่งกว่านายเสียอีก” ทั้งนี้เพราะเขาบอกชื่อนักดนตรีรับเชิญที่มาเล่นแจมในอัลบั้มดังที่สุดของเดอะเดดบิตส์ได้ถูกต้อง อีกทั้งยังบอกได้ว่าใครพันทักเพราะถูกโรคบีตบด้วยแซ็กโซโฟนเพราะโกรธจัด

ตีหนึ่งแล้ว สไตร์กัต์เหวบทวนเพราะเสียงอู้งังตึง ๆ ของกีตาร์เบสที่ลอยมาจากสองชั้นข้างล่าง ประกอบกับเสียงซ่าและเสียงลั่นเอี้ยดอาดเป็นระยะจากห้องพักข้างบน ขณะผู้จัดการบาร์ผลิตเพลินกับความสะดวกสบายต่าง ๆ เช่น อาน้ำผักบัวและทำอาหารกินเอง เขาเหนื่อย แต่ยังไม่พร้อมจะมุดเข้าถุงนอน เขาตรวจดูข้อมูลในอินเทอร์เน็ตต่อไป จนพบที่อยู่คร่าว ๆ ของกิ โซเม และสังเกตว่าถนนชาลส์อยู่ใกล้เคนทิกีร์นการ์เดนส์มากทีเดียว จากนั้นเขาพิมพ์ที่อยู่ www.arrse.co.uk ลงไปโดยอัตโนมัติ เหมือนคนมุ่งหน้าเข้าผับประจำหลังเลิกงานอันเหนื่อยหนัก

เขาไม่ได้เข้ามาเยี่ยมเว็บไซต์ “ห้องกระจายข่าวของกองทัพ” ตั้งแต่หลายเดือนก่อน หลังจากชาร์ลอตต์พบว่าเขาเปิดเว็บนี้บนคอมพิวเตอร์ เธอแสดงปฏิกิริยาไม่ต่างจากผู้หญิงที่จับได้ว่าคู่ชีวิตดูหนังโป๊ออนไลน์ ทั้งสองทะเลาะกันสาเหตุเพราะเธอมองว่าเขาไม่พอใจชีวิตใหม่จึงอยากหวนกลับไปหาชีวิตเก่า

ห้องนี้เป็นห้องที่ทหารทุกคนเข้ามาแสดงความคิดเห็น ด้วยภาษาเฉพาะที่เขาเองก็พูดได้คล่อง ในห้องนี้มีอักษรย่อที่เขาจำได้ขึ้นใจ มีเรื่องตลกที่คนนอก

ไม่ช้า มีเรื่องกังวลทุกชนิดของคนเป็นทหาร ตั้งแต่เรื่องของพ่อที่ถูกถูกรังแกในโรงเรียนที่ไชปรัส ไปจนถึงเรื่องความผิดพลาดในอดีตของนายกรัฐมนตรีระหว่างการไต่สวนกรณีอิรัก สไตรก์อ่านไปเรื่อย ๆ โพสต์ต่อโพสต์ หัวเราะหึ ๆ อย่างนี้ก็เป็นครั้งคราว เขารู้สึกตัวตลอดว่าพลังต้านทานเจ้าปีศาจลดน้อยลง และขณะนั้นมันก็กำลังหายใจรดต้นคอเขาอยู่

เหล่านี้เคยเป็นโลกของเขา เขามีความสุขเมื่ออยู่ที่นั่น ทั้งที่ชีวิตทหารแสนลำบากปราศจากความสบาย ทั้งที่เขาออกมาพร้อมขาที่ขาดหายไปครึ่งหนึ่ง แต่เขาไม่เคยนึกเสียใจเลยสักวันกับเวลาที่รับใช้ชาติ ถึงกระนั้น เขาก็ไม่ได้เป็นหนึ่งในคนเหล่านี้ ไม่ใช่แม้เมื่ออยู่ท่ามกลางพวกเขา เขาเคยเป็น “ไอ้พวก สห.” จากนั้นก็มาเป็น “นักสืบใส่สูท” ถูกทหารเกณฑ์ขึ้นผู้น้อยเกลียดกลัว

เมื่อไหร่ที่หน่วยสอบสวนพิเศษเรียกคุย เราควรพูดว่า “ไม่มีความเห็นผมต้องการทนาย” หรือไม่แค่พูดเรียบ ๆ ว่า “ขอบคุณที่สังเกตเห็นผม” ก็พอ

สไตรก์หัวเราะในคอเป็นครั้งสุดท้ายก่อนปิดหน้าเว็บอย่างฉับพลัน จากนั้นจึงปิดคอมพิวเตอร์ เขาเหนื่อยมากเสียจนต้องใช้เวลาถอดขาเทียมนานกว่าปกติถึงสองเท่า

9

เช้าวันอาทิตย์ อากาศแจ่มใส สไตรก์มุ่งหน้าไปยูลูอีกครั้งเพื่ออาบน้ำ เช่นเคย เขายืดร่างให้ใหญ่โต พร้อมปรับสีหน้าให้ดูมึนงงตามธรรมชาติ จึงดูน่าเกรงขามพอจะขจัดอุปสรรคใด ๆ ขณะย่ำเท้า ตามองต่ำ ผ่านโตะหน้าเข้าไป เขาวนเวียนอยู่ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า รอเวลาปลดคน เพื่อจะได้ไม่ต้องอาบน้ำ ต่อหน้านักศึกษาที่กำลังเปลี่ยนเสื้อ เพราะเขาปลอมคือจุดเด่นที่เขาไม่ประสงค์จะให้ประทับอยู่ในความทรงจำของใครทั้งสิ้น

หลังจากอาบน้ำสะอาด โจนหมวดเคราเรียบร้อย เขาช้อนรถไฟใต้ดินไป แฮมเมอร์สมิทบรอดเวย์ เฟลิดเฟลินกับแสงแดดอ่อนที่ทอประกายผ่านหลังคา กระจกเหนือย่านการค้า ตรงจุดที่เขาโผล่ขึ้นมาบนถนน ร้านรวงทางไปบนถนนคิง ล้นหลามด้วยผู้คนจนเขารู้สึกเหมือนเป็นวันเสาร์ ที่นี้เป็นย่านการค้าที่พลุกพล่าน และปราศจากเอกลักษณ์ แต่สไตรก์รู้ว่ามันอยู่ห่างจากเขื่อนริมแม่น้ำเทมส์อันเงียบสงบชั่วเวลาเดินเพียงแค่อลิสนาที่

ระหว่างที่เดินอยู่นั้น ยวดยานบนท้องถนนเล่นกระหึ่มผ่านไป เขานึกถึง วันอาทิตย์ในวัยเด็กสมัยอยู่คอร์ทนอลล์ ทุกอย่างปิดหมดยกเว้นโบสถ์และ

ชายหาด สมัยนั้นวันอาทิตย์เป็นวันที่ให้ความรู้สึกพิเศษ เสียงกระซิบจากความเงียบสะท้อนก้อง เสียงงานกระเบื้องกระทบเบาๆ และกลิ่นกรวี่ รายการโทรทัศน์น่าเบื่อพอกับถนนว่างเปล่า คลื่นโน้มชัดชายหาดอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เขากับลูซี่วิ่งลงไปยังผืนกรวดชายน้ำ ก่อนถูกคลื่นลูกใหม่ไล่ให้วิ่งกลับขึ้นมายังผืนดินเดิม

ครั้งหนึ่งแม่ของเขาเคยบอกว่า “ถ้าฉันต้องลงเอยอยู่ในนรกอย่างที่บ้าโจนว่าไว้จริง ๆ นรกก็นั้นก็ต้องเป็นวันอาทิตย์ยาวนานไม่จบไม่สิ้นในเซนต์มอว์ส เฮงชวายนะแหละ”

สไตรก์โทรหาลูกค้าขณะเดินทางจากย่านการค้า มุ่งสู่แม่น้ำเทมส์

“จอห์น บริสโตร์พูด”

“ครับ ขอโทษที่ต้องรบกวนคุณวันหยุด จอห์น...”

“นั่นคอร์โมรันรี” บริสโตร์ถาม น้ำเสียงเป็นมิตรขึ้นมาทันที “ไม่เป็นไร ไม่มีปัญหาอะไรเลย ไปคุยกับวิลสันเป็นไงบ้างล่ะ”

“ดีมากครับ มีประโยชน์มากทีเดียว ขอขอบคุณครับ ผมอยากทราบว่าคุณพอจะช่วยผมตามหาเพื่อนคนหนึ่งของคุณลาได้หรือไม่ เด็กสาวที่เธอรู้จักในสถานบำบัดนะครับ ชื่อเธอขึ้นต้นด้วย ร เรือ -- อะไรสักอย่างประมาณราเซลหรือราเคลล์นี่แหละ -- ตอนที่ลูลาเสีย เธออยู่หอพักเล็กๆ ชื่อเซนต์เอลโมในแฮมเมอร์สมิท พอนึกอะไรออกบ้างไหมครับ”

บริสโตร์เงียบไปครู่หนึ่ง เมื่อเอ่ยปากพูดอีกครั้ง น้ำเสียงเขาบอกความผิดหวังจนเกือบเรียกได้ว่าไม่พอใจ

“ทำไมคุณต้องอยากคุยกับหล่อนด้วย แทนที่จะบอกชัดเจนว่าเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงผู้ชาย”

“ผมไม่ได้สนใจเด็กคนไหนในฐานะผู้ต้องสงสัย แต่สนใจในฐานะพยาน ลูลานัดพบกับเธอที่ร้านวัชตี หลังพบคุณที่แฟลตของแม่คุณ”

“ใช่ ผมรู้แล้ว เรื่องนี้มีอยู่ในรายงานการสืบสวน ผมหมายความว่า --

มันก็ใช่ คุณรู้หน้าที่ของคุณดี แต่ -- ผมไม่เข้าใจจริง ๆ เธอจะรู้อะไรเรื่องที่เกิดขึ้น
คืนนั้นได้ยังไง ฟังนะ -- ถือสายรอสักครู่ คอโรมัน...ผมอยู่บ้านแม่ มีคนอื่นอยู่
ด้วย...ผมต้องหาที่เงียบ ๆ หน่อย..."

สไตรก์ได้ยินเสียงเคลื่อนไหว ตามมาด้วยเสียงพิมพ์ "ขอตัวก่อนนะ
ครับ" แล้วบริสโตร์ก็กลับมาอยู่ในสายอีกครั้ง

"ขอโทษที ผมไม่อยากจะพูดเรื่องนี้ต่อหน้าพยาบาล ความจริงตอนที่
คุณโทรมา ผมคิดว่าจะเป็นคนอื่นโทรมาบอกเรื่องดัพฟีลด์ ทุกคนที่ผมรู้จักโทร
มาบอกตลอด"

"บอกเรื่องอะไรครับ"

"คุณไม่ได้อ่าน*นิวส์ออฟเดอะเวิลด์*เลยสินะ ทุกอย่างอยู่ในนั้น มีรูปถ่าย
เสร็จสรรพ เมื่อวานजू ๆ ดัพฟีลด์ก็โผล่มาเยี่ยมแม่ผมอย่างไม่คาดฝัน ดากลิ่ง
มาอออยู่หน้าบ้านเต็มไปหมด พวกเพื่อนบ้านเดือดร้อนแล้วก็พากันโมโห ผม
ออกไปข้างนอกกับบิลสัน ไม่งั้นผมไม่ยอมให้หมอนั้นเข้ามาหรอก"

"เขาต้องการอะไรหรือครับ"

"ก็นั่นละสิ โทนี่น่าจะคิดว่าเป็นเรื่องเงิน -- แต่ปกติโทนี่ก็ชอบมองว่า
คนอื่นหิวเงินอยู่แล้ว ยังไงก็แล้วแต่ ผมเป็นผู้จัดการมรดก เพราะฉะนั้นถึงมา
ก็ไม่ได้อะไรหรอก พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเขาทำอะไร โชคดีอยู่อย่างที่คุณเหมือน
แม่ผมจะไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แม่รับยาแก้ปวดเข้าไปเยอะมาก"

"พวกนักข่าวรู้ได้ยังไงว่าเขาจะมา"

"นั่นก็น่าสงสัยมาก" บริสโตร์พูด "โทนี่คิดว่าเขาเป็นคนโทรไปบอก
นักข่าวเอง"

"คุณแม่คุณเป็นยังไงบ้าง"

"ไม่สู้ดี ไม่ดีมาก ๆ หมอบอกว่าอาจจะอยู่ได้อีกหลายอาทิตย์ หรือ --
หรืออาจจะไปได้ทุกนาที"

"เสียงใจด้วยครับที่ได้ยินแบบนี้" สไตรก์บอก เขาพูดเสียงดังขึ้นเมื่อเดิน

ผ่านใต้สะพานที่มีเสียงรถแล่นอีกทีก็ “เอาเถิดครับ ถ้าคุณบังเอิญจำชื่อเพื่อน ลูลาที่วัชตีได้...”

“เกรงว่าผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี เพราะอะไรคุณถึงได้สนใจเพื่อนัก”

“ลูลาทำให้เด็กคนนี้ต้องลำบากลำบากเดินทางจากแฮมเมอร์สมิทมา นอตติงฮิลล์ แต่อยู่กับเธอแค่สิบห้านาทีแล้วก็เดินออกมา ทำไมถึงไม่อยู่ต่อ เล่าครับ ทำไมเจอกันสั้นมากขนาดนั้น ทั้งสองคนทะเลาะกันนั้นหรือ อะไรที่คุณไม่ปกติใกล้ๆ เหตุเสียชีวิตกะทันหันอาจมีส่วนเชื่อมโยงได้ทั้งหมดนั้น”

“อย่างนั้นรี” บริสโตว์พูด ยังไม่แน่ใจนัก “แต่...คือว่า พฤติกรรมแบบนี้ไม่ถือว่าผิดปกติสำหรับลูลา ผมเคยบอกคุณแล้วว่าเธอค่อนข้าง...ค่อนข้างเห็นแก่ตัว เธอคงคิดว่ามาให้เห็นหน้าพอเป็นพิธี เด็กนั้นก็น่าจะดีใจแล้ว คุณรู้ไหม ลูลามักจะแสดงความกระตือรือร้นสนใจคนอื่นแค่ประเดี๋ยวประด๋าว แล้วก็เลิกคบ”

ความผิดหวังในแนวทางการสืบสวนของสไลเตอร์นั้นเห็นได้ชัดเจนยิ่งนัก ผู้เป็นนักสืบจึงรู้สึกว่าจะฉลาดถ้าบอกเป็นนัยเข้าไปสักหน่อย ว่าเขาทำงานคุ้มค่าจ้างมหาศาลที่ลูกค้าต้องจ่าย

“เหตุผลอีกอย่างที่ผมโทรมา ก็เพื่อจะบอกคุณว่าเย็นวันพรุ่งนี้ผมนัดพบกับตำรวจสืบสวนคนที่ทำคดีนี้ เขาชื่อเอริก วอร์เดล หวังว่าผมจะได้เพิ่มของตำรวจมาดู”

“วิเศษมาก” เสียงบริสโตว์บอกความประทับใจ “ทำงานเร็วดีจริงๆ”

“ครับ คือว่า ผมมีเส้นสายดีในนครบาลนะครับ”

“ถ้าเช่นนั้นคุณก็น่าจะได้คำตอบเรื่อง ‘นักวิ่ง’ บ้างสินะ คุณอ่านบันทึกของผมแล้วใช่ไหม”

“ครับ เป็นประโยชน์มากทีเดียว” สไลเตอร์ตอบ

“ผมจะพยายามนัดกินข้าวกลางวันกับแทนซี เบสตีก็อาทิตย์นี้เลย คุณจะได้อ่านและฟังคำให้การจากปากเธอเอง ให้ผมโทรไปแจ้งที่เลขาคุณใช่ไหม”

“เยี่ยมเลยครับ”

สไตรค์คิดทันทีที่วางสายว่าการมีเลขานุการงานน้อยที่เขาไม่มีปัญญาจ้าง
ใครที่มันช่วยสร้างภาพลักษณ์แบบมืออาชีพอย่างนี้เอง

ปรากฏว่าหอพักเซนต์เอลโมสำหรับคนไม่มีบ้าน ตั้งอยู่หลังสะพานเสียว
อีกทีกันเอง มันเป็นอาคารพื้นๆ ไม่ได้สัดส่วน สร้างสมัยเดียวกับบ้านลูลา
ที่เมย์แพร์ ก่ออิฐแดง ด้านหน้าเป็นสีชาวมอชอดูต่ำต้อยกว่า ไม่มีบันไดหิน ไม่มี
สวน ไม่มีเพื่อนบ้านภูมิฐาน มีแต่ประตูบิ่นที่เปิดออกมาสู่ถนนโดยตรง กรอบ
ใต้หน้าต่างสีหลุดล่อน และบรรยากาศหงอยเหงาลึนท้วง โลกสมัยใหม่ที่เน้น
ประโยชน์ใช้สอยรุกร้าเข้ามาจนมันกระจุกตัวอยู่อย่างน่าสังเวช ขาดความ
กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม สะพานอยู่ห่างไปเพียงยี่สิบหลา ดังนั้นหน้าต่างชั้น
บนจึงมองออกมาเห็นขอบปูนและรถยนต์ที่แล่นผ่านไปมาไม่จบสิ้น กรังสีเงิน
และลำโพงขนาดใหญ่ข้างประตู รวมทั้งกล่องสีดำเมื่อมือที่จ้องอย่างไรร่มายาท
สายไฟห้อยร่องแรงจากกรงเหล็กเหนือชื่อประตู บอกให้รู้ว่านี่คือสถานที่ทางการ
อย่างไม่ต้องสงสัย

เด็กสาวรูปร่างผอมแห้งมีแผลที่มุมปากยื่นสูบบหรี่อยู่หน้าประตูทางเข้า
สวมสเวตเตอร์ไหมพรมสกปรกของผู้ชายใหญ่โคร่งล้นตัว เธอยืนพิงกำแพง
ตาวางเปล่ามองไปทางย่านการค้าห่างไปชั่วเวลาเดินไม่ถึงห้านาที เมื่อสไตรค์
กดกริ่งเรียกเจ้าหน้าที่ในหอพัก เธอมองเขาด้วยสายตาไตร่ตรอง เห็นได้ชัดว่า
กำลังประเมินศักยภาพของเขา

ทันทีที่พื้นประตูเข้าไปก็พบห้องลิอบบี้คับแคบ พื้นเชอร์อะฟูนและไม้กรุ
ผนังเก่าโทรม ประตูกระจกปิดล็อกสองบานด้านซ้ายขวาช่วยให้เขาแวบเห็นโถง
ทางเดินว่างเปล่ากับห้องนำหอดูด้านข้าง มีโต๊ะเต็มไปด้วยแผ่นพับตั้งอยู่หนึ่งตัว
กระดานปาลูกดอกเก่าคร่ำคร่าหนึ่งแผ่นบนผนังที่ถูกปาจนพรุน ตรงไปข้างหน้า
คือเคาน์เตอร์ต้อนรับลักษณะคล้ายซุ้มขายของ ปิดล้อมด้วยตะแกรงโลหะอีก
เช่นกัน

ผู้หญิงคนหนึ่งเคียดแค้นมากฝรั่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่เบื้องหลังเคาน์เตอร์ เธอทำท่าส่ายและแสดงอาการไม่เป็นมิตร เมื่อสไตรก์ถามว่าจะขอพูดกับเด็กสาวชื่ออะไรสักอย่างคล้าย ๆ ราเซลซึ่งเป็นเพื่อนของลูลา แลนดรีได้หรือไม่

“คุณเป็นนักข่าวรี”

“เปล่าครับ ผมไม่ใช่ นักข่าว ผมเป็นเพื่อนของเพื่อนอีกที”

“ถ้าเช่นนั้นคุณก็ควรรู้จักชื่อเธอไม่ใช่รี”

“ราเซล ราเคลล์ ทำนองนั้นแหละครับ”

ผู้ชายศีรษะล้านคนหนึ่งเดินเข้ามาในซุ้มข้างหลังผู้หญิงที่ทำท่าส่าย

“ผมเป็นนักสืบเอกชน” สไตรก์พูดเสียงดังขึ้น ชายศีรษะล้านหันมามองสนใจขึ้นมาทันที “นี่ครับ นามบัตรผม พี่ชายลูลา แลนดรีเป็นคนจ้างผม ผมจำเป็นต้องคุยกับ --”

“อ้อ คุณมาหาโรเชลล์หรือรี” ชายศีรษะล้านถามพลางขยับเข้ามาใกล้ ตะแกรง “เธอไม่ได้อยู่ที่นั่นหรือเพื่อน เธอไปแล้ว”

เพื่อนร่วมงานของเขาแสดงความขุ่นเคืองอย่างชัดเจนเมื่อเห็นเขาเต็มอกเต็มใจพูดกับสไตรก์ เธอยกเคาน์เตอร์ให้เขาแล้วหายไปจากสายตา

“ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“ถึงตอนนี้ก็หลายอาทิตย์อยู่นะ น่าจะถึงสองเดือนด้วยซ้ำ”

“ทราบไหมครับว่าเธอไปไหน”

“ไม่รู้เลยจริงๆ สหาย คงกลับไปนอนข้างถนนอีกละมัง เธอมาแล้วก็ไปแบบนี้หลายครั้งแล้ว เข้ากับคนอื่นยาก มีปัญหาเรื่องสุขภาพจิต แต่แครีแอนน์อาจจะพอรู้อะไรบ้าง รอเดี๋ยวนะครับ แครีแอนน์! เฮ้! แครีแอนน์!”

เด็กสาวตัวชืดเผือดริมฝีปากตกสะกิดผลมาจากแสงแดดเดินเข้ามาข้างในพลางหรีต

“ไรหรือ”

“เธอเจอโรเชลล์บ้างรีเปล่า”

“ทำไมฉันจะต้องอยากเจอนั่งตัวแสนนั้นด้วย”

“หมายความว่าไม่ได้เจอนั้นใช่ไหม” ชายศิระชะล้นถาม

“ไม่เจอ มีядูดตัวมัย”

สไตรก์ส่งให้หนึ่งมวน เธอรับไปเห็บไว้หลังใบหู

“แม่มันยังอยู่แถวๆนี้แหละ จานีนบอกว่าเห็นหล่อน” แครร์ริแอนน์เอ่ย “โรเชลล์คิดว่าจะได้มีแฟลตอยู่หรือไงเนี่ย นั่งตอแหลเอ๊ย ยังคิดด้วยนะว่า ลูลา แลนดรีจะทิ้งอะไรๆไว้ให้หล่อนหมด ไม่มีเลย ทำไมคุณถึงอยากเจอ โรเชลล์ล่ะ” เธอถามสไตรก์ ท่าทางกำลังนึกสงสัยว่าจะมีเรื่องเงินเกี่ยวข้องอยู่ หรือเปล่า ถ้ามี เธอจะขอทำหน้าที่แทนได้หรือไม่

“แค่อยากถามอะไรหน่อยเท่านั้นเอง”

“เรื่องอะไรล่ะ”

“ลูลา แลนดรี”

“อ้อ” แครร์ริแอนน์อุทาน แววกะเงยผลประโยชน์ลุกวาชขึ้นในดวงตา “สองคนนั้นไม่ได้ซึ่บักกันขนาดนั้น อย่าไปเชื่อทุกอย่างที่โรเชลล์พูดเลยคุณ นั่งตัวแสนนั้นโกหกไฟแลบ”

“เรื่องอะไรที่ว่าเธอโกหก” สไตรก์ถาม

“بابอคอแตกทุกเรื่องแหละ ฉันว่าไอ้ของที่หล่อนแกล้งบอกว่าแลนดรี ซื่อให้ละ มีสักครั้งได้มั้งที่หล่อนขโมยมา”

“ไม่เอา่น่า แครร์ริแอนน์” ชายศิระชะล้นพูดเสียงอ่อน “สองคนนั้นเคย เป็นเพื่อนกันครับ” เขาหันมาบอกสไตรก์ “แลนดรีเคยมารับขึ้นรถไปด้วยกัน มั๊งก็เลยทำให้” เขาบอกพร้อมกับชำเลื่องมองแครร์ริแอนน์ “ออกจะตึงๆ กันหน่อย”

“ไม่ใช่ฉันนะ ฉันปาวแน่” แครร์ริแอนน์ทวาด “ฉันว่านังแลนดรีนั้นมัน คางคกขึ้นวอ หล่อนไม่เห็นจะส่วยอะไรนักหนาเลยด้วยซ้ำ”

“โรเชลล์บอกผมว่ามีน้ำอยู่ที่คิลเบิร์น” ชายศิระชะล้นพูด

“แต่หล่อนไม่ถูกกับน้ำคนนี่” เด็กสาวผู้นั้นแย้ง

“พวกคุณรู้ชื่อหรือที่อยู่ของน้ำคนนี่ไหม” สไตรท์ถาม แต่ทั้งสองส่ายหน้า “โรเชลล์นามสกุลอะไรหรือ”

“ผมไม่รู้หรอก เธอละแคร์ริแอนน์ รูรีเปลา เรามักจะรู้จักกันแต่ชื่อต้นนะครับ” เขาชี้แจงกับสไตรท์

ข้อมูลที่ได้จากคนทั้งสองมีไม่มากนัก โรเชลล์เข้ามาอยู่ในหอพักครั้งล่าสุดเมื่อสองเดือนก่อน ชายศิระชะล้นรู้ว่าเธอไปคลินิกผู้ป่วยนอกที่โรงพยาบาลเซนต์ทอมัสอยู่พักหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่ายังไปอยู่หรือเปล่า

“เธอป่วยทางจิตขั้นร้ายแรง ต้องกินยารักษาเยอะมาก”

“หล่อนไม่ได้ใส่ใจเลยสักกะนิดตอนลูกลาตาย” จู่ๆ แคร์ริแอนน์ก็พูดขึ้นมา “ไม่สนใจบ้าอะไรเลย”

ชายทั้งสองหันไปมองเธอ เธอยกไหล่ ทำท่าเหมือนตนเพียงแต่พูดความจริงที่ไม่น่าฟัง

“ฟังนะ ถ้าโรเชลล์กลับมาอีก คุณช่วยบอกรายละเอียดเกี่ยวกับผม แล้วก็บอกให้เธอโทรไปหาผมด้วยได้ไหม”

สไตรท์มอบนามบัตรให้คนทั้งสอง ทั้งคู่รับไปพิจารณาด้วยความสนใจ ขณะพวกเขาจดจ่อดูนามบัตร สไตรท์ก็อาศัยความว่องไวกระตุกหนังสือพิมพ์นิวส์ออฟเดอะเวิลด์ ของผู้หญิงเคี้ยวหมากฝรั่งจากช่องเปิดเล็ก ๆ บนตะแกรงมาซุกไว้ใต้แขน จากนั้นจึงบอกลาดนทั้งสองอย่างเข้มแข็งแล้วเดินจากมา

ยามบ่ายฤดูใบไม้ผลินั้นช่างอบอุ่น สไตรท์เดินสาวเท้าตามถนนมุ่งสู่สะพานแฮมเมอร์สมิท สีเขียวซีดจางและลายประดับสีทองของตัวสะพานงดงามดูภาพวาดกลางแสงอาทิตย์ หงส์ตัวหนึ่งผลุบโผล่เลียบตลิ่งฝั่งตรงข้ามไปตามสายน้ำเทมส์ อาคารสำนักงานและร้านค้าเหมือนจะห่างไปสักร้อยไมล์ เขาเลี้ยวขวา มุ่งหน้าไปตามทางเท้าเลียบเขื่อน ผ่านอาคารแถวเตี้ย ๆ ริมน้ำและเจดียงม่านไม้เลื้อย

สไตร์ทซ์ซื้อเบียร์หนึ่งแก้วให้ตัวเองที่บลูแองเคอร์ แล้วออกมาตั้งบนเก้าอี้
ไม้นอกอาคาร หันหน้าไปทางแม่น้ำ หลังพียงหนึ่งทาสีน้ำเงินเข้มตัดขาว เขาจุด
บุหรี่ พลิกหนังสือพิมพ์เปิดไปหน้าสี่ เห็นภาพถ่ายสีของเอฟเวน ดัฟฟีลด์ (กัม
ศิระะ ถีอดอกไม้สีเขียวช่อใหญ่ในมือ เลื้อยไค้ตสีดาปลิวกระพือไปด้านหลัง) ได้
พาดหัวข่าว **ดัฟฟีลด์เข้าเยี่ยมวาระสุดท้ายของมารดาสุลา**

เนื้อหาข่าวไม่มีอะไรให้ร้าย อันที่จริงไม่มีอะไรมากไปกว่าขยายความจาก
คำบรรยายภาพ อายุไลเนอร์ เลื้อยไค้ตปลิวสะบัด สีหน้าอมทุกข์เลื่อนลอย
ชวนให้นึกถึงสภาพของดัฟฟีลด์ขณะมุ่งสู่พิธีศพแฟนสาวผู้ล่วงลับ ตัวพิมพ์
สองสามบรรทัดใต้ภาพบรรยายลักษณะของเขาว่า “นักแสดงและนักดนตรี
เอฟเวน ดัฟฟีลด์ผู้ทุพพลภาพ”

โทรศัพท์มือถือของสไตร์ทซ์ลั่นอยู่ในกระเป๋า เขาล้วงออกมา เห็นว่าได้รับ
ข้อความจากหมายเลขที่ไม่รู้จัก

ข่าวเอฟเวน ดัฟฟีลด์ หน้าสี่ เดอะเวิลด์ โรบิน

เขายิ้มกว้างกับหน้าจอล็กๆ ก่อนสอดโทรศัพท์เก็บเข้ากระเป๋า แด่ดอุ่น
ลาดต้องศิระะและลาดใหญ่ นกนางนวลร้องแวกๆ บินควัดเจียนเหนือศิระะ
สไตร์ทซ์รู้สึกเป็นสุขเมื่อรู้ว่าตนไม่ต้องไปไหนและไม่มีใครรอเขา เขาตัดสินใจนั่ง
อ่านหนังสือพิมพ์ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้ายบนม้านั่งกลางแสงแดด

10

โรบินยืนโอนเอนไปมาพร้อมผู้โดยสารอื่นแน่นขนัดบนรถไฟใต้ดินสายเบเคอร์ลุ่มง่หน้าขึ้นเหนือ ทุกคนมีสีหน้าเคร่งเครียดหมองหม่นสมกับที่เป็นเช้าวันจันทร์ เธอรู้สึกว้าวุ่นในกระเป๋าสัน จึงหยิบมันออกมาอย่างยากเย็น ข้อศอกเธอถูกอัดแน่นอวัยวะต่างๆ ที่ไม่อาจระบุตำแหน่งได้ของผู้ชายปากเหม็นสวมสูทคนข้างๆ เมื่อเห็นว่ามีข้อความส่งมาจากสไตรก์ เธอรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาชั่วขณะ ตื่นเต้นเกือบพอๆ กับตอนเห็นข่าวดัพฟิลด์ในหนังสือพิมพ์เมื่อวาน เธอเลื่อนหน้าจอลงแล้วอ่าน

ออกไปข้างนอก กฎแฉอยู่หลังถังชักโครกในห้องน้ำ สไตรก์

เธอไม่พยายามฝืนเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า แต่ทำไว้เช่นนั้นขณะรถไฟแล่นกึ่งกังวานไปตามอุโมงค์มืดมิด และพยายามไม่สวดทายเป็นเอกฉันท์ปากไม่โสหาของผู้ชายร่างจุ๋เข้าไป เธอขัดเคืองใจ เมื่อวานเธอกับแมตทิวกินอาหารกลางวันกับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของแมตทิวสองคน ที่ร้านอาหารโปรดของเขาชื่อ วินด์มิลล์ ใกล้สวนสาธารณะคอมมอน พอโรบินเห็นรูปเอฟเวเน ดัพฟิลด์ใน

หนังสือพิมพ์*นิวส์ออฟเดอะเวิลด์* ซึ่งทางอยู่บนโต๊ะข้าง ๆ เธอละล้าละลักขอตัวระหว่างแมตทิวกำลังเล่าเรื่องหนึ่งค้าง แล้วเร่งออกไปส่งข้อความถึงสไตรค์ข้างนอก

ภายหลัง แมตทิวบอกว่าเธอแสดงมารยาทแย่มาก และยิ่งแย่มากเข้าไปใหญ่เมื่อเธอไม่ยอมชี้แจงว่าไปทำอะไรมา เพราะเธอจะเก็บความลับน่าขันไว้กับตัวมากกว่า

โรบินจับหัวพุงตัวไว้แน่น ขณะรถไฟชะลอลงและผู้โดยสารข้างตัวเอนมาประชิด เธอรู้สึกตัวเองออกจะโง่เง่า พร้อมกันนั้นก็นึกโกรธผู้ชายสองคนนั้นด้วย โดยเฉพาะนักสืบซึ่งเห็นชัดว่าไม่สนใจความเคลื่อนไหวของอดีตเพื่อนชายลูลาเลยแม้แต่น้อย

โรบินอารมณ์เสียอย่างหนัก หลังเดินฝ่าความอลหม่านและซากปรักหักพังเดิม ๆ ไปยังถนนเดนมาร์ก หยิบกุญแจจากหลังซักรโครกตามที่ได้รับคำสั่ง จากนั้นก็ถูกผู้หญิงในสำนักงานของเฟรดดี เบสตีก็สบประมาทด้วยน้ำเสียงวางอำนาจอีกครั้ง

เวลาเดียวกันนั้น สไตรค์ก็กำลังเดินผ่านสถานที่อันเป็นฉากโรแมนติคที่สุดในชีวิตโรบิน แม่เขาจะไม่รู้เลยก็ตาม เช่นนี้ตามขั้นบันไดได้รูปปั้นเทพอิรอสคลาคล่ำไปด้วยเด็กวัยรุ่นชาวอิตาลี ระหว่างที่สไตรค์เดินผ่านไปทางฝั่งเซนต์เจมส์มุ่งหน้าถนนกลาสส์เฮาส์

บาร์รัก ไนต์คลับที่ตีปี แมกกีโปรดปรานขนาดอยู่ที่นั่นนานสี่ชั่วโมง ทั้งที่เพิ่งลงเครื่องบินจากลอสแอนเจลิสหมาด ๆ มีประตูทางเข้าอยู่ห่างจากฟิคาติลลี เซอร์คัสชั่วระยะเดินเพียงสั้น ๆ ด้านหน้าอาคารมองเหมือนก่อด้วยคอนกรีตอุตสาหกรรม ชื่อไนต์คลับโดดเด่นสะดุดตาด้วยตัวอักษรสีดำนาวาเรียงเป็นแนวตั้ง พื้นที่คลับขยายขึ้นไปถึงสี่ชั้น เหนือช่องประตูติดตั้งกล้อวงจรวัดตามที่สไตรค์คาดไว้ เขาคิดว่ารัศมีกล้อน่าจะครอบคลุมเกือบทั้งถนน เขาเดินดูรอบอาคารและสังเกตเห็นทางหนีไฟ ก่อนลงมือร่างผังบริเวณอย่างคร่าว ๆ

หลังจากท่องเที่ยวยาวนานครั้งที่สองเมื่อค่าวน สไตร์การู้สึกว่าเขาเข้าใจ
 ถ่องแท้ในประเด็นที่ดีบี แมกก์ประกาศความสนใจในตัวลูลา แลนดรีออกมา
 อย่างเปิดเผย แร็ปเปอร์ผู้นี้เอยถึงนางแบบสาวในเนื้อเพลงของเขาสามเพลง
 สำหรับอัลบั้มต่างกันสองอัลบั้ม นอกจากนั้นเขายังเคยพูดถึงเธอระหว่างให้
 สัมภาษณ์หลายครั้ง ว่าเธอคือผู้หญิงในอุดมคติและเป็นเนื้อคู่ของเขา ยากจะ
 ประเมินได้ว่าแมกก์ตั้งใจจริงมากน้อยแค่ไหนตอนแสดงทัศนะเหล่านี้ออกมา จาก
 บทสัมภาษณ์ที่สไตร์ก้อ่านพบในหนังสือทั้งหลาย อาจมีบางเรื่องที่ควรนำมา
 พิจารณาด้วย อันดับแรกก็คืออารมณ์ขันของแร็ปเปอร์ ซึ่งทั้งผิดทั้งปลิ้นปล้อน
 อันดับสองคือความปลาลปลื้มเจือหัวนโหวของผู้สัมภาษณ์ทุกคน เมื่อได้เผชิญ
 หน้าเขา

แมกก์เป็นอดีตสมาชิกแก๊งอันธพาล เคยติดคุกด้วยความผิดเกี่ยวกับ
 อาวุธปืนและยาเสพติดที่ลอสแอนเจลิสบ้านเกิด ขณะนี้เขาคือมหาเศรษฐี เป็น
 เจ้าของธุรกิจจำโรงามจำนวนหนึ่งนอกเหนือจากอาชีพนักร้อง ไม่ต้องสงสัยเลย
 ว่าสื่อทุกแขนงต่าง “ตื่นเต้น” ดังที่โรบินเคยพูด เมื่อมีข่าวรั่วไหลออกไปว่าค่าย
 เพลงของแมกก์เช่าห้องพักให้เขาได้ห้องของลูลา มีเสียงคาดเดาอย่างบ้าคลั่งว่า
 อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อดีบี แมกก์พบว่าเขาอยู่ห่างจากผู้หญิงในฝันของตนเพียงชั้น
 เดียว และปัจจัยจุดชนวนอันใหม่จะมีผลอย่างไรต่อความสัมพันธ์ขึ้น ๆ ลง ๆ
 ของแลนดรีกับดัฟฟีลด์ เรื่องไร้สาระทั้งหมดนี้ถูกสอดแทรกด้วยความคิดเห็น
 ปลอม ๆ จากเพื่อนของทั้งสองฝ่าย -- “เขาโทรไปหาเธอ ชวนเธอไปกินอาหารค่ำ
 ด้วยกันเรียบร้อยแล้ว” “เธอกำลังเตรียมงานปาร์ตี้เล็ก ๆ ไว้ต้อนรับเขา ในแฟลต
 ของเธอเอง เมื่อเขามาถึงลอนดอน” คำคาดเดาลักษณะนี้แทบจะกลบเสียง
 วิจารณ์ประปรายของนักเขียนคอลัมน์ผู้แค้นเคืองหลายคน ว่าแมกก์ผู้ต้องโทษ
 ถึงสองครั้งสองหนและเป็นเจ้าของเพลงสตูดิโออาชญากรรมในอดีตของตัวเอง
 (พวกเขาว่าอย่างนั้น) ไม่ควรเหยียบเข้ามาในประเทศนี้ไม่ว่าในกรณีใด

เมื่อปลงใจแล้วว่าถนทุกเส้นรอบบารักรักไม่มีอะไรบอกเขาได้อีก สไตร์ก

จึงออกเดินต่อ พร้อมกับบันทึกเรื่องเส้นสีเหลืองในบริเวณใกล้เคียง เรื่องเซตห้ามจอดรถในคืนวันศุกร์ และอาคารที่มีกล้องวงจรปิดในพื้นที่ใกล้ๆ กัน หลังจากจดบันทึกเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขารู้สึกว่าควรให้รางวัลตัวเองเป็นน้ำชาสักถ้วยกับขนมปังม้วนเบคอนสักชิ้น โดยลงบัญชีเป็นค่าใช้จ่าย เขารับประทานอาหารทั้งสองอย่างในร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่ง พลางอ่านหนังสือพิมพ์*เดลีเมล* ที่มีคนทิ้งไว้ไปด้วย

โทรศัพท์มือถือของเขาส่งสัญญาณเรียกขณะเริ่มต้นชาถ้วยที่สอง พร้อมกับอ่านเรื่องชวนเข้าไปได้ครึ่งหนึ่ง เป็นเรื่องที่นายกรัฐมนตรีทำเลียมารยาท เรียกหญิงสาวผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งคนหนึ่งว่า “ยายหัวรั้น” โดยไม่รู้ตัวว่าไมโครโฟนยังเปิดอยู่

ตลอดอาทิตย์ที่ผ่านมา เมื่อพนักงานชั่วคราวที่เขาไม่ต้องการโทรเข้ามา สไตรก์จะปล่อยให้เธอฝากข้อความทุกครั้ง แต่วันนี้เขารับสาย

“หวัดดี โรบิน เป็นไงบ้างล่ะ”

“สบายดีค่ะ ฉันโทรมาบอกข้อความที่มีคนฝากไว้ให้คุณนะคะ”

“ว่ามาเลย” สไตรก์บอกพลางหยิบปากกา

“อลิสัน เครสส์เวลล์ เลขานุการ บริสโตว์โทรมาเมื่อกี้ค่ะ บอกว่าจองโต๊ะไว้ที่ชิพริอานี เวลาบ่ายโมงวันพรุ่งนี้ เขาจะแนะนำให้คุณรู้จักแทนซี เบสตีก็”

“เยี่ยมไปเลย”

“ฉันพยายามโทรไปที่บริษัทผลิตภาพยนตร์ของเฟรดดี เบสตีก็อีกครั้ง จนทางนั้นเริ่มหงุดหงิด เขาบอกว่าคุณเบสตีก็อยู่ในแอลเอ ฉันฝากบอกไปอีกครั้งแล้วค่ะ ว่าขอให้คุณเบสตีก็ช่วยโทรกลับมาหาคุณด้วย”

“ดีมาก”

“แล้วปีเตอร์ กิลเลสปีก็โทรมาอีกแล้วค่ะ”

“อือฮิ” สไตรก์รับทราบ

“เขาบอกว่าเป็นเรื่องด่วน ขอให้คุณกรุณาโทรกลับเร็วที่สุด”

สไตรก์คิดจะบอกให้โรบินโทรกลับไปหา กิลเลสปี แล้วบอกให้เขาลงนรก

ไปซะ

“ได้ ผมจะโทร ฟังนะ คุณช่วยส่งข้อความบอกที่อยู่ในต์คลับอูซีมาให้ผมหน่อยได้ไหม”

“ตกลงค่ะ”

“แล้วพยายามหาเบอร์ผู้ชายชื่อกาย โซเม่ให้ผมด้วย เขาเป็นนักออกแบบนะ”

“อ่านว่า ‘กี้’ ค่ะ” โรบินบอก

“ว่าไงนะ”

“ชื่อต้นเขานะค่ะ ออกเสียงแบบฝรั่งเศสว่า ‘กี้’”

“อ้อ เหนอ เอาเถอะ คุณพยายามหาเบอร์ติดต่อเขาได้ใช่ไหม”

“ได้ค่ะ” โรบินรับปาก

“ถามเขาว่าพร้อมจะคุยกับผมหรือเปล่า บอกเขาไปว่าผมเป็นใคร และใครเป็นคนจ้างผม”

“ได้ค่ะ”

สไตรเกอร์หนักได้ถึงน้ำเสียงเย็นชาของโรบิน ผ่านไปหนึ่งหรือสองวินาที เขาคิดว่ารู้อย่างน่าจะเป็นเพราะอะไร

“อ้อ มีอีกอย่าง ขอขอบคุณมากสำหรับข้อความที่คุณส่งมาเมื่อวาน” เขาพูด “ขอโทษที่ไม่ได้ติดต่อกลับไป ตอนนั้นมันจะดูแปลกๆ ถ้าผมพิมพ์ส่งข้อความ แต่ถ้าคุณโทรไปหาไนเจล เคลเมนต์ส์ ตัวแทนของดัพฟีลด์ แล้วขอนัดพบเขาได้ด้วย ก็คงดีมาก”

ความเป็นปรปักษ์ของเธอหายไปทันทีที่สมดังเจตนาเขา เมื่อเธอเปล่งเสียงพูดอีกครั้ง มันฟังอบอุ่นขึ้นหลายตีกิริ อันที่จริงเกือบจะเรียกได้ว่าตื่นเต้นเลยทีเดียว

“แต่ดัพฟีลด์ไม่น่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไม่ใช่หรือคะ เขามีพยานยืนยันที่อยู่แน่นอนหนา”

“นั่นสิ เอาเถอะ ดูกันต่อไปก็แล้วกัน” สไตร์กตอบ จงใจทิ้งท้ายเป็นलग
“แล้วก็ฟังนะ โรบิน ถ้ามีจดหมายขู่ฆ่าเข้ามาอีก -- ปกติมันจะมาทุกวันจันทร์...”

“ทำยังไงคะ” เธอถาม เสียงกระตือรือร้น

“เอาเข้าแฟ้มไว้” สไตร์กบอก

เขาไม่แน่ใจ -- ดูนั่นไม่น่าเป็นไปได้ เขาว่าเธอดูสุขภาพเรียบร้อยมาก -- แต่
เขาคิดว่าได้ยินเสียงเธอบ่นอวบิบ “ตางังเอ๊ย” ขณะวางสาย

ตลอดวันที่เหลือ สไตร์กยุ่งกับการทำงานเบื้องต้นที่น่าเบื่อหน่ายแต่ก็
จำเป็นต้องทำ เมื่อโรบินส่งข้อความบอกที่อยู่มาให้ เขาก็ไปเยือนไนต์คลับ
แห่งที่สองของวันนั้น คราวนี้อยู่ที่เซาท์เคนซิงตัน มันแตกต่างจากบาร์ร็อกอย่าง
สุดกู่ ทางเข้าลึกกลับของอุโมงค์จะเป็นทางเข้าบ้านส่วนตัวสวย ๆ ลึกหลังมากกว่า
มีกล้องวงจรปิดเหนือประตูเช่นกัน จากนั้นสไตร์กก็ขึ้นรถเมล์ไปถนนชาลส์
ซึ่งเขาค่อนข้างแน่ใจว่าก็ โซเมออคัยอยู่ เขาเดินไปตามเส้นทางที่คาดว่ามันจะ
ตรงที่สุด ระหว่างที่อยู่ของนักร้องแบบกับบ้านที่แลนด์ริชชีวิต

ตอนบ่ายแก่ ๆ ขาของเขาเจ็บปวดเหลือร้ายขึ้นมามากครั้ง เขาหยุดพักกิน
แซนด์วิชอีก ก่อนออกเดินทางไปร้านเฟเทอรัลใกล้สำนักงานสกอตแลนด์ยาร์ด
อันเป็นสถานที่นัดพบกับเอริก วอร์เดล

มันคือผับสไตร์วิกตอเรียอีกผับหนึ่ง คราวนี้มีหน้าต่างบานมหิมา สูงจาก
พื้นเกือบจดเพดาน มองออกไปเห็นอาคารสีเทาหลังใหญ่สมัยทศวรรษ 1920
ประดับรูปปั้นฝีมือเจคอบ เอบส์ไธน์ รูปปั้นที่อยู่ใกล้ที่สุดประดับอยู่เหนือประตู
ส่งสายตาดึงมองผ่านหน้าต่างเข้ามาในผับ เทพหน้าตาซึ่งขึงดูต้นประทุบนั่ง โอ
กอดบุตรชายทารก ร่างของทารกน้อยบิดมาข้างหลังอย่างผิดธรรมชาติเพื่ออวด
อวัยวะเพศ กาลเวลากัดเซาะความน่าอัศจรรย์กร่อนไปมาก

ภายในเฟเทอรัล เครื่องกลไกส่งเสียงดังคลิก ๆ กริ่ง ๆ ส่องแสงไฟแม่สี
สว่างวาว ที่วิพลสมานกันกำเพงบุหนัสนอกการแข่งขันฟุตบอลระหว่างเวสต์-
บรอมมิชอัลเบียนกับเชลซีแต่ปิดเสียงไว้ ขณะที่เอมิ ไวน์เฮาส์ส่งเสียงสะท้าน

คร่ำครวญมาจากลำโพงในที่ซ่อนมืดม่น ร่ายชื่อเบียร์ถูกวาดไว้บนผนังสีครีม เหนือเคาน์เตอร์บาร์ตัวยาว หันหน้าเข้าหาบันไดไม้สีเข้ม รววจับทองเหลือง สุกปลั่ง ทอดโค้งขึ้นสู่ชั้นบน

สไตรกัต้องรอคิว จึงมีเวลาพอกวาดตามองโดยรอบ ผับนี้เต็มไปด้วยผู้ชาย ส่วนใหญ่ตัดผมสั้นแบบทหาร แต่เด็กสาวผิวแทนอมสนิมสามคนยืนล้อมรอบโต๊ะตัวสูง สะบัดผมที่ผ้าน้ำยายืดตรงผิดธรรมชาติไปข้างหลัง สวมชุดกระโปรงปักเลื่อมวิบวับตัวจีว ขยับขาถ่ายน้ำหนักโดยไม่จำเป็นอยู่บนรองเท้านสูงปริ๊ดจนน่ากลัวหกล้ม เธอทั้งสามแสรังทำเป็นไม่รู้ว้าชายหนุ่มรูปหล่อ ใบหน้าอ่อนเยาว์ สวมแจ็กเก็ตหนัง ที่นั่งถัดมาตามลำพังบนม้าสูงข้างหน้าต่างใกล้เคียง กำลังสำรวจตรวจตราพวกเธออย่างละเอียดทุกซอกมุมด้วยสายตาชำชอง สไตรกัซื้อดรัมบาร์ให้ตัวเองหนึ่งแก้ว แล้วเดินตรงไปทางผู้มองประเมินเธอทั้งสาม

“คอร์โมรัน สไตรกัครับ” เขาแนะนำตัวเมื่อเดินไปถึงโต๊ะวอร์เดล ผมของวอร์เดลเป็นแบบที่สไตรกันึกอิจฉาผู้ชายคนอื่นมาตลอด คงไม่มีใครเรียกวอร์เดลว่า “ไอ้หัวขนเพชร” แน่นอน

“นั่นสิ ผมก็คิดอยู่ว่าต้องเป็นคุณแน่” นายตำรวจพูดพลางจับมือทักทาย “อันสติสบอกว่าคุณเป็นคนตัวใหญ่”

สไตรกัลากแก้อืสูงมาหนึ่งตัว แล้ววอร์เดลก็ถามโดยไม่มีอารมณ์ทว่า

“ว่าไง คุณมีข้อมูลอะไรจะบอกผมงั้นรี”

“เมื่อเดือนที่แล้ว มีเหตุแทงกันตายใกล้สถานีอีลลิงบรอดเวย์ เขาชื่อเลียม เยตส์ใช้ไหม เป็นสายให้ตำรวจ ถูกหรือเปล่า”

“ใช่ มีดปักคาอยู่ที่คอเขา แต่เรารู้แล้วว่าเป็นฝีมือใคร” วอร์เดลบอกพลางหัวเราะอย่างจงหอง “พวกหัวขโมยครึ่งค่อนลอนดอนก็รู้ ถ้านี่คือข้อมูลของคุณ --”

“แต่คุณก็ยังไม่รู้ว่าหมอนี่อยู่ที่ไหน ไซ้ไหมล่ะ”

วอร์เดลชำเลื่องมองเด็กสาวที่ยังงใจทำไม่รู้ไม่ชี้แวบหนึ่ง ก่อนหยิบสมุด

โน้ตเล่มเล็กออกจากกระเป๋า

“ว่าต่อฮิ”

“มีเด็กสาวคนหนึ่งทำงานที่ร้านรับแทงพนันบนถนนแฮกนีย์ ชื่อโซนาฮอลแลนด์ เธอเช่าแฟลตทางร้านไปสองถนน ตอนนี้มีแขกไม่พึงประสงค์มาพักอยู่ด้วย ชื่อเบิร์ตต์ เฟอร์นีย์ เขาเคยซ้อมพี่สาวเธอ ดูเหมือนหมอนี้ไม่ใช่คนประเภทที่จะยอมให้ใครปฏิเสธได้ง่ายๆ”

“มีที่อยู่ละเอียดยั๊” วอร์เดลถาม ตั้งหน้าตั้งตาจด

“ผมเพิ่งให้ชื่อคนเช่าแฟลตกับรหัสไปรษณีย์คุณไปครึ่งหนึ่ง ลองทำหน้าที่นักสืบเองบ้างสิ”

“คุณบอกว่าได้ข้อมูลพวกนี้มาจากไหนนะ” วอร์เดลถาม มือยังคงเขียนอย่างรวดเร็วบนสมุดที่วางอยู่บนหัวเข่าได้ไต่ะ

“ผมไม่ได้บอก” สไตรค์ตอบพร้อมกับจิบเบียร์อย่างนิ่งสงบ

“มีเพื่อนน่าสนใจดีเหมือนกันนี่ ไซ้ไหมล่ะ”

“มาก เอาละ เพื่อความยุติธรรมในการแลกเปลี่ยน...”

วอร์เดลเก็บสมุดโน้ตเข้ากระเป๋าพลาจหัวเราะ

“ไอ้ข้อมูลที่คุณเพิ่งให้ผมมานี้เนี่ย มันอาจเป็นสวะที่ไม่มีค่าอะไรเลยก็ได้”

“ไม่ใช่แน่ เล่นกันแฟร์ๆ หน่อยสิ วอร์เดล”

นายตำรวจมองสไตรค์หนึ่งอดีตใจ ดูจะตัดสินใจไม่ถูกว่าควรฆ่าหรือส่งสยเขาดี

“ถ้าจั้นคุณอยากได้อะไรล่ะ”

“ผมบอกคุณแล้วทางโทรศัพท์ ข้อมูลภายในเกี่ยวกับลูลา แลนด์รี”

“คุณไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์หรือไง”

“ผมพูดว่าข้อมูลภายใน ลูก้าผมคิดว่ามีการเล่นผิดกติกา”

สื่อน้าวอร์เดลกระด้างขึ้น

“มาจากพวกหนังสือแท็บลอยด์ละซีนี่”

“เปล่า” สไตรค์ตอบ “พี่ชายเธอต่างหาก”

“จอห์น บริสโตร์นะหรือ”

วอร์เดลดื่มเบียร์อีกใหญ่ ตาจับอยู่ที่ต้นขาสาวน้อยคนอยู่ใกล้ที่สุด แหวนแต่งงานบนนิ้วเขาสะท้อนแสงสีแดงจากเครื่องเล่นพินบอล

“เขายังฝังใจกับวิดีโอจากกล้องวงจรปิดอยู่อีกหรื”

“เขาพูดถึงวิดีโอนั่น” สไตรค์ยอมรับ

“เราพยายามแกะรอยพวกนั้น” วอร์เดลบอก “ไอ้หนุ่มผิวดำสองคนนั้น เราประกาศขอร้อง แต่ไม่มีใครออกมาเลยสักคน มันก็ไม่น่าแปลกใจหรอก -- สัญญาณกันขโมยดังจingleเดียวกับที่พวกนั้นน่าจะผ่านไป -- หรือไม่ก็พยายามเข้าไปในรถพอดิ มาเซราตีซะด้วย รสนิยมวิไลจริง ๆ”

“คิดว่าพวกนี้จะขโมยไปไหม”

“ผมไม่ได้บอกว่าสองคนเจาะจงไปที่นั่นเพื่อขโมยรถ อาจจะบังเอิญสบโอกาสเหมาะเมื่อเห็นรถจอดอยู่ -- ไอ้เงาะไหนกันนะถึงได้จอดมาเซราตีทิ้งไว้ข้างถนนแบบนั้น แต่ตอนนั้นมันก็เกือบตีสองเข้าไปแล้ว แถมอุณภูมิยังติดลบอีก ผมก็นึกเหตุผลอันควรออกไม่ก็เชื่อว่าทำไมผู้ชายสองคนจะต้องเลือกมาพบกันเวลาแบบนั้น บนถนนในเซตเมย์แฟร์ ซึ่งตามข้อมูลเท่าที่เราพบ พวกเขาไม่ได้อาศัยอยู่แถวนั้นแน่”

“ไม่รู้เลยหรือว่าทั้งสองคนมาจากไหน หรือไปไหนต่อหลังจากนั้น”

“เราค่อนข้างแน่ใจว่าคนที่บริสโตร์หมกมุ่น...เจ้าคนที่เดินไปทางแฟลตลูลา ก่อนเธอตกลงมานะ ลงจากรถเมอร์สสายสามสิบห้าที่ถนนวิลตันตอนห้าทุ่มสิบห้า ไม่มีใครบอกได้ว่าเขาไปทำอะไรก่อนเดินผ่านกล้องตรงปลายถนนเบลลามีหนึ่งชั่วโมงครึ่งหลังจากนั้น เขาพุ่งผ่านกล้องกลับมาอีกครั้งหลังจากลูลากระโดดได้สิบนาทีกิ่งขึ้นไปตามถนนเบลลามี และเป็นไปได้มากกว่าน่าจะเลี้ยวขวาไปตามถนนเวลดอน ยี่สิบนาทีกิ่งหลังจากนั้น กล้องบนถนนที่โอบอลส์จับภาพผู้ชายคนหนึ่งได้ ลักษณะใกล้เคียงเขามาก -- ตัวสูง ผิวดำ หมวกคลุมหัว ผ้าพันคอ

พันปิดหน้า”

“เขาทำเวลาได้ดีมากทีเดียว ถ้าวิ่งไปถึงถนนที่โอบอลส์ได้ในยี่สิบนาที” สไตรก์ออกความเห็น “นั่นมันทางไปคลาร์กเคนเวลล์ไม่ใช่หรื น่าจะสักสองไมล์ หรือสองไมล์ครึ่ง แล้วทางเท่านี้เป็นน้ำแข็งด้วย”

“นั่นสิ แต่ก็นั่นแหละ อาจไม่ใช่เขาก็ได้ วิดีโอนั้นช่วยแตกออก บรีสโตรว์ คิดว่าน่าสงสัยมากที่เขาปิดหน้าปิดตาแบบนั้น แต่อากาศคืนนั้นมันมันตั้งลบสิบ องศา ผมเองยังต้องใส่หมวกสกีไปทำงานเลย ยิ่งงี้ก็แล้วแต่ ไม่ว่าเขาจะไปหรือไม่ได้ไปที่ถนนที่โอบอลส์ ก็ไม่เห็นมีใครออกมาบอกว่าจำหมอนั้นได้เลยสักคน”

“แล้วอีกคนล่ะ”

“วิ่งลงไปตามถนนอัลลิเวลล์ ห่างไปราวสองร้อยหลา หลังจากนั้นก็ไม่รู้ว่าไปทางไหนต่อ”

“ไม่รู้ว่าจะไปถึงแถวนั้นเวลาอะไรด้วยใช่ไหม”

“อาจจะมาจากทางไหนก็ได้ทั้งนั้น ไม่มีกล้องตัวอื่นจับภาพเขาได้เลย”

“ในลอนดอนควรต้องมีกล้องวงจรปิดเป็นหมื่นตัวไม่ใช่หรือ”

“ยังติดไม่ครบทุกแห่ง กล้องไม่ใช่คำตอบสำหรับปัญหาของเรา นอกเสียจากจะคอยบำรุงรักษาและมีคนดูแลตลอด ตัวที่อยู่ตรงถนนแกรรีแมนเสี่ย ถนนเมโดว์ฟีลด์กับถนนฮาร์ตลีย์ไม่มีกล้องเลยสักตัว คุณก็เหมือนคนอื่น ๆ นั่นแหละสไตรก์ เวลาคุณบอกเมียว่าอยู่ที่ทำงานแต่จริง ๆ ไปอยู่คลับระบำไป คุณก็ต้องการเสรีภาพส่วนบุคคล แต่ถ้ามีใครสักคนพยายามงัดหน้าต่างห้องนํ้า บ้านคุณ คุณก็เรียกร้องให้สอดส่องดูแลบ้านตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง จะเอาหมดทั้งสองอย่างไม่ได้หรอก”

“ผมไม่เคยอยากได้เลยสักอย่าง” สไตรก์ตอบ “ผมแค่ถามว่าคุณรู้อะไรเกี่ยวกับนักวิ่งหมายเลขสองบ้าง”

“ปิดหน้าปิดตาหมด เหมือนคุณู๋เขานั้นแหละ เท่าที่เห็นก็มีแค่มือ ถ้าเป็นผมนะ ถ้ามีขนักติดหลังเรื่องมาเซราตีคืนนั้น ผมจะเข้าไปซุกอยู่ในบาร์สักแห่ง

แล้วค่อยออกมาพร้อมคนอื่นเยอะๆ มีที่หนึ่งชื่อโบโจล์อยู่ถัดถนนอัลลิเวลล์ไปหน่อย เขาอาจเข้าไปมั่วในกลุ่มลูกค้าที่นั่นก็ได้ เราตรวจสอบดูแล้ว” วอร์เดลบอก ดักหน้าคำถามของสไตรก์ “ไม่มีใครจำเขาได้จากภาพในกล้องวงจรปิด”

ทั้งสองดื่มเบียร์กันเงียบๆ ครู่หนึ่ง

“ต่อให้หาตัวสองคนนั้นพบ” วอร์เดลพูดขณะวางแก้วลง “อย่างมากที่เราจะได้ก็แค่คำให้การในฐานะพยานเรื่องที่เธอกระโดดลงมา ในแฟลตเธอไม่พบดีเอ็นเอแปลกปลอม ไม่มีใครเข้าไปในห้องเธอโดยไม่สมควร”

“ไม่ใช่แค่ภาพจากกล้องวงจรปิดที่ทำให้บรีสโตร์คิดแบบนั้น” สไตรก์เอ่ย “เขายังได้พบแทนซี เบสตีอีกด้วย”

“อย่ามาพูดกับผมเรื่องยายบ้าแทนซี เบสตีก็นั่นเด็ดขาด” วอร์เดลพูดน้ำเสียงหงุดหงิด

“ผมคงต้องพูดถึงเธอ เพราะลูกค้าผมคิดว่าคำให้การของเธอเป็นเรื่องจริง”

“ยายนั้นยังพูดอยู่ใช่ไหม หล่อนยังไม่เลิกอีกหรือ ผมจะเล่าอะไรเรื่องคุณนายเบสตีก็ให้ฟัง เอาไหมล่ะ”

“ว่ามาเลย” สไตรก์บอก มือข้างหนึ่งกุมแก้วเบียร์รออยู่ที่อก

“คาร์เวอร์กับผมไปถึงที่เกิดเหตุหลังแลนด์ริทกลมาประมาณยี่สิบหรือยี่สิบห้า นาที ตำรวจในเครื่องแบบไปถึงก่อนแล้ว ตอนที่เราเห็นเธอ แทนซีเบสตีก็ยังคงคลุ้มคลั่งเต็มที่ ทั้งพรวดพือฟังไม่ได้ศัพท์ ทั้งตัวสั่น เอาแต่กรีดเสียงอยู่นั่นว่ามีฆาตรกรอยู่ในอาคาร

“ตามที่เธอเล่า เธอลุกจากเตียงไปฉี่ในห้องน้ำตอนประมาณตีสอง เธอได้ยินเสียงตะโกนดังมาจากแฟลตเหนือขึ้นไปสองชั้น แล้วก็เห็นร่างแลนด์ริทกลมาผ่านหน้าต่าง

“ที่นี่ ใต้อันต่างที่แฟลตพวกนี้นะ มันเป็นกระจกสามชั้นหรือโถงนี้แหละ ออกแบบมาให้เก็บความร้อนและระบบปรับอากาศได้ดี รวมทั้งป้องกันไม่ให้เสียงสามัญชนลอดเข้าไปได้ด้วย ตอนที่เราสอบปากคำเธอ บนถนนมีทั้งรถตำรวจ

ทั้งเพื่อนบ้านเต็มไปด้วยหมด แต่คนข้างบนไม่รู้สักอะไรเลย นอกจากแสงวาบ ๆ สีน้ำเงิน เสียงที่ลอดเข้าไปมันเงียบมาก จนทำให้คิดว่าอยู่ในพระมิดเฮงซวย ที่ไหนสักแห่งเสียอีก

“ผมก็เลยพูดกับเธอว่า ‘คุณแน่ใจหรือครับ คุณนายเบสตีก็ ว่าได้ยินเสียง ตะโกน เพราะรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างกำลังป้องกันเสียงดีมาก’

“เธอยังไม่ยอมเปลี่ยนความคิด สาบานว่าได้ยินชัดทุกคำ ตามที่เธอเล่า แลนดรีตะเบ็งเสียงพูดทำนองว่า ‘มันหายไปแล้ว’ แล้วเสียงผู้ชายก็พูดว่า ‘แก มันนั่งต่อแหล’ เขาเรียกกันว่าอาการประสาทหลอนแบบหุแว่ว” วอร์เดลกล่าว “คือเริ่มได้ยินเสียงอะไรต่อมิอะไรเมื่อสุดโคเคนเข้าไปจนสมองแทบโหล”

เขายกเบียร์ขึ้นดื่มอีกอีกใหญ่

“ยังงี้ก็แล้วแต่ เราได้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยแล้วว่าเธอไม่มีทางได้ยินในวันรุ่งขึ้นพวกเบสตีก็ย้ายไปอยู่บ้านเพื่อนคนหนึ่ง เพื่อหลบพวกนักข่าว เราก็เลยให้คนสองสามคนเข้าไปอยู่ในแฟลตห้องนั้น แล้วให้อีกคนขึ้นไปแหกปากตะโกนสุดเสียงที่ระเบียงห้องแลนดรี พวกที่อยู่ในแฟลตชั้นล่างไม่ได้ยินเสียงคนข้างบนแม้แต่คำเดียว นั่นคือมีสติครบถ้วนและพยายามเงี่ยหูฟังเต็มที่นะ

“แต่ระหว่างที่เราพิสูจน์ว่าเธอพูดจาเพ้อเจ้อ คุณนายเบสตีก็ก็เที่ยวได้โทรหาคนครึ่งค่อนลอนดอน บอกว่าเธอคือพยานคนเดียวที่รู้เห็นฆาตกรรมลูลา แลนดรี พวกนักข่าวตามกลืนเรื่องนี้กันอยู่แล้ว เพราะมีเพื่อนบ้านบางคนได้ยินเธอตะเบ็งเสียงลั่น ๆ ว่ามีผู้บุกรุก หนังสือพิมพ์ทุกฉบับพิจารณาตัดสินว่า เอฟเวน ดัฟฟีลด์เป็นคนทำตั้งแต่เรายังไม่ทันได้กลับไปสอบปากคำคุณนายเบสตีก็ด้วยซ้ำ

“เราแจ้งให้เธอทราบ ว่า ตอนนี้เราได้พิสูจน์ชัดแล้วว่าเธอไม่มีทางได้ยินในสิ่งที่บอกว่าได้ยิน นั่นแหละ เธอไม่พร้อมจะยอมรับว่าทั้งหมดนั้นคิดไปเอง เธอได้อะไรเยอะมาจากเรื่องนี้ นักข่าวแห่มาเฝ้าหน้าบ้านเธอยังกับเป็นลูลา แลนดรี กลับมาเกิดใหม่ขึ้นแหละ เพราะงั้นเธอก็เลยนึกขึ้นได้และบอกว่า ‘อ้าว ฉันไม่

ได้บอกหรือคะ ว่าฉันเปิดหน้าต่างทิ้งไว้เอง ไซเคะ ฉันเปิดหน้าต่างให้
อากาศเข้า จะได้หายใจสดชื่นหน่อย”

วอร์เดลแปลงเสียงหัวเราะยัยหยั่น

“อากาศข้างนอกติดลบ หิมะตกอีกต่างหาก”

“แล้วเธอก็สวมชุดชั้นในด้วย ไซไซไหม”

“สารรูปเหมือนคราดผูกสัมพลสตักไว้สองใบยังงัยงั้น” วอร์เดลวิจารณ์
อุปมางายตายเสียจนสไลด์รักแน่ใจว่าตนไม่ใช่คนแรกที่ได้ยินประโยคนี้ “เราเดิน
หน้าต่อ ตรวหาหลักฐานตามคำให้การใหม่ เราปิดฝุ่นหาลายนิ้วมือ แล้วก็เป็น
ตามคาด เธอไม่ได้เปิดหน้าต่างเลย ไม่มีลายนิ้วมือบนสลักหรือที่ไหนทั้งสิ้น
คนทำความสะอาดเข้ามาปิดกวาดเช็ดถูตอนเช้าก่อนเลนดรีตาย จากนั้นก็ไม่ได้
เข้าไปอีกเลย ในเมื่อหน้าต่างปิดล็อกใส่สลักแน่นหนาอยู่ตอนที่เราไปถึง มันก็น่า
จะสรุปได้อย่างเดียวไม่ใช่หรือไง ว่ายายคุณนายแทนซี เบสตีก็นั่นนั่นน้ำเป็นตัว”

วอร์เดลกรอกเบียร์ลงคอจนหมดแก้ว

“อีกสักแก้วดีไหม” สไลด์รักเอ่ยพลางลุกขึ้นเดินไปที่เคาน์เตอร์บาร์โดย
ไม่รอคำตอบ

เขาสังเกตเห็นสายตาสอดรู้ของวอร์เดลวนเวียนอยู่ที่ขาท่อนล่างของตน
ขณะเดินกลับมาที่โต๊ะ หากอยู่ในสถานการณ์อื่น เขาคงเหวี่ยงขาเทียมกระแทก
โต๊ะแรงๆ แล้วบอกว่า “นี่ไงล่ะ ข้างนี้” แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น เขากลับวางแก้ว
เบียร์สองแก้วลงพร้อมหนึ่งหมูทอดกรอบจำนวนหนึ่ง ซึ่งเขาหงุดหงิดที่เห็นว่ามัน
เลิฟพามาในจานสีขาวใบเล็กนิดเดียว จากนั้นจึงเริ่มสนทนาต่อจากเมื่อครู่ก่อน

“แต่แทนซี เบสตีก็ต้องเห็นเลนดรีวิ่งผ่านหน้าต่างแน่นอนอยู่แล้วไม่ใช่รึ
เพราะวิลสันคิดว่าได้ยินเสียงร่างเธอตกกระแทกพื้น ก่อนที่คุณนายเบสตีจะเริ่ม
หวีดร้อง”

“เธออาจจะเห็น แต่ที่แน่ๆ คือเธอไม่ได้ลุกขึ้นมาฉี เธอเข้าไปสุดโคเคน
สองหลอดในห้องน้ำ เราพบมันในนั้น เป็ดรอปพร้อมสำหรับเธอ”

“เธอวางทิ้งไว้จ้ะหรื”

“ใช่ สันนิษฐานว่าพอเห็นคนร่วงผ่านหน้าต่างลงไปเลยหมดอารมณ์”

“จากห้องน้ำ มองเห็นหน้าต่างบานนั้นได้ด้วยหรื”

“ใช่ ตรงกันพอดีเชียวละ”

“คุณไปถึงที่เกิดเหตุค่อนข้างเร็วมากสินะ”

“ตำรวจในเครื่องแบบไปถึงภายในประมาณแปดนาทีก่อน ส่วนคาร์เวอร์กับผมไปถึงภายในยี่สิบนาทีเห็นจะได้” วอร์เดลชูแก้ว รวากับกำลังดื่มสตูดี้แก่ความมีประสิทธิภาพของกองกำลังตำรวจ

“ผมได้คุยกับยามที่ชื่อวิลสันแล้ว” สไตรค์บอก

“จ้ะหรื เขาไม่เล่นนักหรื” น้ำเสียงวอร์เดลส่อแววดูแคลน “ไม่ใช่ความผิดของเขาที่เกิดต้องเสียขึ้นมา แต่เขาไม่ได้จะต้องอะไรทั้งสิน แกมยังลงมือตรวจค้นอย่างถูกต้องทันทีหลังจากเธอกระโดดลงไป ใช่ เขาทำได้ดีทีเดียว”

“วิลสันกับเพื่อนร่วมงานหย่อนยานไปหน่อยเรื่องรหัสประตู”

“ใครๆ ก็เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น มีรหัสโน่นรหัสนี่ให้ต้องจำเยอะเกินไป เข้าใจความรู้สึกเลย”

“บรีสโตร์สนใจสิ่งที้อาจเกิดขึ้นในช่วงสิบห้านาทีที่วิลสันไปเข้าห้องน้ำ”

“เราก็น่าสนใจเหมือนกัน แต่ก็แค่ห้านาทีได้มั้ง ก่อนที่เรากะแน่ใจได้ว่าคุณนายเบสตีก็เป็นพวกอยากดังแถมติดโคเคนงอมแงม”

“วิลสันพูดถึงเรื่องที่ประตูสรวายน้ำเปิดทิ้งไว้”

“แล้วเขาอธิบายได้ไหมล่ะว่าฆาตกรเดินเข้าไปตรงสรวายน้ำ หรืกลับเข้าไปตรงนั้นได้ยังไงโดยไม่ผ่านหน้าเขาเลย สรวายน้ำ บ้าบอคอแตก” วอร์เดลสบถ “ใหญ่เกือบเท่าสระที่ยิมของผมเลยเชียวละ แต่กลับทำไว้ให้คนห่วยแตก ให้อยู่แค่สามคน มีมิมอยู่หลังโต๊ะยามที่ชั้นล่าง มีที่จอดรถระย้าชั้นใต้ดิน แพลตแต่ละหลังเป็นหินอ่อนกับเศษสวะแบบ...แบบเดียวกับโรงแรมห้าดาว

เฮงชวยนั่นเลย”

นายตำรวจนั่งโคลงศีรษะช้า ๆ กับความมั่งมีที่ถูกกระจายอย่างไม่เท่าเทียม

“ยังกับอีกโลก” เขาพูด

“ผมสนใจเฟลตหลังกลาง” สไตรก์เอ่ย

“เฟลตตีปี แมกก์นะนะ” วอร์เดลถาม สไตรก์ไม่แปลกใจเลยสักนิด เมื่อเห็นรอยยิ้มกว้างขวางปรากฏบนใบหน้านายตำรวจ ประกาศความกระตือรือร้นอย่างแท้จริง “ทำไมรี”

“คุณได้เข้าไปในนั้นหรือเปล่า”

“ผมเข้าไปดู แต่ไบรอันต์เข้าไปสำรวจก่อนแล้ว ว่างเปล่า หน้าต่างลงสลัก สัญญากันขโมยเปิดไว้และใช้การได้เป็นปกติ”

“ไบรอันต์นี่ใช้คนที่เดินชนโต๊ะจนแจกันดอกไม้แตกแตกหรือเปล่า”

วอร์เดลพนเสียงออกจมูก

“ได้ยินเรื่องนั้นแล้วใช่ไหม คุณเบสติกไม่พอใจมาก กุหลาบขาวสองร้อยดอกในแจกันแก้วเจียรไนขนาดเท่าถังขยะ ดูเหมือนเขาไปอ่านพบว่าแมกก์ขอให้จัดกุหลาบขาวไว้ใน ‘ไรเดอร์’ ของเขา ‘ไรเดอร์’ ก็คือ” วอร์เดลชี้แจง ราวกับเห็นว่าการที่สไตรก์เงียบไปสื่อแสดงว่าเขาไม่รู้ความหมายของคำนี้ “อะไรต่อมิอะไรที่นักแสดงขอให้จัดไว้ในห้องแต่งตัว ผมคิดว่าคุณรู้เรื่องพวกนี้เสียอีก”

สไตรก์ไม่ใส่ใจกับคำพูดแฝงนัยนั้น เขาไม่นึกว่าอันสติสจะทำกับเขาแบบนี้

“ได้รู้เหตุผลใหม่ว่าทำไมเบสติกจึงอยากให้ดอกกุหลาบแมกก์”

“ก็แค่อยากจะประจบนั้นแหละมั้ง คงอยากให้แมกก์แสดงหนังให้สักเรื่อง เขาโกรธหน้าดำหน้าแดงตอนได้ยินว่าไบรอันต์ทำแจกันแตก พอรู้เข้าก็ตะเบ็งเสียงลั่นไปหมด”

“มีใครรู้สีกว่าแปลกบ้างไหมที่เขาหัวเสียกับแค่เรื่องดอกไม้หอบใหญ่ ทั้งที่ตอนนั้นเพื่อนบ้านนอนตายหัวเลอยู่กลางถนน”

“เบสติกก็เป็นมนุษย์น่ารังเกียจอย่างยิ่ง” วอร์เดลพูดอย่างมีอารมณ์
“เคยตัวกับการที่ทุกคนต้องลุกขึ้นตั้งใจฟังสิ่งที่เขาพูด เขาพยายามทำเหมือนเรา
ทุกคนเป็นลูกน้อง จนกระทั่งรู้ว่าทำแบบนั้นไม่ใช่เรื่องฉลาด

“แต่จริงๆ แล้วที่เขาตะโกนลั่นๆ นั้นไม่ใช่เรื่องดอกไม้หรือก เขาพยายาม
กลบเสียงเมียดตัวเอง ให้เขามีโอกาสได้ตั้งสติ เขาพยายามแทรกเข้ามาระหว่าง
เมียกับใครก็ได้แต่ที่อยากจะสบปากคำเธอ ตาเฒ่าเฟรดดินันท์ก็ตัวใหญ่
เสียด้วย”

“เขาห่วยอะไร”

“ก็ห่วยว่ะยิ่งเธอแหกปากตัวลั่นเหมือนหมากล่วแข้งนานเท่าไร มันก็ยิ่ง
เห็นชัดขึ้นเท่านั้นว่าเธอล่อโอเคน เขาต้องรู้อยู่แล้วว่าในแฟลตมีของพวกนี้อยู่
ที่ไหนสักแห่ง มันคงไม่ใช่เรื่อง่ายยีนดึกที่นครบาลบุกเข้าไปแบบนั้น นั่นแหละ
เขาถึงได้อาละวาดเรื่องแจกันดอกไม้ราคาห้าร้อยปอนด์ เพื่อพยายามเบี่ยงเบน
ความสนใจของทุกคน

“ผมเคยอ่านเจอว่าเขากำลังจะหย่ากับเธอ ไม่น่าแปลกใจหรือก ปกติ
เขาเจอแต่นักข่าวที่ระวังตัวแฉเมื่อเข้าใกล้ เพราะไอ้เปรตนี้ชอบฟ้องศาล เขา
คงไม่สนุกนักที่กลายเป็นจุดสนใจหลังจากแท่นซีปากสว่าง พวกนักข่าวก็รีบ
ฉวยโอกาสนั้นใหญ่ ขุดเอาเรื่องเก่าที่เขาขังงานใส่ลูกน้อง เรื่องที่เขาชกต่อย
ในที่ประชุมขึ้นมาเขียนใหม่ พวกนี้บอกว่าเขาจ่ายเงินก้อนโตให้เมียเก่า ให้เธอ
หยุดพูดถึงชีวิตเซ็กซ์ของเขาในศาล หมอนี่ขึ้นชื่อมากเรื่องเอาเงินฟาดหัว”

“คุณไม่คิดบ้างหรือว่าเขาคือผู้ต้องสงสัย”

“อ้อ คิดสิ คิดมากด้วย เขาอยู่ในที่เกิดเหตุ และขึ้นชื่อเรื่องชอบใช้ความ
รุนแรง แต่ดูแล้วไม่น่าเป็นไปได้ ถ้าเมียเขารู้ว่าเขาเป็นคนทำ หรือเขาอยู่นอก
แฟลตตอนแลนดรีตกลมา ผมกล้าพนันเลยว่าเธอต้องบอกเราแล้ว เพราะตอน
เราไปถึงที่นั่นเธอควบคุมตัวเองไม่ได้เลย แต่เธอบอกว่าเขานอนอยู่บนเตียง
ผ้าปูที่นอนก็ยุ่งเหยิง ดูเหมือนมีคนนอนจริง ๆ

“อีกอย่าง ถ้าเขาหาทางย่องออกจากแฟลตไปโดยที่เธอไม่รู้ แล้วขึ้นไปที่ห้องแลนดรีจริง ก็ยังมีปัญหาว่าเขารอดหุรอดตาวิลสันไปได้ยังไง เขาคงไม่ได้ใช้ลิฟต์แน่ เพราะฉะนั้นตอนลงมาเขาก็ต้องสวนกับวิลสันตรงบันไดสิ”

“หมายความว่าจิ้งหะเวลาทำให้เขารอดตัวฉันสินะ”

วอร์เดลลิ่งเล

“คือ มันก็อาจจะเป็นไปได้ แค่อาจจะนะ ถ้าสมมติว่าเบสตีก็เคลื่อนไหวได้เร็วมากหาภาพผิดกว่าผู้ชายวัยเดียวกัน น้ำหนักเท่ากัน แล้วก็ออกวิ่งทันทีหลังผลักเรดตกลงไปแล้ว แต่มันก็ยังมึนปัญหาที่ว่าเราไม่พบดีเอ็นเอเขาที่ไหนเลยในแฟลตหลังนั้น แล้วเขาออกจากแฟลตตัวเองได้อย่างไรโดยเมียไม่รู้ แถมยังมีประเด็นย่อยๆ ว่าทำไมแลนดรีถึงเปิดประตูรับเขาด้วย ยังไงก็แล้วแต่” วอร์เดลกระดกตะกอนเบียร์ในแก้วเข้าปาก “เบสตีก็เป็นคนประเภทที่น่าจะจ้องนักฆ่าถ้าอยากกำจัดใครสักคน เขาคงไม่ทำให้มือตัวเองเปื้อนหรอก”

“อีกแก้วมัย”

วอร์เดลมองนาฬิกาข้อมือ

“ตามผมจ่ายเอง” เขาบอกก่อนออกเดินทอดน่องไปที่เคาน์เตอร์บาร์ สาวน้อยสามคนที่ยืนรอบโต๊ะสูงเงิบเสียง มองเขาด้วยแวตาทวิกระหาย วอร์เดลยิ้มมุมปากให้เธอทั้งสามขณะเดินกลับมาพร้อมเครื่องดื่ม สาวน้อยชำเลื่องมองระหว่างที่เขากลับขึ้นนั่งบนม้านั่งข้างสโตร์

“คุณคิดว่ามีทางเป็นไปได้ไหมที่วิลสันจะกลายเป็นฆาตกร” สโตร์กัถามนายตำรวจ

“ยากมาก” วอร์เดลตอบ “ไม่มีทางที่เขาจะขึ้นไปแล้วกลับลงมาได้เร็วพอจะพบแทนซี เบสตีก็ที่ชั้นล่าง ขอบอกว่าประวัติสมัครงานเขาน่ะสวะทั้งเพที่เขาไต่ถามก็เพราะบอกว่าเป็นตำรวจเก่า ทั้งที่จริง ๆ ไม่เคยรับราชการเลย”

“น่าสนใจ แล้วเขาไปทำอะไรอยู่ที่ไหน”

“วนเวียนอยู่ในโลกของพนักงานรักษาความปลอดภัยมาหลายปี เขา

ยอมรับว่าตัวเองโกหกเพื่อให้ได้งานแรก ประมาณสิบปีมาแล้ว แล้วก็เลยเก็บข้อมูลนี้ไว้ในประวัติมาเรื่อย”

“รู้สึกเขาจะชอบเล่นตริมาก”

“ใช่ วิลสันอายุแก่กว่าหน้าตามาก” วอร์เดลพูดขึ้นทั้งที่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ “เขาเป็นปู่แล้ว หน้าตาพวกแอฟริกาแคว้นเบียร์นี่ไม่ค่อยฟ่องอายุเหมือนเรา จริงไหม ผมดูแล้วคิดว่าเขาอายุพอๆ กับคุณเสียอีก” สไตรก์นึกสงสัยขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล ว่าวอร์เดลคิดว่าเขาอายุเท่าไร

“คุณให้เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานขึ้นไปดูที่ห้องเธอด้วยใช่หรือเปล่า”

“อ้อ ใช่สิ” วอร์เดลตอบรับ “แต่นั่นก็เพราะพวกนายใหญ่อยากให้ทุกอย่างปราศจากข้อข้องใจ เรารู้ตั้งแต่ยี่สิบสี่ชั่วโมงแรกว่าเป็นคดีฆ่าตัวตาย แต่ก็ยังพยายามสืบต่อเพราะคนทั่วโลกเฝ้าช่วยใบนี้กำลังจับตามองอยู่”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจอย่างปิดไม่มิด

“เช้าวันนั้นคนทำความสะอาดเข้ามาปิดกวาดทุกซอกมุม -- สาวโปแลนด์สุดเซ็กซี่ ภาษาอังกฤษห่วย แต่ใช้แปรงขัดฝุ่นเก่งเป็นบ้า -- เพราะฉะนั้นลายนิ้วมือของวันนั้นจึงโดดเด่นชัดเจนมาก ไม่พบอะไรผิดปกติ”

“น่าจะมีลายนิ้วมือของวิลสันอยู่ในห้องนั้นด้วยใช่ไหม เพราะเขาเข้าไปตรวจดูหลังจากเธอตกลงไป”

“ใช่ แต่ไม่มีจุดไหนน่าสงสัย”

“หมายความว่าเท่าที่คุณรู้ ในอาคารมีคนอยู่สามคนเท่านั้นตอนที่เธอตกลงไป ดีบี แมกก์น่าจะอยู่ด้วย แต่...”

“...จากสนามบินเขาก็ตรงไปในต์คลับแห่งหนึ่ง ถูกต้องแล้ว” วอร์เดลพูดรอยยิ้มกว้างขวางสว่างขึ้นบนใบหน้าเขาอีกครั้งโดยไม่ตั้งใจ “ผมไปสอบปากคำ ดีบี แมกก์ที่คลาริดจ์สวันถัดจากที่เธอตาย หมอนี่ตัวใหญ่มาก เหมือนคุณนี่แหละ” เขาพูดพลางเหลือบมองลำตัวใหญ่เทอะทะของสไตรก์ “แต่ดูดี” สไตรก์รับฟังคำพูดกระหนาบโดยไม่โต้ตอบ “อดีตแก๊งตัวจริง เคยเข้าๆ ออกๆ

คุกที่แอลเอ เขาเกือบไม่ได้รู้เข้าอังกฤษ

“เขามีคนะผู้ติดตามมาด้วย” วอร์เดลบอก “ทุกคนตรงไปหัวห้อง สวมแหวนครบทุกนิ้ว มีรอยสักที่คอ แต่แมกก็ตัวใหญ่สุด เป็นไอ้วายร้ายที่น่ากลัวมากถ้าบังเอิญไปเจอกันในตรอกเล็ก ๆ เขาสุภาพกว่าเบสตีก็หลายชุม ถ้ามัวผมทำงานบ้า ๆ นี่ได้ยังไงโดยไม่พกป็น”

นายตำรวจหน้าบาน สไตรก่อดคิดไม่ได้ว่าในกรณีนี้ เอริก วอร์เดล นายตำรวจแห่งหน่วยสืบสวนอาชญากรรม บ้าคนดังไม่ต่างจากคีร์น โคลวส์-โจนส์

“สอบปากคำไม่นานเท่าไร เพราะผมเห็นว่าเขาเพิ่งลงจากเครื่องบิน แล้วก็ไม่เคยได้เหยียบไปที่เคนทักกีร์นการ์เดนส์เลยด้วย แค่สอบตามระเบียบเท่านั้น ตอนจะกลับผมขอให้เขาเซ็นซีดีล่าสุดให้ด้วย” วอร์เดลบอกเพิ่มเติม ราวกับหักห้ามใจไม่อยู่ “ที่บ้านเลยตื่นเต้นกันใหญ่ เสียผมอยากเอาไปประกาศขายทางอีเบย์ แต่ผมจะเก็บไว้...”

วอร์เดลหยุดพูด เหมือนรู้ตัวว่าเปิดเผยมากเกินไปเกินความตั้งใจ สไตรก่อก็นึกข้าขณะเอื้อมไปหยิบหนังสือห่อกระดาษม้วน

“เรื่องเอฟเวน ดัฟฟีลด์ล่ะ”

“หมอนั่นนะ” วอร์เดลเอ่ย ละอองดาวที่พร่างพรमระยิบระยับขณะเล่าเรื่องดีบี แมกก็มลายหายไปสิ้น สีน่านายตำรวจเปลี่ยนเป็นบั้งตึง “เศษขยะดี ๆ นั่นเอง กวนอารมณ์เราตั้งแต่ต้นจนจบ เขาตรงเข้าสถานบำบัดทันทีวันรุ่งขึ้นหลังจากเธอตาย”

“ผมเห็นแล้ว ที่ไหน”

“ไพรออรีนะสิ จะมีที่ไหนอีกล่ะ ที่พักรักษาเฮงชวายนั่นไง”

“ถ้าฉันคุณได้สอบปากคำเขาเมื่อไหร่”

“วันรุ่งขึ้นนั่นแหละ แต่เราต้องตามหาเขาก่อน คนของเขาพยายามกีดกันสุดฤทธิ์ เหตุผลเดียวกับเบสตีก็ ว่าโหมละ พวกนั้นไม่อยากให้เรารู้ว่าจริง ๆ แล้วเขาทำอะไรอยู่ เสียผม” วอร์เดลทำหน้านิ่งคิ้วขมวดหนักขึ้น “คิดว่าหมอ

นี่เช็กชี คุณแต่งงานหรือยัง”

“ยัง”

“อันสติบอกว่าคุณลาออกจากทหาร เพื่อจะแต่งงานกับผู้หญิงรูปร่างหน้าตาเหมือนซูเปอร์นางแบบ”

“พอคุณพบดฟฟิลด์แล้ว เขาให้การว่าไงบ้าง”

“สองคนนั้นทะเลาะกันใหญ่โตในคลับชื่ออูชี มีคนเป็นพยานเยอะเยะ เธอออกจากคลับ และเขาบอกว่าตามเธอออกมาหลังจากนั้นประมาณห้านาที สวมหน้ากากหมาป่าระยำนั่นมาด้วย มันคลุมหัวเขามิดหมด ไอ้ตัวขนรุงรังเหมือนมีชีวิตจริงนั่น เขาบอกเราว่าได้มาตอนถ่ายแพชั่น”

ลีหน้าวอร์เดลประกาศความเหยียดหยามอย่างชัดเจน

“เขาชอบสวมไอ้เนื้เวลาเข้าออกสถานที่ต่าง ๆ ให้พวกปาปาร์ชชีเซ็งเล่นนั่นแหละ หลังแลนด์รีออกจากอูชีแล้ว เขาก็เดินไปขึ้นรถตัวเอง -- มีคนขับรถรออยู่ข้างนอก -- จากนั้นก็ไปที่เคนทิเกิร์นการ์เดนส์ คนขับรถยืนยันตามนั้น ไมลี ค็อง” วอร์เดลอารมณ์เสียขณะแก้คำพูดของตัวเอง “คนขับรถยืนยันว่าไปส่งผู้ชายสวมหน้ากากหมาป่าที่เคนทิเกิร์นการ์เดนส์ เขาคิดว่าผู้ชายคนนี้น่าจะใช้ดฟฟิลด์ เพราะรูปร่างและความสูงพอ ๆ กัน เสื้อผ้าก็ดูเหมือนของดฟฟิลด์ เสียงพูดก็เป็นเสียงดฟฟิลด์ด้วย”

“แต่ระหว่างทางเขาไม่ได้ถอดหน้ากากหมาป่าออกเลยหรือ”

“จากอูชีไปถึงแพลตแลนด์รีใช้เวลาราว ๆ สิบห้านาทีเท่านั้น เปลา เขาไม่ได้ถอดหน้ากากออก ไอ้เงี้ยนั่นเล่นเหมือนเด็ก

“จากนั้น ตามคำให้การของดฟฟิลด์ เขาเห็นว่ามิพวกปาปาร์ชชีอยู่หน้าแพลตเธอ สุดท้ายก็เลยตัดสินใจไม่เข้าไป เขาบอกคนขับรถให้พาไปโซโห แล้วคนขับก็ปล่อยเขาลงที่นั่น ดฟฟิลด์เดินอ้อมมุมถนนไปที่แพลตคนขายยาบนถนนดาร์บีเลย์ แล้วเสพอยู่ที่นั่น”

“ยังสวมหน้ากากหมาป่าอยู่หรือ”

“เปล่า เขาถอดออกที่นั่นแหละ” วอร์เดิลตอบ “ตัวพ่อค้าคนนั้น ชื่อวีกิลฟ์ อดีตนักเรียนโรงเรียนราชนาวี ดิทยาหนักกว่าดอล์ฟิลด์หลายขุม เขาให้การอย่างละเอียด ยอมรับว่าดอล์ฟิลด์ไปหาประมาณตีสองครั้ง ที่นั่นมีแค่ พวกเขาสองคนเท่านั้น แล้วก็...ใช่ ผมคิดว่าเป็นไปได้ที่วีกิลฟ์อาจจะโกหกให้ ดอล์ฟิลด์ แต่ผู้หญิงที่อยู่ข้างล่างได้ยินเสียงกริ่งหน้าประตู เธอบอกว่าเห็นดอล์ฟิลด์ ยืนอยู่บนบันได

“ยังงี้ก็แล้วแต่ ดอล์ฟิลด์ออกจากบ้านวีกิลฟ์ราว ๆ ตีสี่ สวมหน้ากาก หมาป่าครอบหัวเหมือนเดิม เขาเดินเรื่อยเปื่อยไปตรงจุดที่คิดว่าจะพบกับคนขับรอ อยู่ เว้นแต่ว่าคนขับไม่อยู่แล้ว คนขับรออ้างว่าเข้าใจผิด เขาคิดว่าดอล์ฟิลด์เป็นคนเลว เขาบอกชัดเจนทีเดียวตอนเราสอบปากคำ ดอล์ฟิลด์ไม่ได้เป็นคนจ่าย ค่าจ้างให้เขา รถคันนั้นแลนดรีเข้ามา

“นั่นแหละ จากนั้นดอล์ฟิลด์ซึ่งไม่มีเงินติดตัวเลย ก็เดินไปจนถึงบ้านเชียร์รา พอร์เตอร์ในนอตติงฮิลล์ เราพบคนสองสามคนที่เห็นผู้ชายสวมหัวหมาป่าเดิน เทร็ดเตร่ไปตามถนนแถวนั้น แล้วก็มีการพัวต้อตอนเขาขอไม้ขีดฟริกสักหนึ่งจาก ผู้หญิงในปั๊มที่เปิดทั้งคืนด้วย”

“คุณเห็นหน้าเขาชัดหรือเปล่า”

“ไม่ชัด เพราะเขาแค่ดันหัวหมาป่าขึ้นตอนพูดกับเธอ ก็เลยเห็นแต่จมูก กับปากหมา แต่เธอบอกว่าใช้ดอล์ฟิลด์แน่

“เขาไปถึงบ้านพอร์เตอร์ประมาณตีสี่ครึ่ง เธอให้เขานอนบนโซฟา ต่อมา ราวหนึ่งชั่วโมงเธอก็ได้ยินข่าวเรื่องแลนดรีเสียชีวิต จึงปลุกเขาขึ้นมาบอกให้รู้ แล้วก็ถึงคิวเขาแสดงบทโศกก่อนเข้าสู่สถานบำบัด”

“คุณได้ตรวจหาจดหมายลาตายด้วยหรือเปล่า” สไตรก์ถาม

“หาลิ ในแฟลตไม่มีอะไรเลย ในโน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ของเธอก็ไม่มีอะไร แต่ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก เธอเกิดจะตัดสินใจขึ้นมาแบบไม่ใช้รี เธอเป็นโรค ไบโพลาร์ แล้วก็เพิ่งทะเลาะกับไอ้เศษมนุษย์นั้นมาหยก ๆ ก็เลยเป็นบ้าจนตก --

นั่นแหละ คุณคงรู้ว่าผมหมายถึงอะไร”

วอร์เดลมองนาฬิกาข้อมือพร้อมกับตีมือเบียร์อีกสุดท้าย

“ผมต้องไปแล้วละ เดี่ยวเมียจะโกรธ ผมบอกเธอว่าจะทำธุระแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น”

กลุ่มสาวน้อยผิวเกรียมแดดกลับไปแล้วโดยไม่มีใครทันได้สังเกต เมื่อออกมาขึ้นบนทางเท้า ชายทั้งสองต่างจับบุหรี่

“ผมละเกลียดจริง ๆ ไอ้กฎห้ามสูบบุหรี่นี่” วอร์เดลบ่นขณะรูดซิปปเลื่อแจ็กเกตหนึ่งชิ้นไปถึงคอ

“เท่ากันว่าเราตกลงกันแล้วใช่ไหม” สไตรก์ถาม

วอร์เดลคาบบุหรี่ระหว่างริมฝีปากพลางสวมถุงมือ

“ไม่รู้สินะ”

“ไม่เอานะ วอร์เดล” สไตรก์ท้วง พร้อมกับยื่นนามบัตรใบหนึ่งส่งให้นายตำรวจ วอร์เดลรับไปราวกับเห็นเป็นเรื่องตลก “ผมอุตส่าห์หาเบรตต์ เพอร์นีย์มาให้คุณ”

วอร์เดลหัวเราะเสียงดัง

“เปล่า คุณยังไม่ได้ให้เสียหน่อย”

เขาสอดนามบัตรสไตรก์เข้ากระเป๋า อัดบุหรี่แล้วพ่นควันขึ้นฟ้า จากนั้นจึงหันมามองชายร่างใหญ่กว่าด้วยสายตาประหม่นปนใคร่รู้

“ได้ ตกลง ถ้าเราได้ตัวเพอร์นีย์ คุณก็ได้เพิ่ม”

11

“ตัวแทนดัฟฟีลด์บอกว่า ลูกค้าไม่รับโทรศัพท์และจะไม่ให้สัมภาษณ์ เรื่องลูลา แลนดรีอีกแล้ว” โรบินบอกในเช้าวันต่อมา “ฉันอธิบายชัดเจนแล้วว่า คุณไม่ใช่พนักงาน แต่เขายังยืนยันกรณาคำเดิม แล้วคนในสำนักงานของกิ โซเม ก็หยาบคายยิ่งกว่าคนของเบสตีก็เสียอีก ทำยังกับฉันจะขอเข้าเฝ้าสันตะปาปา ขึ้นแหละ”

“โอเค” สโลว์รีกรับทราบ “ผมจะลองดูว่าพอจะติดต่อเขาผ่านทางบริสโตว์ ได้หรือไม่”

เป็นครั้งแรกที่โรบินเห็นสโลว์รีสวมสูท เธอคิดว่าเขาดูเหมือนนักรักบี้ที่กำลังเดินทางไปลงสนามแข่งนานาชาติยังไถ่ยังนั้น ร่างใหญ่โตของเขาอยู่ในเสื้อสูทสีเข้ม ผูกไทสีอ่อน ประณีตเรียบร้อยตามประเพณีนิยม เขากำลังคุกเข่าค้นลิ้นไปหนึ่งที่ขึ้นมาจากแฟลตชาร์ลอตต์ โรบินเบนสายตาจากหลังบรรจู้ข้าวของส่วนตัวของเขา ทั้งสองยังหลีกเลี่ยงการเอ่ยถึงเรื่องจริงที่ว่าสโลว์รีอาศัยอยู่ในสำนักงานตัวเอง

“อะฮ่า” เขาอุทาน เมื่อค้นพบซองจดหมายสีฟ้าสดจากจดหมายปักใหญ่

ในที่สุด มันคือบัตรเชิญไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิดหลานชายของเขา “บ้าเอ๊ย” เขาอุทานอีกครั้งเมื่อเปิดซอง

“อะไรหรือคะ”

“ในนี้ไม่เห็นบอกเลยว่าอายุเท่าไร” สโลว์ตอบ “หลานชายผมนะ”

โรบินสนใจใคร่รู้เรื่องความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของสโลว์ อย่างไรก็ดี เธอไม่เคยได้รับแจ้งอย่างเป็นทางการว่าสโลว์ก็มีพี่น้องชายหญิงต่างมารดาหลายคน พ่อเป็นคนมีชื่อเสียง แม่ค่อนข้างมีชื่อเสียง เธอสะกดคำถามทั้งหมดที่อยากรู้แล้วลงมือเปิดจดหมายประจำวันที่ไม่มียี่ห้อสลักสำคัญต่อ

สโลว์ถูกลุกขึ้นจากพื้น ยกถังกระดาษเข้าไปเก็บที่มุมห้องทำงานด้านใน แล้วกลับออกมาหาโรบิน

“อะไรนะ” เขาถาม เมื่อเห็นข่าวหนังสือพิมพ์ถ่ายเอกสารวางอยู่บนโต๊ะ

“ฉันเก็บไว้ให้คุณนะคะ” เธอตอบอย่างเก้อเขิน “เห็นคุณบอกว่าดีใจที่ได้เห็นข่าวเอฟเวน ดัฟฟีลด์...ฉันก็เลยคิดว่าคุณน่าจะสนใจข่าวนี้...ถ้าคุณยังไม่ได้อ่าน”

มันคือบทความตัดเรียบร้อยจากหนังสือพิมพ์อีฟนิงสแตนดาร์ด ฉบับเมื่อวาน เกี่ยวกับผู้อำนวยการสร้างเฟรดดี เบสตี

“เยี่ยมมาก ผมจะอ่านระหว่างทางไปกินมื้อกลางวันกับเมียเขา”

“อีกไม่นานก็เป็นอดีตเมียแล้วละคะ” โรบินบอก “ทุกอย่างมีอยู่ในบทความนั้นแล้ว คุณเบสตีก็โชคไม่ค่อยดีเรื่องความรัก”

“จากที่เวิร์เดิลพูดให้ฟัง เขาก็ไม่ใช่คนน่ารักนักหรอก” สโลว์เอ่ย

“คุณหยิ่งหรือคะ นายตำรวจคนนั้นถึงยอมคุยกับคุณได้” โรบินถาม “ไม่อาจจะรับความอยากรู้อยากเห็นในประเด็นนี้ไหวได้ เธออยากรู้ทั้งวิธีการและความคืบหน้าในการสืบสวนใจแทบขาด

“เรามีเพื่อนคนเดียวกัน” สโลว์บอก “เป็นคนที่ผมรู้จักในอัฟกานิสถาน เขาเป็นเจ้าของที่อุตุนิยมในหน่วยทหารอาสา”

“คุณเคยไปออฟกานิสถานด้วยหรือคะ”

“เคย” สโลว์ไตรก์คาบบทความเกี่ยวกับเฟรดดี เบสตีก็กับบัตรเชิญงานเลี้ยงของแจ็กไว้ระหว่างสวมเสื้อโค้ต

“คุณไปทำอะไรในออฟกานิสถานหรือ”

“สอบสวนกรณีเสียชีวิตระหว่างปฏิบัติหน้าที่” สโลว์ไตรก์ตอบ “ผมเป็นสารวัตรทหาร”

“อ้อ” โรบินเอ่ย

ตำแหน่งสารวัตรทหารไม่ได้เข้ากับภาพที่แมตทิวมองว่าเขานักต้มตุ๋นหรือคนไร้ค่า

“ทำไมถึงได้ออกมาล่ะคะ”

“บาดเจ็บ” สโลว์ไตรก์ตอบ

เขาพูดถึงอาการบาดเจ็บให้วิลสันฟังอย่างจะแจ้ง แต่กลับระมัดระวังไม่คุยเรื่องนี้กับโรบินอย่างตรงไปตรงมา เขานึกภาพออกว่าเธอต้องทำหน้าที่ตกใจ และเห็นว่าไม่จำเป็นต้องให้เธอรู้ลึกสงสารเขา

“อย่าลืมโทรหาปีเตอร์ กิลเลสปีด้วยนะคะ” โรบินเตือนขณะที่เขาเดินออกจากประตู

สโลว์ไตรก์อ่านบทความถ่ายเอกสารระหว่างขึ้นรถไฟใต้ดินไปถนนบอนด์ เฟรดดี เบสตีก็ได้รับทรัพย์สินสมบัติก้อนแรกเป็นมรดกจากบิดา ผู้ทำเงินมหาศาลจากธุรกิจขนส่งสินค้า เขาได้เงินก้อนที่สองจากการผลิตหนังตลาดที่รวยได้สูงลิ่ว แต่นักวิจารณ์ผู้รอบคอบต่างเหยียดหยาม ปัจจุบันผู้อำนวยการสร้างรายนี้กำลังมีคติความในศาล โต๊ะแย้งคำกล่าวอ้างของหนังสือพิมพ์สองฉบับที่ว่าเขาแสดงพฤติกรรมหยาบช้าไม่บังควรต่อลูกจ้างสาวรายหนึ่ง ซึ่งเขาใช้เงินปิดปากในเวลาต่อมา ข้อหาดังกล่าวยุบรวมมาจากคำ “ปรักปรำ” และ “รายงาน” มากมาย มีทั้งเรื่องของการคุกคามทางเพศและทำร้ายร่างกายในระดับหนึ่ง ทั้งหมดนั้นมาจาก “แหล่งข่าวใกล้ชิดผู้ตกเป็นเหยื่อ” ขณะที่ตัวเด็กสาวเองทั้งปฏิเสธไม่

ฟ้องร้องและไม่ให้สัมภาษณ์นักข่าว ที่ย่อหน้าสุดท้ายของบทความมีพูดถึงเรื่องทีขณะนี้เฟรตตีกำลังจะหย่าขาดจากแทนซี ภรรยาคนล่าสุด ก่อนจบลงด้วยการเตือนความจำว่าสามีภรรยาไร้สุขคู่นี้อยู่ในอาคารหลังเดียวกันในคืนที่ลูกลาแลนดรีปลิดชีวิตตัวเอง ทั้งทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ว่า การที่สองสามีภรรยาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข อาจมีผลต่อการที่แลนดรีตัดสินใจกระโดดลงจากระเบียง

สไตร์กไม่เคยเคยเฝ้าทรายเข้าไปใกล้สังคมประเภทที่รับประทานอาหารในชิพริอานี แต่ขณะเดินไปตามถนนเดวิสกลางแดดอุ่นที่สาดต้องแผ่นหลัง แพร์คิมีเรื่องรอกทาบาอาคารอิฐสีแดงเบื้องหน้า สไตร์กคิดว่ามันคงจะประหลาดไม่น้อยหากบังเอิญพบพี่น้องต่างมารดาคนใดคนหนึ่งที่นี่ แม้จะไม่น่าเป็นไปได้ก็ตาม ภัตตาคารหรืออย่างชิพริอานีคือส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของลูก ๆ ในสมรสของบิตาสไตร์ก เขาได้ข่าวจากพี่น้องสามคนครั้งสุดท้ายตอนอยู่โรงพยาบาลเชลลีโอก ระหว่างทำกายภาพบำบัด แกบีกับแดนนี่ร่วมกันส่งดอกไม้มาเยี่ยม อัลไปเยี่ยมเขาคนหนึ่ง พร้อมเสียงหัวเราะดังเกินจำเป็นโดยไม่กลั่มองไปทางปลายเตียง ภายหลัง ชาร์ลอตต์เปลี่ยนเสียงหัวเราะเห็บ ๆ และอาการนิ่วหน้าของอัล เธอเลียนแบบได้เก่งทีเดียว ไม่มีใครคาดคิดว่าผู้หญิงสวยจัดอย่างเธอจะตลก แต่เธอเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

บรรยากาศภายในภัตตาคารให้ความรู้สึกแบบอาร์ตเดโก เคาน์เตอร์บาร์และเก้าอี้ทำจากไม้เรียบลื่นขัดเงา โต๊ะกลมปูผ้าสีเหลืองอ่อนาง พนักงนเสิร์ฟชายหญิงสวมเสื้อแจ็คเกตขาวผูกหูกระต่าย สไตร์กมองเห็นลูกค้าของตนทันทีในท่ามกลางเสียงซอห์นล่อมและเสียงพูดคุยของแขกในร้าน บริสโตว์นั่งอยู่ที่โต๊ะสำหรับสี่ที่ และสไตร์กแปลกใจเมื่อเห็นเขากำลังคุยกับผู้หญิงสองคนแทนที่จะเป็นคนเดียว ทั้งคู่มีผมยาวสีน้ำตาลลื่นเป็นเงา ใบหน้าคล้ายกระต่ายของบริสโตว์บ่งบอกความปรารถนาที่จะเอาใจ หรืออาจเรียกได้ว่าลอบประโลม

ทนายความผุดลุกขึ้นหักทาสไตร์กทันทีที่เห็นเขา พร้อมกับแนะนำให้

รู้จักแทนซี เบสติกี ซึ่งยื่นมือผอมบางเยียบเย็นมาให้ แต่ปราศจากรอยยิ้ม กับอีกคนคือน้องสาวของเธอชื่อเออร์ซูลา เมย์ ซึ่งไม่ได้ส่งทั้งมือและยิ้มมาให้เขา ระหว่างเปิดฉากด้วยการส่งเครื่องดื่มและส่งเมนูไปรอบโต๊ะ บริสโตว์มีท่าทางประหม่า พูดมากเกินจำเป็นตลอดเวลา ส่วนสองสาวพี่น้องมองสไตรก์อย่างเปิดเผย ด้วยสายตาสงสัยจับผิดชนิดที่คนชนชั้นพิเศษเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์ใช้ได้

รูปลักษณ์ของเธอทั้งสองทันสมัยหมดจด ราวตึกตาขนาดเท่าตัวคนที่เพิ่งแกะออกจากกล่องโฟม ผอมบางเช่นหญิงสาวฐานะดี แทบมองไม่เห็นสะโพก ภายใต้ยีนคับตัว ผิวหน้าเป็นสีแทนเนียนละเอียดเป็นเงา สังเกตได้ชัดเจนเป็นพิเศษที่บริเวณหน้าผาก เรือนผมยาวสลวยสีเข้มเป็นประกายแสงกลาง ปลายเล็มเป็นเส้นตรงเท่ากันราวกับใช้ไม้บรรทัดวัด

ในที่สุด เมื่อสไตรก์ตัดสินใจแยกหน้าจากเมนู แทนซีก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่มีความหมายว่า

“คุณเป็นลูกแท้ๆ” (เธอออกเสียงฟังเหมือน “ทำๆ”) “ของจอนนี่ ไรกบี้ อย่างนั้นหรือ”

“ผลตรวจดีเอ็นเอบอกอย่างนั้นครับ” เขาตอบ

เธอทำท่าเหมือนไม่แน่ใจว่าเขาพูดเล่นหรือไร้มารยาท นัยน์ตาสีเข้มของเธอค่อนข้างชิดกันเกินไป โบท็อกซ์และฟิลเลอร์ไม่อาจขจัดสีหน้าเจ้าอารมณ์ให้หมดไปได้

“ฟังนะ ฉันเพิ่งบอกจอนนี่อยู่เมื่อกี้” เธอพูดหัวนๆ “ว่าฉันจะไม่เปิดเผยอะไรให้คนทั่วไปรู้อีกแล้ว เข้าใจไหม ฉันยินดีอย่างยิ่งที่จะเล่าให้คุณฟังว่าฉันได้ยินอะไร เพราะฉันก็อยากพิสูจน์ตัวเองว่าได้ยินไม่ผิด แต่คุณต้องไม่บอกใครว่าฉันเล่าให้คุณฟัง”

กระดุมที่ถูกปลดบริเวณคอเสื้อผ้าไหมบางเบา เผยให้เห็นผิวเนื้อสีน้ำตาลทองเป็นบริเวณกว้าง เลยลงมาถึงสันอกซึ่งมีแต่กระดูกโปนเป็นคลื่นอย่างไม่น่าดูนัก กระนั้นหน้าอกเต็มตึงหนึ่แน่นสองข้างก็ชูชันอยู่เหนือกระดูกซี่โครง

แคบ ๆ รวากับถูกขยี้มจากเพื่อนเรือนร่างโค้งว่าสมส่วนมาใช้ในวันนี้ “เราน่าจะพบกันที่ไหนสักแห่งที่ลับตาคนกว่านี้” สไตร์กแสดงความเห็น

“ไม่ต้อง ที่นี้ดีแล้ว เพราะคนที่นี่ไม่มีใครรู้หรือว่าคุณเป็นใคร คุณไม่มีอะไรเหมือนพ่อคุณเลย ว่าไหม ฉันเคยเจอเขาที่บ้านเอลตันเมื่อฤดูร้อนที่แล้ว เฟรดดีรู้จักเขา คุณได้เจอจนนี่บ่อยหรือเปล่า”

“ผมเคยเจอเขาอยู่สองครั้ง” สไตร์กตอบ

“โอ้” แทนซีอุทาน

คำสั้น ๆ พยางค์เดียวนี่มีทั้งความแปลกใจและเด็ดฉันท้ปะปนอยู่ในสัดส่วนเท่า ๆ กัน

ชาร์ลอตต์มีเพื่อนหลายคนที่เป็นแบบนี้ เส้นผมเงางาม จบการศึกษาจากสถาบันมีชื่อ สวมใส่เสื้อผ้าราคาแพง ทุกคนตกตะลึงที่ชาร์ลอตต์บังเกิดความปรารถนาแสนประหลาด อยากควงคนร่างใหญ่โตมโหฬารหน้าตาขบขันอย่าง สไตร์ก หลายปีที่เขาต้องสู้กับพวกเธอเหล่านั้น ทั้งทางโทรศัพท์หรือต่อหน้า ต้องเผชิญกับสำเนียงผู้ดีและสามีนายหน้าค้าหุ้น รวมทั้งความเกรงกระด้างที่ชาร์ลอตต์ไม่เคยเสแสร้งได้สำเร็จ

“ฉันคิดว่าพี่ฉันไม่ควรคุยกับคุณเลยด้วยซ้ำ” เออร์ชูลาพูดขึ้นมาทันใด ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าของเธอเหมือนสไตร์กเป็นบริการที่ทะเลี่ยงถอดผ้ากันเปื้อนออกโยนทิ้ง แล้วลงนั่งร่วมวงโดยไม่มีใครเชื้อเชิญ “ฉันว่าเธอกำลังทำเรื่องผิดพลาดร้ายแรงที่สุดนะ แทนซ์”

บรีสโตร์พูดว่า “เออร์ชูลา แทนซ์แค่นี้”

“ฉันจะทำอะไรมันก็เรื่องของฉัน” แทนซ์สะบัดเสียงใส่องสาว ทำเหมือนบรีสโตร์ไม่ได้เอ่ยปากพูด ทำเหมือนแก้อีตัวที่เขานั่งอยู่ว่างเปล่า “ฉันแค่อยากบอกว่าฉันได้ยินอะไร ก็แค่นั้น ทุกอย่างไม่มีการเปิดเผยต่อ จอห์นตกลงแล้ว”

ชัดเจนว่าเธอเองก็เห็นสไตร์กเป็นเหมือนคนรับใช้ในบ้านเช่นกัน เขาไม่ได้แค่รำคาญน้ำเสียงของพวกเธอ แต่ยังหงุดหงิดที่บรีสโตร์ให้คำยืนยันกับ

พยานโดยไม่ขอความเห็นชอบจากเขาก่อน หลักฐานของแทนซีจะถูกปิดเป็นความลับได้อย่างไร ในเมื่อมันมาจากใครอื่นไม่ได้นอกจากตัวเธอเท่านั้น

ผ่านไปสองสามอึดใจระหว่างคนทั้งสี่กวาดตามองรายการอาหารที่มีให้เลือกเสียบๆ เออร์ซูลาเป็นคนแรกที่วางเมนูลง เธอดื่มไวน์หมดไปแล้วหนึ่งแก้ว จึงรินให้ตัวเองอีกเป็นแก้วที่สอง ก่อนกวาดตามองรอบห้องอาหาร สายตาเธอหยุดอยู่ที่คนผมบลอนด์ในราชสกุลเล็ก ๆ พักหนึ่ง ก่อนผ่านไป

“ที่นี้เคยเต็มไปด้วยคนใหญ่คนโตมีชื่อเสียงที่สุด แม้แต่ช่วงมื่อกลางวัน ชิเพรียนชอบไปแต่ที่วิลตันส์ไม่ได้เรื่องนั้น มีแต่คนใส่สูทนั่งตัวแข็ง...”

“ชิเพรียนคือสามีนุ้ยหรือครับ คุณนายเมย์” สโลว์โกลัม

เขาคิดว่ามันคงจะไปกระตุ้นต่อมอะไรเธอ หากเขาข้ามเส้นที่เธอมองว่าเป็นเส้นแบ่งที่มองไม่เห็นระหว่างทั้งสอง เพราะเธอไม่คิดว่าการนั่งร่วมโต๊ะกันจะทำให้เขามีสิทธิ์สนทนากับเธอได้ เธอถลึงตาใส่เขา บริสโรว์รีบเติมเต็มความเสียบงันอันน่าอึดอัดนั้นทันที

“ใช่ เออร์ซูลาแต่งงานกับชิเพรียน เมย์ หุ่นส่วนอาวูโสคนหนึ่งของเรา”

“เพราะฉันฉันเลยได้ส่วนลดในฐานะครอบครัวตอนทำเรื่องหย่า” แทนซีเอ่ยพร้อมรอยยิ้มขมขื่นบาง ๆ

“และสามีกาเธอต้องคลั่งแน่ๆ ถ้าเธอเริ่มลากเอานักข่าวกลับเข้ามาในชีวิตอีก” เออร์ซูลากล่าว ดวงตาสีเข้มจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสโลว์โกลัม “เขากำลังคุยข้อตกลงกันอยู่ มันอาจจะส่งผลร้ายแรงต่อค่าเลี้ยงดูของเธอถ้าเรื่องพวกนั้นคุ้ยขึ้นมาใหม่ เพราะฉะนั้นคุณควรระวังให้ดี”

สโลว์โกลัมหันไปทางแทนซีพร้อมรอยยิ้มจืดชืด

“เท่ากับว่าคุณมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับลูลา แลนดรีใช่ไหมครับ คุณนายเบสตีก็ ในเมื่อน้องเขยคุณทำงานอยู่กับจอห์น”

“ไม่เคยพูดถึงเรื่องนั้น” เธอตอบ สีหน้าเบื่อหน่าย

บริกรหวนกลับมาอีกครั้งเพื่อรับสั่งอาหาร หลังบริกรเดินจากไปแล้ว

สไตร์กจึงหยิบสมุดโน้ตออกมาพร้อมปากกา

“คุณหยิบพวกนั้นออกมาทำไม” แทนซีถาม ความตื่นกลัวผุดขึ้นมาทันใด “ฉันไม่ต้องการให้จดบันทึกอะไรทั้งนั้น! ว๊าง จอห์น” เธอหันไปเรียกบริสโตว์ บริสโตว์จึงหันมาทางสไตร์กด้วยสีหน้าห่วงใยและขอโทษขอโพย

“คุณคิดว่าพอจะฟังอย่างเดียวได้ไหม คอร์โมรัน แล้วก็...เอ่อ...ข้ามเรื่องจดบันทึกไปซะ”

“ไม่มีปัญหาครับ” สไตร์กพูดอย่างปราศจากความกังวล เขาหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าออกมาวางทับสมุดโน้ตและปากกา “คุณนายเบสตีก็ครับ --”

“เรียกฉันว่าแทนซีก็ได้” เธอบอก เหมือนยอมให้เรียกเพื่อชดเชยเรื่องที่เธอไม่ให้ใช้สมุดโน้ต

“ขอบคุณมากครับ” สไตร์กเอ่ย แฝงนัยแดกดันน้อยที่สุด “คุณรู้จักลูลาดีแค่ไหน”

“อ้อ แทบจะไม่รู้จักเลย เธอเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ได้สามเดือนเท่านั้น ก็แค่ทักทายกันแบบ ‘หวัดดี’ กับ ‘วันนี้อากาศดีนะ’ ประมาณนั้น เธอไม่สนใจเราหรอก เราไม่ทันสมัยมากพอ บอกตามตรงว่าการมีเธอมาอยู่ด้วยมันน่าเบื่อมาก หน้าประตูมีแต่พวกปาปารัสซี่มุงตลอดเวลา ทำให้ฉันต้องแต่งหน้าแม้กระทั่งตอนไปโรงยิม”

“ในอาคารก็มีห้องออกกำลังไม่ใช่หรือครับ” สไตร์กถาม

“ฉันฝึกพิลาทีสกับลินด์ซีย์ พาร์” แทนซีชี้แจงเสียงหงุดหงิด “คุณพูดเหมือนเฟรดีเลย เขาบ่นตลอดเวลาว่าฉันไม่รู้จักใช้สิ่งอำนวยความสะดวกในเฟลต”

“แล้วเฟรดีล่ะครับ รู้จักลูลาดีแค่ไหน”

“แทบจะไม่รู้จักเลย แต่ไม่ได้หมายความว่าเราไม่พยายามนะ เรามีความคิดว่าจะดึงเธอมาเป็นนักแสดง พยายามเชิญเธอลงมาข้างล่างตลอด แต่เธอไม่เคยมา แล้วเขาก็ตามเธอไปถึงบ้านดิกกี คาร์บิวรีช่วงเสาร์อาทิตย์ก่อนที่เธอ

จะตาย ระหว่างที่ฉันออกไปข้างนอกกับเออร์ซูลา”

“ผมไม่เห็นเรื่องนี้เลย” บริสโรว์เอ่ย ท่าทางตกใจ

สไตรก์สังเกตเห็นว่าเออร์ซูลาส่งรอยยิ้มเยาะให้พี่สาว เขารู้สึกว่าเธอหวังให้พี่สาวขำเลี้งมาสบตาอย่างรู้กัน แต่แทนซีไม่เล่นด้วย

“ฉันก็เพิ่งมารู้ทีหลัง” แทนซีบอกบริสโรว์ “ใช่ เพรดดีชอบบัตรเชิญจากดิกก็มาใบหนึ่ง อยู่ที่นี่กันหมดทั้งฝูง ทั้งลูลา เอฟเวน ดัฟฟีลด์ เซียรา พอร์เตอร์ แก๊งดาราแท็บลอยด์ ชีเยา พวกนำเสนอัยทั้งหลายนั่นแหละ เพรดดีคงดูประหลาดกว่าใครเพื่อน ฉันรู้ว่าเขาไม่ได้แก่กว่าดิกก็ขนาดนั้น แต่เขาดูโบราณมาก” เธอบอกเพิ่มเติมอย่างแค่นใจ

“สามีคุณเล่าอะไรให้ฟังบ้างเกี่ยวกับเสาร์อาทิตย์นั้น”

“ไม่เล่าอะไรทั้งสิ้น ฉันมารู้ก็ต่อเมื่อผ่านไปแล้วยลสัปดาห์ เพราะดิกก็เพลอหลุดปากออกมา แต่นั่นแน่ใจว่าที่เพรดดีไปก็เพื่อพยายามเอาใจลูลา”

“คุณหมายความว่า เขาสนใจลูลาในเชิงขู้สาวอย่างนั้นหรือ หรือว่า...” สไตรก์ถาม

“อ้อ ใช่เลย ฉันแน่ใจว่าเขาคิดแบบนั้น เขาชอบผู้หญิงผมดำมากกว่าผมบลอนด์ แต่ที่เขาชอบจริง ๆ ก็คือให้มีคนดังมาโผล่ในหนังของเขาสักหน่อย เขาทำเอาพวกผู้กำกับจนขาด ที่พยายามจับเอาคนดังยัดเยียดเข้าไปเพื่อเรียกความสนใจจากสื่อ พนันได้เลยว่าเขาหวังจะให้เธอเซ็นสัญญาแสดงหนังสักเรื่อง และฉันคงไม่แปลกใจสักนิด” แทนซีเสริม แสดงความฉลาดหลักแหลมอย่างไม่คาดคิด “ถ้าเขามีแผนอะไรในหัวสำหรับลูลาและดีปี แมกก์ นึกดูสิพวกนักข่าวจะเป็นยังไง แค่นี้ก็มีกระแสคลั่งไคล้สองคนนั้นอยู่แล้ว เพรดดี้อัจฉริยะจะตายกับเรื่องแบบนี้ เขาชอบประโคมข่าวเกี่ยวกับหนังของเขา พอ ๆ กับที่ไม่ชอบประโคมข่าวตัวเอง”

“เขารู้จักดีปี แมกก์ด้วยหรือครับ”

“ไม่ละ นอกจากจะรู้จักตอนเราแยกกันแล้ว เขาไม่เคยพบดีปี แมกก์

ก่อนลูลาทาย โถ เขาดีใจจนเนื้อเต้นที่ตีปี แมกก์จะมาอยู่ในตึกนั้น เขาเริ่มพูดเรื่องจะให้แมกก์แสดงตั้งแต่หน้าที่แรกที่ได้ยืนข่าวเลยทีเดียว”

“ให้แสดงบทยอะไรหรือครับ”

“ไม่รู้เหมือนกัน” เธอตอบอย่างหงุดหงิด “อะไรก็ได้ แมกก์มีแฟนติดตามเยอะมาก เฟรดดีคงไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดมือไปง่ายๆ หรอก ถ้าตีปีแมกก์สนใจ เขาก็คงให้เขียนบทขึ้นมาเป็นพิเศษโดยเฉพาะ โอ้ย เขาคงไม่ให้แมกก์ฟังไม่หยุดเซียวละ คงเล่าเรื่องยายหลอกๆ ที่เป็นคนดำ” น้ำเสียงแทนซีบอกความดูแคลน “เขาเล่าเรื่องนี้ทุกครั้งที่เจอคนผิวดำชื่อดัง เล่าว่าเขามีเลือดมาเลยหนึ่งในสี่ส่วน ตามสบายเลย *อยากพูดอะไรก็พูดไปเถอะ เฟรดดี*”

“เขาไม่ได้มีเลือดมาเลยหนึ่งในสี่ส่วนหรอกหรือครับ”

เธอหัวเราะเบา ๆ อย่างหยามเหยียด

“ฉันไม่รู้หรอก ไม่เคยเจอปู่ย่าตายายของเฟรดดีเลย จริงไหมล่ะ เขาอายุเป็นร้อยปีได้แล้วมั้ง ฉันรู้ว่าเฟรดดีพูดได้ทุกอย่างถ้าคิดว่าเป็นช่องทางทำเงิน”

“เท่าที่คุณทราบ แผนที่จะให้ลูลากับแมกก์แสดงหนังพวกนี้เคยปรากฏผลอะไรบ้างหรือเปล่า”

“คือฉันแน่ใจว่าลูลาต้องปลื้มที่ถูกหาบทาม ส่วนใหญ่นางแบบสาว ๆ พวกนี้อ่อยากพิสูจน์ตัวเองใจแทบขาด ว่าทำอย่างอื่นได้นอกจากจ้องเข้าไปในเลนส์กล้อง แต่ลูลาไม่เคยเซ็นสัญญาแสดงอะไรทั้งนั้น ไซ้ไหมจอห์น”

“เท่าที่รู้ไม่มีนะ” บริสโตร์ตอบ “แม้ว่า...แต่มันมันเป็นอีกเรื่อง” เขาพิมพ์ไปบนหน้าเริ่มปรากฏลีลามพู่เป็นหย่อม ๆ อีกครั้ง เขาก็อึก แต่แล้วก็ตอบสายตาสักถามของสไตรค์ โดยพูดว่า

“จู่ ๆ คุณเบสติกก็ไปเยี่ยมแม่ผมอย่างไม่คาดฝันเมื่อสองอาทิตย์ก่อนอาการแม่ทรุดหนักมากกว่าเคย...คือ ผมไม่อยากจะ...”

สายตาที่เหลือบมองแทนซีบอกความไม่สบายใจ

“จะพูดอะไรก็พูดเถอะ ฉันไม่สน” เธอบอก ท่าทางเหมือนจะไม่ใส่ใจจริงๆ

บริสโตร์แสดงกิริยาขยับคางและห่อปากแปลกๆ มันปิดซ่อนฟันหนูของเขาไว้ชั่วคราว

“คือ เขาอยากคุยกับแม่เรื่องเอาชีวิตลูกล่าไปสร้างหนัง เขา...เอ่อ...บอกว่าที่มาเยี่ยมก็เพื่อแสดงความใส่ใจและเห็นอกเห็นใจ แบบว่า มาขอพรหรือคำอ้อนมัตตอย่างเป็นทางการจากครอบครัวของลูกลานะครับ ลูกลาตายไปยังไม่ถึงสามเดือนติดด้วยซ้ำ...แม่ผมเสียใจสุดประมาณ เสียตายตอนที่เขามาผมไม่อยู่” บริสโตร์เอ่ย น้ำเสียงบอกเป็นนัยว่าปกติเขาจะอยู่เฝ้าแม่ตลอดเวลา “คิดๆ แล้วผมอยากให้ตัวเองอยู่ ผมอยากไต่ยีนจากปากเขาเอง หมายความว่า ถึงผมจะไม่เห็นด้วยกับความคิดของเขา แต่ถ้าเขาจ้างนักค้นคว้าค้นประวัติลูกลาจริง เขาก็น่าจะรู้อะไรบางอย่าง จริงไหม”

“บางอย่างที่คุณว่าคืออะไรล่ะ” สไลต์ร็กถาม

“ไม่รู้สิ อะไรเกี่ยวกับชีวิตวัยเด็กของเธอ ก่อนที่เธอจะมาอยู่กับเราละมัง”

บริกรเข้ามาเสิร์ฟอาหารจานแรกตรงหน้าทุกคน สไลต์ร็กถอนบริกรกลับตัวไปแล้ว จึงเอ่ยถามบริสโตร์ว่า

“คุณเคยพยายามสอบถามคุณเบสตีก็ด้วยตัวเองหรือเปล่า ดูว่าเขาจะรู้อะไรที่ครอบครัวคุณไม่รู้เกี่ยวกับลูลาบ้าง”

“นั่นแหละที่ยากที่สุด” บริสโตร์ตอบ “พอโทนี่ -- น้ำผม -- รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็ติดต่อไปหาคุณเบสตีก็ ต่อว่าที่มารบกวนแม่ เท่าที่ผมไต่ยีน ปรากฏว่าสองคนมีปากเสียงกันดุเดือด ผมคิดว่าคุณเบสตีก็คงไต่ยีนดีให้ครอบครัวผมติดต่อไปอีก แหม่นอนว่าสถานการณ์ยิ่งยุ่งยากหนักขึ้น เพราะแทนซีให้บริษัทเราเป็นคนดูแลเรื่องการหย่าของเธอ ผมหมายถึงว่า มันไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลังอะไรเลย -- เราเป็นสำนักงานกฎหมายครอบครัวที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง แล้วเออร์ซูลาก็แต่งงานกับซีเฟรียนอยู่ด้วย มันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เธอต้องมาหาเรา...แต่ผม

แน่ใจว่าเรื่องนี้คงไม่ช่วยให้คุณเบสตีก็มีความรู้สึกดี ๆ กับเราแน่”

แม้ตาจะจับจ้องบริสโตว์ตลอดเวลาที่เขาพูด แต่สไตรก์มีวิสัยทัศน์รอบ ลานสายตาเป็นลึศ เออร์ซูลาส่งยิ้มมุมปากไปทางพี่สาวอีกครั้ง เขาสงสัยว่า อะไรทำให้เธอช้า ไวน์แก้วที่ลื้มที่กำลังดื่มคงไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางอารมณ์ที่ กระตือรือร้นอย่างแน่นอน

สไตรก์จัดการกับอาหารในงานจนเรียบร้อยก่อนหันไปทางแทนซี ซึ่งกำลัง เชี่ยวอาหารที่แทบไม่ได้แตะต้องไปรอบงาน

“คุณกับสามีอยู่ที่อาคารเลขที่สิบแปดมานานเท่าไร ก่อนลุลาย้ายเข้ามา”

“ราว ๆ หนึ่งปี”

“ตอนที่เธอย้ายเข้ามา มีใครอยู่ในแฟลตห้องกลางหรือเปล่า”

“มี” แทนซีตอบ “มีสามีภรรยาชาวอเมริกันคู่หนึ่งกับลูกชายเล็ก ๆ อยู่ที่ นั้นหกเดือน แต่หลังจากเธอมาอยู่ไม่นานเขาก็กลับอเมริกา หลังจากนั้น บริษัท นายหน้าก็หาคนสนใจไม่ได้อีกเลย ช่วงเศรษฐกิจตกต่ำนะ คุณรู้ใช่ไหม แฟลต พวกนั้นแพงลิ่ว เพราะฉะนั้นมันก็เลยว่างอยู่ จนกระทั่งค่ายเพลงมาเช่าให้บีบี แมกก์”

ความสนใจของทั้งเธอและเออร์ซูลาถูกเบี่ยงเบน เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งเดิน ผ่านโถงที่นั่นอยู่ สวมเสื้อโค้ตที่ในสายตาสไตรก์เห็นว่าเป็นใหม่พรมถักสีสนั้ จัดจ้านน่าเกลียด

“นั่นมันโค้ตโดมิเย-คروشส์นี่” เออร์ซูลาอุทาน หรีตาลงเล็กน้อยเหนือ ขอบแก้วไวน์ “คิวจอยยาวเหยียด แบบว่า หกเดือนเห็นจะได้...”

“ก็นั่นแทนซี มากส์-ดิลลอน” แทนซีว่า “ไม่ยากหรอกที่จะติดอันดับ ผู้หญิงแต่งตัวดีที่สุดในย่านนี้ ถ้าสามีมีเงินสักห้าสิบล้าน เฟรเดอริคเป็นเศรษฐีขึ้นใหม่ที่ สุดในโลกแล้ว ฉันต้องคอยเก็บของใหม่ซ่อนให้พันตาเขา หรือไม่ก็แกล้งบอกว่า ของปลอม บางครั้งเขาก็ทำตัวน่าเบื่อเอามาก ๆ”

“คุณดูสวยเสมออยู่แล้ว” บริสโตว์เอ่ย ไปหน้าเปลี่ยนเป็นสีชมพู

“คุณนี่ปากหวานเหมือนกันนะ” แทนซี เบสตีก็ตอบเสียงหน่าย
 บริการเข้ามาเก็บจาน

“เมื่อก็คุณว่าอะไรนะ” เธอถามสโลว์ “อ้อ ใช่ เรื่องแฟลต เพราะดีบี
 แมกกี้จะมา...แต่ไม่ได้มา เฟรดดีโกรธมากที่เขาไม่มา เพราะอดสำหรับสิ่งดอก
 กุหลาบมาไว้ให้ในแฟลต เฟรดดีเป็นมนุษย์ต่ำช้าไร้รสนิยมที่สุด”

“คุณรู้จักแดร์ริก วิลสันดีแค่ไหน”

เธอกะพริบตา

“ก็--เขาเป็นยาม ฉันจะรู้จักเขาได้ยังไง จริงไหม เขาก็ดูใช้ได้นะ เฟรดดี
 พูดเสมอว่าเขาดีที่สุดในพวกยามด้วยกัน”

“จริงหรือ ทำไมล่ะครับ”

เธอยกไหล่

“ไม่รู้เหมือนกัน คุณคงต้องถามเฟรดดีเอง แล้วก็ขอให้โชคดีก็แล้วกัน”
 เธอกล่าวเพิ่มเติมพร้อมกับหัวเราะเบาๆ “เมื่อไหร่ที่นรกกลายเป็นน้ำแข็ง เฟรดดี
 คงยอมพูดกับคุณ”

“แทนซี” บริสโตว์เอ่ยพลางเอนเข้าไปใกล้เล็กน้อย “ทำไมคุณไม่บอก
 คอรัโมรันไปล่ะ ว่าคืนนั้นคุณได้ยินอะไร”

สโลว์ก็ไม่อยากให้บริสโตว์เข้ามาแทรกเลย

“คือ” แทนซีเอ่ย “ตอนนั้นใกล้จะตีสอง แล้วฉันก็อยากดื่มน้ำ”

น้ำเสียงเธอราบเรียบปราศจากความรู้สึก สโลว์ก็สังเกตเห็นว่า แม้กระทั่ง
 จุดเริ่มต้นเล็กๆ นี้ เรื่องที่เธอเล่าก็เปลี่ยนไปจากที่ให้การกับตำรวจเสียแล้ว

“ฉันก็เลยเข้าไปหาน้ำดื่มในห้องน้ำ ระหว่างเดินผ่านห้องนั่งเล่นกลับมา
 ที่ห้องนอน ฉันได้ยินเสียงคนตะโกน เสียงผู้หญิง-- ลูลา -- พูดว่า ‘มันหายไป
 แล้ว ฉันทำไปแล้วนี่’ แล้วก็มีเสียงผู้ชายพูดว่า ‘แกมันนั่งตอแหลจอมสาส์อน’
 จากนั้น -- จากนั้นเขาก็จับเธอโยนลงมา ฉันเห็นกับตาตอนที่เธอร่วง”

แล้วแทนซีก็โบกมือกวัดไกวหน่อยๆ ซึ่งสโลว์ก็เข้าใจว่าเป็นท่าลอยคว้าง

บรีสโตรว์วางแก้วในมือ ทำทางเหมือนจะพะอืดพะอม อาหารจานหลักมาถึง เออร์ชูลาตี้มไวน์เพิ่มอีก ทั้งแทนซีและบรีสโตรว์ไม่จำเป็นต้องอาหาร สไตรก์หยิบ ส้อมแล้วตั้งตันทัน พยายามไม่แสดงออกว่าเอร็ดอร่อยกับพุนทาเรลส์ ผสม แอนโซวีของตน

“ฉันกรี๊ด” แทนซีกระซิบ “หยุดกรี๊ดไม่ได้เลย ฉันวิ่งผ่านหน้าเฟรดตี ออกไปนอกเฟลต วิ่งลงไปข้างล่าง ฉันแค่อยากบอกยามว่าข้างบนมีผู้ชายคนหนึ่ง ยามจะได้ไปจับเขา

“วิลสันพรวดพราดออกมาจากห้องหลังโต๊ะ ฉันบอกเขาว่าเกิดอะไรขึ้น เขาวิ่งออกไปดูเธอที่ถนน แทนที่จะวิ่งขึ้นไปข้างบน โง่สันดี ถ้าวิ่งขึ้นไปข้างบน ก่อนเขาก็คงจับผู้ร้ายได้แล้ว! จากนั้นเฟรดตีก็ตามลงมา พยายามบอกให้ฉัน กลับขึ้นไปที่พักของเร เพราะฉันแต่งตัวไม่เรียบร้อย

“แล้ววิลสันก็กลับมาบอกเราว่าเธอตายแล้ว เขาบอกให้เฟรดตีโทรแจ้ง ตำรวจ แทนที่จะเรียกได้ว่าเฟรดตีลากฉันกลับขึ้นข้างบนจริง ๆ -- ฉันไม่มีสติเหลือ อยู่เลย -- แล้วเฟรดตีก็โทรศัพท์จากห้องนั่งเล่น แล้วตำรวจก็มา แล้วก็ไม่มีใคร เชื่อที่ฉันพูดแม้แต่คำเดียว”

เธอยกไวน์ขึ้นจิบอีกครั้ง ก่อนวางแก้วแล้วพูดเบา ๆ

“ถ้าเฟรดตีรู้ว่าฉันคุยกับคุณ เขาต้องโกรธเป็นบ้าเป็นหลังแน่ ๆ”

“แต่คุณแน่ใจ ไช้ไหมแทนซี” บรีสโตรว์สอด “ว่าคุณได้ยินเสียงผู้ชายอยู่ บนนั้น”

“ใช่ แน่นอน ฉันมั่นใจ” แทนซีตอบ “ฉันเพิ่งพูดไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน อยู่บนนั้นแน่ ๆ”

โทรศัพท์มือถือของบรีสโตรว์ส่งสัญญาณเรียก

“ขอโทษนะครับ” เขาพิมพ์ “อลิสัน...ว่าไง” เขารับสายแล้วพูด

สไตรก์ได้ยินเสียงแหบต่ำของเลขานุการหลุดออกมา แต่จับใจความไม่ได้

“ขอตัวสักครู่ครับ” บรีสโตรว์เอ่ย ทำทางยุ่งยากใจขณะลุกไปจากโต๊ะ

แววขบขันเกมมั่งร้ายปรากฏขึ้นบนใบหน้าवलเนียนของพี่น้องสองสาว เธอชำเลืองมองกันและกันอีกครั้ง แล้วสไตรก์ก็ค่อนข้างแปลกใจเมื่อเออร์ซูลาถามเขาว่า

“คุณเคยเจออลิสันหรือยัง”

“เจอแค่ประเดี้ยวเดียวเองครับ”

“คุณรู้ใช่ไหมว่าเขาสองคนคบกัน”

“ครับ”

“จริงๆ แล้วมันออกจะน่าสมเพช” แทนซีเอ่ย “หล่อนอยู่กับจอห์น แต่หลงใหลโทนี่ คุณเคยเจอโทนี่หรือเปล่า”

“ไม่เคยครับ” สไตรก์ตอบ

“เขาเป็นหุ่นส่วนอวูโสคนหนึ่ง เป็นหน้าของจอห์น คุณรู้ไหม”

“ทราบครับ”

“หล่อนมาก ต่อให้เป็นล้านปีเขาก็ไม่มีวันเลือบแลอลิสันแน่ ฉันว่าที่หล่อนหันมาคว่ำจอห์นก็เพราะเห็นเป็นรางวัลปลอมใจมากกว่า”

สองพี่น้องดูจะพึงพอใจอย่างมากกับความรักที่ต้องมีอันวิบัติของอลิสัน

“เสียงนินทาประหลาดนี้สะพัดไปทั่วสำนักงานเลยใช่ไหมครับ” สไตรก์ถาม

“อ้อ ใช่สิ” เออร์ซูลาตอบเสียงรื่นเริง “ซิเพรียมนบอกว่าหล่อนช่างน่าอดสูเสียจริงๆ เหมือนลูกหมาคอยป่วนเปื้อนรอบตัวโทนี่นั่นแหละ”

ความรังเกียจเด็ดฉันทันทีที่เธอมีต่อสไตรก์เหมือนจะระเหิดหายไปสิ้น เขาไม่แปลกใจเลย เพราะเคยพบปรากฏการณ์เช่นนี้มาแล้วหลายครั้ง คนทุกคนชอบพูด มีที่ยกเว้นอยู่เพียงไม่กี่คน ปัญหาก็คือจะอย่างไรให้พูดออกมาได้ บางคนยอมให้ความร่วมมือเมื่อแอลกอฮอล์เข้าปาก ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเออร์ซูลาเป็นหนึ่งในจำนวนนี้ หลายคนชอบความเด่นดัง แล้วก็ยังมีอีกกลุ่มที่ขอแค่ได้อยู่ใกล้มนุษย์ผู้มีสติสักคนก็พร้อมจะพูดแล้ว มนุษย์ส่วนหนึ่งจะกลายเป็นคนช่างพูดได้เฉพาะในหัวข้อหนึ่งเดียวที่ตนชอบ อาจเป็นเรื่องความบริสุทธิ์ของตัวเอง

หรือความผิดของคนอื่น อาจเป็นเรื่องกระปองขนมปังกรอบสมัยก่อนสงครามโลก ที่ทนสะสม หรืออาจเป็นเรื่องความรักที่สิ้นหวังของเลขาณุการธรรมดา ๆ คนหนึ่ง เช่นในกรณีของเออร์ซูลา เมย์

เออร์ซูลาจับตามองบริสโตว์ผ่านทางหน้าต่าง เขายืนอยู่บนทางเท้า กำลังเดินกลับไปกลับมาขณะกระบอกเสียงใส่โทรศัพท์มือถืออย่างเคร่งเครียด ตอนนี้เธอพร้อมจะเปิดปากแล้ว จึงพูดว่า

“พนันกันก็ได้ ฉันรู้ว่าเรื่องอะไร ผู้จัดการมรดกของคอนเวย์ โอตส์กำลังหัวเสีย ไม่พอใจกับวิธีที่ทางบริษัทจัดการเรื่องของเขา คุณรู้ไหมว่าเขาเป็นนักการเงินอเมริกัน ซิเฟรียนกับโทนีลูกขึ้นเต้นเชียวละ ทำให้จอห์นต้องวิ่งวุ่นพยายามแก้ปัญหา จอห์นเป็นหนังหน้าไฟแบบนี้ตลอด”

เสียงเธอฟังดูเหยียดหยามมากกว่าเห็นใจ

บริสโตว์กลับมาที่โต๊ะ ทำทางยุ่งยากใจ

“ขอโทษที ขอโทษ อลิสันแค่อยากบอกข่าวบางอย่างให้ผมรู้เท่านั้นเอง”

เขาพูด

บริกรเดินเข้ามาเก็บจาน สไตรก์คนเดียวที่กวาดอาหารในจานหมดเกลี้ยง เมื่อบริกรออกไปพ้นรัศมีการได้ยิน สไตรก์จึงพูดว่า

“แทนซี ที่ตำรวจไม่สนใจหลักฐานจากปากคำของคุณ ก็เพราะคิดว่าคุณไม่น่าจะได้ยินสิ่งที่คุณอ้างว่าได้ยิน”

“ถ้าฉันตำรวจก็คิดผิดแล้วละ ว่าไหม” เธอสะบัดเสียง อารมณ์ซันหายไปในพริบตา “ฉันได้ยินจริงๆ”

“ทั้งที่หน้าต่างปิดอยู่นะนะ”

“มันเปิดอยู่” เธอบอก ไม่สบตาใครทั้งสิ้น “อากาศอับหายใจไม่สะดวก ฉันก็เลยเปิดหน้าต่างบานหนึ่งตอนลุกขึ้นไปเอาน้ำ”

สไตรก์แน่ใจว่าชินรักเธอต่อไปในประเด็นนี้ รังแต่จะทำให้เธอปฏิเสธ ไม่ยอมตอบคำถามอื่น

“ตำรวจยังยืนยันด้วยว่าคุณเสฟโคเคน”

แทนซีทำเสียง “เฮอะ” เบาๆ บอกความรำคาญ

“ฟังนะ” เธอเอ่ย “ฉันเสฟบ้างนิดหน่อยระหว่างอาหารค่ำ โอเคมัย แล้วตำรวจก็พบเข้าในห้องน้ำตอนตรวจดูรอบๆ แฟลต ผิวเมียดันนี้คุณนั้นน่าเบื่อจะตายซัก ไม่ว่าใครก็ต้องล่อเข้าไปสักสองหลอด ถึงจะทนฟังเรื่องเล่าบ้าบอคอแตกของเบนจี้ ดันนี้ได้ แต่เรื่องเสียงข้างบนนั้นฉันไม่ได้คิดไปเองแน่ มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่บนนั้น แล้วเขาก็ฆ่าเธอ *เข่าฆ่าเธอ*” แทนซีย้ำพยางค์ถึงตาใส่สไตรก์

“หลังจากนั้นคุณคิดว่าเขาไปไหน”

“ฉันจะรู้ได้ยังไงล่ะ นั่นมันเรื่องที่จอห์นจ้างคุณให้สืบต่างหาก จะด้วยวิธีไหนก็แล้วแต่ เขาหลบออกไปได้ อาจจะบินออกทางหน้าต่างด้านหลัง หรืออาจจะแอบอยู่ในลิฟต์ หรือไม่ก็อาจจะออกไปทางโรงรถข้างล่าง ฉันไม่รู้บ้างอะไรทั้งนั้นว่าเขาออกไปได้ยังไง รู้แต่ว่าเขาอยู่ที่นั่นแน่ๆ”

“เราเชื่อคุณ” บริสโตร์สวดขึ้นอย่างกระวนกระวาย “เราเชื่อคุณแทนซี แต่คอร์โมรันจำเป็นต้องถาม เพื่อ -- เพื่อจะได้เห็นภาพเหตุการณ์ชัดเจน”

“ตำรวจพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของฉันทุกวิถีทาง” แทนซีพูดกับสไตรก์ ไม่สนใจบริสโตร์ “ตำรวจมาถึงช้าไป เขาหนีไปแล้ว เพราะฉะนั้นมันแน่นอนอยู่แล้วว่าพวกเขาจะต้องปิดบังจุดนี้ ใครที่ไม่ได้ถูกนักข่าวโจมตีเหมือนฉัน ไม่เข้าใจหรอกว่ามันเป็นยังไง มันเหมือนตกรกตึกๆนี่เอง ที่ฉันเข้าไปปรึกษาตัวในคลินิกก็เพื่อหนีให้พ้นจากทุกอย่าง ฉันไม่อยากเชื่อว่าสิ่งที่นักข่าวมีสิทธิ์ทำได้ในประเทศนี้จะเป็นเรื่องถูกกฎหมาย ทั้งที่พูดความจริงทุกอย่าง แต่มันกลับกลายเป็นเรื่องตลกเฮงซวย ฉันควรปิดปากเงียบเสียดีกว่า จริงไหม ฉันคงไม่พูดอะไรเลยถ้ารู้ว่าอะไรจะเกิดอะไรตามมา”

เธอหมุนแหวนเพชรวงหลวมรอบนิ้ว

“เฟรดดีนอนหลับอยู่ตอนที่คุณลากลงมา ไซ้ไหมครับ” สไตรก์ถามแทนซี

“ใช่ ถูกแล้ว” เธอตอบ

เธอยกมือขึ้นลูบปอยผมซึ่งไม่มีปรากฏไปจากหน้าผาก บริกรกลับมาอีกครั้งพร้อมเมนู สไตรก์จำต้องรับคำถามไว้ก่อนจนกระทั่งทุกคนสั่งเสร็จเรียบร้อย เขาคนเดียวที่สั่งขนม ส่วนคนอื่นสั่งกาแฟ

“เฟรตดีลูกจากที่นอนตอนไหนหรือครับ” เขาถามแทนซี หลังจากบริกรลับตัวไปแล้ว

“หมายความว่าไง”

“คุณบอกว่าเขานอนอยู่ตอนที่ลูลาตกลงมา เขาลุกขึ้นมาตอนไหน”

“ก็ตอนที่ได้ยินเสียงฉันทกรีตนะสิ” เธอบอก รวากับเป็นเรื่องที่เห็นชัดอยู่แล้ว “ฉันทำให้เขาตื่นไม่ใช่ไง”

“เขาคงต้องลุกขึ้นมาเร็วมากทีเดียว”

“ทำไมรี”

“คุณบอกว่า ‘ฉันวิ่งผ่านหน้าเฟรตดีออกไปนอกเฟลต วิ่งลงไปข้างล่าง’” เพราะฉะนั้นก็หมายความว่า เขาอยู่ในห้องนั่งเล่นแล้ว ก่อนที่คุณจะวิ่งออกไป บอกแดร์ริกว่าเกิดอะไรขึ้น อย่างนั้นไม่ใช่”

นั่งกันไปนิดหนึ่ง

“ถูกแล้ว” เธอตอบ ลูบผมที่ไม่กระดิกแม้แต่เส้นเดียวอีกครั้ง มือบดบังส่วนหนึ่งของใบหน้า

“หมายความว่า จากที่หลับสนิท เขาก็ตื่นขึ้นมาแล้วไปอยู่ในห้องนั่งเล่น ภายในไม่กี่วินาทีนั่นหรือ เพราะตามที่คุณบอก คุณเริ่มร้องแล้วออกวิ่งทันทีเลย”

หยุดทอดระยะอืดใจสั้นๆ อีกครั้ง

“ใช่” เธอตอบ “คือ -- ไม่รู้สินะ ฉันคิดว่าตัวเองกรี๊ด -- ฉันทกรี๊ดและยืนตัวแข็งอยู่กับที่ -- น่าจะลึกลับใหญ่ -- ฉันตกใจมาก -- แล้วเฟรตดีก็วิ่งออกมาจากห้องนอน จากนั้นฉันจึงวิ่งผ่านเขาไป”

“คุณได้หยุดบอกเขาว่าคุณเห็นอะไรหรือเปล่า”

“ฉันจำไม่ได้”

บรีสโตร์ทำท่าเหมือนจะแทรกขึ้นมาอย่างผิดจังหวะอีกครั้ง สโตร์ยกมือห้าม แต่แทนที่เปลี่ยนเรื่องพูดกะทันหัน สโตร์ก็คิดว่าเธอดูรอนรนไม่อยากจะพูดเรื่องสามีอีก

“ฉันคิดแล้วคิดอีกว่าฆาตกรเข้ามาได้อย่างไร แล้วฉันก็มั่นใจว่าเขาจะต้องตามเธอเข้ามาตอนเข้ามิดนั้นเอง เพราะแดร์ริก วิลสันลุดจากโต๊ะไปเข้าห้องน้ำ อันที่จริงฉันว่าวิลสันควรถูกไล่ออกเพราะละเลยหน้าที่ ถ้าถามฉันนะ ฉันว่าเขาแอบเข้าไปหลับในห้องข้างหลังมากกว่า ฉันไม่รู้ว่ไอ้ฆาตกรมันรู้รหัสเปิดประตูได้อย่างไร แต่ฉันมั่นใจว่ามันต้องเข้ามาตอนนั้นแน่ๆ”

“คุณคิดว่าถ้าได้ยินเสียงนั้นอีกครั้ง คุณจะจำได้ไหม เสียงตะโกนที่คุณได้ยินนะ”

“ไม่น่าได้” เธอตอบ “มันก็แค่เสียงผู้ชายคนหนึ่งเท่านั้นเอง อาจเป็นเสียงใครก็ได้ทั้งนั้น ไม่มีอะไรผิดปกติจนเป็นที่สังเกต หมายถึง หลังจากนั้นฉันก็คิดอยู่เหมือนกันว่า *จะใช้ดัพฟีลด์หรือเปล่า*” เธอพูดพร้อมกับจ้องเขาเขม็ง “เพราะฉันเคยได้ยินเขาตะเบ็งเสียงลั่นอยู่ข้างบนมาแล้วครั้งหนึ่ง จากชานบันไดชั้นบนสุด จนวิลสันต้องจับโยนออกไป ดัพฟีลด์พยายามถีบพังประตูห้องลูธ ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเพราะอะไรผู้หญิงสวยๆ แบบเธอถึงต้องมาคบกับผู้ชายแบบดัพฟีลด์” เธอแทรกข้อมูลเพิ่มเติม

“ผู้หญิงบางคนบอกว่าเขาเซ็กซี่” เออร์ซูลาเอออ พलगรินไวน์ลงแก้วจนเกลี้ยงขวด “แต่ฉันไม่เห็นจะมีเสน่ห์ดึงดูดที่ตรงไหน เจ้าหมอนั่นทั้งกระจอกทั้งน่าขยะแขยง”

“แถมท่าทางก็ยังดู...” แทนซีเอ่ย จับแหวนเพชรวงหลวมหมุนเล่นอีกครั้ง “...ไม่ได้ร่ำรวยอะไรเลย”

“แต่คุณคิดว่าเสียงที่ได้ยินคืนนั้นไม่ใช่เสียงเขาใช่ไหมครับ”

“ก็อย่างที่บอกนั่นแหละ อาจจะใช่ก็ได้” เธอพูดเสียงร่าคาญ พร้อมกับ

ไหวไหวแบบบางเล็กน้อย “แต่เขามีพยานยืนยันที่อยู่ไม่ใช่รี มีคนเยอะเยอะ บอกว่าเขาไม่ได้เข้าไปใกล้เคนทิกิรน์การ์เดนส์เลยในคืนที่ถูกลาตาย เขาไปอยู่ที่บ้าน เชียร์รา พอร์เตอร์พักหนึ่งไม่ใช่หรือไง แพศยาแท้ๆ” แทนซีต่อท้าย ผินยิ้มเล็กน้อย “นอนกับแฟนเพื่อนสนิทก็ได้ด้วย”

“สองคนนั้นนอนด้วยกันหรือครับ” สไตรก์ถาม

“โอ้เอ๋ย คุณคิดว่าไงล่ะ” เออร์ชูลาหัวเราะ รวากับนั้นเป็นคำถามที่ซื้อเสียเต็มประดา “ฉันรู้จักเชียร์รา พอร์เตอร์ เธอเดินแบบในงานแฟชั่นโชว์การกุศล ที่ฉันช่วยจัด แม่นั้นสมองกลางจะตาย แถมยังร่าเริงไม่มี”

กาแพกุกยกมาเสิร์ฟ พร้อมสติ๊กกีทอฟฟี่ฟุดดิ้งของสไตรก์

“โทษทีนะจอห์น แต่รสนิยมการเลือกคบเพื่อนของลูลาไม่เอาไหนเลยจริงๆ” แทนซีเอ่ยขณะจิบเอสเปรสโซ “เชียร์รานั้นก็คนหนึ่งละ แล้วยังมีแม่ไบรโอนี่ แรตฟอร์ดด้วยอีกคน ถึงจะไม่เชิงว่าเป็นเพื่อนก็เถอะ แต่หล่อนไม่น่าไว้วางใจเลยสักนิด”

“ไบรโอนี่เป็นใครหรือครับ” สไตรก์แก้มถาม เพราะเขาจำได้ว่าเธอเป็นใคร

“ช่างแต่งหน้า ค่าตัวแพงลิบลัว แถมยังแสบที่สุด” เออร์ชูลาบอก “ฉันเคยจ้างหล่อนครั้งหนึ่ง ก่อนไปงานของมูลนิธิกอร์บาซอฟ หลังจากนั้นหล่อนก็เที่ยวบอกๆ --”

เออร์ชูลาหยุดพูดกะทันหัน วางแก้วไวน์แล้วยกแก้วกาแฟขึ้นแทน ทั้งที่มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเรื่องที่คุยกันอยู่ แต่สไตรก์ก็สนใจใคร่รู้ไม่น้อยว่าเรื่องอะไรที่ไบรโอนี่เที่ยวได้บอกทุกคน เขาขยับปากจะพูด แต่แทนซีพูดขึ้นมาดังๆ กลบเสียงเขาก่อน

“อ้อ ยังมียาเด็กทุเรศเหมือนซากผีดิบ คนที่ลูลาพามาเฟลตบ่อยๆ ด้วยอีกคน จำได้ไหมจอห์น”

เธอหันไปขอเสียงสนับสนุนจากบริสโตร์อีกครั้ง แต่เขาทำหน้าที่เหมือนจำ

ไม่ได้

“ก็คนที่น่าเกลียดเหมือนผืนนี้ไง -- เด็กผิวสีน่าเกลียดที่บางครั้งลูลากก็ลากกลับมาด้วยคนนั่นแหละ ทำทางเหมือนคนจระจัด ฉันหมายถึง...หล่อหน้าเหมือนมากจริงๆ นะ พอหล่อนอกจากลิปต์...เรายังได้กลิ่นเลย แล้วลูลากก็พาหล่อลงสระด้วย ฉันคิดว่าพวกคนดำว่ายน้ำไม่เป็นเสียอีก”

บรีสโตร์กะพริบตาถี่ ใบหน้าเป็นสีชมพู

“พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเพราะอะไรลูลากถึงได้คบหล่อ” แทนซีเอ่ย “โอ้จอห์น คุณต้องจำได้สิ รูปร่างอ้วนๆ กะเรื้อกะรังสกรก ทำทางดูเป็นคนชั้นต่ำหน่อยไงล่ะ”

“ผมไม่...” บรีสโตร์พึมพำ

“คุณกำลังพูดถึงโรเชลล์หรือครับ” สไตรก์ถาม

“อ้อ ใช่ ฉันคิดว่าหล่อหน้าชื่อนี้แหละ ยังไงก็แล้วแต่ หล่อหน้าอยู่ในพิธีศพด้วย” แทนซีบอก “ฉันเห็น หล่อหน้านั่งอยู่หลังสุด

“นี่คุณ คุณจะจำไว้ใช่ไหม” ดวงตาสีเข้มเบนมาจับที่สไตรก์อย่างบังคับ ชูเชียม “ว่าทั้งหมดนี้ต้องไม่มีการเปิดเผย หมายถึง ฉันจะเสี่ยงให้เฟรดดีรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่ามาคุยกับคุณ ฉันจะไม่ยอมเจอเรื่องบ้าๆ กับพวกนักข่าวอีกแล้ว เช็กบิลด้วย” เธอหันไปตะคอกใส่บริก

เมื่อบริกรนำบิลมาให้ เธอก็ส่งต่อให้บรีสโตร์โดยไม่พูดจา

ขณะที่พี่น้องสองสาวสะบัดผมสีน้ำตาลเป็นเงามกลับไปที่ตัวเคลียไหล่ พลงขยับสวมเสื้อแจ็คเก็ตราคาแพงเพื่อเตรียมตัวกลับ ประตูทางเข้าภัตตาคารก็เปิดออก ร่างผอมสูงสวมสูทของผู้ชายวัยประมาณหกสิบก้าวเข้ามา เขากวาดตามองโดยรอบแล้วก้าวตรงมายังโต๊ะที่ทุกคนนั่งอยู่ เรือนผมของชายผู้นั้นเป็นสีเงิน รูปลักษณ์โดดเด่น แต่งกายประณีตไม่มีที่ติ ดวงตาสีฟ้าอ่อนจาง ล่อแววคล้ายจะเย็นชา ทำทางก้าวเดินปราดเปรียวและมุ่งมั่น

“น่าแปลกใจจริง” เขาเอ่ยเสียงเรียบ ขณะหยุดอยู่ตรงช่องว่างระหว่าง

เก้าอี้ของสตรีทั้งสอง คนอื่นอีกสามคนไม่มีใครเห็นชายผู้นี้เดินเข้ามา และทุกคนนอกจากสไตรก์แสดงอาการตกใจเมื่อได้เห็นเขา รวมถึงอย่างอื่นที่มากกว่าขัดเคืองใจ แทนซีกับเออร์ซูลาตัวแข็งที่ออยู่เสี้ยววินาที ในจังหวะที่เออร์ซูลากำลังดึงแว่นตากันแดดออกจากกระเป๋

แทนซีรู้สึกตัวก่อนคนอื่น

“ซิเพรียน” เธอทัก พร้อมกับเอียงแก้มรับจูบจากเขา “ใช่ น่าแปลกใจและดีใจมาก!”

“นึกว่าคุณไปซื้อมีงเสียอีก เออร์ซูลาที่รัก” เขาเอ่ย ดวงตาจับจ้องภรรยาขณะจูบผิวเผินบนพวงแก้มแต่ละข้างของแทนซีตามธรรมเนียม

“เราแะมากินกลางวันกันนะค่ะ ซิปส์” เธอตอบ แต่ใบหน้าเป็นสีเข้มขึ้น สไตรก์สัมผัสได้ว่าอันตรายที่ไม่อาจระบุชัดแจ้งลอยอวลอยู่ในอากาศ

ดวงตาสีชืดของชายสูงวัยจงใจเลื่อนผ่านสไตรก์ไปหยุดอยู่ที่บรีสโตร์

“ผมเข้าใจว่าโทนี่เป็นคนดูแลเรื่องหย่าของคุณไม่ใช่รี แทนซี”

“ใช่ค่ะ” แทนซีตอบ “แต่ไม่ได้มาคุยเรื่องงานกันนะ ซิปส์ แคंपปะสังสรรค์เท่านั้นเอง”

เขายิ้มเย้ย

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้ผมเดินออกไปเป็นเพื่อนคุณเถอะนะ ที่รักทั้งสอง” เขาเอ่ย

หลังกล่าวลาบรีสโตร์อย่างเร่งรีบโดยไม่ได้อะไรกับสไตรก์อีกแม้แต่คำเดียว หญิงสาวทั้งสองก็ยินยอมให้สามีของเออร์ซูลาต้อนออกจากบ้านไปแต่โดยดี เมื่อประตูปิดตามหลังคนทั้งสาม สไตรก์จึงถามบรีสโตร์ว่า

“มันเรื่องอะไรกันรี”

“คนนั้นคือซิเพรียน” บรีสโตร์ตอบ เขาดูปั่นป่วนใจขณะรุ่มง่ามกับบัตรเครดิตและบิลค่าอาหาร “ซิเพรียน เมย์ สามีเออร์ซูลา หุ่นส่วนอาวุโสที่บริษัทเขาไม่ชอบใจที่แทนซีคุยกับคุณ สงสัยจริง ๆ เขารู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่ไหน คง

บังคับให้อลิสันบอกแน่ๆ”

“ทำไมเขาถึงไม่ยอมให้แทนชีคุยกับผมล่ะครับ”

“แทนชีเป็นพี่ภรรยาเขา” บริสโตร์พูดขณะสวมเสื้อโค้ต “เขาไม่ยอมให้เธอเป็นตัวตลกเพราะปากตัวเองอีก -- เขาคงมองเป็นแบบนั้น ผมคงถูกตำหนักหนักทีละมอให้เธอยอมมาพบคุณ เข้าใจว่าตอนนี้เขาคงโทรไปฟ้องนำผมแล้วละ”

สไตร์กสังเกตว่าบริสโตร์มือสั่น

นายความนั่งรถแท็กซี่ที่หัวหน้าบริการเรียกมาให้กลับไป ส่วนสไตร์กเดินเท้ามุ่งหน้าออกมาจากชิพริอานี เขาคลายเนกไทออกระหว่างเดิน หมกมุ่นกับความคิดจนสะดุ้งตื่นจากห้วงฝันเมื่อโดนรถยนต์คันหนึ่งบีบแตรไล่เสียงดังสนั่น เพราะเขาเดินตัดหน้าระหว่างข้ามถนนโกรฟเนอร์

เพราะเสียงเตือนที่บอกให้รู้ว่าชีวิตกำลังเสี่ยงอันตราย สไตร์กจึงเดินตรงไปที่กำแพงสีขาวของเอลิซาเบท อาร์เดน เรตดอร์สปา ยืนพิงกำแพงหลบทางคนเดินเท้าที่ผ่านไปมา จุดบุหรีแล้วดึงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า หลังจากนั่งฟังสลับแรงป้อนเดินหน้าพักหนึ่ง เขาก็พบบันทึกคำให้การของแทนชีส่วนที่พูดถึงช่วงนาทีก่อนที่ลูลา แลนดรีจะวิ่งผ่านหน้าต่างเธอไป

...กลับมาที่ห้องนอน ฉันได้ยินเสียงคนตะโกน เสียงผู้หญิง -- ลูลา -- พูดว่า ‘มันหายไปแล้ว ฉันทำไปแล้วนี่’ แล้วก็มีเสียงผู้ชายพูดว่า ‘แกมันนั่งต่อแอลจอมล่าสอน’ จากนั้น -- จากนั้นเขาก็จับเธอโยนลงมา ฉันเห็นกับตาตอนที่เธอร่วง

เขาได้ยินเสียงแก้วของบริสโตร์กระทบพื้นโต๊ะเบาๆ สไตร์กกดปุ่มย้อนกลับแล้วฟังใหม่อีกครั้ง

...พูดว่า ‘มันหายไปแล้ว ฉันทำไปแล้วนี่’ แล้วก็มีเสียงผู้ชายพูดว่า ‘แกมันนั่งต่อแอลจอมล่าสอน’ จากนั้น -- จากนั้นเขาก็จับเธอโยนลงมา ฉันเห็นกับตาตอนที่เธอร่วง

เขาจำได้ว่าแทนซีเลียนท่าแขนป้ายเปะปะของลูลา รวมทั้งอารมณ์ตื่นกลัวบนใบหน้าแข็งค้างขณะทำทำนั้น สไตรก์สอดโทรศัพท์เก็บเข้ากระเป๋า หยิบสมุดโน้ตออกมาก่อนลงมือจดบันทึกไว้

สไตรก์เคยพบคนโกหกมานับไม่ถ้วน จมูกเขาไวมากกับกลิ่นคำโกหก เขารู้ว่าแทนซีคือหนึ่งในคนเหล่านั้น ไม่มีทางที่เธอจะได้ยินสิ่งที่อ้างว่าได้ยินจากแฟลตของเธอ เพราะเหตุนี้ตำรวจจึงสรุปว่าเธอไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามมันไม่ได้เป็นไปตามที่สไตรก์คาดไว้ ถึงแม้หลักฐานทั้งหมดที่เขาได้ยินมาตลอดถึงนาที่นี้จะบ่งชี้ว่าลูลา แลนดรีฆ่าตัวตาย แต่เขาก็กังแน่นใจว่าแทนซี เบสตีก็เชื่อจริงๆ ว่าเธอได้ยินเสียงทะเลาะกันก่อนลูลาตกลงมา นี่เป็นส่วนเดียวในเรื่องของเธอที่เป็นความจริงเชื่อถือได้ ความจริงที่เปล่งแสงสว่างจ้ายอยู่บนถ้อยคำหลอกหลวงเสริมแต่งที่เธอสร้างขึ้น

สไตรก์ย่นตัวออกห่างกำแพง ออกเดินไปตามถนนโกรฟเนอร์มุ่งสู่ทิศตะวันออก ระเบิดระว่างยวดยานบนท้องถนนมากขึ้นเล็กน้อย แต่ในสมองยังหวนวนึกถึงสีหน้า น้ำเสียง และกิริยาท่าทางของแทนซีระหว่างพูดถึงช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตลูลา แลนดรี

เพราะเหตุใดเธอจึงพูดความจริงอันเป็นประเด็นสำคัญ แต่กลับห่อหุ้มด้วยเรื่องเท็จที่อาจพิสูจน์ได้ง่ายดาย เพราะเหตุใดเธอจึงต้องโกหกกว่าตนทำอะไรอยู่ขณะได้ยินเสียงตะโกนจากแฟลตของแลนดรี สไตรก์นึกถึงคำพูดของแอตเลอร์ที่บอกไว้ว่า “การโกหกอาจดูไม่จำเป็นเลย นอกเสียจากจะรู้สึกว่าการพูดความจริงอาจนำอันตรายมาสู่ตน” การที่แทนซียอมม้วนนี้ก็เพื่อหาใครสักคนที่จะเชื่อคำพูดเธอเป็นครั้งสุดท้าย แต่กระนั้นก็ต้องเชื่อคำโกหกที่เธอยื่นกรานพอกพันทนกับหลักฐานของเธอด้วย

เขาก้าวเดินอย่างรวดเร็ว แทบไม่รู้สึถึงอาการเจ็บแปลบที่เข่าขวา ในที่สุดเขาก็รู้ตัวว่าเดินผ่านถนนแมดดอกซ์มาโพล์ที่ถนนรีเจนต์แล้ว กันสาดสีแดงหน้าร้านขายของเล่นแฮมิลส์ไหวพะเยิบอยู่ไกล ๆ นั่นเองสไตรก์จึงนึกออกว่า

ตั้งใจจะซื้อของขวัญวันเกิดให้หลานชายระหว่างเดินกลับสำนักงาน

วังวนแห่งสีสน์ เสียง และแสงวาบผ่านเข้ามาในสำนักของสไตรก์เพียงเล็กน้อย เขาเดินจากชั้นหนึ่งไปสู่อีกชั้นโดยไม่สังเกตเห็นสิ่งรอบตัว ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับเสียงกรีดแหลม เสียงครางของเฮลิคอปเตอร์ที่บินร่อนอยู่กลางอากาศ หรือเสียงร้องของตุ๊กตาหมูไชลานซึ่งเคลื่อนผ่านเส้นทางอันเลือนลอยของเขา สุดท้าย หลังจากผ่านไปราวยี่สิบนาที เขาก็มาหยุดอยู่ใกล้ตุ๊กตาทหาร เขายืนนิ่งสนิทอยู่ตรงนั้น มองนาวิกโยธินและทหารพลร่มตัวจ้วมเรียงรายเป็นแถว แต่ตาแทบไม่เห็นตุ๊กตาเหล่านั้น หูไม่ได้ยินเสียงกระซิบของผู้ปกครองที่พาลูกชายหลบหลีกอ้อมตัวเขาไป เพราะหัวงอกลัวเกินกว่าจะบอกให้ชายร่างใหญ่ทำทางแปลกพิลึก คนนี้ช่วยหลีกทางให้

ภาคสาม

Forsan et haec olim meminisse iuvabit.

วันหนึ่ง แม้กระทั่งการจดจำเรื่องราวเหล่านี้
ก็อาจกลายเป็นสิ่งน่ายินดี

เวอร์จิล, *Aeneid*, เล่ม 1

1

วันพุธฝนเริ่มตก สภาพอากาศแบบลอนดอน ชื้นแฉะและหม่นครึ้ม แสดงภาพเฉื่อยชาสงบนิ่งของนครเก่าแก่แห่งนี้ ใบหน้าซีดขาวภายใต้ร่มสีดำ กลิ่นอับชื้นฉุนฉ�นรณของเสื้อผ้า และเสียงเปาะเปาะสม่่ำเสมอกระทบหน้าต่าง ลำนักรงานของสไตร์กัตลอดต้งคึน

เมื่อฤดูฝนมาเยือน ฝนที่ตกในคอร์นวอลล์มีลักษณะต่างไปจากที่นี้ สไตร์กัจำได้ว่ามันกระหน่ำซัดราวกับแล้ หวดพาดกระจกหน้าต่างในห้องพักแวก ของป้าโจนและลุงเทต ตลอดหลายเดือนที่อยู่ในบ้านหลังเล็กสะอาดสะอ้าน อบอวลด้วยกลิ่นดอกไม้และขนมอบ และเข้าเรียนในโรงเรียนประจำหมู่บ้าน ที่เซนต์มอวล์ ความทรงจำเหล่านี้มักจะผุดขึ้นมาแจ่มชัด ทุกครั้งที่เรากำลังจะ พบลูซี่

บ่ายวันศุกร์ หยาดฝนยังคงต่นพรารออยู่บนขอบหน้าต่าง ระหว่างโรบิน ลงมือห่อตุ๊กตาพลรมตัวใหม่เป็นของขวัญให้แจ็กอยู่ปลายโต๊ะอีกด้าน สไตร์กั ก็เขียนเช็คค่าจ้างหนึ่งอาทิตย์ หักค่าคอมมิชชันของเทมโพรารีโซลูชันส์ให้เธอ โรบินกำลังจะไปสัมภาษณ์ “งานประจำ” ลำดับที่สามของอาทิติย์นั้น เธอดู

สะอาดเรียบร้อยในชุดสูทสีดำ มีปิ่นสีทองสว่างปักอยู่ที่มวยด้านหลัง

“เรียบร้อย” ทั้งสองพูดขึ้นพร้อม ๆ กัน เมื่อโรบินผลักของขวัญห่อกระดาษลายจรวดเล็ก ๆ สวยงามข้ามโต๊ะมา และสไลด์ก็ยื่นเช็กให้เธอ

“ขอบคุณมาก” สไลด์ก็เอ่ยพร้อมกับหยิบของขวัญ “ผมท้อไม่เป็นหรอก”

“หวังว่าหลานคุณคงชอบ” เธอตอบ เก็บเช็กใบนั้นใส่ในกระเป๋าถือสีดำ

“นั่นสิ ขอให้โชคดีกับการสัมภาษณ์ คุณอยากได้อะไรไหมหรือเปล่า”

“ก็เป็นงานค่อนข้างดีนะค่ะ แผนกบุคคลของบริษัทที่ปรึกษาด้านสื่อแฉเวสต์เอนด์” เธอบอก เสียงกระตือรือร้น “สนุกกับงานเลยนะคะ ค่อยเจอกันวันจันทร์”

การทรมานตัวเองเดินไปสูบบุหรี่ถึงถนนเดนมาร์กกลายเป็นเรื่องน่าเอือมระอายิ่งขึ้นท่ามกลางสายฝนที่ตกไม่หยุด สไลด์ก็ยื่นหลบฝนใต้กันสาดหน้าประตูทางเข้าสำนักงาน ซึ่งช่วยอะไรไม่ได้มากนัก เขาถามตัวเองว่าเมื่อไหร่จะเลิกนิสัยนี้ แล้วหันมาออกกำลัง ฟันฟูความแข็งแรงของร่างกายที่ละลายหายไป พร้อมความสามารถขำระหนี่และความสะดักสบายในการดำรงชีวิต โทรศัพท์มือถือของเขาส่งเสียงเรียกระหว่างยืนอยู่ตรงนั้น

“คิดว่าคุณคงอยากรู้ ชาวที่คุณบอกนั้นให้ผลตอบแทนดีเยี่ยม” เอริก วอร์เดลพูดด้วยน้ำเสียงของผู้กำชัยชนะ สไลด์ก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์และเสียงคนพูดดังลอดเข้ามา

“ทำงานเร็วดีนี่” สไลด์ก็วิจารณ์

“ใช่สิ เราไม่อึดอดหรอก”

“หมายความว่าผมจะได้สิ่งที่อยากได้ใช่ไหม”

“ผมโทรมาก็เรื่องนี้แหละ วันนี้เย็นมากแล้ว วันจันทร์ผมค่อยให้คนเอา

“ไปให้ทีแล้วกัน”

“ผมถือคติเร็วเข้าไว้ดีกว่าช้าๆ ผมรออยู่ที่สำนักงานก่อนก็ได้”

วอร์เดลหัวเราะอย่างไม่น่าฟังนัก

“คุณได้ค่าจ้างเป็นชั่วโมงไม่ใช่หรื ผมนึกว่าคุณอยากยืดเวลาออกไปหน่อย
ชะอีก”

“คืนนี้เลยดีกว่า ถ้าเอามาให้ได้ค่านี้ ผมจะคอยบอกให้คุณรู้เป็นคนแรก
ถ้าเพื่อนเก่าผมเปิดเผยอะไรอีก”

ระหว่างที่เสียบกันไปคู่อึ่ง สไตรก์ได้ยินเสียงคนที่อยู่เ็นรถกับวอร์เดล
พูดว่า

“...หน้าไอ้ปรตเพอร์นี่...”

“ก็ได้ ตกลง” วอร์เดลเอ่ย “ผมจะเอาไปให้ทีหลัง คงสักทุ่มนั้นแหละ
คุณจะยังอยู่หรือเปล่าละ”

“ผมต้องอยู่แน่” สไตรก์ตอบ

แฟ้มฉบับนั้นมาถึงเ็นสามชั่วโมงต่อมา ขณะเขากำลังกินพิซแซนดชิปเ็น
ถาดโฟมใบเล็กบนตัก พลงดูข่าวลอนดอนภาคค่าจากโทรทัศน์กระเป่าหัวไปด้วย
พนักงานส่งเอกสารดอดตีประตูล้านตึก แล้วสไตรก์ก็เ็นรับซองเอกสารหนา
เตอะที่ส่งมาจากสกอตแลนด์ยาร์ด ทันทีที่เ็นเปิดซอง เขาพบแฟ้มสีเทาบรรจุสำเนา
เอกสารไว้เต็ม สไตรก์ถือแฟ้มกลับไปนั่งโต๊ะโรบิน เริ่มต้นกระบวนการชิมช้บ
ข้อมูลยาวนาน

นี่คือปากคำของทุกคนที่พบเ็นลูลา แลนดรีเ็นค่าคเ็นสุดท้ายของชีวิต
รายงานผลพิสูจน์ดีเ็นเ็นที่พบจากแฟลตของเธอ สำเนาเอกสารหลายหน้าจาก
สมุดเยี่ยมที่ยามประจำอาคารเลขที่ 18 เ็นทิกเ็นการเ็นสร้รวบรวมไว้ รายละเอียดเกี่ยวกับยาคุมอาการไปโพลาร์ที่แพทย์สั่งให้ลูลาใช้ รายงานผลชันสูตร
ศพ ประวัติรักษาตัวเ็นปีที่ผ่านมา บันทึทิกหมายเลขโทรศัพท์ทั้งมือถือและ
โทรศัพท์พื้นฐาน รวมทั้งรายงานสร้สิ่งที่พบเ็นคอมพิวเตอร์ของนางแบบสาว

นอกจากนั้นยังมีแผ่นดีวีดีซึ่งวอร์เดลเขียนกำกับไว้ว่า *กล้องวงจรปิดสองหน้า*

ช่องอ่านดีวีดีในคอมพิวเตอร์มีสองช่องสไลด์ที่ใช้การไม่ได้ตั้งแต่ซื้อมา ดังนั้นเขาจึงสอดแผ่นดีวีดีไว้ในกระเป๋าเสื้อโอเวอร์โค้ตข้างประตูกระจก แล้วกลับมาพิจารณาเอกสารที่รื้อยในห่วยแฟ้มต่อ สมุดโน้ตทางพร้อมข้างตัว

ความมืดโรยตัวลงมานอกสำนักงาน รัศมีสีเหลืองจากแสงโคมตั้งโต๊ะสาดลงบนกระดาษแต่ละหน้า ขณะสไลด์ก็ไล่ลำดับอ่านเอกสารซึ่งนำไปสู่ผลสรุปว่าเป็นกรณีฆ่าตัวตาย สไลด์ก็ค้นหาความจริงที่เขาสัมผัสได้เบื้องหลังคำโกหกของแทนซี เบสติกี้ จากคำให้การซึ่งตัดทอนส่วนเกินความจำเป็นออกไป จากเหตุการณ์ละเอียดนาที่ต่อนาที และจากสำเนาฉลากข้างขวดยาที่พบในห้องน้ำของแลนด์รี

ผลชันสูตรศพระบุว่า ลูลาเสียชีวิตตอนกระแทกกับพื้นถนน เธอตายเพราะคอหักและเลือดตกใน บริเวณต้นแขนมีรอยขีดจ้ำจวนหนึ่ง เธอตกลงมาในสภาพสวมรองเท้าข้างเดียว ภาพถ่ายศพยืนยันสิ่งที่ LulaMyInspiration Foreva บอก นั่นคือแลนด์รีเปลี่ยนเสื้อใหม่หลังกลับจากไนต์คลับมาถึงบ้าน แทนที่จะสวมชุดเดียวกับตอนถูกถ่ายรูปนอกอาคาร ศพของเธอกลับอยู่ในทางเกวียนยาวและเสื้อปักเลื่อมแวววาว

สไลด์ก็เปิดดูคำให้การเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาที่แทนซีบอกตำรวจ คำให้การครั้งแรกเธออ้างว่าลุกจากห้องนอนไปเข้าห้องน้ำ ครั้งที่สองเพิ่มเรื่องหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ในห้องนั่งเล่น เธอบอกว่าเฟรดตื่นนอนหลับอยู่บนเตียงตลอด ตำรวจพบโคเคนครึ่งหลอดบนขอบหินอ่อนข้างอ่างอาบน้ำ กับอีกจำนวนหนึ่งในถุงพลาสติกใบเล็ก ซุกไว้ในกล่องผ้าอนามัยที่ตู้เหนืออ่างล้างหน้า

คำให้การของเฟรดตียืนยันว่าเขาหลับอยู่จริงตอนที่แลนด์รีตกลงมา และบอกว่าเขาตื่นเพราะเสียงหวีดร้องของภรรยา เขาบอกว่ารีบวิ่งเข้าไปในห้องนั่งเล่น ทันได้เห็นภรรยาสวมชุดชั้นในวิ่งผ่านไป เขายอมรับว่าแค้นดอกกุหลาบที่ตำรวจชุ่มช้ำทำเช่นนั้น เขาตั้งใจส่งไปให้ดีปี แมกซ์เพื่อแสดงการต้อนรับและ

แนะนำตัว ไซ้ เขาต้องการทำความรู้จักสนิทสนมกับเรย์เปอร์คนนี้ แล้วก็ไซ้ เขาคิดว่าแม็กก็น่าจะเหมาะสมมากกับหนังสือของขวัญที่วางแผนจะสร้าง เขาตกใจหนักกับการเสียชีวิตของแลนด์รี ก็เลยออกอาการมากไปตอนรู้เรื่องแจกันดอกไม้ตกแตก ที่แรกเขาเชื่อคำพูดของภรรยาที่บอกว่าได้ยินเสียงคนทะเลาะกันข้างบน แต่ภายหลังก็อีกอีกเห็นคล้อยตามทัศนะของตำรวจ ว่าคำให้การของแทนซีเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเธอเสฟโคเคน พฤติกรรมติดยาของเธอเป็นเหตุให้ชีวิตสมรสตึงเครียด เขายอมรับกับตำรวจว่าทราบเรื่องที่ภรรยาใช้สารกระตุ้นเป็นประจำ แต่ไม่รู้เลยว่าคีนนั้นเธอมียาเสพติดเก็บไว้ในแฟลต

เบสตีก็ยังให้การเพิ่มเติมด้วยว่า เขากับแลนด์รีไม่เคยเข้าไปในแฟลตของอีกฝ่าย และการที่ทั้งสองไปปรากฏตัวที่บ้านดิกก็ คาร์บิวรีพร้อมกัน (ซึ่งดูเหมือนตำรวจมารู้ภายหลัง เพราะเฟรดดีถูกสอบปากคำอีกครั้งหลังให้การในชั้นต้นแล้ว) แทบไม่ได้ทำให้รู้จักมักคุ้นกันมากไปกว่าเดิม “ส่วนใหญ่เธอสมาคมอยู่กับกลุ่มแขกอายุน้อยกว่า ขณะที่สุดสัปดาห์นั้นส่วนใหญ่ผมอยู่กับดิกก็ ซึ่งเป็นคนวัยเดียวกับผม” คำให้การของเบสตีก็หนักแน่นไม่มีข้อโต้แย้ง ราวกับผิวหน้าของหินผาซึ่งปราศจากตะขoretให้ป้ายป็น

หลังอ่านรายงานตำรวจเรื่องเหตุการณ์ในแฟลตของสามีภรรยาเบสตีก็ สไตร์ก์จดข้อความเพิ่มในบันทึกของตัวเองหลายประโยค เขาสนใจโคเคน เครื่องหลอที่วางอยู่ข้างอ่างอาบน้ำ และที่สนใจมากกว่านั้นคือช่วงสองสามวินาทีหลังจากแทนซีเห็นร่างลูลาลอยคว้างคว้างผ่านหน้าต่างไป แนนอน ข้อเท็จจริงส่วนใหญ่คงขึ้นอยู่กับผังห้องพักของสามีภรรยาเบสตีก็ (ในแฟ้มไม่มีแผนที่หรือแผนผังของแฟลต) แต่ในคำพูดซึ่งเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของแทนซี มีประเด็นหนึ่งรบกวนความคิดของสไตร์ก์ เธอยืนยันตลอดทุกครั้งว่าสามีนอนหลับอยู่บนเตียงตอนที่แลนด์รีตก เขาจำกิริยาปิดป้องใบหน้าของเธอได้ดี เธอกำลังทำเป็นปิดผมเมื่อเขากดดันเธอในจุดนี้ ทั้งนี้ทั้งนั้น แม้ตำรวจจะแสดงทัศนะไว้แล้ว แต่สไตร์ก์เห็นว่าตำแหน่งที่อยู่ที่ถูกต้องของเบสตีก็ทั้งสองในนาทีที่ลูลาตกจาก

ระเบียบ ยังไม่อาจพิสูจน์อย่างแน่ชัด

เขาก็อ่านแฟ้มอย่างเป็นระบบตามวิธีของตนอีกครั้ง คำให้การของ เอฟเวน ดัฟฟีลด์สอดคล้องกับที่วอร์เดลถ่ายทอดให้ฟังเป็นส่วนใหญ่ ดัฟฟีลด์ ยอมรับว่ายึดต้นแขนแพนไว้เพื่อไม่ให้เธอออกไปจากอุฐิ แต่เธอสะบัดหลุดแล้ว ก็ออกไปจนได้ หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ตามเธอออกมา มีกล่าวถึงหน้ากาก หัวหมาป่าเพียงประโยคเดียว บรรยายด้วยภาษาปลอดอารมณ์ของตำรวจผู้สอบปากคำดัฟฟีลด์ว่า “ผมสวมหน้ากากหัวหมาป่าเป็นประจำ เมื่อต้องการเลี่ยงไม่ให้ พวกตากล้องมายุ่งกับผม” คำให้การสั้นๆ ของคนขับรถผู้พาดัฟฟีลด์ไปจากอุฐิ สอดคล้องกับคำให้การของดัฟฟีลด์เรื่องที่แะมาเคนทิเกิร์นการเดนส์แล้วเลยไป ถนนดาร์บเลย์ เขาปล่อยผู้โดยสารลงตรงนั้นก่อนขับรถจากมา อารมณ์ซึ่งซึ่ง ที่วอร์เดลอ้างว่าคนขับรถมีต่อดัฟฟีลด์ ไม่ได้ถ่ายทอดลงในข้อเท็จจริงปราศจาก สิ่งปรุงแต่งที่ตำรวจบันทึกไว้อธิบายให้เขาหลงเชื่อ

มีคำให้การของพยานอีกสองคนที่สอดคล้องกับดัฟฟีลด์ คนหนึ่งคือ ผู้หญิงซึ่งอ้างว่าเห็นดัฟฟีลด์เดินขึ้นบันไดไปที่แฟลตของพ่อค้ายาเสพติด อีก คนคือตัวพ่อค้ายาเสพติดชื่อวีกิลฟี สไตรก์นึกถึงความเห็นของวอร์เดลที่ว่า วีกิลฟีอาจจะโกหกเพื่อช่วยดัฟฟีลด์ ส่วนผู้หญิงข้างล่างก็อาจเข้ามาเกี่ยวเพราะ ได้เงินค่าจ้าง พยานอื่นๆ ที่อ้างว่าเห็นดัฟฟีลด์เดินท่องถนนสายต่างๆ ใน ลอนดอน ก็บอกอย่างตรงไปตรงมาได้เพียงว่า เห็นผู้ชายคนหนึ่งสวมหน้ากาก หมาป่า

สไตรก์จับหูหรือสูบพร้อมกับอ่านคำให้การของดัฟฟีลด์อย่างละเอียด อีกครั้ง ดัฟฟีลด์เป็นคนอารมณ์ร้อน เขายอมรับว่าพยายามบังคับให้ลูลาอยู่ใน คลับต่อ แทบจะแน่ใจได้ว่ารอยข้ำบนต้นแขนศพเป็นฝีมือเขา อย่างไรก็ตาม สไตรก์รู้ว่าหากดัฟฟีลด์เสแหร่ร่วมกับวีกิลฟี โอกาสที่ร่างกายจะแข็งแรงขนาด ลอบเข้าอาคารเลขที่ 18 เคนทิเกิร์นการเดนส์ หรือไครธแคนนอนทำให้ตัวเองกลายเป็นฆาตกรได้นั้น ลืมไปได้เลย สไตรก์คุ้นกับพฤติกรรมของผู้เสแหร่อินดี

เขาพบคนประเภทนี้มามากแถวอาคารร้างแห่งสุดท้ายที่แม่ไปอาศัยอยู่ เฮโรอิน ทำให้คนที่ตกเป็นเหยื่อของมันเป็นเหยื่อขาและง่าวย ตรงข้ามโดยสิ้นเชิงกับคนติดเหล้า ซึ่งชอบตะโกนอะอะและใช้กำลัง หรือคนเสพติดโคเคนที่กระสับกระส่ายหวาดระแวง สไตรก์รู้จักผู้เสพยาเสพติดทุกชนิด ทั้งในและนอกกองทัพ เขาจึงเกลียดสิ่งทั้งหลายที่พากันเียนอยกย่องการติดยาของดัพพ์ฟิลด์ เฮโรอินไม่ได้มีเสน่ห์ชวนหลงใหล แม่ของสไตรก์นอนตายอยู่บนพูกสปริงโกลด์โครมมห้องหกชั่วโมงผ่านไปจึงมีคนรู้ว่าเธอสิ้นลมแล้ว

เขาลุกขึ้นเดินข้ามห้องไปตั้งเปิดบานหน้าต่างดำมืดพราวด้วยเม็ดฝน เสียงเบสจาก 12 บาร์คาเฟื่องดังซัดยิ่งกว่าเคย เขาสูบบุหรี่ขณะมองถนนแชรริงครอสส์ระยะยระยะด้วยแสงไฟหน้ารถและแองน้ำ นักท่องเที่ยวที่คืนวันศุกร์เดินชวนเซผ่านปลายถนนเดนมาร์ก ร่มสายโอบไปมา เสียงหัวเราะดังกังวานกลบเสียงยวดยานบนท้องถนน สไตรก์สงสัยว่าเมื่อไหร่หนอเขาจะได้ดื่มเบียร์เพลิน ๆ กับเพื่อนในคืนวันศุกร์อีก ความคิดดังกล่าวเหมือนจะเป็นของจักรวาลอื่น ของชีวิตที่เขาทิ้งไว้เบื้องหลัง ชีวิตอยู่อยู่กับที่ซึ่งเขาดำเนินอยู่ ชีวิตที่มีโรบินเป็นมนุษย์คนเดียวให้พูดคุยด้วย มันไม่ควรดำรงอยู่นานนัก แต่เขาก็ยังไม่พร้อมจะกลับเข้าสู่สังคมปกติ เขาสูญเสียชีวิตทหาร สูญเสียชาร์ลอตต์ และสูญเสียเขาไปครึ่งหนึ่ง เขารู้สึกว่าจำเป็นต้องปรับตัวให้คุ้นกับตัวเองคนปัจจุบันให้ดีเสียก่อน ก่อนจะเปิดเผยตัวตนให้คนอื่นแสดงความแปลกใจและสงสาร กันนุห์ที่สีส้มสว่างปลิวลงสู่ถนนมืดมิดข้างล่าง ก่อนมอดดับไปในร่องน้ำไหล สไตรก์ดับบานหน้าต่างลงก่อนกลับไปนั่งที่โต๊ะ แล้วดิงแฟ้มกลับเข้าหาตัวแรง ๆ

คำให้การของแดร์ริก วิลสันไม่ได้บอกอะไรมากกว่าที่รู้อยู่แล้ว ในแฟ้มไม่ได้กล่าวถึงคีร์น โคลวิส-โจนส์ หรือกระดาดาสีฟ้าลิกลับที่เขาบอก อันดัมมัตตา สไตรก์อ่านคำให้การที่เขาค่อนข้างสนใจ เป็นของผู้หญิงสองคนที่อยู่กับลูลาช่วงบ่ายสุดท้ายของชีวิต คือเชียวรา พอร์เตอร์กับไบรโอนี แรตฟอร์ด

ช่างแต่งหน้าย่อนรำลึกถึงลูลาว่า เธอตื่นเต้นดีใจมากที่ตีบี แมกกี้ใกล้มา

ถึงเต็มที อย่างไรก็ตามรีดี พอร์เตอร์ให้การว่าแลนดรี “ไม่เป็นตัวของตัวเอง” ทำทางเธอเหมือนจะ “หลุดและวิตกกังวล” แต่ไม่ยอมพูดว่าอะไรทำให้เธอไม่สบายใจ คำให้การของพอร์เตอร์เพิ่มเติมรายละเอียดที่น่าสนใจอย่างหนึ่งที่ยังไม่มีใครเคยบอกสโลว์โตร์ก นางแบบสาวยืนยันว่า ปายนั้นแลนดรีจะจงพูดขึ้นมาว่า เธอตั้งใจจะทิ้ง “ทุกอย่าง” ไว้ให้พี่ชาย ไม่มีอะไรอื่นขยายความมากไปกว่านั้น นอกจากทั้งภาพประทับใจว่าเด็กสาวคนหนึ่งมีอาการป่วยทางจิตอย่างเห็นได้ชัด

สโลว์โตร์กสงสัยว่า ทำไมลูกค้าของเขาจึงไม่เคยพูดเรื่องที่น้องสาวประกาศความตั้งใจจะทิ้งทุกอย่างไว้ให้ แน่นอนว่าบริสโตร์มีส่วนในกองทุนมรดกของเขายอยู่แล้ว บางทีโอกาสที่จะได้เงินเพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนมหาศาล อาจจะไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับเขามากเท่าสโลว์โตร์ก ซึ่งไม่เคยได้รับมรดกแม้แต่เพนนีเดียว

สโลว์โตร์กอำพาทว เขาคงบูชาหรือสืบทอดมรดกเพื่อให้ตาสว่าง ก่อนเริ่มต้นอ่านคำให้การของมารดา ลูลา จากปากคำของเลดี้อีเวตต์ บริสโตร์ เธอบอกว่าตนเองสะลึมสะลือและไม่สบาย อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการผ่าตัด แต่ยืนยันว่า ตอนมาเยี่ยมเธอเข้านั้น ลูกสาว “มีความสุขดี” และไม่ได้แสดงทีท่าอะไรนอกจากเป็นห่วงอาการของแม่ หวังให้แม่ฟื้นตัวโดยเร็ว อาจต้องโทษสำนวนที่โอ้อวดไร้อารมณ์ของเจ้าหน้าที่ผู้บันทึกปากคำ แต่สโลว์โตร์กรู้สึกได้ว่าสิ่งที่เลดี้บริสโตร์พูดแสดงว่าเธอไม่ยอมรับสิ่งที่คนอื่นสันนิษฐาน เธอคนเดียวเท่านั้นที่บอกว่า ลูลาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ บอกว่า ลูลาพลัดตกจากกระเบียงโดยไม่ได้ตั้งใจ คือนั่นมีน้ำแข็งเกาะไปทั่ว เลดี้บริสโตร์พูดเช่นนั้น

สโลว์โตร์กอ่านคำให้การของบริสโตร์ผ่านๆ ทุกแง่มุมตรงตามที่เขาเคยบอกสโลว์โตร์กด้วยตัวเอง สโลว์โตร์กอ่านต่อไปถึงคำให้การของโทนี แลนดรี ซึ่งเป็นน้ำของจอห์นและลูลา เขาไปเยี่ยมอีเวตต์ บริสโตร์ในเวลาเดียวกับลูลา วันก่อนหน้าที่ฝ่ายหลังจะเสียชีวิต โทนี แลนดรียืนยันว่าหลานสาวของตนดู “ปกติดี” จากนั้นโทนีขับรถไปออกซ์ฟอร์ด เข้าประชุมสัมมนาแผนพัฒนากฎหมายครอบครัวนานาชาติที่นั่น และพักค้างคืนที่โรงแรมมาลเมซง คำให้การเรื่องที่อยู่ของเขา

ตามมาด้วยความเห็นชวนสับสนเกี่ยวกับโทรศัพท์ สไตร์กจึงหาความกระจ่างโดยพลิกไปทีบบันทึกการใช้โทรศัพท์ในหน้าหมายเหตุประกอบ

ภายในหนึ่งอาทิตย์ก่อนเสียชีวิต ลูลาแทบไม่เคยใช้โทรศัพท์พื้นฐานในแฟลต และไม่ได้ใช้เลยในวันก่อนหน้าที่เธอจะตาย อย่างไรก็ตาม ในวันสุดท้ายของชีวิต เธอใช้โทรศัพท์มือถือโทรออกไม่ต่ำกว่าหกสิบหกครั้ง ครั้งแรกเธอโทรหาเอฟเวน ดัฟฟีลด์ตอนเช้า เวลา 09.15 น. ครั้งที่สองโทรหาเซียรา พอร์เตอร์ เวลา 09.35 น. จากนั้นก็วางเดินไปหลายชั่วโมง เธอไม่ได้พูดกับใครผ่านโทรศัพท์มือถือ ต่อมาเวลา 13.21 น. เธอเริ่มกระหน่ำโทรเข้าสองหมายเลขแทบเรียกได้ว่าโทรสลับกัน หมายเลขหนึ่งเป็นของดัฟฟีลด์ ส่วนอีกหมายเลขตามลายมือหัด ๆ ข้างบรรทัดแรกที่หมายเลขนี้ปรากฏ บอกว่าเป็นของโทนี แลนดรี เธอโทรหาผู้ชายสองคนนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า มีแว่นจิ้งหะไม่ได้โทรออกประมาณยี่สิบนาที จากนั้นเธอก็เริ่มโทรอีก คงด้วยวิธีกดปุ่ม “เรียกซ้ำ” สไตร์กสรุปว่า การกระหน่ำโทรอย่างบ้าคลั่งนี้เกิดขึ้นทันทีที่เธอกลับไปอยู่ในแฟลตกับไบรโอนี่ แรตฟอร์ดและเซียรา พอร์เตอร์ แต่ในคำให้การของผู้หญิงทั้งสองไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องที่เธอโทรศัพท์ซ้ำ ๆ

สไตร์กย้อนกลับไปอ่านคำให้การของโทนี แลนดรี ซึ่งไม่ได้ให้ความกระจ่างถึงเหตุผลที่หลานสาวกระวนกระวายอยากติดต่อเขามากขนาดนั้น เขาบอกว่าปิดเสียงโทรศัพท์ระหว่างอยู่ในที่ประชุม จึงไม่รู้ว่่าบายนั่นหลานสาวพยายามโทรหาหลายครั้ง มารู้อีกทีก็หลังจากนั้นนานมาก เขาไม่รู้ว่่าเพราะอะไรเธอจึงพยายามโทรมา และเขาก็ไม่ได้โทรกลับไป โดยให้เหตุผลว่่า กว่่าจะรู้ว่่าเธอพยายามติดต่อเขาเธอก็เลิกโทรแล้ว เขาคิดว่่าเธอคงอยู่ในไนต์คลับที่ไหนสักแห่งซึ่งปรากฏว่่าเป็นความคิดที่ถูกต้อง

มาถึงตอนนี้สไตร์กท้าวทุก ๆ สองสามนาที เขาคิดจะชงกาแฟให้ตัวเอง แต่อ่อนเปลี่ยนใจกว่่าจะรวบรวมกำลังได้ เขอยากนอน แต่ด้วยนิสัยชอบทำงานตรงหน้าให้เสร็จลุล่วง เขาจึงเปิดดูสำเนาสมุดลงเวลาเข้าออกของผู้มาเยือนอาคาร

เลขที่ 18 วันก่อนหน้าลูลา แลนดรีเสียชีวิต จากการตรวจดูลายเซ็นและชื่อย่อ บอกให้รู้ว่าวิลสันไม่ได้ใส่ใจลงบันทึกอย่างเข้มงวดเท่าที่นายจ้างอยากให้เป็น วิลสันเคยบอกสไตรก์แล้วว่าลูกบ้านไม่ต้องลงเวลา ดังนั้นจึงไม่มีบันทึกเวลาเข้าออกของแลนดรีและสองสามีภรรยาเบสติกี รายการแรกที่วิลสันลงบันทึกไว้ คือ บรูซไปรษณีย์เข้ามาเวลา 09.10 น. อันดับต่อมาคือเวลา 09.22 น. *คนส่งดอกไม้แฟต 2* และสุดท้ายคือเวลา 09.50 น. *พนักงานซีดีจวริเบคค์* ไม่มีบันทึกเวลาออกจากอาคารของพนักงานตรวจสอบระบบสัญญาณเตือนภัย

นอกจากนี้แล้ววันนั้นก็ค่อนข้างเจียบ (ตามที่วิลสันบอก) เชียรา พอร์เตอร์ มาถึงเวลา 12.50 น. ไบรโอนี แรตฟอร์ดมาเวลา 13.20 น. แรตฟอร์ดลงบันทึกเองว่าเธอกลับออกไปเมื่อเวลา 16.40 น. แต่วิลสันเป็นคนลงบันทึกตอนพนักงานจัดเลี้ยงในแฟลตสามีภรรยาเบสติกีเข้ามา เวลา 19.00 น. เชียราออกไปพร้อมลูลาเวลา 19.15 น. และพนักงานจัดเลี้ยงกลับไปเวลา 21.15 น.

สไตรก์จิตใจที่ตำรวจถ่ายเอกสารมาเฉพาะวันก่อนลูลาเสียชีวิตวันเดียว เพราะเขาหวังว่าอาจจะได้พบนามสกุลของโรเชลล์ซึ่งตามหาตัวยากเย็น ในหน้าสมุดบันทึกการเข้าอาคาร

เกือบเที่ยงคืนแล้วตอนที่สไตรก์หันมาสนใจรายงานสิ่งที่ตำรวจพบในคอมพิวเตอร์ของแลนดรี ดูเหมือนหลักๆ แล้วตำรวจมุ่งตรวจค้นอีเมลซึ่งอาจบ่งบอกอารมณ์อยากฆ่าตัวตายหรือความตั้งใจที่จะทำเช่นนั้น แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จในประเด็นนี้ สไตรก์ตรวจดูอีเมลทุกฉบับที่แลนดรีส่งออกและได้รับในช่วงสองอาทิตย์สุดท้ายของชีวิต

น่าแปลก แต่ก็เป็นเรื่องจริง ที่ภาพถ่ายมากมายนับไม่ถ้วนซึ่งสะท้อนความงามเหนือโลกของเธอ กลับทำให้สไตรก์ปลงใจเชื่อได้ยากกว่าที่แลนดรีเคยมีตัวตนอยู่จริง ภาพใบหน้าของเธอที่พบเห็นได้ทั่วไปทำให้มองเหมือนภาพแอ็บสแตรกต์ดาษดื่น แม้มองหน้านั้นจะสวยงามไม่ซ้ำใครก็ตาม

อย่างไรก็ดี บัดนี้วิญญาณของหญิงสาวผู้วายชนม์ได้ปรากฏขึ้นต่อหน้าเขา

ภายในห้องทำงานมืดสลัว จากรอยหมึกสีดำแห่งผากเฉยเมยบนแผ่นกระดาษ จากข้อความสะกดผิด ๆ ถูก ๆ เคลื่อนไปด้วยเรื่องตลกและชื่อเล่นที่เรียกขานกัน ภายในกลุ่ม อีเมลของเธอบอกอะไรเขาได้มากกว่ารูปถ่ายมากมายมหาศาล มันคือความตระหนักรู้ที่ผุดขึ้นในใจมากกว่าในสมอง รู้ว่ามนุษย์คนหนึ่งที่มีเลือดเนื้อ มีชีวิต รู้จักหัวเราะและร้องไห้ ถูกจับโยนลงมาพบความตายบนถนนปกคลุมด้วยหิมะกลางเมืองลอนดอน เขาหวังจะได้เห็นเงารวงเลื่อนของฆาตกรขณะพลิกดูเอกสารแต่ละหน้าในแฟ้ม แต่วิญญาณของลูลาเองกลับผุดโผล่ออกมา มองเขา เช่นที่เหยื่ออาชญากรรมโหดเคยทำในบางครั้ง ผ่านเศษซากที่เหลืออยู่ของชีวิต ซึ่งมีอันต้องหยุดลงกะทันหัน

บัดนี้เขาเข้าใจแล้วว่าเหตุใดจอห์น บริสโตร์จึงยืนยันกรานว่าน้องสาวไม่เคยคิดถึงเรื่องความตาย เด็กสาวผู้พิมพ์ข้อความเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่าเป็นเพื่อน ผู้เห็นอกเห็นใจ ชอบสมาคม ตัดสินใจเร็ว ยุ่งวุ่นวายและยินดีที่ได้มีงานยุ่ง กระตือรือร้นกับงาน ตื่นเต้นกับโอกาสที่จะได้เดินทางไปโมร็อกโก เหมือนที่บริสโตร์บอก

อีเมลส่วนใหญ่ส่งไปถึงน้าออกแบบ ก็ โซเม ไม่มีอะไรน่าสนใจนอกจากท่วงท่าของลิลล์บัสก์ ๆ กับครั้งหนึ่งที่เธอเอ่ยถึงมิตรซึ่งแตกต่างจากเธอมากที่สุดในตอนนี้

**กิกี้ ขอร้องงงงงนะนะ ช่วยทำอะไรให้เป็นของขวัญวันเกิด
โรเชลล์ที่เถอะ นะนะ ฉันจ่ายเอง ขออะไรที่สวย ๆ หน่อย
(อย่าใจร้ายล่ะ) ก่อน 21 กุมภาพันธ์ น้าา ช่วยทีนะ รักจ๊ะ คักกุ**

สโตร์ก้จำได้ LulaMyInspirationForeva บอกว่าลูลารักก็ โซเม “เหมือนพี่ชาย” คำให้การกับตำรวจของก็ โซเมสั้นที่สุดในแฟ้ม เขาไปอยู่ญี่ปุ่นมาหนึ่งอาทิตย์ และกลับมาบ้านคืนเดียวกับที่ลูลาเสียชีวิต สโตร์ก้รู้ว่าโซเมอาศัยอยู่ในบริเวณที่เดินมาถึงเคนทิกิเอร์นการ์เดนส์ได้สะดวก แต่ปรากฏว่าตำรวจ

ไม่ได้ตั้งใจส่งสัปดาห์การของเขา ที่บอกว่าพอถึงบ้านก็เข้านอนทันที สไตรค์คิดว่าใครที่เดินมาจากถนนชาลส์ ก็จะมาที่เคนทิงเจอร์เดนท์ในทิศทางตรงข้ามกับกล่องวงจรปิดบนถนนอัลเดอร์บรุคได้ทั้งนั้น

ในที่สุดสไตรค์ก็ปิดแฟ้ม ระหว่างขยับตัวถอดเสื้อผ้า ถอดขาเทียม และกางเตียงสนามด้วยความยากลำบากอยู่ในห้องทำงาน เขาไม่ได้คิดถึงอะไรอีก นอกจากความเหนื่อยล้าของตัวเอง เขาหลับไปในเวลาอันรวดเร็ว ท่ามกลางเสียงกล่อมเป็นจังหวะของยวดยานบนท้องถนน ประสานเสียงเปาะเปาะของสายฝน และเสียงเมืองที่ไม่เคยหลับใหล

2

แมกโนเลียต้นใหญ่ยืนตระหง่านในส่วนหน้าบ้านลูซี่ในเขตบรอมลีย์ พอถึงปลายฤดูใบไม้ผลิ สนามจะปกคลุมด้วยสิ่งที่มีมองเหมือนกระดาดหิซซุขย่า ยู่ยี่ ขณะนี้ ซึ่งเป็นเดือนเมษายน มันเกาะตัวฟูฟ่อง สยายกลีบขาวโพลนดูนุ่มนวล กระจ่างขึ้นบาง สไตรก์เคยมาบ้านหลังนี้ไม่กี่ครั้ง เพราะเขาชอบพบลูซี่เวลาเธออยู่ห่างจากบ้านมากกว่า ถ้าอยู่บ้านดูจะมีเรื่องรบกวนเธอตลอดเวลา แล้วก็เพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับน้องเขย ซึ่งเขาไม่ได้รู้สึกชื่นชมอะไรนัก

ลูกโป่งอัดแก๊สฮีเลียมผูกไว้ที่ประตูรั้ว แกว่งตัวไปมากกลางสายลมอ่อน ขณะเดินไปตามทางลาดทอดสู่ประตูบ้าน โดยมีกล่องของขวัญที่โรบินช่วยห่อให้หนีบอยู่ใต้แขน สไตรก์บอกตัวเองว่าอีกไม่นานก็จบแล้ว

“ชาร์ลอตต์ล่ะคะ” ลูซี่ผู้มีเรือนร่างเตี้ย ผอมลอนด์ ใบหน้ากลม ถามทันทีที่เปิดประตูหน้าบ้าน

มีลูกโป่งฟอยล์สีทองให้เห็นอีก คราวนี้เป็นรูปเลขเจ็ด ลอยเต็มห้องโถงเบื้องหลังเธอ เสียงกรีดซึ่งอาจจะแสดงถึงความตื่นเต้นหรือเจ็บปวด ดังมาจากส่วนใดส่วนหนึ่งที่มองไม่เห็นในบ้าน รบกวนบรรยากาศสุขสงบของย่านชานเมือง

“เสาร์อาทิตย์นี้เขาต้องกลับไปแอร์นะ” สไตร์กโกหก

“ทำไมล่ะ” ลูซี่ถามพลางก้าวถอยหลัง เปิดทางให้เขาเข้าไปข้างใน

“น้องสาวเกิดมีปัญหาคอขาดบาดตายขึ้นมานะซี แจ็กล่ะ”

“ทุกคนอยู่ทางนี้ ขอบคุณสวอร์คที่ฝนหยุดตก ไม่งั้นคงต้องเข้ามาอัดอยู่ในบ้านกันหมด” ลูซี่บอกขณะเดินนำเขาไปที่สวนหลังบ้าน

ทั้งสองพบหลานชายสามคนของเขา กำลังวิ่งป่วนอยู่ในสนามกว้างขวาง หลังบ้าน กับเด็กหญิงชายสวมชุดงานปาร์ตี้ก็ยี่สิบคน กำลังตะเบ็งเสียงกรี๊ด ๆ ระหว่างเล่นเกมอะไรสักอย่าง ซึ่งต้องวิ่งไปหาเสาคริกเกตหลายต้นที่มีรูปชิ้นส่วนผลไม้แปะเทปติดไว้ กลุ่มผู้ปกครองที่คอยช่วยยืนด้อมไว้นอกจากถ้วยพลาสติกกลางแสงแดดอ่อนรอบบริเวณ ขณะที่เกร็กสามีของลูซี่ยืนทำหน้าที่ควบคุมไอพอดอยู่ที่โต๊ะขาหยั่งตัวหนึ่ง ลูซี่ส่งเบียร์ลาเกอร์ให้สไตร์ก แล้วผละไปแทบจะทันทีทันใด เพื่อไปอุ้มลูกชายคนเล็กซึ่งหกล้มอย่างจังและกำลังตะเบ็งเสียงร้องไห้เอาเป็นเอาตาย

สไตร์กไม่เคยอยากมีลูก มันเป็นเรื่องหนึ่งที่เขากับชาร์ลอตต์เห็นพ้องกันตลอด และเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์ดำเนินมาตลอดหลายปี ลูซี่ไม่เห็นด้วยกับทัศนคติตลอดทั้งเหตุผลที่เขาอ้าง เธอขัดเคืองทุกครั้งที่เขาพูดถึงเป้าหมายชีวิตซึ่งต่างจากเธอ รวากับว่าเขากำลังโจมตีการตัดสินใจและทางเลือกของเธอเช่นนั้น

“เรียบร้อยดีมัย คอรัม” เกร็กถาม เขาโอนหน้าที่ควบคุมเพลงให้พ่ออีกคนหนึ่งไปแล้ว น้องเขยของสไตร์กเป็นเจ้าหน้าที่สำรวจปริมาณงานก่อสร้าง ดูเหมือนเขาจะไม่ค่อยแน่ใจว่ารู้สักอย่างไว้กับสไตร์ก ปกติจึงเลือกแสดงความไม่ชอบขึ้นหน้าและก้าวร้าวซึ่งสไตร์กเห็นว่าน่ารำคาญ “ชาร์ลอตต์คนสวยไปไหนเสียล่ะ คงไม่ได้เลิกกันอีกใช่ไหม ฮ่าฮ่าฮ่า ตามไม่ทันเลยจริง ๆ”

เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งถูกผลักล้ม เกร็กจึงเข้าไปช่วยแม่อีกคน จัดการกับน้ำตาและรอยหย้าเปื้อน เกมกลายเป็นเหตุซุลมุนวุ่นวาย สุดท้ายก็

ประกาศชื่อผู้ชนะ เด็กที่ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศพลอยต่อมน้ำตาแตกด้วยอีกคน จึงต้องปลอบด้วยของรางวัลลอบใจจากถุงขยะดำข้างพุ่มไฮเดรนเยีย ก่อนตามมาด้วยคำประกาศเปิดการแข่งขันรอบที่สอง

“หวัดดีค่ะ” แม่บ้านวัยกลางคนเอ่ยทักพลางขยับเข้ามาใกล้สไตรก์ “คุณคงเป็นพี่ชายลูซี่สินะ”

“ครับ” เขาตอบ

“เราได้ยินเรื่องขาน่าสงสารของคุณแล้วละค่ะ” เธอเอ่ยพลางก้มมองรองเท้าของเขา “ลูซี่เล่าให้พวกเราฟังตลอด ให้ตายเถอะ มองไม่ออกเลย จริงไหมคะ ตอนมาถึงฉันไม่เห็นคุณกะเผลกเลยด้วยซ้ำ น่าทึ่งจริงๆ ที่สมัยนี้เราทำได้หมดทุกอย่าง ฉันว่าตอนนี้คุณน่าจะวิ่งได้เร็วยิ่งกว่าเมื่อก่อนเสียอีก!”

บางทีเธออาจจะวาดภาพว่าเขาใส่ซาเทียมคาร์บอน-ไฟเบอร์ข้างหนึ่งได้ขากง เหมือนนักกีฬาพาราลิมปิก เขาจับเบียร์แล้วผินยิ้มอย่างไม่รู้สึกลิ้น

“จริงหรือเปล่าคะ” เธอถาม ตาจ้องมองเขาเขม็ง สีน้าเปี่ยมความอยากรู้อยากเห็นขึ้นมาทันที “คุณเป็นลูกชายจอนนี่ โรกบีจริงหรือ”

ความอดกลั้นสั้นบาง ๆ ซึ่งสไตรก์ไม่ตระหนักว่ามันตึงเขม็งเจียนขาดติดผิงทันที

“ผมจะไปรู้ระยะอะไร” เขาตอบ “ทำไมไม่โทรไปถามเขาดูเองล่ะ”

เธอทำท่าตกตะลึง ผ่านไปสองสามวินาที เธอก็เดินไปจากเขาเงิบ ๆ เขาเห็นเธอพูดกับผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วผู้หญิงคนนั้นก็เหลือบมองมาทางสไตรก์ เด็กอีกคนหกล้มหัวกระแทกเสาคริกเกตประดับรูปสตรอเบอร์รี่ยักษ์ ก่อนตะเบ็งเสียงร้องแหลมแสบแก้วหู สไตรก์หลบเข้าไปในบ้าน ระหว่างความสนใจของทุกคนพุ่งไปยังบาดแผลสด ๆ ร้อน ๆ

ห้องด้านหน้านั้นจัดชิดและสงบเจียบ มีเพียงชุดเก้าอี้สี่เบजสามตัว ภาพพิมพ์ศิลปะอิมเพรสชันนิสต์แขวนอยู่เหนือกรอบเตาผิง กับภาพถ่ายหลานชายสามคนของเขา สวมเครื่องแบบนักเรียนสีเขียวเข้ม ใส่กรอบตั้งโชว์อยู่บนชั้น

สไตรก์ปิดประตูอย่างระมัดระวังไม่ให้เสียงจากในสวนลอดเข้ามา เขาหยิบแผ่นดีวีดีที่วอร์เดลส่งมาให้ออกจากกระเป๋า สอดเข้าไปในเครื่องเล่นแล้วเปิดโทรทัศน์

ภาพถ่ายใบหนึ่งตั้งอยู่บนหลังโทรทัศน์ เป็นภาพที่ถ่ายในงานวันเกิดลูซี่ครบรอบปีที่สามสิบ ริค พ่อของลูซี่มาร่วมงานพร้อมภรรยาคนที่สอง สไตรก์ยืนอยู่ข้างหลัง จุดเดียวกับที่ถูกกำหนดให้ยืนทุกครั้งที่เขาถ่ายภาพหมู่มาตั้งแต่อายุห้าขวบ ตอนนั้นเขายังมีขาครบสองข้าง เทเรซี เพื่อนในหน่วยสืบสวนพิเศษ ซึ่งเป็นผู้หญิงที่ลูซี่อยากให้พี่ชายแต่งงานด้วย ยืนอยู่ติดกับเขา ต่อมาภายหลัง เทเรซีแต่งงานไปกับเพื่อนของทั้งคู่ และเพิ่งให้กำเนิดลูกสาวหนึ่งคนเมื่อไม่นานมานี้ สไตรก์ตั้งใจจะส่งดอกไม้ไปเยี่ยม แต่ไม่มีโอกาสได้ส่ง

เขาลดสายตาลงจับที่จอภาพพร้อมกดปุ่ม “เล่นแผ่น”

ภาพวิดีโอขาวดำเป็นเม็ดพร่ำพรายปรากฏขึ้นทันที ถนนเป็นสีขาวโพลน ฝุ่นหิมะโปรยหนาผ่านเลนส์กล้อง มุมมอง 180 องศาแสดงภาพสี่แยกถนนเบลลามีสตัดถนนอัลเดอร์บรุก

ชายผู้หนึ่งเดินจากด้านขวาของจอเข้ามาให้เห็นตามลำพัง ร่างสูง สองมือซุกลึกเข้าไปในกระเป๋า ห่อหุ้มร่างกายหลายชั้น หมวกติดคอเสื้อดึงขึ้นคลุมศีรษะ ใบหน้าเขาดูประหลาดยิ่งนักในวิดีโอขาวดำ มันหลอกตา สไตรก์คิดว่าสิ่งที่เห็นคือใบหน้าท่อนล่างขาวโพลนกับผ้าปิดตาสีดำ ก่อนที่เหตุและผลจะบอกเขาว่าที่จริงเป็นใบหน้าท่อนบนสีดำ กับผ้าพันคอสีขาวโพกพันจมูก ปาก และคาง บนเสื้อแจ็กเก็ตมีเครื่องหมายอะไรบางอย่าง อาจเป็นเครื่องหมายการค้าพราเลือน นอกจากนี้ก็ไม่อาจจะระบุเครื่องแต่งกายของเขาได้ชัดเจน

เมื่อชายผู้เดินอยู่เข้ามาถึงหน้ากล้อง เขาก็ศีรษะลงดูอะไรบางอย่างที่ดึงออกมาจากกระเป๋า ไม่กี่วินาทีต่อมา เขาเลี้ยวไปทางถนนเบลลามีสแล้วหายไปจากรศมิกกล้อง ตัวเลขดิจิทัลตรงมุมขวาด้านล่างจอบอกเวลา 01.39 น.

ภาพวิดีโอกระโดดไป คราวนี้เป็นภาพพราเลือนของสี่แยกเดียวกันอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่าร่างผู้คน เกล็ดหิมะเป็นปูหนาร่วงลงมาบดบังสายตาอีกเช่นเคย แต่

ตอนนี้นาฬิกาที่มุมล่างบอกเวลา 02.12 น.

นักวิ่งทั้งสองถลันเข้ามาในจอภาพ ลักษณะของคนหน้าจาดูได้เป็นผู้ชายที่เดินออกไปจากกล้องพร้อมผ้าพันคอสีขาวพันทับปาก เขาวิ่ง ช่วงขายาวทรงพลัง แขนชักขึ้นลง มุ่งหน้ากลับไปตามถนนอัลเดอร์บรุค ผู้ชายคนที่สองตัวเล็กกว่า บางกว่า ดึงหมวกติดคอเสื้อขึ้นครอบศีรษะและสวมหมวกทับอีกที สไตรก์สังเกตเห็นสีดำนี้น่า น่าสนใจขณะเฝ้ายามตามหลังคนแรก ถ้าหลังชายร่างสูงตลอดทาง แสงไฟข้างถนนสาดต้องลวดลายด้านหลังเสื้อวอร์มอิดใจลึนๆ เมื่อวิ่งไปได้ครึ่งถนนอัลเดอร์บรุค เขาเปลี่ยนเส้นทางเลี้ยวเข้าซอยเล็กข้างทางกะทันหัน

สไตรก์ดูคลิปวิดีโอสองสามวินาทีนั้นใหม่อีกครั้ง แล้วก็อีกครั้ง เขาไม่เห็นวีแววการสื่อสารระหว่างนักวิ่งทั้งสอง ไม่มีสัญญาณว่าตะโกนเรียกกัน หรือแม้กระทั่งจะมองหากัน ขณะวิ่งเต็มฝีเท้าห่างไปจากกล้อง ดูเหมือนต่างฝ่ายต่างเอาตัวรอดเองมากกว่า

เขาเปิดคลิปดูเป็นรอบที่สี่ และหลังจากพยายามอยู่หลายครั้ง ก็หยุดภาพตรงจังหวะที่แสงไฟจับลายบนหลังเสื้อของผู้ชายที่วิ่งช้ากว่า เขาหรี่ตาเพ่งมองจอโทรทัศน์ เขยิบเข้าไปใกล้ภาพพวามัวนั้นมากขึ้น หลังจากจ้องอยู่นานพอควร เขาก็แทบจะแน่ใจว่าคำแรกลงท้ายด้วยอักษร “ck” แต่คำที่สองซึ่งคิดว่าน่าจะเริ่มต้นด้วยอักษร “J” นั้นมองไม่ออกเลย

เขากดปุ่ม “เล่นแผ่น” แล้วปล่อยให้วิดีโอเดินหน้าต่อ พยายามมองให้ชัดว่าผู้ชายคนที่สองเลี้ยวเข้าไปในถนนอะไร สามครั้งที่สไตรก์จ้องมองตอนเขาแยกตัวจากเพื่อน แม้ในจอจะอ่านชื่อถนนไม่ออก แต่จากที่วอร์เดลบอก เขารู้ว่ามันต้องเป็นถนนฮัลลิเวลล์

ตำรวจคิดว่าการที่ผู้ชายคนแรกพบกับเพื่อนนอกรัศมีกล้อง ทำให้โอกาสที่เขาจะเป็นฆาตกรมีลดน้อยลง นั่นคือถ้าสันนิษฐานว่าคนทั้งสองเป็นเพื่อนกันจริง สไตรก์ต้องยอมรับว่าความจริงที่ทั้งสองปรากฏอยู่ในวิดีโอพร้อมกัน ใน

สภาพอากาศแบบนั้น และช่วงเวลาเช่นนั้น แถมยังทำท่าทางเหมือนกันแทบจะทุกกระเปียดนี้ว ย่อมแสดงถึงการร่วมกันกระทำความผิด

สไตรก์ปล่อยให้วิดีโอเดินหน้าต่อ เขาเห็นภาพถูกตัดไปเป็นเหตุการณ์ภายในรถเมล์อย่างไม่ทันตั้งตัว เด็กสาวคนหนึ่งก้าวขึ้นมา ภาพถูกถ่ายจากตำแหน่งเหนือคนขับ ใบหน้าเธอจึงดูสิ้นผิดปกติและมีเงามืดบดบังค่อนข้างมาก แต่ผมสืบลอนด์ที่รวบเป็นทางม้านั้นมองเห็นเด่นชัด ผู้ชายที่ก้าวตามเธอขึ้นมาบนรถเมล์ ดูจากลักษณะเท่าที่มองเห็นได้ ใกล้เคียงกันมากกับคนที่เดินอยู่บนถนนเบลลามี มุ่งหน้าไปทางเคนทิกิเิร์นการ์เดนส์ในเวลาต่อมา เขาเป็นคนร่างสูง ดึงหมวกขึ้นคลุมศีรษะ มีผ้าพันคอสีขาวปิดหน้า ส่วนบนกลืนหายไปเงามืด อย่างเดียวที่เห็นได้ชัดเจนคือตราสัญลักษณ์บนอกเสื้อ เป็นตัวอักษร GS แบบวิจิตร

วิดีโอกระตุกก่อนแสดงภาพถนนทีโอบอลล์ ถ้าคนที่เดินจามาตามถนนคือคนเดียวกับที่ขึ้นรถเมล์ เขาก็ถอดผ้าพันคอสีขาวออกแล้ว แต่รูปร่างและท่าเดินชวนให้นึกถึงคนผู้นั้น คราวนี้สไตรก์คิดว่าเขาเจตนาถ่มศีรษะตลอดเวลา

วิดีโอจบลงกลายเป็นจอภาพสีดำว่างเปล่า สไตรก์นั่งมองจอภาพอยู่เช่นนั้นขณะจมอยู่กับความคิด เมื่อถึงตัวเองกลับมาสู่สภาพแวดล้อมรอบตัวอีกครั้ง เขาประหลาดใจเล็กน้อยที่มันเต็มไปด้วยสีส้มและแสงแดด

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋า โโทรไปหาจอห์น บริสโตร์ แต่มีเพียงเสียงบอกให้ฝากข้อความ เขาฝากข้อความไว้ บอกบริสโตร์ว่าได้ดูคลิปกล้องวงจรปิดและอ่านแฟ้มของตำรวจเรียบร้อยแล้ว เขามีเรื่องอยากจะถามอีกสองสามเรื่อง เพราะฉะนั้นเป็นไปได้หรือไม่ที่จะขอพบบริสโตร์วันใดวันหนึ่งในอาทิตย์หน้า

จากนั้นเขาโทรไปหาแดร์ริก วิลสัน มีเสียงบอกให้ฝากข้อความไว้เช่นกัน เขาแจ้งความจำนงค์อีกครั้งเรื่องขอเข้าไปดูภายในอาคารเลขที่ 18 เคนทิกิเิร์นการ์เดนส์

ประตูห้องนั่งเล่นเปิดจังหวะเดียวกับที่เขาวางสายพอดี้ แจ็ก หลานชาย
คนกลางของเขาแทรกผ่านประตูเข้ามา เด็กชายดูหน้าแดงท่าทางเหน็ดเหนื่อย
“ผมได้ยินเสียงลุงพูด” แจ็กเอ่ย เขาปิดประตูเรียบร้อยเช่นเดียวกับที่
ผู้เป็นลุงปิดไว้

“เธอควรอยู่ในสวนไม่ใช่หรือไง แจ็ก”

“ผมเข้ามาฉี้นะฮะ” หลานชายตอบ “ลุงคอร์ไมร์น่ะ ลุงเอาของขวัญ
มาให้ผมหรือเปล่า”

สไตรก์ไม่ได้ละมือจากท่อของขั้วถั่วตั้งแต่มาถึง เขาส่งท่อให้หลานชาย
แล้วมองงานฝีมือประณีตบรรจงของโรบินถูกทำลายด้วยนิ้วมือเล็กๆ ที่ร้อนรน

“เจ๋งที่สุด” แจ็กอุทาน ดีอกดีใจ “ทหารซะด้วย”

“ใช่แล้ว” สไตรก์พูด

“มีปืนมีทุกอย่าง ครบเลย”

“ใช่ มีครบ”

“ตอนเป็นทหาร ลุงมีปืนรีเปล่าฮะ” แจ็กถามพลางพลิกกล่องดูรูปสิ่งที่
บรรจุอยู่ภายใน

“มีสองกระบอกจาก” สไตรก์ตอบ

“ตอนนี้นี้ยังมีไหมฮะ”

“ไม่มีหรอก ลุงต้องคืนให้ทางการ”

“ว้า แย่จัง” แจ็กพูดตรงๆ

“เธอควรออกไปเล่นข้างนอกไม่ใช่รี” สไตรก์ถามเมื่อมีเสียงกรีดแหลม
ดังมาจากสวนอีกครั้ง

“ผมไม่อยากเล่นอะฮะ” แจ็กตอบ “ผมเอาตุ๊กตาออกจากกล่องเลย
ได้ไหม”

“เอาสิ จัดการเลย” สไตรก์บอก

ระหว่างที่แจ็กทิ้งกล่องอย่างใจร้อน สไตรก์ก็เลื่อนแผ่นดีวีดีของวอร์เดล

ออกจากเครื่องเล่นแล้วเก็บเข้ากระบะเป่า จากนั้นจึงหันมาช่วยแจ็กแกะทหารพลร่มพลาสติกออกจากลวดที่ยึดติดกับกระดานแข็ง แล้วจับปืนไล่มือให้ตุ๊กตาทหารเรียบร้อย

สิบนาที่ต่อมา ลูซี่จึงเข้ามาพบลุงกับหลานอยู่ด้วยกัน แจ็กจับตุ๊กตาทหารกราดปืนไล่หลังพนักงานโซฟา ขณะที่สไตรก์แก๊งค์ทำเหมือนถูกยิงเข้าที่ห้อง

“ตายจริง คอรั้ม นี่มันงานวันเกิดหลานนะ เขาควรออกไปเล่นกับเพื่อนข้างนอกสิ แจ็ก แม่บอกแล้ว ไซ้มัยว่ายังไม่อนุญาตให้เปิดของขวัญ -- เก็บขึ้นมาเดี๋ยวนี้ -- ไม่ได้ มันต้องอยู่ในนี้ -- ไม่! แจ็ก มาเล่นที่หลัง -- ไกลจะได้เวลาน้ำชาแล้วด้วย...”

ลูซี่รูปร่างลูกชายซึ่งมีท่าทีอดอดกลับออกจากห้องไปด้วยอารมณ์หงุดหงิดและโมโห พลังหันมามองพี่ชายด้วยแววตาโกรธเคือง เวลาลูซี่ทำปากยื่น เธอดูเหมือนบ้าโจนของทั้งสองมากที่สุดทีเดียว ทั้งที่ป่าไม้ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับสไตรก์หรือลูซี่เลย

ความคล้ายคลึงที่เห็นรูปหนึ่งนี้ ทำให้สไตรก์ยอมร่วมมือแต่โดยดีผิดวิสัยปกติ เขาประพฤติตัวอย่างเหมาะสม (ตามคำของลูซี่) ตลอดงานเลี้ยง อุทิศตัวเข้าไปไกลเกลี่ยเหตุวิวาทซึ่งทำท่าว่าจะเกิดระหว่างเด็กหลายคนที่อารมณ์ร้อนเกินไป จากนั้นก็หาที่กำบังด้านหลังโต๊ะเจल्लीและไอศกรีม เพื่อหลีกเลี่ยงบรรดาแม่ๆ จอมก้าวร้าวซึ่งเหี่ยวออกด้อมๆ มองๆ หาเหยื่อ

3

เสียงโทรศัพท์มือถือที่เลียบชาร์จไฟอยู่บนพื้นข้างเตียงสนามปลุกสไลด์ก็ขึ้นตอนเช้าตรู่วันอาทิตย์ คนโทรมาคือบรีสโตว์ เสียงเขาฟังเหนื่อยล้า

“ผมได้รับข้อความที่คุณฝากไว้เมื่อวาน แต่แม่ผมอาการไม่ค่อยดี บ่ายนี้ก็ไม่ค่อยสบายแล้วด้วย อลิสันจะมาอยู่เป็นเพื่อนผมที่นี่ ผมคงพบคุณได้พรุ่งนี้ ช่วงพักเที่ยง คุณว่างหรือเปล่า มีอะไรคืบหน้าบ้างไหม” เขาถามต่ออย่างมีหวัง

“ก็มีบ้างครับ” สไลด์ก็เอ่ยด้วยความระมัดระวัง “ฟังนะ คอมพิวเตอร์ของน้องสาวคุณอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่แฟลตแม่ผมนี่แหละ ทำไมรี”

“คุณจะทำอะไรไหม ถ้าผมขอดูหน่อย”

“ได้สิ” บรีสโตว์ตอบ “พรุ่งนี้ผมจะเอาไปด้วยดีไหม”

สไลด์ก็เห็นด้วยว่านั่นเป็นความคิดที่ดี หลังจากบรีสโตว์บอกชื่อที่อยู่ร้านที่เขาชอบไปกินไก่ล้นสำนักงานและวางสาย สไลด์ก็เี้อมไปหยิบบุหรี เขาอนดูบุหรีฟลางมองเพดาน ฟังพิจารณาตลอดจากแสงแดดที่ทอผ่านเข้ามาทางบานเกล็ด ต็มด้ากับความเงิบและความสันโดษ ปลอดภัยเสียงกรี๊ดของเด็ก ๆ

ปลอดภัยจากคำถามที่ลูซี่พยายามตั้งแข่งเสียงร้องไห้ของลูกคนเล็ก ด้วยความรู้สึกออกจะเกรงใจห้องทำงานเงียบสงบ เขาจึงดับบุหรี่ ลูกขึ้นเตรียมตัวไปอาบน้ำที่ลูซี่เช่นเคย

ในที่สุดเขาก็ติดต่อดเร็กซ์ วิลสันได้ตอนย่ำค่ำวันอาทิตย์ หลังจากใช้ความพยายามอีกหลายครั้ง

“อาทิตย์นี้ยังมาไม่ได้ครับ” วิลสันบอก “ระยะนี้คุณเบสตีก็อยู่บ้านน้อย ผมต้องคิดถึงงานของผมด้วย เข้าใจนะครับ ผมจะโทรไปบอกถ้ามีจังหวะเหมาะสมตกลงไหม”

สไตรกได้ยินเสียงอดแว่วเข้ามา

“ตอนนี้คุณทำงานอยู่หรือ” สไตรกร้องถามก่อนวิลสันวางสาย

เขาได้ยินเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพูด เสียงห่างจากโทรศัพท์

“(เห็นสมุดด้วย สหาย) ว่าไงนะครับ” เขาพูดต่อกับสไตรก เสียงดังขึ้น

“ถ้าคุณทำงานอยู่ ช่วยดูในสมุดลงเวลา หาชื่อเพื่อนคนที่เคยมาหาลูซี่ให้ผมหน่อยได้ไหม”

“เพื่อนคนไหนเล่าครับ” วิลสันถาม (“หวัດดี แล้วเจอกัน”)

“ผู้หญิงที่ครั้นพูดถึงไง เพื่อนที่รู้จักกันในสถานบำบัดนะ ชื่อโรเชลล์ ผมอยากรู้นามสกุลเธอ”

“อ้อ เหน่นเอง จำได้ครับ” วิลสันเอ่ย “ได้ๆ ผมจะดูให้ แล้วจะโทรพบ --”

“ช่วยดูให้สักแป๊บตอนนี้เลยได้ไหม”

เขาได้ยินวิลสันถอนหายใจ

“ก็ได้ ตกลง รอเดี๋ยวนะครับ”

เสียงเคลื่อนไหวฟังไม่ถนัดหู เสียงกุกกักและเสียงลาก ตามมาด้วยเสียงพลิกหน้ากระดาษ ระหว่างถือสายรอ สไตรกรับพิจารณาเสื้อผ้าหลากหลายประเภท ที่กิ โซเมอออกแบบ มันเรียงรายอยู่บนจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าเขา

“เจอแล้ว อยู่นี่เอง” เสียงวิลสันดังขึ้นในหู “เธอชื่อโรเชลล์...ผมอ่านไม่ออก...คล้ายๆ โอนิเฟดหรือโงนี่แหละ”

“ช่วยสะกดได้ไหม”

วิลสันปฏิบัติตาม สไตรก์จดไว้

“เธอไปที่นั่นครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่หรือ แดร์ริก”

“ต้นพฤศจิกายนที่ผ่านมาครับ” วิลสันบอก “(ครับ สวัสดีครับ) ผมต้องวางสายแล้วละ”

เขาวางหูโทรศัพท์ขณะที่สไตรก์กล่าวขอบคุณ นักสืบหันกลับไปหากระป๋องเบียร์เทนเนสส์และพิจารณาชุดกลางวันสมัยใหม่ในความคิดของกิ โซเม โดยเฉพาะเสื้อแจ็กเก็ตมีหมวกรูตชิปปิดถึงคอ มีตัวอักษร GS แบบวิจิตรสีทองปักบนอกซ้าย สัญลักษณ์ดังกล่าวปรากฏบนเสื้อผ้าพร้อมใส่ในหมวดสุภาพบุรุษทุกตัวบนเว็บไซต์ของนักออกแบบผู้นี้ สไตรก์เข้าใจความหมายของคำว่า “พร้อมใส่” ไม่ต้องแท็ก ดูเหมือนมันจะบ่งบอกสิ่งที่เห็นชัดเจนอยู่แล้ว ไม่ว่าลีดังกล่าวจะมีนัยแอบแฝงอย่างไรก็แล้วแต่ ความหมายของมันก็คือ “ราคาย่อมเยากว่า” หมวดถัดมาของเว็บไซต์ มีชื่อเรียกง่ายๆ ว่า “กิ โซเม” ประกอบด้วยแบบเสื้อราคามาตรฐานหลายพันปอนด์ ทั้งที่โรบินพยายามอย่างดีที่สุด แต่นักออกแบบสูทสีแดงเข้ม เนกไทถักเส้นแคบๆ ชุดกระโปรงสั้นปักขึ้นกระจก วาววาม และหมวกหนังปีกแคบเหล่านี้ ก็ยังคงปฏิเสธการให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับความตายของนางแบบสาวคนโปรดของตน

4

แกล้วคิดว่าฉันไม่กล้าจะจำทำรังแกลแต่แกลคิดผิดไอ้หน้าตัวแข็ง ฉัน
จะมาจัดการแกลฉันไว้ใจแกลไอ้ปรตแล้วแกลยังทำกับฉันแบบนี้ ฉันจะดึง
น้ำระงำของแกลออกมาจัดใส่คอแกลเอง จะมีคนเจอแกลหางใจไม่ออกต่าง
เพราะหน้าแกลเอง หลังจากฉันจัดการแกลเสร็จแล้วแม่แกลก็จะจำแกลไม่ได้
ฉันจะพาไอ้ระงำของแกลจะอัดแกลให้หัวม้อฮั่ว

“วันนี้ข้างนอกอากาศดีนะ”

“กรุณาอ่านนี่หน่อยได้ไหมคะ ได้โปรดเถิดค่ะ”

ขณะนี้เช้าวันจันทร์ สไตรค์เพิ่งกลับจากการออกไปสูบบุหรี่ริมถนน
สว่างไสวด้วยแสงแดด และคุยกับเด็กสาวในร้านขายแผ่นเสียงฝั่งตรงข้าม
โรบินปล่อยผมสยายอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่าวันนี้เธอไม่ต้องไปสัมภาษณ์งาน ข้อ
สรุปดังกล่าว บวกกับผลจากแดดสว่างหลังฝนตก มีส่วนทำให้สไตรค์อารมณ์
ดีขึ้น อย่างไรก็ดี สี่หน้าโรบินดูเคร่งเครียดขณะยืนอยู่หลังโต๊ะทำงาน พร้อมกับ
ยื่นกระดาษสีชมพูลายลูกแมวเช่นเคยส่งให้เขา

“เจ้าหมอนั้นยังไม่เลิกอีกหรือ”

สไตร์รับจดหมายไปอ่านจนจบแล้วยิ้มกว้าง

“ฉันไม่เข้าใจ ทำไมคุณไม่แจ้งตำรวจล่ะคะ” โรบินถาม “อะไรต่อมิอะไรที่เขายกมาจะทำกับคุณ...”

“เอาเก็บเข้าแฟ้มไว้เถอะ” สไตร์พูดอย่างไม่ใส่ใจ โยนจดหมายฉบับนั้นลงบนโต๊ะ แล้วรื้อดูตั้งจดหมายปราศจากสาระสำคัญที่เหลือ

“คะ แต่ ยังไม่หมดแค่นั้นคะ” โรบินเอ่ย เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจทัศนคติของเขา “เหมโพรวริโซลูชันส์เพิ่งโทรมาเมื่อกี้”

“งั้นหรือ เขาต้องการอะไรล่ะ”

“ทางนั้นถามหาฉันคะ” โรบินตอบ “ท่าทางเขาจะสงสัยว่าฉันยังอยู่ที่นี้”

“แล้วคุณบอกไปว่าไง”

“ฉันแกล้งทำเป็นคนอื่น”

“หว่าไรวดีนี่ คุณบอกว่าเป็นใครรี”

“บอกว่าฉันชื่อแอนนาเบล”

“รู้อะไรไหม เมื่อไหร่ที่จำเป็นต้องบอกชื่อที่ไม่ใช่ชื่อจริงกะทันหัน คนเรามักจะเลือกชื่อที่ขึ้นต้นด้วยอักษร ‘เอ’”

“จะทำไมล่ะคะ ถ้าทางนั้นเกิดส่งคนมาตรวจสอบ”

“แล้ว...”

“เขาก็จะพยายามเรียกเก็บเงินจากคุณนั่นแหละคะ ไม่ใช่ฉัน! ทางนั้นต้องบังคับให้คุณจ่ายค่าหัวคิวแน่ๆ”

เขายิ้มให้กับความวิตกทุกซักร้อยอย่างจริงใจของเธอ เรื่องที่เขาจะต้องจ่ายเงินซึ่งไม่มีจะจ่าย เขาตั้งใจว่าจะขอให้เธอช่วยโทรไปที่สำนักงานของเฟรดดี เบสตีอีกครั้ง และขอให้ช่วยหาเบอร์โทรศัพท์หน้าของโรเชลล์ โอนิเฟดในเขตคิลเบิร์น จากสมุดโทรศัพท์ออนไลน์ แต่เขากลับพูดว่า

“โอเค เราจะออกไปข้างนอกด้วยกัน เข้านี้ผมอยากไปดูสถานที่หนึ่ง”

เรียกว่าวซ์ตี ก่อนไปพบบริสโตว์ มันน่าจะดูแบบเนียนกว่าถ้าเราไปด้วยกัน”

“วซ์ตี ร้านบูติกนะหรือคะ” โรบินถามทันที

“ใช่ คุณรู้จักใช้ไหม”

ถึงคราวโรบินเป็นฝ่ายยื้มบ้าง เธอเคยอ่านพบเรื่องร้านนี้ในนิตยสารสำหรับเธอ มันคือสัญลักษณ์แห่งความหรูหราประจำเมืองลอนดอน เป็นที่ที่บรรณาธิการแฟชั่นทั้งหลายจัดหาเสื้อผ้าเลิศหรูมานำเสนอแก่ผู้อ่าน แต่ละชิ้นราคาเท่ากับเงินเดือนโรบินหกเดือนเลยทีเดียว

“รู้จักคะ” เธอตอบ

เขาปลดเสื้อโค้ตของเธอลงมาส่งให้

“เราจะแกล้งทำว่าคุณเป็นน้องสาวผม แอนนาเบล คุณอาจจะช่วยเลือกของขวัญให้ภรรยาผม”

“ผู้ชายที่ชู้ฆ่าคุณเขามีปัญหาอะไรหรือคะ” โรบินถามระหว่างนั่งอยู่บนรถไฟใต้ดินเคียงข้างกัน “เขาเป็นใคร”

เธอสะกดความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับจอนนี่ โรกบิไว้ รวมทั้งเรื่องสาวสวยผมดำที่วิ่งพรวดพราดออกมาจากอาคารสำนักงานของสไลตรัก ในวันแรกที่เธอมาทำงาน ตลอดจนเรื่องเตี้ยงสนามที่ทั้งสองไม่เคยเอ่ยถึงนั้นด้วย แต่เธอมีสิทธิ์ถามเรื่องจดหมายชู้ฆ่าแน่นอน ถึงอย่างไรเธอก็เป็นคนกริดเปิดช่องจดหมายสีชมพูแล้วสามฉบับ และอ่านข้อความรุนแรงไม่น่าสบายใจซึ่งพรั่งพรูอยู่ระหว่างลายลูกแมวกระโดดโลดเต้น สไลตรักไม่เคยมองมันเลยด้วยซ้ำ

“เขาชื่อไบรอัน แมเทอร์ส” สไลตรักบอก “มาหาผมเมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา เพราะคิดว่าเมียตัวเองเที่ยวหลัดนอนกับคนไปทั่ว เขาอยากให้ตามดูเธอ ผมก็เลยสะกดรอยเธออยู่หนึ่งเดือน เป็นผู้หึงขมวดามาก หน้าตาจิตตึด แต่งตัวเซย ผมดัดดูไม่ได้ ทำงานในแผนกบัญชีของร้านขายพรมใหญ่แห่งหนึ่ง วันจันทร์ถึงศุกร์เธอหมกตัวอยู่ในห้องทำงานแคบ ๆ กับเพื่อนร่วมงานผู้หญิงอีกสามคน ไปเล่นบิงโกทุกวันพฤหัสบดี จ่ายของเข้าบ้านทุกวันศุกร์ที่เทสโก้ แล้ววันเสาร์ก็ไป

สโมสโรตารีท้องถิ่นกับสามี”

“เขาคิดว่าเธอไปหลับนอนกับคนอื่นตอนไหนกันคะ” โรบินถาม

เงาขาวซีดของคนที่สองสะท้อนอยู่ในกระจกหน้าต่างดำมืดทึบแสง เมื่อ
ลีลันเลื่อนหายไประหว่างแสงสว่างจ้าที่สาดลงมาจากเหนือศีรษะ โรบินดูสูงวัยขึ้น
แต่ยังดูอบอุ่น บางขณะที่ใบหน้าสไตรก็ดูขรุขระขึ้น น่าเกลียดขึ้น

“คืนวันพฤหัสบดี”

“แล้วเธอทำหรือเปล่า”

“เปล่า เธอไปเล่นบิงโกกับเพื่อนชื่อแม็กก็จริง ๆ แต่ทั้งสี่พฤหัสบดีที่ผมเฝ้าดู
เธอจงใจกลับบ้านดึก ๆ พอแยกกับแม็กก็ เธอก็ขับรถวนไปวนมาอีกพักหนึ่ง
มีคืนหนึ่งเธอเข้าไปนั่งซุกอยู่ในมุมน้ำแข็ง ดื่มน้ำมะเขือเทศตามลำพังอย่างกลัว ๆ
อีกคืนเธอนั่งรอเวลาเฉย ๆ อยู่ในรถตรงปลายถนนบ้านตัวเอง จากนั้นอีกสี่สิบห้า
นาทีจึงเลียวพันมุมนอกมา”

“เพราะอะไรคะ” โรบินถาม เสียงกึ่งกังตังสนั่นเมื่อรถไฟแล่นผ่านอุโมงค์
ยาว

“นั่นแหละที่น่าสงสัย จริงไหม เพื่อพิสูจน์อะไรบางอย่างฉันรี พยายาม
เหยยให้สามีโกรธหรือเปล่า ยัวโมโหเขา ลงโทษเขา พยายามทำให้ชีวิตแต่งงาน
น่าเบื่อมีเรื่องตื้นตันขึ้นหน่อยใช่ไหม ทุกวันพฤหัสบดีจะต้องมีช่วงเวลาปราศจาก
คำอธิบายแบบนี้

“หมอนั่นเป็นคนชั่วตึงทึง ก็เลยจับเหยยเข้าไปเต็มเปา มันทำให้เขาแทบ
คลั่ง เขาเชื่อว่าเธอนัดพบกับผู้รักอาภิตยัลละครั้ง แถมยังเชื่อว่าเพื่อนชื่อแม็กก็
ช่วยปิดบัง เขาพยายามตามดูเธอด้วยตัวเอง แต่บักใจเชื่อว่าที่เธอไปเล่นบิงโก
ช่วงนั้นก็เพราะรู้ว่าเขาคอยตามดูอยู่”

“คุณก็เลยบอกความจริงกับเขาใช่ไหมคะ”

“ใช่ ผมบอก เขาไม่เชื่อผม เขาโกรธมากแล้วก็เริ่มตะโกนเสียงดัง
ตะเบ็งลั่นว่าทุกคนรวมหัวกันหลอกเขา แล้วก็โยมจ่ายค่าจ้างให้ผม

“ผมเป็นห่วงว่าสุดท้ายเขาจะไปทำร้ายเธอ ก็เลยทำสิ่งที่กลายเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ ผมโทรศัพท์ไปหาเธอ บอกว่าเขาจ้างผมให้คอยตามดูเธอ ผมรู้ว่าเธอทำอะไร และบอกว่าสามีเธอกำลังจะสติแตก ดังนั้น เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง เธอจึงควรระวังอย่าบีบคั้นเขาให้มากนัก เธอไม่พูดอะไรสักคำ ได้แต่วางหูใส่ผมเฉยเลย

“ที่นี่ เขาชอบตรวจดูโทรศัพท์มือถือของเธอเป็นประจำ เขาเห็นเบอร์ผม ก็เลยสรุปเอาเองจากหลักฐานที่เห็นอยู่ชัด ๆ”

“สรุปว่าคุณบอกเธอเรื่องที่เราให้ตามดูเธอนะหรือคะ”

“เปล่า สรุปว่าเธอไปรยเสน่ห์ช่วยวนผม และผมก็คือผู้รักใหม่ของเธอ นะสิ”

โรบินยกมือปิดปาก สไตรก์หัวเราะ

“ปกติแล้วลูกค้าคุณค่อนข้างเพี้ยนแบบนี้เสมอเลยหรือคะ” โรบินถาม เมื่อเอามือออกจากปากแล้ว

“เขานะเพี้ยนจริง ๆ แต่คนอื่นส่วนใหญ่ก็แค่เครียด”

“ฉันกำลังนึกถึงจอห์น บริลส์ไตร์” โรบินพูด ท่าทางลังเล “แฟนเขาคิดว่าเขามีความเชื่อผิด ๆ คุณเองก็คิดเหมือนกันใช่ไหมคะ ว่าเขาอาจจะค่อนข้าง... คุณก็รู้...” เธอถาม “เราไต่ยีน” เธอกล่าวเสริม ท่าทีละอายใจเล็กน้อย “เสียงลอดออกมาทางประตู ตอนที่พูดถึง ‘หมอโรคจิตนั่งวิเคราะห์’ นะคะ”

“นั่นสินะ” สไตรก์เอ่ย “เอาเถิด...ผมอาจจะเปลี่ยนใจแล้วก็ได้”

“หมายความว่าไงคะ” โรบินถาม ดวงตาสีเทาอมฟ้าเบิกกว้าง รถไฟกระตุกชะลอก่อนหยุดนิ่ง ร่างผู้คนวูบผ่านตามบานหน้าต่าง ภาพพว้าเลือนเริ่มชัดเด่นขึ้นทุกวินาที “คุณ เอ่อ -- คุณกำลังบอกว่าเขาไม่ได้ -- เขาอาจจะคิดถูกแล้ว -- ว่ามี...จริง ๆ”

“เราลงที่สถานีนี้แหละ”

บุตทิทาสีขาวที่ทั้งสองมองหาตั้งอยู่ในเขตพื้นที่แพงที่สุดในลอนดอน บน

ถนนคอนกรีต ใกล้เคียงแยกตัดกับถนนนิวยอร์ก ในสายตาของสไตรค์ หน้าร้าน
หลากหลายสินของที่นี้จัดแสดงสินค้าซึ่งล้วนเป็นขยะปราศจากความจำเป็นในชีวิต
ทั้งหมดนึกแปลกประหลาดและเหินห่างกับประชาชนสิ้นเชิง ผ้าสีฟองเส้นบางพันรอบ
อย่างมีศิลปะ หุ่นปราศจากใบหน้าสวมเสื้อตัวยาวลึกลับลึกลับ กระจ่างใต้อบ
ทะลุทะลวงความน่าเกลียด เหล่านี้กระจายตัวทาบอยู่บนฉากศิลปะป๊อปอาร์ต
ประกาศสนิยมฟุ้งเฟ้อของลัทธิบริโภคนิยม ซึ่งเขาเห็นว่าระคายคายระคายใจ
อย่างยิ่ง เขานึกภาพแทนซี เบสติกและเออร์ซูลา เมย์มาเดินในร้านนี้ เพ่ง
มองป้ายราคาด้วยสายตาของผู้เชี่ยวชาญ เลือกรับกระเป๋านางจะเข้าราคาเลข
สี่หลักอย่างปราศจากความพึงพอใจ แต่ตั้งใจแน่วแน่ที่จะใช้เงินให้คุ้มกับชีวิต
แต่งงานที่ปราศจากความรัก

โรบินยืนอยู่เคียงข้างเขา จ้องมองสินค้าในหน้าต่างเช่นกัน แต่รับรู้เพียง
เลื่อนรางเท่านั้นว่าดูอะไรอยู่ เมื่อเขามีคนโทรมาเสนองานให้เธอ ระหว่างสไตรค์
ลงไปสูบบุหรี่ข้างล่าง ก่อนหมดโทรวีซีดูซีรีส์โทรเข้ามาไม่นานนัก ทุกครั้งที่คิด
ตรึกตรองข้อเสนอ ซึ่งเธอจะต้องตอบรับหรือไม่ก็ปฏิเสธภายในสองวันนี้ เธอ
ล้มผลได้ถึงความมั่นใจแรงกล้าบางอย่างวาบขึ้นมาในช่องท้อง เธอพยายามบอกให้
ตัวเองเชื่อมั่นเป็นความดีใจ แต่ก็เริ่มสงสัยมากขึ้นเรื่อย ๆ ว่าน่าจะเป็นความ
กลัวมากกว่า

เธอควรตอบรับ งานนั้นมีข้อดีหลายอย่าง เธอจะได้รายได้ตรงตามที่
เธอกับแมตทิวตั้งเป้าหมายไว้ สำนักงานโอ้อ่าทันสมัยตั้งอยู่ในย่านเหมาะสม
แถวเวสต์เอนด์ เธอกับแมตทิวจะได้กินอาหารกลางวันร่วมกัน ตลาดการจ้างงาน
ค่อนข้างซบเซา เธอควรดีใจที่ได้งานนี้

“ไปสัมภาษณ์เมื่อวันศุกร์เป็นไงบ้าง” สไตรค์ถาม ขณะหิ้วถุงตามองเสื้อโค้ต
ปกเลื่อมแพรวพราวที่เขาเห็นว่าซีเหร่หน้าขยะแขยง

“ก็ดีค่ะ คิดว่าอย่างนั้นนะ” โรบินตอบคลุมเครือ

เธอนึกถึงความรู้สึกตื่นเต้นเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ตอนทีสไตรค์บอกว่า

สุดท้ายแล้วก็อาจจะมีตัวฆาตกรจริง ๆ เขาพูดจริงหรือเปล่าละ โรบินสังเกตเห็นว่า ขณะที่สไตรท์กำลังจ้องกลุ่มอาภรณ์หุ้หุ้มากมายเหล่านั้นเขม็ง ราวกับว่ามันอาจบอกข้อมูลสำคัญบางอย่างแก่เขาได้ แน่หนอนว่านี่คงจะเป็น (ครูหนึ่งที่เธอมองผ่านสายตาของแมตทิว และคิดเหมือนที่แมตทิวคิด) การวางท่าให้ดูน่าประทับใจ แมตทิวพูดเป็นนัยตลอดว่าจะยังง้างสไตรท์ก็เป็นของปลอมแน่ เหมือนเขาจะรู้สึกว่ามันก็สืบทอดกันนั้นเป็นอาชีพเหนือจริง เหมือนกับนักบินอวกาศหรือคนฝึกสิงโตนั่นละ คนธรรมดาทั่วไปเขาไม่ทำกัน

โรบินคิดว่าหากเธอรับงานในแผนกบุคคล เธอคงไม่มีวันได้รู้ (นอกจากวันหนึ่งจะได้เห็นข่าว) ว่าผลการสืบสวนจะออกมาเช่นไร การหาข้อพิสูจน์ การไต่สวน การจับกุม และการปกป้อง เหล่านี้ต่างหากคืองานที่มีค่าพอให้ทำ งานที่สำคัญและชวนให้หลงใหล โรบินรู้ว่าแมตทิวมองว่าเธอคิดแบบเด็ก ๆ และช่างไร้เดียงสาที่รู้สึกแบบนี้ แต่เธอไม่อาจหักห้ามใจได้

สไตรท์หันหลังให้วรัชตี และกำลังมองอะไรบางอย่างบนถนนนิวยอร์ก โรบินเห็นว่าสายตาของเขาจับอยู่ที่ตู้จดหมายสีแดงหน้าร้านรองเท้ารัสเซลล์แอนด์บรอมลีย์ ช่องรับจดหมายรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำจ้องมองมาจากฝั่งตรงข้ามถนนอย่างเย้ยหยัน

“โอเค ไปกันเถอะ” สไตรท์เอ่ยพลางหันหน้ากลับมายังเธอ “อย่าลืมละ คุณเป็นน้องสาวผม และเรากำลังมาหาซื้อของให้ภรรยาผม”

“ว่าแต่เรากำลังพยายามหาอะไรกันอยู่หรือคะ”

“ลูลา แลนดรีกับโรเชลล์ โอนิเฟดเพื่อนเธอเข้าไปทำอะไรกันในวันก่อนที่แลนดรีจะเสียชีวิต สองคนนั้นพบกันที่นี่ ประมาณสิบห้า นาที แล้วก็แยกกัน ผมไม่หวังอะไรมากนัก มันผ่านมาตั้งสามเดือนแล้ว อีกอย่างพวกเขาอาจจะไม่สังเกตเห็นอะไรเลยก็ได้ แต่ก็คุ้มที่จะลอง”

พื้นที่ชั้นล่างของวรัชตีอุทิศให้เสื้อผ้าทั้งหมด ป้ายชี้ขึ้นบนบันไดไม่บอกให้รู้ว่าร้านอาหารและแผนก “ไลฟ์สไตล์” อยู่ชั้นบน ผู้หญิงสองสามคนกำลังเลือก

ดูเสื้อผ้าบนราวโลหะมันวาว ทุกคนผอมบาง ผิวสีแทน ผมยาวสลวยสวยสะอาด เพิ่งผ่านการเป่าไดร์มาหมาดๆ กลุ่มพนักงานอำนวยความสะดวกล้วนผ่านการคัดสรรมาอย่างเลิศเลอ สวมเสื้อผ้าแปลกประหลาด ทำผมสุดพิสดาร หนึ่งในจำนวนนั้นสวมกระโปรงสั้นเป็นชั้นๆ กับร่างแห เธอกำลังจัดเรียงหมวกที่นำมาตั้งแสดง

สไตรก์ประหลาดใจเมื่อโรบินเดินฉับๆ อย่างไม่กลัวเกรงเข้าไปหาเด็กสาวผู้นี้

“สวัสดีค่ะ” เธอพูดเสียงแจ่มใส “ฉันเห็นเสื้อโค้ตปักเลื่อมแขวนโชว์อยู่ที่หน้าต่างช่องกลาง อยากขอลองหน่อยได้ไหมคะ”

พนักงานสาวผู้นั้นผมขาวฟูฟ่องราวกับขนมสายไหม ทาเปลือกตาสีสดและไม่มีคิ้ว

“ได้ค่ะ ไม่มีปัญหา” เธอตอบ

อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าเธอโกหก การปลดเสื้อโค้ตตัวนั้นจากหน้าต่างช่องกลางกลายเป็นปัญหาอย่างชัดเจน จำเป็นต้องถอดมันออกจากหุ่นที่สวมก่อนปลดป้ายอิเล็กทรอนิกส์ ลิบนาที่ผ่านไป เสื้อโค้ตก็ยังไม่โผล่มาให้เห็น พนักงานคนเดิมเรียกเพื่อนอีกสองคนเข้าไปช่วยในหน้าต่างโชว์สินค้า ระหว่างนั้น โรบินออกเดินเรื่อยเปื่อยไปทั่ว เลือกชุดกระโปรงและเข็มขัดหลายแบบ โดยไม่พูดไม่จากับสไตรก์ เมื่อถือเสื้อโค้ตปักเลื่อมออกมาจากหน้าต่างได้แล้ว พนักงานทั้งสามที่มีส่วนในการปลด ก็ทำท่าเหมือนจะทุ้มสุดตัวกับอนาคตของเสื้อตัวนี้ไม่ว่าจะเป็นด้วยวิธีใด ทั้งสามเดินตามโรบินไปที่ห้องลองเสื้อ คนหนึ่งอาสาถือส่วนเพิ่มเติมหอบใหญ่ที่โรบินเลือกไว้ ส่วนอีกสองคนถือเสื้อโค้ต

ห้องลองเสื้อมีม่านปิด ประกอบด้วยโครงเหล็กแขวนผ้าไหมสีครีมเนื้อหนา ทั้งชายห้อยลงมาเหมือนกระโจม สไตรก์หาที่นั่งใกล้พอได้ยืนความเป็นไปภายใน เขาเพิ่งรู้สึกชื่นชมความสามารถอันหลากหลายของเลขานุการชั่วครวตอนนี่เอง

โรบินเลือกหยิบสินค้ามูลค่ากว่าหนึ่งหมื่นปอนด์เข้าไปในห้องลองเสื้อ เฉพาะราคาเสื้อโค้ตตัวนั้นก็ปาเข้าไปครึ่งหนึ่งแล้ว หากเป็นสถานการณ์ปกติ เธอไม่มีวันกล้าทำแบบนี้แน่ แต่เข้านี้มีอะไรบางอย่างผลักดันมาในตัวเธอ นั่นคือ ความขมขื่นและอวดกล้า เธอกำลังพิสูจน์อะไรบางอย่างกับตัวเอง กับเมตทิว และแม้กระทั่งกับสตีเวิร์ก พนักงานทั้งสามกุ๊กกิ๊กอยู่รอบตัวเธอ ช่วยชวนเสื้อให้ ช่วยจบรอยพับลึกของเสื้อโค้ตให้ โรบินไม่ได้รู้สึกละเอียดใจแม้แต่หน่อยที่เธอไม่มีปัญหาคือแม้กระทั่งเข็มขัดเส้นถูกสุด ซึ่งพาดอยู่บนแขนของพนักงาน ผมแดงที่แขนมีรอยสักทั้งสองข้าง ไม่ละเอียดใจที่ไม่มีพนักงานคนใดจะได้รับส่วนแบ่งจากการขาย ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเธอกำลังช่วงชิงมาเป็นของตน โรบินยังปล่อยให้พนักงานผมสีชมพูออกไปหาแจ็กเก็ตสีทองที่เธอยืนยันว่าโรบินใส่แล้วจะต้องสวยมาก อีกทั้งยังเข้ากันเหมาะเจาะกับชุดสีเขียวที่โรบินเลือกมาด้วย

โรบินสูงกว่าพนักงานสาวทุกคน และเมื่อเปลี่ยนจากเสื้อโค้ตตัวเก่ามาสวมเสื้อโค้ตปกเลื่อมตัวนั้น ทุกคนก็พากันร้องอุทานเฮฮาพร้อมกันอ้าปากค้าง

“ฉันต้องออกไปให้พี่ชายดูหน่อยค่ะ” เธอบอกพนักงานทั้งสาม หลังมองสำรวจเงาตัวเองในกระจกอย่างรอบคอบ “คือฉันไม่ได้ใส่เองหรอกค่ะ เขาจะซื้อให้ภรรยาละ”

แล้วเธอก็เดินกลับออกมาจากห้องลองเสื้อ พนักงานสามคนตามหลังมาติด ๆ บรรดาเศรษฐีสาว ๆ ตามราวแขวนเสื้อผ้าต่างหันมาหรือตามองเธอเมื่อโรบินเปล่งเสียงถามว่า

“เป็นไงคะ”

สตีเวิร์กต้องยอมรับว่าเสื้อโค้ตตัวที่เขาคิดว่าทุเรศนัยน์ตานั้น เมื่ออยู่บนร่างโรบินแล้วดูดีกว่าตอนอยู่บนหุ่นมาก เธอหมุนตัวให้เขาดูตรงนั้น เสื้อทอประกายวิบวับราวกับหนังงี๊งก่า

“ก็สวยดี” เขาตอบ ะมัดระวังตามประสาผู้ชาย พนักงานทั้งสามยิ้ม

ปลื้ม “ใช่ สวยมาก เท่ไหมหรือ”

“ระดับพี่ ไม่แพงเท่าไหร่ออก” โรบินตอบ ส่งสายตาขึ้นๆ ให้ผู้ช่วยทั้งสาม “แต่ซานดราต้องชอบแน่เลย” เธอบอกสไตรก์อย่างหนักแน่น เขายิ้มรับมุกไม่ทัน “วันเกิดครบสี่สิบด้วยนี่คะ”

“สวมกับอะไรก็ได้เนะคะ” พนักงานผมขนมสายไหมยืนยันกับสไตรก์เสียงกระตือรือร้น “ใช้ได้หลายโอกาส”

“โอเค ฉันขอลองชุดของการวัลสิน้อยแล้วกัน” โรบินเอ่ยเสียงเข้มขึ้น ก่อนหมุนตัวกลับเข้าไปในห้องลองเสื้อ

“ซานดราบอกให้ฉันมาด้วยนะคะ” โรบินบอกพนักงานทั้งสาม ขณะพวกเธอช่วยถอดเสื้อโค้ต และปลดชิพชุดที่เธอเลือก “เพื่อความแน่ใจว่าเขาจะไม่ทำเรื่องผิดพลาดใดๆ อีก เขาซื้อต่างหูนาเกลียดที่สุดในโลกให้เธอตอนอายุสามสิบแปด huh แต่เธอไม่เคยหยิบออกมาจากตู้เซฟเลย”

โรบินไม่รู้ว่าเรื่องที่เธอแต่งขึ้นนี้มาจากไหน รู้แต่ว่ามันเกิดขึ้นมาเอง โรบินถอดเสื้อเสตเตอร์และกระโปรงที่สวมอยู่ แล้วเริ่มส่ายสะโพกตึงชุดสีเขียวอมน้ำเงินแบบเนื้อขึ้นสวมแทน ซานดราเหมือนจะมีตัวตนจริงๆ ยามที่โรบินสาธยาย ซานดราเอาแต่ใจนิดหน่อย ค่อนข้างน่าเบื่อ เวลาดื่มไวน์ด้วยกันชอบบ่นว่าพี่ชายเธอไม่มีรสนิยมเอาเลย (โรบินคิดว่าเขาน่าจะเป็นนายธนาคาร แต่สไตรก์ไม่ค่อยเหมือนนายธนาคารสักเท่าไรในสายตาเธอ)

“นั่นแหละค่ะ เธอก็เคยบอกฉันว่า ช่วยพาเขาไปวัดซีทีเถอะ พยายามให้เขาควักกระเป๋าให้ได้ด้วยนะ โอ สูดยอ ด ชุดนี้สวยจริง ๆ”

มันยิ่งกว่าสวย โรบินจ้องเงาตัวเองในกระจก เธอไม่เคยสวมอะไรสวยเท่านี้มาก่อนในชีวิต ชุดเขียวชุดนี้ออกแบบได้วิเศษยิ่ง ทำให้เธออดดูเล็กลงมาก ช่วยสลักเสลาส่วนโค้งส่วนเว้าของเธอจนกลมกลิ้ง ส่งให้ลำคอขาวซีดของเธอเรียวยาวขึ้น เธอกลายเป็นเทพีแห่งอสรพิษเคลือบสารสีเขียวอมน้ำเงินทอประกายแวววาว พนักงานทั้งสามพากันส่งเสียงพึมพำพร้อมกับอ้าปากค้างด้วย

ความชื่นชม

“เท่าไรคะ” โรบินถามคนผมแดง

“สองพันแปดร้อยเก้าสิบเก้าค่ะ” พนักงานสาวตอบ

“จีบจี้อย่มากสำหรับเขา” โรบินเอ่ยอย่างไม่สะอึกสะเทือน พลางก้าวผ่าน
ม่านออกมาอวดสลัตรัก ซึ่งกำลังนั่งพินิจตั้งดูมือนโตะกลมตัวหนึ่ง

เขาให้ความเห็นเกี่ยวกับชุดเขียวเพียงคำเดียวคือ “ดี” โดยแทบจะไม่ได้
มองเธอด้วยซ้ำ

“เอาเถิดค่ะ อาจจะไม่ใช่สีโปรดของซานดราก็ได้” โรบินเอ่ย รู้สึกกระดาก
ใจขึ้นมากะทันหัน ถึงอย่างไรสลัตรักก็ไม่ใช่ทั้งพี่ชายหรือคนรักของเธอ เธออาจ
จะสร้างจินตนาการเกินเลยไปหน่อย จึงออกมาเดินโฉบต่อหน้าเขาในชุดรัดรูป
ແມ່ນเนื้อแบบนี้ เธอเดินกลับเข้าไปในห้องลองเสื้อ

เธอถอดชุดออก เหลือเพียงกางเกงกับเสื้อชั้นใน ขณะพูดว่า

“ครั้งก่อนที่ซานดรามาที่นี่ ลูลา แลนดรีก็นั่งอยู่ในคาเฟ่ด้วย ซานดรา
บอกว่าเห็นตัวเป็นๆ แล้วเธอสวยมาก สวยกว่าในรูปอีก”

“อ้อ ใช่ค่ะ เธอสวยมาก” สาวผมชมพูบอก พลางกอดแฉีกเกิดสีทองที่
ไปหยิบมาไว้ແມ່ນบอก “เธอมาที่นี่บ่อยมากค่ะ เรามักจะเห็นเธอทุกอาทิตย์ คุณ
จะลองเสื้อตัวนี้ไหมคะ”

“วันก่อนหน้าที่จะเสียเธอก็เข้ามาค่ะ” สาวผมขนมส่ายไหมพูด ขณะช่วย
สวมเสื้อแฉีกเกิดสีทองให้โรบิน “จริงๆ แล้วก็เข้ามาใช้ห้องลองเสื้อห้องเดียวกัน
นี่เลย”

“จริงนะ” โรบินเอ่ย

“ตรงหน้าอกติดกระดุมไม่ถึง แต่ใส่เปิดแบบนี้สวยกว่าค่ะ” สาวผมแดง
พูด

“ไม่ะ คงใช้ไม่ได้หรอก ซานดราตัวใหญ่กว่าฉันเสียอีก” โรบินบอก เอา
รูปร่างพีละไก้ในจินตนาการมาขาย “ฉันขอลองชุดตัวนั้นหน่อยสิคะ คุณบอกว่า

ลูลา แลนดรีมาที่นี้วันก่อนหน้าที่เธอจะเสียชีวิตจริงหรือ”

“อ้อ ค่ะ” สาวผมชมพูตอบ “มันน่าเศร้ามาก น่าเศร้าจริงๆ เธอได้ยินเสียงลูลาด้วยใช่ไหม เมล”

พนักงานสาวผมแดงมีรอยสักยกชุดสีดำแทรกลูกไม้รอบ พรางทำเสียงจิ้งจางไม่ชัด โรบินมองในกระจก เห็นว่าเธอไม่ได้กระตือรือร้นอยากพูดถึงสิ่งที่ได้ยิน ไม่ว่าจะโดยบังเอิญหรือตั้งใจก็ตาม

“ลูลาคุยกับดอล์ฟิลด์ไม่ใช่เหรอ เมล” สาวผมชมพูช่างจำรรจากระตุน

โรบินเห็นเมลขมวดคิ้ว ทั้งที่มีรอยสัก แต่โรบินรู้สึกว่ามีเมลน่าจะอาวุโสกว่าพนักงานอีกสองคนมาก เหมือนเธอจะรู้ลึกว่าการระมัดระวังไม่พูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นภายในกระโหลกผ้าไหมสีครีมเหล่านี้ คือส่วนหนึ่งของงานในหน้าที่ ขณะที่อีกสองคนร้อนรุ่มอยากเล่าเรื่องซุบซิบนินทา โดยเฉพาะกับผู้หญิงที่กระหายใคร่ถลุงเงินพี่ชายผู้ร่ำรวย

“คงเป็นไปได้เลยที่จะไม่ได้ยินอะไร ๆ ใน -- ในห้องหน้าต่างเหมือนกระโหลกพวกนี้” โรบินแสดงความเห็น เธอหายใจลำบากเล็กน้อยขณะพูดดังถูกดึงลงมาทีละนิด ด้วยความพยายามร่วมกันของพนักงานทั้งสามคน

เมลดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย

“ใช่ค่ะ เป็นอย่างนั้นจริงๆ ทุกคนเข้ามาที่นี้แล้วก็เริ่มพูดทุกอย่างที่อยากพูด เราอดได้ยินไม่ได้หรอกค่ะ มีแค่ไอ้นี้กัน” เธอพูดพลางชี้ไปยังม่านผ้าไหมดิบแข็งทื่อ

ในเมื่อตอนนี้ร่างถูกรัดตรึงอยู่ในเลื้อยรัดคนบ้าทำจากหนังและลูกไม้ โรบินจึงหอบพลางพูดว่า

“นึกว่าลูลา แลนดรีจะระวังมากกว่านี้เสียอีก เพราะมีนักข่าวตามไปทั่ว ออกอย่างนั้น”

“ใช่ค่ะ” สาวผมแดงพูด “น่าจะระวัง หมายถึงว่า ฉันไม่เคยเอาเรื่องที่ได้อินไปพูดให้ใครฟัง แต่บางคนอาจจะทำ”

โรบินออกปากชื่นชมมารยาทที่ทำให้ยากยิ่งเช่นนี้ โดยมองข้ามความจริงที่เห็นได้ชัดว่าเธอได้เก็บเอาเรื่องอะไรก็ได้ยืมไปเล่าให้เพื่อนร่วมงานฟังแล้ว

“แต่เข้าใจว่าคุณคงบอกตำรวจสินะ” เธอเอ่ยขณะดิงกระโปรงเข้าที่แล้วเกร็งตัวเมื่อชิปถูกดูดขึ้น

“ตำรวจไม่เคยมาที่นี่เลยล่ะ” สาวผมชนมสายไหมบอก สัมผัสเสียงเสียดาย “ฉันบอกเมลว่าเธอควรไปเล่าให้ตำรวจฟังว่าได้ยินอะไร แต่เธอไม่อยากไป”

“มันไม่มีอะไรสำคัญหรอกค่ะ” เมลรีบพูด “ไม่ทำให้อะไรต่างไปหรอก หมายถึงว่า เราไม่ได้อยู่ที่นั่นไม่ใช่หรือคะ มีหลักฐานชัดเจน”

สไตรค์ขยับเข้าไปใกล้ผ่านผ้าไหมมากที่สุดในชุดที่กล้าทำ โดยไม่กระตุ้นให้ลูกค้าและพนักงานอื่นที่เหลื่อมมองมาด้วยแวตาสงสัย

ในห้องลองเสื้อเล็กๆ ห้องนั้น สาวผมชนมพุกำลังปล้ำดิงชิป แผงซีโครบินถูกบีบอัดซ้ำๆ ด้วยแกนรัดทรงที่ซ่อนอยู่ สไตรค์ผู้เสียวหูฟังนึกเป็นห่วงเมื่อคำถามถัดมาของเธอแทบจะเป็นเสียงคราง

“หมายความว่าดัพฟีลด์ไม่ได้อยู่ที่แฟลตลูลาตอนเธอเสียชีวิตใช่ไหม”

“ค่ะ” เมลตอบ “เพราะฉะนั้นมันก็ไม่สำคัญว่าเธอพูดอะไรกับเขาก่อนหน้านี้ จริงไหมคะ เพราะเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น”

ผู้หญิงทั้งสี่พินิจดูภาพสะท้อนของโรบินหนึ่งอดีตใจ

“ฉันคิดว่า” โรบินเอ่ยขณะมองหน้าอกสองในสามส่วนของตนถูกเนื้อผ้าดิงเบรียะอัดจนแบนราบ ขณะส่วนที่เหลือล้นขึ้นไปเหนือขอบคอเสื้อ “ซานดราคงใส่ชุดนี้ไม่ได้แน่ ว่าแต่คุณไม่คิดหรือว่า” เธอเอ่ย ค่อยหายใจสะดวกขึ้นเมื่อสาวผมชนมสายไหมดูดชิปลง “ควรบอกตำรวจว่าเธอพูดอะไร แล้วปล่อยให้เขาตัดสินใจกันเองว่ามันสำคัญหรือไม่สำคัญ”

“เห็นไหมล่ะ ฉันบอกเธอแล้ว เมล” สาวผมชนมพุกุญว “ฉันก็บอกเธอแบบนี้แหละค่ะ”

เมลแก๊ตัวทันที

“แต่เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นนะ! เขาไม่ได้ไปที่เพลตเธอเลย! เขาคงบอกว่าติดธุระแล้วก็ไม่อยากพบเธอ เพราะเธอพูดว่า ‘ถ้าฉันเสร็จแล้วค่อยมาก็ได้’ ไม่เป็นไรฉันจะรอ ถึงยังไกว่าฉันจะกลับบ้านก็คงดีหนึ่งแล้วละ มาเถิดนะ ขอเรื่อง’เหมือนอ้วนอ้วนเข้านั้นแหละ ยังไงก็แล้วแต่ เธอมีเพื่อนคนหนึ่งเข้ามาอยู่ในห้องลองเสื้อด้วย เพื่อนเธอได้ยืนทุกอย่าง แต่ก็ไม่ได้บอกตำรวจเหมือนกัน จริงไหมล่ะ”

โรบินดึงเสื้อโค้ตแพรพรวายขึ้นสวมอีกครั้งเพื่อหาอะไรทำ ขณะบิดตัวหมุนไปหมุนมาอยู่หน้ากระจก เธอถามเหมือนเพิ่งนึกได้

“แล้วเธอพูดกับเอฟเวน ดัฟฟีลด์แน่ ๆ จั๊นหรือ”

“ให้อยู่แล้วละคะ” เมลบอก รวากับว่าโรบินดูหมิ่นเชาวิปัญญาของเธอ “จะมีใครอีกที่เธอบอกให้ไปหาถึงบ้านกลางดึกแบบนั้น ฟังเหมือนเธออยากพบเขามากทีเดียว”

“ให้ตายเถอะ ตาเขานะ” สาวผมขนมส่ายไหล่พูด “เขาหล่อสุดๆ คนอะไร เสน่ห์เยี่ยมขนาดนั้น เขาเคยมาที่นี้กับเธอครั้งหนึ่ง โอ้ย เช็กซีเป็นบ้า”

สิบนาทิต่อมา โรบินออกมาเดินแบบให้สไลด์อีกสองชุด ก่อนเห็นพ้องกันว่าในกระบวนเสื้อทั้งหมด เสื้อโค้ตปักเลื่อมดูเหมาะที่สุด ทั้งสองตัดสินใจ (ด้วยความเห็นชอบของพนักงานทั้งสาม) ว่าพຽ່ງนี้เธอควรพาซานดรามาดูเอง ก่อนตัดสินใจซื้อ สไลด์จ่องเสื้อโค้ตราคาห้าพันปอนด์ตัวนั้นไว้ในนามของแอนดรูว์ แอตคินสัน พร้อมให้หมายเลขโทรศัพท์ที่กຽ້ขึ้นมา ก่อนออกจากบูติกพร้อมโรบินท่ามกลางเสียงอวยชัยให้พรอย่างเป็นมิตร เสมือนหนึ่งทั้งคู่ได้จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว

คนทั้งสองเดินไปด้วยกันเงิบ ๆ ห้าสิบหลา สไลด์ก็จึงจุดบุหรืก่อนพูดว่า “น่าประทับใจมาก ๆ”

โรบินหันบานด้วยความภาคภูมิใจ